

Ea putea
să încrucișeze
sabia
cu orice bărbat,
dar numai unul
putea cuceri
inima-i
neînfricată...

Christina
Dodd

SCANDALOS!

Christina Dodd

Scandalos!

Această carte este dedicată criticilor mei, cu mulțumiri și cele mai distinse urări.

Nota autorului

Spre marea mea nemulțumire, englezii au avut întotdeauna regretabila tendință de a-și boteza regii cu aceleași nume. De exemplu, au fost șase regi numiți George, șapte Edward, patru William și, ceea ce e mai important pentru mine, opt Henry și cinci Elizabeth — două regine cu drepturi depline și trei soții de regi.

Povestirea de față se referă la regele Henry al VII-lea și la soția sa, Elizabeth de York — părinții infamului Henry VIII și bunicii veneratei Elizabeth I. Prin unirea reprezentanților familiilor Lancaster și York s-au pus bazele dinastiei Tudor, care a adus stabilitate Angliei. Istoria celor două familii cuprinde nenumărate războaie, crime, adultere și trădări din cele mai josnice.

Acestea sunt și circumstanțele în care se desfășoară povestea lui Henry VII și a Elizabeth de York.

SCANDALOS

PROLOG

22 august 1485

Câmpul de luptă de la Bosworth

Griffith ap Powel fusese la un pas de moarte, reușind în ultima clipă să evite spada însângerată a adversarului. Cu un strigăt războinic, cavalerul dădu pinteni calului și țâșni înainte, cu securea ridicată deasupra capului.

Dușmanul se prăvăli la pământ, dar Griffith nu avu vreme să privească în urmă. În fața lui se ivi alt cavaler, apoi altul, și altul. Nici unul din englezii cei nevolnici nu se putea măsura cu priceperea unui velș, dar oastea lui Richard¹ continua să lupte cu îndârjire și disperare. Griffith își îndemnă din nou armăsarul. Picioarele animalului frânt de oboseală se scufundau în terenul mlăștinos, iar de jur-împrejur duhnea a moarte și a putreziciune. Apoi, deodată, calul ajunse pe pământ solid și, într-un asurzitor zăngănit de fiare, Griffith întâlni grosul oștirii lui Richard.

Cu ghioaga și securea își croi drum printre șirurile nesfârșite de cavaleri. În urechi îi răsunau urlete și gemete. Sudoarea i se prelingea în gură, gustul ei sărat amestecându-se cu cel al

¹ *Richard* — este vorba de Richard al III-lea, din familia York, rege al Angliei între 1483 și 1485. (n.t.)

oțelului. Primi o lovitură în coapsă, dar se întoarse și-1 zdrobi pe cel care-l atacase. Sângele se prelingea prin tunica de sub armură, dar lui nu-i păsa.

Trebuia să ajungă la Henry.

Împresurat de cețurile dimineții, abia putea vedea câte ceva prin viziera coifului. Deodată zări pe culmea dealului stindardul cu trandafirul roșu — emblema Lancaster-ilor. Acolo îl va găsi cu siguranță pe Henry Tudor, ultima speranță a familiei Lancaster. Acolo se afla omul care trebuia să fie regele Angliei.

Se strecură spre marginea câmpului de luptă, doborându-și dușmanii în dreapta și în stânga, fără a pierde din ochi stindardul. Își croi drum într-acolo pas cu pas, apoi, dând deoparte străjile lui Henry, strigă în velșă:

— Henry! *My lord!* În curând va fi aici!

Henry îi răspunse în aceeași limbă — limba copilăriei lui:

— Crezi că nu știu?

Arată înspre câmpul de luptă, unde așteptau armatele.

— Am trimis vorbă căpeteniilor să atace așa cum au făgăduit. Dar nici unul nu s-a clintit din loc.

— Pui de cățea! mârâi Griffith, scoțându-și coiful și bând cu lăcomie apa pe care i-o întinsese scutierul lui Henry. Au jurat că ne vor ajuta.

— Din câte știu eu, i-au jurat la fel și lui Richard, replică Henry, cuprinzând cu privirea câmpul de luptă. Vor aștepta până ce vor vedea de partea cui înclină norocul.

Griffith schiță un zâmbet crud.

— Oastea lui Richard e mai numeroasă și mai bine pregătită, dar tot a avut de suferit. Noi l-am ucis pe cel mai bun general și trupele sunt în derută. Dar priviți, *my lord*, puteți vedea cu ochii dumneavoastră.

— Richard de York vine să vă caute, *my lord*.

Henry își ținu răsuflarea, cu ochii la oștenii ce se năpusteau în direcția lui. Erau de două ori mai mulți decât cei ce-l apărau.

În fruntea lor călărea Richard, care știa că dacă Henry ar fi fost ucis, cauza Lancaster-ilor era pierdută. Strateg desăvârșit și războinic temerar, Richard poate ar fi fost un rege bun, de n-ar fi luat tronul cu forța de la unul din cei doi nepoți ai lui. Pusese să fie uciși amândoi, Dumnezeu știe cum, iar trupurile să fie aruncate într-un mormânt fără nume. Chiar și în Anglia — patria înaltei trădări — un astfel de păcat nu putea fi trecut cu vederea nici de nobili, nici de oamenii de rând.

Richard al III-lea purtase coroana timp de doi ani întunecați, iar zvonurile despre perfidia sa nu încetaseră să circule și să se înmulțească. Se spunea că-și otrăvisese soția și că-i făcea curte propriei sale nepoate, Elizabeth. Fiind sora celor doi prinți asasinați, căsătoria cu ea i-ar fi conferit lui Richard legitimitatea de care avea nevoie.

Însă Elisabeth îi fusese făgăduită lui Henry.

Ar fi fost căsătoria ideală: trandafirul roșu al Lancaster-ilor și cel alb al familiei York. Griffith era hotărât să împlinească această uniune.

Henry nu era un războinic. Griffith nu alesese să-l urmeze pentru calitățile sale de luptător, ci pentru faptul că Henry Tudor avea dreptul la tron. Dinspre partea mamei era un

Lancaster, dar, în același timp, și velșul prevestit de vechile legende, descendentul lui Arthur², sortit să unească Anglia și Țara Galilor, respectând autonomia acesteia din urmă. Griffith lupta pentru Țara Galilor, patria sa, și pentru speranța unor vremuri mai bune.

Calm, de parcă el ar fi fost stăpânul iar Henry un simplu curtean, Griffith începu să-i dea instrucțiuni.

— Luați coiful din mâna scutierului și puneți-vi-l pe cap, *my lord*. Scoateți spada din teacă. Stați relaxat în șa și fiți atent să țineți tot timpul scutul în dreptul pieptului. Păstrați-vă mintea limpede și nu uitați, adăugă el, atingând ușor cu ghioaga umărul înzăuat al lui Henry — că n-am bătut atâta cale, venind din Țara Galilor, ca să pierd tocmai acum.

— Când te-aud vorbind astfel, simt cum îmi crește inima! răspuse regele.

Griffith începu să vorbească englezește, cu un ușor accent velș, dând ordine precise gărzilor lui Henry. Îi alinie pe toți, pregătindu-i să atace la semnalul lui, apoi, trimițându-l pe purtătorul stindardului undeva mai în spate, își puse coiful.

— Nu vă faceți griji, *my lord* ! se întoarse el spre Henry. Am să vă apăr cu prețul vieții mele.

— S-ar putea chiar să fie nevoie, replică regele, conștient de primejdia în care se afla.

Griffith își reluă locul de pe muchia pantei, ceva mai în față decât restul soldaților, și începu să aștepte. Oamenii lui Richard se apropiau, venind dinspre locul unde bătălia era în toi. Griffith aștepta. Armăsarul lui bătea din picior, nerăbdător să intre în luptă. Griffith aștepta. Oștenii lui Richard ajunseră la poalele colinei. Griffith aștepta. Cavalerii din spatele lui cerură să pornească la atac. Însoțitorii lui Richard își încetăriră goana, începând să urce panta. Atunci Griffith ridică brațul. Oamenii lui își încheștară degetele pe mânerul spadelor. Griffith își repezi mâna în jos, strigând:

— Pentru regele Henry!

Gărzile lui Henry se năpustiră la vale ca niște îngeri ai răzbunării, profitând de avantajul coborârii, de direcția vântului și de oboseala adversarului.

Dar și Richard își alesese oameni pe sprânceană — la fel de devotați lui pe cât era Griffith de fidel lui Henry. Toți acești cavaleri luptau pentru ca Richard al III-lea să-și păstreze tronul. Griffith se învârtea în loc ca un nebun, împungând cu spada în dreapta și în stânga, semănând moarte în jur și riscându-și viața clipă de clipă. Fiecare lovitură însemna sfârșitul unui dușman, însă în urma lui năvăleau alții și alții. Doborându-i unul câte unul pe oamenii lui Henry, oștenii lui Richard îi împinseră în susul dealului, spre locul unde se afla regele. Griffith încercă să-i stăvilească, să-i întârzie din drum, dar oastea lui Richard ataca din ce în ce mai furibundă, în număr din ce în ce mai mare.

Griffith avusese multe ocazii de-a privi moartea în față, astfel încât o recunoscuse și acum. Dar nu-și pierduse speranța. Nici nu se putea altfel. Ambiția lui era mult prea nemăsurată, iar dorința mult prea arzătoare.

— Pentru regele Henry! urlă el din nou. Dar strigătul îi îngheță pe buze, la auzul unui țipăt țâșnit chiar lângă el.

Stegarul lui Henry fusese doborât la pământ. Oștenii lui Richard îl încercuiseră pe Henry. Griffith spera că regele nu-i uitase povețele. Apoi răsună un zgomot ca de tunet. Pământul se

² *Arthur*—rege legendar, ale cărui fapte de vitejie sunt prezentate în faimosul ciclu de legende medievale Arthur și Cavalerii Mesei Rotunde, (n.t.)

cutremură. Cavalerul se răsuci brusc și se lansă într-un atac furibund, conștient că va pierde ultima bătălie a vieții sale.

Avu senzația că asupra lui se năpustea o nouă armată. Alți cavaleri, cu săbii și armuri lucitoare, năvăliră în vălmășagul bătăliei. Cele două armate rămase în așteptare se lămuriseră cine era învingătorul și-acum se repezeau să-i vină în ajutor, nimicindu-i pe învinși. Griffith își plecă umerii, căutându-l pe Henry cu privirea obosită. Nu avea cum să ajungă la timp. Nu-l mai putea ajuta. Numai Dumnezeu putea s-o facă, dar Dumnezeu părea a fi foarte departe de aceste locuri.

Își ridică, jsfârșit, scutul și securea — nu pentru că și-ar fi închipuit că va scăpa cu viață, ci pentru că nu-i stătea în fire să se predea fără luptă. Dar atacatorii nici nu-l luau în seamă, într-o fracțiune de secundă înțelese.

Cele două armate luptau *pentru* Henry! Cine știe din ce motiv — poate binele țării, poate dreptul lui Henry la tron — se hotărâseră să-l atace pe Richard și oastea lui, făcându-i una cu pământul.

Luptau aproape cu plăcere, râzând de bucurie când doborau războinicii lui Richard. Râdeau și când ucideau caii.

„Nu pentru binele țării”, își zise Griffith, scârbit. „Nici-pentru cauza dreaptă a lui Henry.”

— L-au prins! strigă acesta, cu un glas din care lipsea bucuria triumfului.. Uite cum îl căsăpesc!

Din toată oastea vrăjmașă, numai Richard rămăsese în picioare. Cavalerii îl înconjurară pe regele din neamul York, începând să-l lovească cu spadele. Dar și Richard izbea cu furie în dreapta și în stânga, iar Griffith scoase o exclamație de bucurie când regele zbură capul unuia dintre atacatori. Dar această ispravă nu făcu decât să-i întărească pe ceilalți, care strânseseră cercul în jurul lui, împungându-l cu spadele, ciopârțindu-l cu securile și zdrobindu-l cu ghioagele.

Într-o ultimă încercare de-a scăpa din încercuire — sau poate de-a muri eroic — Richard își ridică armăsarul pe picioarele din spate. Calul începu să necheze, lovind cu copitele, și zvârli jos din șaua doi dintre atacatori. Unul dintre aceștia își repezi spada înainte și nobilul animal se prăbuși, cu o rană sângerie pe pieptul alb ca zăpada.

Richard se prăvăli în iarbă, într-un zgomot asurzitor de fierăraie, și cavalerii se năpustiră asupra lui. Pavăza și coiful zburară cât-colo, iar sângele țâșni în aer ca dintr-o fântână.

Milostivul pământ englezesc înghițișe râuri de sânge. Sângele pedestrașilor. Al cavalerilor. Și sângele regesc al lui Richard al III-lea.

Henry Tudor privea măcelul, cu o grimasă de oroare pe chipul frânt de oboseală. Apoi, întorcându-se spre Griffith, rosti jurământul prin care avea să guverneze Anglia:

— Dacă așa se poartă englezii cu regii detronați, atunci jur pe sfânta cruce că nimeni și nimic nu mi va putea smulge coroana.

Capitolul 1

Castelul Wenthaven Shropshire, Anglia, 1487

De-a lungul galeriei impunătorului castel răsuna zăngănit de spade. Griffith ap Powel schiță o strămbătură de dezgust.

— Un duel? întrebă el, adresându-se gazdei. M-ați adus aici ca să asist la un duel?

Înconjurat de o ceată de prepelicari roșcați, contele de Wenthaven — un bărbat cărunt, cu trăsături aristocratice — era un exemplu de ospitalitate și curtoazie.

— Nu vreau decât să-ți împlinesc dorința.

În timp ce-și făceau loc printre spectatori, la urechile lui Griffith ajunseră hohote de râs și țipete de spaimă prefăcută.

— Văd că în țara asta nu mai există respect pentru luptători, mormăi cavalerul. În Țara Galilor ne luptăm pe viață și pe moarte, cu spada în mână, și numai cu vrăjmașul. Nici pomeneală de distracții ca duelul!

Cu un gest elegant, Wenthaven curmă orice discuție despre Țara Galilor și tradițiile ei.

— E un obicei franțuzesc. Oricum, în jurul meu s-au adunat o mulțime de tineri, care se iau la harță din te miri ce. Flăcăii se duelează pur și simplu pentru plăcerea de-a încrucișa spadele — iar eu îi încurajez. Au spade ușoare, fără muchii, și un antrenament serios n-are cum să le strice. Mai mult decât atât, dacă vrei să vorbești cu lady Marian — fosta domnișoară de companie a reginei noastre neîncoronate — atunci aici trebuie s-o cauți.

Griffith simți cum îl cuprinde iritarea: se socotea total nepotrivit pentru o astfel de misiune.

— Prin urmare, replică el, lady Marian se amuză privind cum se taie unii pe alții tinerii ăștia fără minte?

Wenthaven îl privi, abia ascunzându-și zâmbetul.

— Dacă te-ai uita mai atent, ai vedea cu ochii tăi ce face lady Marian.

Griffith era destul de înalt ca să poată privi peste capetele spectatorilor entuziasmați. Pe lespezile de piatră, două siluete dansau una în jurul alteia, fiecare ținând în mână o spadă de antrenament. Amândoi erau extrem de îndemânatici, cu trupuri tinere și sănătoase, cu reacții prompte.

Deodată se frecă la ochi.

— Bine, dar unul din spadasini e femeie!

În aceeași clipă, părul ei roșcovan se eliberă de sub coif, revărsându-i-se pe umeri, ca flacăra unei lumânări albe și subțiri. Fata își aținti ochii verzi asupra lui, dezvelindu-și dinții sclipitori într-un surâs cuceritor. Își ținea pe braț poala tunicii lungi, de culoare deschisă, și Griffith îi zări gleznele și coapsele musculoase, învelite în mătase. Mersul ei delicat îi distrase atenția de la spada pe care o ținea în mână.

Sfinte Dewi, ce zveltă și înaltă era! Se opri în fața unui tânăr de pe margine și-l privi în ochi, plină de îndrăzneală.

Lui Griffith nu-i plăceau femeile îndrăznețe.

Fredonând o melodie, fata își flutură batjocoritor spada pe sub nasul tânărului. Griffith se simți intimidat și stânjenit de ținuta ei mândră și de surâsul amuzat.

Tânărul putea lupta cu amândouă mâinile, iar iuțea și agilitatea lui ar fi descurajat mulți adversari. Acum, însă, răsufla gâfâit și stropi de sudoare îi picurau din sprâncene. Începu să lupte cu o agresivitate neobișnuită pentru un duel amical.

Simțea că-i pe cale să piardă.

— Nu-i așa că n-are pereche? murmură Wenthaven din spatele lui Griffith.

Acesta scoase un mormăit aprobator, deși fără prea mare tragere de inimă.

— Eu am învățat-o tot ce știe.

— Dar e o nebunie!! izbucni Griffith, fără a-și putea lua ochii de la această femeie, pe care o găsea prea înaltă, prea îndrăzneată și prea frumoasă pentru gustul lui. Ce-i trebuie unui bărbat să învețe o femeie să mânuiască spada?

— O femeie ca ea trebuie să știe cum să se apere! râse Wenthaven. Să se apere... de... să zicem... unele avansuri nedorite.

Cele două spade curbate se ciocniră scrâșnind, într-o ploaie de scânteii albastrii.

— O femeie ca ea?

— Da.

Apoi, mulțumit de interesul pe care-l arăta Griffith, adăugă:

— Ți-o prezint pe lady Marian Wenthaven.

Griffith se întoarse către conte, scăpând din ochi momentul în care fata se pregătea să-i dea adversarului lovitura de grație. Dar aclamațiile privitorilor îl treziră la realitate. Cu un strigăt triumfător, lady Marian îi zbură tânărului spada din mână. Îmbătată de victorie, își ridică brațele, fericită, în timp ce Griffith o privea pe sub sprâncene.

— Expansivitatea e o însușire nepotrivită la o femeie. Cât se poate de nepotrivită.

În sinea lui, își dorea ca și simțurile să fi fost de aceeași părere.

Wenthaven plescăi din limbă.

— Adrian Harbottle n-avea nici o șansă. E doar unul din cavalerii ăia fără avere — cu nimic mai breaz decât un tâlhar de drumul mare.

Griffith aruncă o privire spre tânărul la care se referise Wenthaven. Blond, cu dinți albi și trup bine croit, Harbottle nu arăta câtuși de puțin a tâlhar de drumul mare. Era atât de frumos, încât Griffith simți că-l apucă durerea de dinți. În plus, înfățișarea lui îi amintea vag de ceva. Avea un aer familiar și liniștitor.

Da! Harbottle semăna cu pictura aurită a îngerului din *Jurnalul* mamei lui Griffith.

Dar Griffith pune mâna în foc că Harbottle nu era un înger. Încă gâfâind din pricina efortului, tânărul cel blond o săgeta pe lady Marian cu o privire furioasă.

Griffith aruncă o privire indiferentă spre pumnii lui încleștați, care nu prevesteau nimic bun.

— A fost un dobitoc dacă și-a închipuit că se poate măsura cu ea! râse Wenthaven.

Harbottle înșfacă spada și se repezi asupra fetei. Reflexul de apărare al lui Griffith se dovedi mai puternic decât gândul la eventualele consecințe. Femeile începură să țipe, bărbații să strige, iar Griffith se prăbuși pe pardoseală, peste trupul tânărului. Se auzi trosnet de oase și tendoane. Griffith se rostogoli într-o parte și sări în picioare, azvârlind cât-colo spada atacatorului. Dar când vru s-o culeagă de pe jos, văzu o mână delicată de femeie ațintind-o spre gâtului Harbottle.

— Ticălos și laș ce ești, răsună glasul adânc și grav al Marianeii. Ridică-te și ia-ți pedeapsa pentru mișelia ta.

Harbottle se sprijini în genunchi, cu obrazul schimonosit de furie.

— Cățea afurisită! șuieră el. Ești lipsită de milă, parcă n-ai fi femeie!

— Pentru că nu ți-am îngăduit să mă învingi? Sau să mă ucizi? Oare trebuie să mă las ucisă de-un bastard nenorocit ca să dovedesc că sunt o lady?

Își aținti vârful strălucitor al spadei spre gâtul lui, dezvelit de gulerul răsfrânt al cămășii.

— Ți-am spus să te ridici și să înfrunți femeia pe care ai atacat-o mișelește.

După triumful strălucitor de mai adineauri, acum își arăta mânia cu noblețea cu care și-ar

fi purtat coroana o regină.

Griffith făcu un pas spre ea. Dacă expansivitatea ei se părea nepotrivită la o femeie, atunci de ce se simțea atras de cea din fața lui?

Harbottle se clătină pe picioare, cu ochii la Griffith.

— Te simți puternică fiindcă te apără ultimul tău iubit. Marian nu-i acordă lui Griffith nici cea mai mică atenție.

— N-am nevoie de ajutorul nimănui ca să te ucid, Harbottle.

Și zicând acestea, își retrase brațul, pregătindu-se de ultima lovitură.

Harbottle se holbă la ea cu ochii injectați, alb la față de spaimă.

— Nu... poți... Doar nu vrei...

— Cine m-ar putea învinovăți?

Obrazul ei păli, dar Harbottle nu observă nimic. Toată atenția lui era îndreptată spre vârful nemilos al spadei.

— Am mulți bani... Dacă-i vrei...

Ea se îmbujoră din nou.

— Dacă te ucid, scap lumea de-un nemernic ca tine. Răsuflă adânc, și Griffith se pregăti să o vadă înfigându-și spada în gâtul lui Harbottle.

— Fie-ți milă! se milogi tânărul.

Brusc, Marian își schimbă gândul și arată cu vârful spadei către ușă:

— Du-te să cazi în genunchi în fața preotului. Poate până la urmă îți va acorda-iertarea. Asta-i tot ce poți spera, fiindcă cei de-aici nu-ți vor trece cu vederea fapta mârșavă.

Harbottle se trase grăbit înapoi și, când ajunsese destul de departe, îi strigă:

— Târfa! Ești o rușine pentru familia ta! Bastardul pe care l-ai adus pe lume e o pedeapsă pentru păcatele săvârșite deține!

Griffith înlemni, dar Harbottle nu terminase tot ce avea de spus.

— Puiul de cățea pe care l-ai născut e un idiot!

Marian ridică spada, și toți cei de față se grăbiră să se ferească din calea ei. Dar Griffith o apucă iute de mână și, răsucind-o spre el, îi îngropa fruntea la pieptul său.

„Un bastard!” se gândi el, supărat. „Va să zică, a făcut un copil din flori. Nu-i de mirare că a fost alungată de la Curte.”

Un bastard! Un copil al cărui tată refuzase să-1 recunoască! Prin iubirea ei neleguită, Marian atrăsese asupra-i dizgrația și exilul. Iar firea ei nesăbuită continua să se vădească în aceste dueluri fără sens.

Harbottle se îndepărtă șchiopătând, ca o insectă pe jumătate strivită.

Marian se smulse din strânsoarea lui Griffith, furioasă că cineva cutezase să se pună între ea și nemernicul care îndrăznise să-i insulte fiul. Dar în urechi îi răsună un glas adânc:

— Mânia e vântul care stinge lumina minții. Tu însăși ai. dovedit-o. Nu amenința pe cineva cu moartea decât dacă ești hotărâtă să-ți duci gestul până la capăt. Acum te-ai ales cu un dușman pe viață, care nu se va declara mulțumit decât când te va ști umilită și învinsă.

Marian se desprinse din brațele lui, înălțând privirea. Mai sus... Tot mai sus... și mai sus.

Bărbatul din fața ei era nespus de înalt... și mânios. Părul negru, lung până la umeri, era dat pe spate, lăsând să se vadă un obraz aspru și călit în luptă. Pielea arsă de soare purta urma multor bătălii. Avea tot atâtea cute pe frunte câte cicatrici pe obraz. Nasul subțire fusese spart de multe ori, iar bărbia ambițioasă era umbrită de barba nerasă din ajun. Dar ochii aurii erau

negrăit de frumoși... numai că acum o fulgerau cu un dispreț care-i îngheța sângele în vine.

— Mulțumesc, dar asta nu-i treaba ta.

El pufni iritat, făcând să fluture o șuviță rătăcită pe fruntea Marianeii. În timp ce se îndepărta, fata îl auzi murmurând:

— Numai de-ar fi așa!

În spatele ei răsună glasul lui Wenthaven:

— Căpcăunul ăsta veleş a fost trimis de regină să-ți vorbească.

Marian se răsuci în loc, ca mușcată de șarpe.

— La naiba, Wenthaven, de ce nu mi-ai spus de la început?

Contele își întinse brațele în lături, cu prefăcută nevinovăție;

— Eu credeam că ți-am spus...

Marian îi azvârli o privire disprețuitoare și începu să-l studieze pe Griffith, cu capul plecat într-o parte, surprinsă în primul rând de hainele lui cafenii și simple.

— Chiar că seamănă a căpcăun. Ia spune, arătarea asta are și un nume?

Griffith făcu o plecăciune, apropiindu-și obrazul de al ei.

— Dacă n-aveți nimic împotriva, mă numesc Griffith ap Powel.

Vorbise încet, iar la auzul numelui său, Marian simți cum îi urcă sângele în obraz.

— Griffith ap Powel? Griffith ap Powel nu-i trimisul stăpânei mele, regina, ci omul regelui.

Griffith își îndreptă spatele, surâzând satisfăcut.

— Sunt, într-adevăr, omul regelui, prin urmare și-al reginei, pentru că s-au căsătorit după lege, în biserică.

Marian aruncă o privire în jur și văzu că toți acei gură-cască veniți s-o admire luptând sorbeau fiecare cuvânt al vorbitorului.

Făcu semn unui paj să se apropie și-i înmâna spada, ca s-o curețe și s-o pună la locul ei. În acest răstimp, se strădui să-și recapete stăpânirea de sine,

— Și ce face Elizabeth de York? Cum o duce regina mea?

Și Griffith remarcase interesul asistentei, așa că-i oferi brațul, spunând:

— Soția regelui e bine, la fel ca fiul și moștenitorul ei, Arthur.

— Moștenitorul tronului Angliei, surâse ironic Marian. Iar tatăl lui e Henry Tudor.

— Tatăl lui e *regele* Henry Tudor.

Marianei îi veni să râdă de vorbele pompoase ale lui Griffith, însă anii petrecuți la Curte o învățaseră să respecte puterea unui rege — deși nu și pe cei ce umblau după favoruri. Îl luă de braț pe emisar, încuviințând:

— Desigur. Regele Henry, al șaptelea cu acest nume, e tatăl copilului. Dar spune-mi, regele a hotărât încoronarea reginei?

— Încă nu.

— În clipa când arhiepiscopul va unge fruntea Elizabethei, așezându-i pe creștet coroana, în catedrala Westminster, regina se va ridica deasupra celorlalți muritori.

Marian se strânse lângă Griffith, mulțumită că, grație lui, se putea strecura prin mulțime. După ce se îndepărtară de urechi străine, îi șopti:

— Regele se teme să nu se creadă că-i datorează reginei tronul.

— E doar prudent, și pe drept cuvânt! o corectă Griffith fără să clipească.

— Numai că tronul se cam clatină sub fundul lui regesc.

— Se clatină? Nici vorbă. Doar naivii își închipuie așa ceva. Așeiași naivi care spun că Henry nu-și va putea păstra coroana decât căsătorindu-se cu Elizabeth de York.

— Nu ești curtean, așa-i? zâmbi Marian, mai mult amuzată decât stânjenită de acuzația de naivitate.

— Sunt tot ce-i necesar să fiu pentru binele lui Henry.

— Atunci, poate lacheu! replică Marian, întrebându-se dacă Griffith va răspunde la această insultă.

— În prezent, da. Sunt emisar și duc mesaje de la o fată fără minte la alta cu nimic mai brează.

Și, fără a mai adăuga nimic, o conduse afară, în grădina plină de flori, unde trandafirii timpurii își răspândeau parfumul, răsfățându-se în lumina soarelui de primăvară.

— Răsplata mea pentru această misiune e dreptul de a-mi vizita părinții, în Țara Galilor.

Marian observă că soarele de după-amiază nu-i era prea favorabil lui Griffith. Părul lui nu era negru, ci castaniu-închis și strălucitor. Pieptănat pe spate, dădea feței sale înguste un aer diavolesc. În același timp aducea cu coama unui leu, și Marian se simți înfiorată, ca în prezența unei sălbăticiuni. Lumina soarelui îi accentua asprimea trăsăturilor, precum și silueta înaltă și voinică, iar fata se întrebă ce pornire nebunească îl îndemnase pe Henry să i-l trimită tocmai pe acest om.

Nu cumva regele încerca s-o intimideze? Bănuia ceva? Oare ce știa? îi încredințase și mesagerului secretul?

O șuviță de păr roșcovan îi alunecase pe frunte. Încercă să și-o prindă la loc, dar fără succes.

El o privea cu un surâs cinic.

— Îți vopsești părul?

Ea lăsă mâinile să-i cadă pe lângă trup, cu ochii scânteind de mânie. În cei douăzeci și doi de ani câți număra acum, nu întâlnise niciodată un bărbat atât de grosolan.

— Și dacă l-aș vopsi, crezi că aș alege culoarea asta?

El nu zâmbi. Nu făcu nici un gest, dar nici nu încercă să-și ascundă admirația. Îi apucă șuvița rebelă cu două degete, prinzând-o la locul de unde se desfăcuse.

— Există riscul să ne audă cineva?

Marian nu putea citi nimic pe chipul lui Griffith, decât un profund dezgust pentru ea și pentru misiunea pe care o primise. Cu atât mai bine, își zise fata. Castelul Wenthaven îi oferea o viață îmbelșugată, în mijlocul naturii, însă ea se obișnuise cu distracțiile de la Curte. Iată, acum i se oferea ocazia de a-și măsura inteligența cu acest lord velș, atât de înfumurat.

— Nu ne-aude nimeni, dar asta n-are nici o importanță. Toată lumea știe că am fost cândva prima domnișoară de companie a reginei și că de-atunci am păstrat legătura, deși, de regulă, mesagerii sunt mai...

Îl măsură rapid din cap până în picioare.

— ...mai vorbăreți.

Întinse mâna, cu palma deschisă.

— Ai o scrisoare pentru mine?

El scoase de la cingătoare un pergament purtând sigiliul reginei și începu să desfacă pecetea de ceară.

— Vrei să ți-o citesc?

Ea îi smulse din mână mesajul, ascurizându-1 în mânecă.

— O voi citi singură. Ai cumva și vreo pungă cu bani?

Cu gesturi încete, Griffith scoase de sub pulpana hainei o pungă doldora de bani.

Ea o cântări în mână, răsuflând ușurată.

— Sfânta Fecioară a avut grijă de mine.

— Regina îți trimite o mare parte din pușinii bani la care are dreptul.

— Așa e, încuviință Marian, cu gândul la copilașul de doi ani care dormea în iatacul ei.

Întotdeauna s-a îngrijit să nu-mi lipsească nimic.

Remarcă privirea scandalizată a lui Griffith, pe care, de altfel, acesta nici nu încercase s-o ascundă. Așezându-se pe o bancă de piatră, Marian își lăsă capul într-o parte, cu un surâs disprețuitor.

— Ei, Griffith ap Powel, ia zi, la ce te gândești?

— Mă întrebam dacă nu cumva știi ceva ce regina ar dori să nu se afle, și astfel îți vâri mâna până la cot în banii ei.

Grosolănia lui dovedea o totală lipsă de respect la adresa Marianeii, care simți din nou cum o cuprinde furia. Adierea blândă dinspre lac îi îmbujora obrazul. Se întoarse către el cu o privire mânioasă, însă în aceeași clipă își aminti că nu era secretul ei și se strădui să-și țină firea.

— Lady Elizabeth nu poate fi șantajată, zise ea, alegându-și cu grijă cuvintele. A dus o viață exemplară. Cum altfel? Mai întâi, a crescut în preajma tatălui ei, regele Edward, apoi a fost pupila unchiului, regele Richard al III-lea.

— Regele Richard? ricana Griffith. Poate vrei să spui uzurpatorul. Richard era fratele lui Edward. Fiii lui Edward ar fi trebuit să moștenească tronul, dar unde sunt ei? Unde-s ei acum?

Marian își încleștă degetele pe punga de piele, simțind rotunjimea monedelor dinăuntru și, din nou, făcu un efort să se stăpânească.

— Nu știu, dar Elisabeth e sora lor. Ea n-a avut nici un amestec în dispariția fraților ei.

— Richard i-a întemnițat în Turnul Londrei, de unde n-au mai ieșit niciodată.

Griffith puse piciorul pe bancă, sprijinindu-și brațul pe genunchi, și se aplecă, apropiindu-și obrazul de cel al Marianeii.

— Au dispărut. Nimeni nu i-a mai văzut vreodată. Am luptat pentru Henry și m-am rugat la Dumnezeu să-i ajute să unească prin căsătorie familiile York și Lancaster. Dar când am ajuns la Londra, am descoperit adevărul. Lady Elizabeth dansase cu ucigașul fraților ei. Trăia la curtea lui Richard, purta rochii dăruite de el și dădea domniei lui o legitimitate pe care altfel n-ar fi căpătat-o niciodată. Elizabeth ilustrează clar decăderea Casei de York, iar acum stricăciunea a pătruns și în neamul Tudor-ilor.

Fără a-și da seama ce face, Marian îi azvârli punga cu bani drept în obraz și în aceeași clipă auzi trosnet de os sfărâmat. El se clătină pe picioare și făcu un pas înapoi, acoperindu-și fața cu mâna. Sângele începu să-i șiroiască printre degete. Marian îl înșfacă de poala tunicii, trăgându-1 spre ea.

Stofa se sfâșie, aproape ca un țipăt, iar glasul fetei răsună adânc și pătrunzător.

— Lady Elizabeth a sacrificat tot pentru a-și salva frații. Tot! Te previn; dacă mai îndrăznești s-o vorbești de rău, ai să mori de spada mea.

Îl îmbrânci deoparte și-o luă la fugă pe alee, uitând de pungă în graba și furia plecării. Când se asigură că el n-o mai putea vedea, își ridică poalele pelerinei și iuți pasul. Nu-și dorea decât să scape de bătăranul acela, care mai era și sicofantul lui Henry.

Totuși, fusese o greșeală că-l lovise. Mai ales cu punga aceea grea. Auzise o trosnitură. Nu cumva îi rupsese nasul?

Dar cum îndrăznea s-o acuze pe Elizabeth de-a fi fost părtașa lui Richard la uciderea propriilor ei frați? Marian cunoștea adevărul, încă de la cinci ani se afla în slujba Elizabeth, pentru că aveau aceeași vârstă și erau rude de sânge. De la început, Marian fusese crescută în ideea că trebuia s-o slujească pe prințesă în orice chip.

Elizabeth i se spusese că trebuia să se sacrifice pentru dinastie. Fiecare gest, fiecare cuvânt, fiecare zâmbet era cântărit și judecat ca fiind sau nu demn de o prințesă de York. Copil bun și ascultător, Elizabeth se străduise întotdeauna să se arate la înălțimea acestor pretenții, chiar dacă inteligența ei nu era dintre cele mai sclipitoare... Oricum, ce nevoie avea o prințesă de inteligență?

Și nici nu avusese — până în clipa morții tatălui ei, regele Edward al IV-lea. Urmaseră vremuri grele, pline de trădări de tot soiul, iar Elizabeth nu era pregătită să facă față jocului politic care dusese țara la război. Unchiul iubit devenise tutorele fraților ei, pe care declarase că dorea să-i ocrotească. Apoi, pe neașteptate, făcuse o afirmație îngrozitoare, cum că nu erau copii legitimi. După spusele lui, toți copiii lui Eduard erau bastarzi.

Așa cum râvnise, Richard fusese încoronat rege de către Parlament.

Marian o consolase pe Elizabeth, care plângea pentru frații ei, pentru libertatea pierdută, pentru onoarea terfelită. O ajutase pe tânăra prințesă să găsească o soluție. Când Richard și soția lui o invitară la Curte, Marian și Elizabeth mai întâi țipaseră de furie, apoi, însă, ticluseră un plan. Dacă Elizabeth rămânea la Curte, jucând rolul unei nepoate ascultătoare, atunci avea șanse să descopere ce ce întâmplase cu frații ei — poate chiar să-și influențeze unchiul, sau să-i ajute pe cei doi prizonieri să evadeze.

Marian și Elizabeth își făcuseră fel de fel de proiecte, încercând să nu scape din vedere nici o eventualitate. Un singur lucru nu reușiseră să-și prevadă: rolul lor decisiv în timpul domniei blestemată a lui Richard. Ah, dacă...

Marian oftă adânc. Acești „dacă” o scoteau din minți.

Căsuța ei se afla chiar lângă zidul înalt, de piatră, care înconjura castelul, apărându-1 de posibile atacuri. Aici era departe și de ochii lui Wenthaven. De fapt, asta și dorea. Să fie departe de lordul Wenthaven, de mașinațiile lui politice, de intrigile pe care urzea. Aici, ea și fiul ei se găseau în siguranță.

Lionel. Oare se trezise?

Deschise poartă grădinii și-l strigă pe nume. Zâmbi fericită când, de după colțul casei, își făcu apariția un băiețuș brunet și durduliu, venind spre ea cu pași legănați. îl ridică în brațe, exclamând:

— Ești murdar din cap până-n picioare. Te-ai jucat în nisip?

El dădu din cap, surâzând încântat, punându-și palmele plinuțe pe obrazul ei.

— Faci un castel? Băiețelul încuviință din nou.

— Cu șanț de apărare?

— Ah, nu-l mai întreba de șanț! zise doica, ivindu-se din spatele căsuței. Curând va vrea să ia apă din fântână și-atunci să vezi murdărie!

Cecily era o fată frumoasă, aducând nespuse de mult cu mama Marianei, care rămăsese o duioasă amintire de demult. Spre deosebire, însă, de nobila femeie, Cecily se dovedea o naivă, lăsându-se influențată de modă, de părerile altora și, îndeosebi, de complimentele primului

bărbat întâlnit în cale.

Totuși, doica o urmă fără să crâcnească pe Marian, care pornise spre iazul din curtea castelului Wenthaven.

— A dormit? întrebă Marian.

Cecily își suflă o șuviță de păr căzută pe frunte.

— A dormit puțin, dar cea mai mare parte a după-amiezii s-a jucat.

Marian luă copilul în brațe și-și sărută, încuviințând:

— Așa e, Lionel e un băiețel voinic și sănătos.

— Nici nu-ți vine să crezi că până la un an plângea tot timpul.

— Avea colici, spuse Marian, fără a-și lua ochii de la Lionel, care se zbenguia în iarbă.

— Oricum, a fost îngrozitor! comentă fără fereală Cecily.

Marian nu-i răspunse. Erau multe lucruri despre care nu vorbise nimănui, printre care faptul că la început nu-și putuse suferi pe Lionel.

Nu voise să fie mamă. N-o interesau copiii. Când moașa îi pusese pentru prima oară în brațe mogâldeța aceea moale și însângerată, avusese o reacție de dezgust, în locul sentimentului matern.

— Se zice că pruncii veniți pe lume înainte de soroc sunt debili, gălăgioși și urâți! vorbi Cecily, care părea s-o considere pe Marian de aceeași părere cu ea. Uneori îmi închipuiam că nu va supraviețui mai mult de câteva luni.

Câteodată, în miez de noapte, când bebelușul plângea ore în șir, Marian nici n-ar fi putut spune dacă *dorea* ca el să supraviețuiască mai mult de câteva luni. Își încovoie umerii sub greutatea acestor gânduri vinovate și-și urmă pe Lionel spre ochiul de apă amenajat anume pentru el.

— De nu te-aș fi avut alături, *my lady*, zău că mi-aș fi ieșit din minți! continuă Cecily.

Remușcarea o făcuse pe Marian să preia încet-încet întreaga îngrijire a copilului... și într-o zi... ah, într-o zi, copilașul îi zâmbise!

Niciodată nu avusese motive să creadă în dragoste sau în revelația unei clipe. Dar acel prim zâmbet fără dinți al pruncului pe care-și ținea în brațe o schimbase total. De atunci, fiecare surâs, fiecare suferință și fiecare realizare a băiețelului o legase tot mai mult de el. Privindu-i căpșorul brun, aplecat deasupra nisipului, Marian se minună, de propriile-i sentimente. Și-ar fi dat și viața pentru el — nu din datorie sau loialitate, ci din iubire.

Cecily oftă adânc, la fel ca Lionel atunci când *dorea* să atragă atenția celorlalți.

— Aș fi vrut să fiu de față și să-ți a"Jut la nașterea lui. Marian îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Tu? Tu care-ți pierzi mințile și când vezi un bărbat scuișând pe jos?

Cecily își lăsă capul în piept.

— Știi că așa e, recunosc ea. Dar sunt convinsă că în acele momente ar fi învins instinctul meu de femeie.

Marian se îndoia profund, dar nu zise nimic.

— Sigur, a trebuit s-o însoțești pe lady Elizabeth în exil. Cu zvonurile care se răspândiseră atunci, nici nu mai putea rămâne la Curte.

Cecily o privi pe sub marginea glugii, cu ochi senini și nevinovați.

— Vorbesc despre zvonul că s-ar fi măritat cu unchiul ei, regele.

Marian pipăi scrisoarea ascunsă în mânecă.

— Știi bine despre ce vorbești.
— Mă surprinde că nu-mi faci confidențe. Cum poți îndura așa o dezonoare, fără sprijinul scumpei tale verișoare?
Cecily suspină adânc.
— La urma urmei, ți-am fost domnișoară de companie!
— Cecily, o opri Marian, privind-o drept în ochi. Cu cine-ai stat de vorbă?
Cecily se înroși până în albul ochilor.
— De ce crezi... c-am stat de vorbă cu cineva? se bâlbâi ea.
— Pentru că știi bine că niciodată nu ți-ai dorit să fii de față la nașterea lui Lionel. Naște cumva vreuna din prietenele tale?
Pe chipul doicii se citea încurcătură, disperare, stânjenală.
— N-nu... îngăimă ea.
Directă ca întotdeauna, Marian adăugă:
— Dacă ai spus cuiva că m-ai ajutat la naștere, așa că știi ce trebuie să faci în astfel de împrejurări, te rog să recunoști deschis că ai mințit.
Cecily își strânse buzele de parcă ar fi mușcat dintr-o lămâie.
— N-am mințit pe nimeni. Dar mi-era greu să explic de ce m-ai lăsat la Curte și-ai plecat să-l naști pe Lionel fără mine. Celelalte doamne de companie ziceau... ziceau că nu ai încredere în mine.
— N-am încredere în tine?
Brusc, Marian înțelese și-o strânse la piept pe micuța Cecily.
— Bineînțeles că am încredere în tine.
Nu era chiar întregul adevăr, așa că Marian încercă să-și compenseze vorbele printr-o îmbrățișare afectuoasă.
— Dacă celelalte doamne de companie te mai necăjesc, spune-le adevărul. Te-am lăsat la Curte tocmai pentru că mă preocupa soarta ta. Am vrut să-ți găsești un soț și să-ți întemeiezi o familie, înainte ca ceilalți să-mi descopere secretul. Doream să nu te distrug odată cu mine — ceea ce, de altfel, s-a și întâmplat.
— Nu... murmură Cecily, nu foarte convinsă.
— Ba da, așa e, iar tu nu mi-ai reproșat asta niciodată. Și m-ar îndurera cumplit dacă ți-ai închipui că nu-ți apreciez sacrificiul.
Cecily se desprinse din îmbrățișare.
— Nu, să nu fii îndurerată. Ai fost foarte bună cu mine. M-ai numit „verișoară”...
— Chiar ești verișoară mea!
— Dar nu legitimă.
Dându-și seama că vorbise cam mult, Cecily aruncă o privire spre Lionel, murmurând:
— Nu că m-ar supăra adevărul. Însă eu nu-ți semăn. Nu mă pricep să scriu și să vorbesc meșteșugit și habar n-am cum se mănuieste o spadă.
Marian zâmbi, îngenunchind lângă băiețelul care se juca, fericit, în nisip. Ajutându-l să sape mai departe, i se adresă fetei:
— Unii spun că asta ar fi în dezavantajul tău.
— Bărbații vorbesc, și cuvintele lor îmi ajung și mie la ureche. Sunt câțiva care te consideră o femeie extraordinară.
— Alții, dimpotrivă! replică Marian, amintindu-și privirea încruntată a velșului și sângele

care-i țâsnise din nas când îl învățase cum să se poarte cu o femeie.

Sir Griffith o atrăgea tocmai prin asprimea lui. Avea magia unui munte necunoscut, cu stânci colțuroase și misterioase. Brusc, îi păru rău că-l lovise.

Dar o meritase cu prisosință. Și-n plus, ticălosul o făcuse să uite și de pungă! Acum era nevoită să-l caute și să-l roage să i-o înapoieze. Fără îndoială că o va lăsa să se umilească în fața lui cât mai mult. Marian se foi, neliniștită. Avea nevoie de bani, dar nu voia să mai dea ochii cu ursul acela urâcios.

Nu voia să-i mai audă glasul... catifelat, muștrând-o pentru ipucăturile ei lipsite de feminitate. Nu avea chef să-și ceară scuze, dar dacă ținea să reînnoade discuția cu el, nu exista altă soluție. Poate, totuși... închise pleoapele pe jumătate. Mda, se pare că mai exista o cale.

— Și bărbatul cu care te-ai duelat azi vede în tine o femeie extraordinară.

Cu gândul tot la Griffith, Marian încruntă ușor din sprâncene.

— Nu, nu. Nici pomeneală!

— Ba da. Altfel de ce s-ar fi luptat cu tine pentru privilegiul de-a fi primit în patul tău?

— Cum?

După o clipă de nedumerire, Marian înțelese că Cecily se referea la mizerabilul de Harbottle. Dădu din mână în semn de lehamite.

— Ăla? Ăla nu-i decât unul din turma de idioți care-și închipuie că eu sunt o pradă ușoară. Dar i-am dat o lecție să mă țină minte.

— Am stat de vorbă cu el. Vrea să se însoare cu tine.

Oferta verișoarei ei, rostită pe un ton care parcă o obliga la recunoștință, o făcu să-i sară țandăra. Se strădui din răspuțeri să se stăpânească.

— Sigur că vrea, doar astfel s-ar înălța pe sine și m-ar coborî pe mine. Nu, mulțumesc.

— Dar dacă nu te măriți, nu poți avea copii legitimi.

Marian sări în picioare, cu ochii scăpărând de mânie.

— Adică voi mai aduce pe lume încă un bastard. Asta vrei să spui, nu?

— Nu! se bosumflă Cecily. Eu...

— Anglia e plină de bastarzi, iar unii din ei o duc chiar foarte bine. Dar tații lor îi recunosc — ceea ce dovedește că nobilii noștri sunt foarte virili... și au suflet mare.

Marian o fulgeră cu privirea pe Cecily, care își încovoie umerii, parcă așteptând o lovitură.

— Lionel nu are un tată care să-l recunoască. Mă are doar pe mine, iar eu am să-l apăr... Și dacă mai îndrăznește cineva...

Se opri, simțind cum o mână micuță o trăgea de poala tunicii. Lionel o apucase strâns de faldurile de catifea, privind-o cu ochi căprui și neliniștiți. Cuvintele îi înghețară pe buze. Se lăsă în genunchi și, luându-i în brațe, se întoarse cu fața în bătaia vântului. Când își recapătă calmul, vorbi din nou.

— Vrei să te ajut să faci un drum?

Lionel încuviință, aruncând o privire piezișă către Cecily.

Încă furioasă pe doică, dar mai ales pe propria-i lipsă de stăpânire, Marian adăugă:

— Cecily va tăia pâinea pentru cină, dragul meu. Vrei să papi și miere?

El dădu iarăși din cap. Cecily își împreună mâinile într-un gest rugător.

— Oh, lady Marian, dar eu speram... Marian știa bine ce sperase doica.

— Te-ascult! zise ea scurt, deja hotărâtă să-i îndeplinească dorința, numai să n-o mai vadă în fața ochilor.

— Speram să pot merge la castel, să petrec împreună cu cei de-acolo.
— Cu cei de-acolo?

Marian își dădea seama că n-ar fi trebuit s-o șicaneze, dar orgoliul ei încă suferea de pe urma vorbelor lipsite de tact ale doicii.

— Credeam că petreci împreună cu unul singur.
— Dacă n-ai nevoie de mine, *my lady*, atunci voi rămâne până dimineață.
— Zău, Cecily!

Marian simțea i se strânge inima. Fata asta se juca cu focul.

— Cu cine te întâlnești? nu se putu ea stăpâni să nu întrebe. Cecily zâmbi, arătându-și toți dinții, apoi răspunse cu un aer mândru:

— E un bărbat care ți-ar plăcea și ție. Deștept și puternic.
— Bine, du-te!

Cecily se grăbi să intre în casă și să se gătească pentru petrecere.

— Ai grijă, Cecily! strigă Marian în urma ei. Să nu te trezești și tu cu un copil fără tată!

Capitolul 2

— Da' bine te-a mai pocnit don'șoara! zise Art, apăsând o compresă rece pe nasul lui Griffith. Zău că mi-ar face plăcere s-o cunosc.

— Sunt convins că vei avea ocazia! mormăi Griffith.

Îl dădu deoparte pe Art și-și pipăi cu grijă osul și cartilagiul nasului.

— Eram sigur! Iar am osul spart! Sfinte Dewi, mi-a rupt nasul!

— Da, da! încuviință Art. Întocmai. Ține-o tot așa și-ai s-ajungi la fel de frumos ca mine.

Umflătura se întindea până sub ochi, dar Griffith tot reuși să arunce o privire spre servitorul lui chior, cu pielea pătată și pe jumătate știrb. Gemu, apăsându-și din nou compresa pe nas. Tare i-ar fi plăcut să-i sucească gâtul Marianeii. Dar parcă și mai mult își dorea să n-o fi insultat pe regină.

Marian își dovedise loialitatea față de Elizabeth. Dacă Griffith n-ar fi fost un bărbat atât de stăpânit, s-ar fi simțit tentat să-i plătească cu aceeași monedă. Dar fata își arătase fidelitatea față de stăpâna ei, indiferent de primejdia la care se expusese — iar Griffith nu putea decât s-o admira pentru asta.

— Ai o mutră care-ar face orice femeie să leșine! Da' nu de încântare! hohoti Art, până ce-l apucă tusea. Oricum aveai nasu' prea mare, chiar și înainte să ți-l rupi. Și cu păru' asta încâlcit, parc-ai fi o sălbăticiune din pădure. Ai moștenit bărbia Powel-ilor — adică prea pătrată — și ochii de la maică-ta, draga de ea — adică prea galbeni. Sigur, tu nici nu-ți dai seama, da' femeile stau la coadă să-ți admire bărbăția. Ascultă, tot nu mi-ai zis ce s-a întâmplat cu lady... cum spuneai c-o cheamă?

— Lady Marian Wenthaven.

Griffith își frecă fruntea cu palma. Măcar de-ar fi cedat durerea de cap!

— E rudă cu contele.

— Nu mi-ai zis ce s-a întâmplat cu lady Marian, nu se lăsă Art. Da' pun prinsoare că știu. Pun prinsoare pe ce vrei.

Griffith, căre se pregătea să-i tragă o minciună, se opri, cuprins de-o presimțire.

— Ce știi? nu se putu el abține să nu întrebe.

— Ți-a căzut cu tronc pocitania aia.

Apoi, biciuind aerul cu brațul, Art adăugă:

— Te-ai duelat cu grășana, așa-i? Și bătrână așa cum e, tot ți-a ars un pumn în nas.

— Nu-i nici pocită, nici grasă, nici bătrână, îl întrerupse Griffith.

— Nu? întrebă Art, îndreptându-și spinarea, numai ochi și urechi.

Griffith se trânti pe salteaua de puf și-și potrivi o pernă sub cap — suficient timp ca să-și pună ordine în gânduri.

Știa bine unde bate Art. Credinciosul slujitor își pusese în cap să-l însoare și cerceta cu mare atenție fiecare fată pe care soarta o scotea în calea stăpânului. Acum căuta să afle câte ceva despre lady Marian, iar dacă Griffith i-ar fi destăinuit că e frumoasă, Art ar fi tăbărât cu gura pe el. Mai rău decât atât, dacă tânărul i-ar fi spus că Marian era urâtă și Art ar fi dat cu ochii de ea, s-ar fi convins că stăpânul îl mințise. Cine știe ce explicație ar fi găsit pentru asta! Mai bine să nu se-arate cucerit de înfățișarea Marianeii!

Nu-i plăceau femeile cu un comportament prea familiar și care zâmbeau prea mult. Ori poate prea expresiv?

— E tânără, îi spuse el lui Art.

Slujitorul înșfacă informația din zbor.

— Cât de tânără?

Poate că unii ar fi găsit cuvinte pentru stările sufletești oglindite de surâsul Marianeii, dar lui Griffith nu-i venea în minte decât disprețul ei. Capul aplecat într-o parte, privirea amuzată, buzele arcuite, gropițele din obraji.

— Douăzeci. Poate douăzeci și cinci.

— Exact vârsta potrivită pentru tine! sări Art cu însuflețire. Tu ai douăș'opt. Cum are părul?

Însă Griffith nu-și amintea decât surâsul ei îndrăzneț. Umerii drepți, pieptul scos înainte, dinții sclipitori... și iar gropițele din obraji.

— Roșcat.

— Roșcat..-. Se înnegura slujitorul. Englezoaicele n-au păru' roșu. Tre' să fie roșu' ăla urât, cu care se vopsesc cucoanele.

Griffith se încruntă, prefăcându-se căzut pe gânduri, dar își amintea. își amintea al dracului de bine.

— Nu-i vopsit.

— Atunci arămiu?

— Roșcat, întări tânărul. Unii bărbați ar găsi că-i o culoare frumoasă.

— Ca focu'? insistă Art, satisfăcut.

— Mda, încuviință Griffith, cu gândul tot la surâsul ei vesel. Ochii ușor oblici, obrazul îmbujorat, buzele pline, dinții albi, gropițele... O amuzase înfățișarea lui. Oare cum ar fi să râdă împreună?

— Ca para focului, mormăi Griffith.

Art ridică de pe jos „arma” Marianeii: punga.

— Ce culoare-i sunt ochii?

— Verzi.

— Asta e! declară Art triumfător, sărind în sus de bucurie. Când un bărbat știe ce culoare

au ochii unei fete, înseamnă că i-a căzut cu tronc.

— Ce? răcni-Griffith, azvârlindu-și compresa cât-colo.

— Când un bărbat...

Griffith sări din pat și făcu un pas spre Art.

— Te-am auzit! Uite ce e, creier de găină, află că nu-mi place femeia asta. E înfumurată, dură, violentă, ușuratică...

— Mie mi se pare tocmai potrivită pentru tine, îndrăzni Art, trăgându-se prudent doi pași mai în spate.

— Nu-i genul meu! răbufni Griffith, răsuflând adânc, ca să-și mai domolească furia.

Fără a-și lua ochii de la zâmbetul șiret al slujitorului, adăugă:

— Știi bine că mi-ar plăcea o femeie așezată, care să știe să brodeze și să vadă de casă, nu una care aruncă ocheade în dreapta și-n stânga, care se luptă ca un bărbat și care — colac peste pupăză! — e pistriuată și cu părul roșu. Nu-mi convine o femeie atât de frumoasă încât bărbații să se lupte cu ea și între ei, numai ca s-o aibă în patul lor.

Art se apropie șchiopătând și trânti punga cu bani pe măsuța de la căpătâiul patului, făcând să zornăie monezile dinăuntru.

— Parcă mi-ai spus că *nu-i* bătrână, grasă și urâtă.

— Și ce-i cu asta?

— Nu mi-ai spus că-i frumoasă...

— Da, și?

Art începu să fredoneze un cântecel.

— Atunci, înseamnă că mai rămânem aici?

— A apus soarele, nerod bătrân! răspuse Griffith. Sigur că rămânem — dar numai pentru noaptea asta, ca mâine să-i-pot înapoia blestemata de pungă. Ai înțeles? Numai până-i dau punga înapoi. Ce mai vrei acum?

— Nimic. Ești tânăr și voinic. Tu știi mai bine ce-i în gândul tău.

— Îmi făgăduiești să nu-ți vâri nasul?

— Da, stăpâne.

— Vezi să nu! Parcă nu te-aș cunoaște!

Mulțumit, Art se îndreptă șontâc-șontâc spre grămada de traiste și tolbe aduse de la Londra .

— În toată Țara Galilor nu există un castel ca ăsta. De ce nu te culci puțin? Văd că-ți ard obrajii.

Griffith se trânti pe pat, bombănind:

— Niciodată n-o pot scoate la capăt cu tine!

Art nu-i acordă nici o atenție, continuând să critice, plin de dispreț, englezii și calitățile lor de luptători.

— În loc de arme și catapulte, ăștia sădesc flori. În Țara Galilor așa un castel ar fi cucerit în două săptămâni.

— Poate că Wenthaven se simte în siguranță într-un castel situat pe-o insulă, în mijlocul unui lac! spuse Griffith, cu gândul în altă parte.

— Pff! Nu vezi că-și ține orătăniile în coteț și soldații ascunși în cazarmă?

— Nu-s soldați de-ai lui, îl corectă Griffith, ci mercenari.

— Aha! înțelegese Art. Nu mă mai mir că Wenthaven îi ține departe de el. Unii ca ei sunt în

stare să atace castelul dinăuntru. Unde pui c-a tocmit o liotă întregă! Oare nu știe că-i mai sănătos să-și aibă oamenii lui?

Griffith își mângâie bărbia.

— Și-a luat pe lângă el o adevărată armată, nu-i așa?

— Am auzit o mulțime vorbind în velșă.

— Toată lumea știe că velșii sunt cei mai buni luptători din țară.

— Și de ce n-ar lupta flăcăii noștri pentru bani și pradă englezească? Vrei să mă duc să-i trag de limbă și să aflu ce clocește contele?

Griffith șovăia. Art deschise traistele și le trânti pe podea.

— Ce vrei să las afară?

— Veșmintele de călătorie. Mâine pornim spre casă.

— E păcat să nu rămâi s-o cunoști mai bine pe lady Marian.

— Veșmintele de călătorie, repetă Griffith apăsător. N-avea chef să mai discute cu Art despre Marian. N-avea chef nici măcar să se gândească la ea.

Aflase destule despre profunzimea iubirii unei englezoaice, când se întorsese călare la Londra, după victoria de la Bosworth. Și auzise ce se vorbea despre Elizabeth de York.

Îi spusese Marianeii adevărul. Era scârbit de faptul că Elizabeth nu-i pasase de soarta fraților ei și de zvonul că ar fi avut o legătură cu Richard. Și Henry fusese scârbit, așa că nu se arătase prea dornic să se însoare cu așa o târfă. Dar Parlamentul își declarase voința. Regele trebuia să-și respecte făgăduiala de-a se căsători cu Elizabeth. Henry se înclinase în fața necesității, repetându-și în gând jurământul făcut pe câmpul de luptă — că nimeni și nimic nu va reuși să-i smulgă tronul.

Trecând peste propriile-i simțăminte, o întâlnește pe Elizabeth... și-și schimbă complet atitudinea. Să-1 fi lovit în cap sau să-i fi atins sexul, și tot n-ar fi reușit să-1 îmblânzească astfel. Cert e că se căsătorise cu Elizabeth fără să crâcnească și se comportase fără reproș față de ea.

Griffith se vedea nevoit să recunoască faptul că Elizabeth părea a fi o femeie încântătoare.

Totuși, nu-și putea scoate din minte că femeia asta trădase, încurcându-se cu Richard, și se întreba cum reușea Henry să-și înfrângă repulsia. Poate fusese cucerit de tinerețea și farmecul ei, poate... Își aminti talia subțire a Marianeii și încercă să-și imagineze sânii ei pe sub tunica tivită cu blană.

Griffith presupunea că regele fusese subjugat de frumusețea englezoaice. Dar el unul avea inima împietrită de suferințe, de război și griji.

Era convins că niciodată nu va putea acorda unei femei mai multă atenție decât șoimilor pe care-i creștea.

— Auzi tu, vorbi Art, frecându-și ochiul. Iar mă necăjește rana aia de demult.

— Te-am auzit! se răsti Griffith. Nu-i nevoie să răcnești.

Încrucșându-și brațele la piept, Art repetă:

— Pe mine mă supără rana și tu visezi cu ochii deschiși.

— Nu visez, așa cum nici pe tine nu te doare rana. Știi bine că spui asta ori de câte ori vrei să-ți fac pe plac.

— E păcat să nu aflăm ce are de gând Wenthaven, încercă să-l ademenească Art.

Griffith ezita. Ca reprezentant al regelui, ar fi fost de datoriu să descopere ce uneltea contele — dacă, într-adevăr, acesta avea gânduri necurate. Dar Wenthaven se bucura de încrederea regelui și, fără îndoială, știa că soarta lui viitoare depindea de Henry.

— Voi trimite un mesaj regelui, spuse Griffith. Dacă Henry dorește să mă cheme înapoi, atunci va da poruncă să mă întorc.

Furios, Art trânti de perete ușile dulapului de lemn sculptat.

— Cred c-am să pun traistele în dulapu' ăsta cu floricele.

— Wenthaven își poate permite un „dulap cu floricele” și un castel fastuos. Doar e una din rudele parvenite ale reginei văduve.

Griffith se întinse alene, oftând adânc.

— A făcut o căsătorie avantajoasă, iar pe timpul lui Edward s-a bucurat de mare trecere la Curte.

— A adunat avere prin sudoarea frunții, încuviință Art. Adică prin uneltiri.

Ridică în aer o cămașă de-a lui Griffith, fluturându-i mânecile.

— Vezi? Ce-ți spuneam eu? Ai brațe așa de lungi că-ți poți scărpinga genunchii fără să te apleci. Nu zic că nu ți-ar fi de folos când mânuiești spada, da' cu pieptu' ăla mare, arăți ca o puțină, iar picioarele ți-s și ele așa de lungi că abia le poți vârî în pantaloni.

— Și-acum ce faci, încerci să-mi dai curaj? se stropși Griffith.

— Bineînțeles. Vreau să înțelegi că fata aia nu te-a pocit mai mult decât erai. Uite ce e: dacă ții s-o ai, grăbește-te, să nu ți-o sufle altul de sub...

Art îi smulse compresa, înlocuind-o cu alta rece.

— ...nas!

— Nu țin s-o am.

— De-aia ți-e mădularu' tot atât de frânt ca nasu'?

— Dracu' să te ia, Art! sări Griffith, cu ochii scăpărând de mânie. Tacă-ți fleanca, până nu-ți vâr pe gât și dinții care ți-au rămas!

— Ho-ho, că nu mai pot de frica ta!

Griffith azvârli compresa cât-colo.

— Nu mă interesează o femeie care nu știe să se stăpânească.

Art nu se lăsă impresionat nici de furia, nici de amenințările lui Griffith, și-și lăsă capul într-o parte, cercetându-și stăpânul cu o privire pătrunzătoare.

— Și, mă rog, de ce nu știe să se stăpânească?

— A fost întâia domnișoară de companie a Elizabethei de York. Ar fi putut avea un soț bogat și o mare influență la Curte. Dar și-a distrus viața pentru o noapte petrecută în patul unui om de vază.

— E un păcat din cele mai obișnuite.

— A născut un bastard.

Griffith sesiză condamnarea din propriile-i cuvinte și înțelese că Art îl va face să-și regrete spusele.

— Ah! exclamă slujitorul, învârtindu-se vioi pe lângă patul stăpânului. Va să zică, păcatu' ei nu-i că s-a culcat cu un bărbat, ci c-a adus pe lume pruncu'. Adică nu greșeala, ci faktu'. c-a fost dată în vileag.

Necazul cu slujitorii bătrâni și de încredere, își spuse Griffith, nu era că pricepeau tot, ci că se simțeau obligați să-și împărtășească părerile. Dornic să pună capăt criticilor și sfaturilor lui Art, tânărul se grăbi să adauge:

— Cine nu se poate stăpâni pe sine nu merită să stăpânească asupra altora.

— Țsta-i un proverb din popor, și încă tare adevărat.

Art se opri în loc, cu privirea ațintită asupra stăpânului.

— Păcat că nu ți-ai amintit de el mai des.

De astă dată, Griffith era nevoit să-și țină gura — cel puțin față de Art, care plătise cu un ochi negliobiile lui din adolescență.

— Mi-am primit de mult lecția.

— Poate că la fel a pățit și fata asta, Marian — numai că-i e mai greu să-și ascundă dovada greșelii.

În adâncul inimii, Griffith sângera din nou, torturat de amintiri. O amintire ca un ciob de sticlă, ca un țințur de gheață, ca o lamă de cuțit. Descoperise că amintirile puteau răni la nesfârșit.

Art îl culcă la loc pe pat și-i înlocui din nou compresa.

— Te-am cam rănit cu vorba mea. Te rog să mă ierți. Am vrut doar să înțelegi că toți greșim, și poate-ai judecat-o prea aspru pe fata asta.

Se ridică și murmură îndeajuns de tare să poată fi auzit de Griffith.

— Și totu' pentru c-a izbutit să ți se vâre pe sub piele.

— Sunt aici din porunca regelui, replică Griffith, deși nu era prea convins. Atât și nimic mai mult.

Art deschise un buzunăraș al sacului și scoase o hârtie împăturită, pe care o întinse stăpânului.

Griffith recunoscuse sigiliul de ceară stacojie. Neliniștit, apucă scrisoarea, fără a-și lua ochii de la bătrân.

— E de la rege. Ți-a trimis-o personal, prin secretarul lui. Urma s-o primești după întâlnirea cu lady Marian.

Deși nu știa să citească, Art se aplecă peste pat în timp ce Griffith citea mesajul, cercetând scrisul regal cu o privire de cunoscător.

— Ceva interesant?

Griffith înfășură la loc scrisoarea, dându-i-o slujitorului.

— Arde-o și desfă bagajele. Rămânem la castel. Afurisită treabă!

Art se scarpină după ureche, unde mai creșteau câteva șuvițe răzlețe.

— Nu ți-a zis și de ce?

— Asta-i stilul lui Henry. Poruncește, dar nu explică. De-aia a trimis scrisoarea prin Oliver King. Dacă aș fi stat de vorbă cu regele între patru ochi, i-aș fi cerut să-mi spună adevărul.

— Isteț băiat, așa-i? exclamă bătrânul, cuprins de admirație. Și ce ți-a poruncit?

— Să rămân aici oricât va fi nevoie și să veghez asupra Mariane și-a fiului ei.

Art aruncă pergamentul în foc, vârându-l sub jăratnic cu vătraiul.

— Și de ce-i regele îngrijorat de soarta lor?

— Nu știu, răspunse sec Griffith. Henry nu mi-a împărtășit niciodată grijiile lui.

— Da'-i tare ciudat că-l interesează fata asta.

Se înapoie la grămada de haine, răscolind printre ele cu vârful piciorului.

— Cred c-ar trebui să le agăț în dulap. Noroc că mergeai acasă și ți-ai luat toate hainele, ca să le dai la spălat, altfel nu știu, zău, ce-ai fi pus pe tine, cu atâta lume simandicoasă.

— Mă miram eu de ce insista Henry să-mi vizitez părinții. Se vede treaba că-l frământa ceva.

Griffith se ridică, așezându-se pe marginea patului.

— Am auzit că are necazuri în Irlanda.

— Ce fel de necazuri?

— Cică acolo ar fi fugit contele de Warwick.

Art oftă, cu resemnarea veșului mândru de ignoranța sa cu privire la nobilimea engleză.

— Și asta are vreo importanță?

— Contele de Warwick, începu să-i explice Griffith, e fiul răposatului duce de Clarence.

Slujitorul oftă din nou.

— Fii atent!

Griffith luă trei mere din fructieră și le puse pe masă. Apoi ridică pe cel mai mare și mai frumos, zicând:

— Țsta-i regele Edward, tatăl Elizabethei de York.

— Cam gras, regele nostru! remarcă Art.

— Și chiar era. Acesta — urmă Griffith, arătând alt fruct, pipernicit și zbârcit — e regele Richard, uzurpatorul, care-a fost învins și ucis la Bosworth.

Tânărul luă în mână al treilea măr, cel mai mic dintre toate.

— Iar ăsta-i ducele de Clarence. Toți trei au fost frați și descendenți ai casei de York.

— Chiar că seamănă unu' cu altu'! își dădu Art cu părerea.

— Doi dintre ei au fost regi. Deși Clarence n-a ajuns pe tron, totuși are un fiu.

— Aha!

Chipul zbârcit al slujitorului se luminează dintr-o dată.

— Contele de Warwick!

— Întocmai. Nepotul celor doi regi din familia York și, prin urmare, moștenitorul lor la tronul Angliei.

— Care-acum e în Irlanda?

— Nu. Contele de Warwick e la loc sigur, sub protecția lui Henry, în Turnul Londrei.

Art se frecă din nou la ochi, bombănind:

— Niciodată n-am să pot pricepe cum vine cu regii ăștia, cu fiii și cu nepoții lor.

— Ia gândește-te, îl îndemnă Griffith. Moștenitorii lui Edward au dispărut în temnița din Turnul Londrei. Nimeni nu i-a mai văzut vreodată, probabil au fost uciși de unchiul lor... Arată spre mărul cel zbârcit.

— Richard. Acum Henry „are grijă” de alt moștenitor. Dacă ai face parte dintre lorzii care nu l-au sprijinit pe Henry, ce-ai crede?

— Că Henry l-a ucis pe contele de Warwick.

— Întocmai. Și dacă n-ai fi susținătorul lui Henry, cum te-ai gândi să-l detronezi?

Art renunță la aerul încurcat de adineauri.

— Aș cere să fie rege contele de Warwick, aș strânge armată și-aș ataca Anglia dinspre Irlanda, care sprijină în continuare casa York.

Griffith puse merele la loc, în fructieră.

— Arthur, ești cel mai înțelept din...

În clipa aceea răsună o ciocănitură în ușă. Art și Griffith schimbară o privire rapidă. Slujitorul se duse să deschidă. În prag se ivi o cameristă bătrână și corpolentă, care zâmbi, făcând o plecăciune.

— Sunt Jane și-am fost trimisă să vă ajut la despachetat. Chicoti, dând cu ochii de grămada de haine de pe podea, apoi îngenunche și începu să pună separat pantalonii, cămășile,

ciorapii, mantiile.

— Se pare că aveți nevoie de ajutor. N-am să înțeleg niciodată de ce bărbații țin să se ocupe singuri de rufăria lor. sunt pur și simplu neajutorați.

— Ia uitați-vă! Deși-i neagră... Aruncă o privire la mormanul de haine.

— ...ca mai toate veșmintele domniei tale, ar merita mai mult decât s-o îndesați într-o traistă și s-o plimbați prin toată țara. Asta o iau cu mine chiar acu', stăpâne, ca mâine s-o puteți purta.

Nici nu-și închipuia că tânărul s-ar fi putut împotrivi, iar când acesta deschise gura să vorbească, bătrânul îi puse mâna "pe braț, cu o privire ce părea a spune: „Lasă-mă pe mine!” Griffith tăcu. Art știa cum să se poarte cu o femeie — de fapt, cu toate — așa că făcu un pas înainte și se înclină, zâmbind cu gura până la urechi.

— Eu sunt Art, bărbatu' care-ți va fi veșnic recunoscător pentru ajutoru' pe care ni-l dai.

După toate aparențele, Jane avea experiența flirturilor.

— Mă bucur să te cunosc, Art, surâse ea.

— Vrei să iei și celelalte haine? întrebă politicoș slujitorul.

— Mă ocup io și de ele, iar stăpânul tău va avea câte una curată în fiecare zi, cât timp veți vrea să stați aici. Da' pentru la iarnă va trebui să-i găsim și-o mantie mai groasă. Nu-ți fă griji, că... ..

Era prea mult pentru Griffith.

— Ce te face să crezi că vom rămâne și la iarnă? izbucni el. Doar i-am spus lui Wenthaven că plec mâine.

Jane își îndreptă spatele, țintuindu-l cu o privire nedumerită.

— Am greșit io camera? Nu sunteți sir Griffith ap Powel?

Art îi dădu un ghiont stăpânului său și zise:

— Ba chiar așa. Numai că 'mnealui e un nerecunoscător, care nu pricepe ce mult faci pentru el. Uite, io...

Se apropie, luând-o de mână pe Jane.

— ...io îți admir efortu' de-a munci până târziu. Bărbatu-tău se poate socoti un om norocos.

Se aplecă și-i sărută degetele cu eleganță.

— Sunt văduvă, chicoti Jane.

— Văduvă? Ce trist! murmură Art, lungind ultimul cuvânt, ca să-i dea a înțelege că o compătimea sincer.

Jane surâse către el, iar Griffith își dresе glasul, supărat și muștrător.

Femeia își aduse brusc aminte unde se afla și încremeni într-o atitudine respectuoasă.

— Tot ce știu io e că înălțimea Sa, contele, ne-a dat poruncă înainte de culcare și ne-a spus c-o să rămâneți multă vreme și că să vă slujim ca pe un oaspete de seamă. Da' io n-am mai așteptat până mâine și mi-am zis: „Păi așa ne purtăm noi cu un oaspete de seamă?” Cum să așteptați până mâine ca să vă curățăm hainele? Așa c-am venit — și bag seama că nu degeaba.

Uluiți, cei doi bărbați se holbau la slujitoarea cu brațele pline de haine. Cum nu scoteau nici un cuvânt, Jane ridică din umeri.

— Vi le-aduc cât ați clipi din ochi!

Apoi, aruncând o privire furișă către Griffith, plescăi din limbă.

— Da' văd că v-a pocnit zdravăn lady Marian. De când o știu, e iute la mânie. Nu vrei să

închizi ușa după mine, Art?

Bătrânul se grăbi s-o ajute, apoi se întoarse spre stăpânul său și întinse mâna, într-un gest plin de nevinovăție.

— N-am suflat nimănui o vorbă despre lady Marian și despre nasu' tău. V-o fi zărit careva certându-vă..

— Puțin îmi pasă de lady Marian și țâfna ei! replică Griffith. Mă întreb cum de-a aflat Wenthaven înaintea mea că voi rămâne la castel?

— L-o fi vestit regele, își dădu cu părerea slujitorul. Doar își trimit scrisori unu' la altu'.

— Nu cumva pereții de-aici au urechi? insistă Griffith, arătând spre lambriurile sculptate.

Art aruncă o privire de jur-împrejur, înțelegând imediat la ce se gândea stăpânul. Dar înainte de-a apuca să dea drumul unui potop de vorbe furioase, Griffith adăugă, liniștit:

— Să dormi iepurește, Art. După pățania de azi, s-ar putea să cad lat ca un buștean. Se pare că treaba-i mai complicată decât mi-am închipuit.

♣ ♣ ♣

Cățelul care dormea lângă Wenthaven scheună ușor, trezindu-și stăpânul. Contele rămase cu ochii închiși, ascultând. Ceva foșnea prin tufele din dreptul ferestrei. Ceva... nu, cineva! Își liniști câinele, mângâindu-l pe cap. În cadrul ferestrei deschise se ivi o siluetă, cățărându-se cu mișcări greoaie. Necunoscutul se apropie de pat, unde câinele tremura, gata să sară. Wenthaven așteptă până ce individul se aplecă asupra patului, apoi șuieră scurt:

— Șo pe el!

Câinele se repezi înainte, cu un mârâit înfricoșător. Femeia de lângă Wenthaven începu să țipe, iar atacatorul slobozi un potop de înjurături și blesteme în care amesteca limbajul grăjdarilor cu cel al saloanelor aristocratice. Wenthaven recunoscuse glasul, dar lăsă câinele să-și facă plăcerea, mușcând zdravăn de câteva ori, timp în care el se înarma cu spada. Apoi își chemă câinele, răsplătindu-l cu vorbe și gesturi duioase, și i se adresă lui Adrian Harbottle:

— Ce cauți în iatacul meu?

— Potaie afurisită! spumegă Harbottle. Și-a înfipt colții în gleznelor și-n brațul meu. Uite cum sângerez! Mă doare-al dracului!

— Sângerează cât poțești, dar nu pe covor! E nou și m-a costat o groază de bani, replică sec Wenthaven.

— Așa o fi... mormăi atacatorul, înfășurându-și brațul într-o batistă și pășind pe lespezile de piatră ale încăperii.

— Te întreb încă o dată, ce cauți în iatacul meu?

— Am venit să .cer socoteală! clocoti Harbottle. Să mă răzbun!

— Să te răzbuni? Pentru ce?

Își ținea spada pregătită, însă deocamdată se mulțumea să-l șfichiuiască doar cu vorba.

— Pentru că ți-am oferit ospitalitatea mea? Pentru că te-am îndopat cu mâncare mai mult decât încape în burta unui om normal? Pentru că ți-am înghițit purtarea necioplită?

— Ai uneltit împotriva mea, insistă Harbottle.

— *Eu* am uneltit împotriva ta? *Eu*?

Wenthaven își îndulci glasul, continuând pe un ton ironic.

— Iubito, aprinde te rog sfeșnicul de colo. Tocmai a răsărit luna. Ia să ne uităm mai bine la stârpitura asta.

Cu mâna încă tremurândă, femeia aprinse sfeșnicul, luminând încăperea.

— Sigur, ai o femeie nurlie în pat, o sumedenie de oaspeți și-un castel în mijlocul lacului — dar toți îți fac ochi dulci numai pentru că ești plin de bani.

— Te referi și la tine? îl întrerupse Wenthaven.

— Eu am venit aici cu inima deschisă, bucuros să mănânc bine și să am un acoperiș deasupra capului. Nu mi-am închipuit că pentru asta va trebui să plătesc cu onoarea mea.

Wenthaven izbucni într-un râs nestăpânit.

— Cu onoarea ta? Ce onoare poate avea unul ca tine? Frate-tău e baron, iar tu n-ai nici un viitor, decât ăla pe care ți-1 poți face cu o mutră ca a ta. Onoare? Hai, scutește-mă!

— Îmi ceri să fac lucruri pe care nu le-ar accepta nici un om cu bun-simț.

Chipul lui Harbottle era learcă de sudoare.

— Să ascult pe la colțuri, să aflu secrete, să caut pe sub stâncile unde se-ascund spiritele răului...

— Dar te pricepi atât de bine!

— Nu-i adevărat! protestă Harbottle.

Wenthaven își dădu seama că trebuia să-1 ia cu binișorul. Natura îl înzestrase pe Harbottle cu o frumusețe care făcuse din el un răsfățat. Se obișnuise să-1 cadă toți la picioare. Tot natura îi mai dăduse un strop de minte și putere.

Iar Marian îi zgâlțâise zdravăn încrederea și orgoliul. Sigur că, în această situație, bărbatul din el cerea o satisfacție. Iute la mânie, cu sângele fierbinte, plin de iluzii cu privire la o virtute inexistentă, Harbottle îi amintea lui Wenthaven de o javră nedresată: era zăpăcit, fără un scop în viață, dar capabil de minuni odată ce-ar fi încăput pe mâna unui stăpân priceput.

E drept că Wenthaven nu se ocupa decât de câini de rasă, dar principiul era același. Făcând un semn cu spada, zise:

— Toarnă-ți niște vin. E cel mai bun soi din pivnițele mele.

— Să nu-ți închipui că mă poți duce cu zăhărelul, ca pe un copil! protestă Harbottle.

Totuși, își turnă vin și trase o înghițitură zdravănă. Brusc, se luminează la față.

— Chiar că-i bun!

— Ți-am spus. Acum stai jos.

Harbottle se încruntă din nou.

— Nu.

O lovitură năprasnică, apoi o mângâiere a stăpânului, Conte le îi puse vârful spadei în piept.

— Te rog, stai jos.

Harbottle se supuse, ca un ogar ascultător. Cu ochii lui albaștri și triști, privi cum Wenthaven își umple cupa la rândul său, așezându-se în jilțul din celălalt capăt al încăperii.

— După câte înțeleg, începu Wenthaven, nu ți-am folosit corect talentele. Ar fi trebuit să-mi dau seama de la început că ești mult prea distins ca să tragi cu urechea.

— Nu.

Harbottle își goli cupa, iar Wenthaven făcu semn femeii să ia carafa și să-1 toarne din nou.

— Sigur că nu, întări contele.

Se prefăcea că bea dar, în realitate, abia dacă-și muiase buzele în vin.

— Astăzi mi-ai dovedit că puterea ta stă în spadă.

Harbottle sări în picioare, indignat.

— Nu-ți îngădui să râzi de mine.

Wenthaven ridică din sprâncene.

— Cine râde? Ți-am făcut un compliment cât se poate de sincer.

Văzu că tânărul șovăia și-i arată din nou cu vârful spadei către scaun.

— Stai jos.

De data asta, Harbottle nu se mai împotrivi și-și reluu locul în jilț.

Wenthaven urmă, ca un stăpân mulțumit:

— Când te-am încurajat să lupți cu lady Marian, ar fi trebuit să te previn cât e de vicleană.

Toată lumea a văzut că o protejai, pentru că era femeie. Numai că ea a profitat de slăbiciunea ta.

Harbottle rămăsese cu gura căscată.

— Vorbești serios?

— Fără îndoială. Toți se minunau ce frumos știi să te lupți.

— Sigur că-s bun! Chiar foarte bun! Așa mi-am câștigat existența până acum, dar bănuiesc că asta nu-i o noutate pentru dumneata.

— Ce te face să crezi că știam?

— Pentru că întotdeauna știi tot. Aș putea să jur că fiecare din cei care mănâncă la masa dumitale își plătește porția dezvăluindu-ți câte o taină. Pun prinsoare că ești omul cel mai bine informat din tot regatul.

— Mă măgulești, spuse Wenthaven, bătându-se ușor cu vârful unghiei peste dinții din față.

Apoi, înțelegând că sosise vremea să pună punctul pe *i*, adăugă:

— Nu ne aflăm aici ca să discutăm despre mine, ci despre tine. Despre tine și despre nevinovata lady Marian. Am dreptate?

Auzind numele Mariane, lui Harbottle începu să-i tremure mâna.

— Ce legătură am eu cu lady Marian? întrebă el cu glas găuit.

„Ogarul ăsta a luat urma unei jivine”, își spuse Wenthaven.

— Parcă voiai s-o cunoști mai îndeaproape, nu? Se pare că nu prea te băga în seamă și atunci ți-am sugerat s-o provoci la duel. Credeam că dac-ai s-o învingi, îți va arăta un dram de respect.

Oftă adânc.

— Nu m-am gândit că poate, totuși, te va învinge ea... Probabil că erai cu ochii la silueta ei admirabilă. Mă înșel cumva?

Se uită țintă la Harbottle, care-și feri privirea.

— N-ai de ce să te rușinezi. Sunt de-aceeași părere cu tine că sânii Mariane n-au pereche în tot regatul. Sigur că nu-i frumoasă cum ești tu, dar puțini sunt destul de înalți ca să-i fie pe potrivă — așa ca tine. Îmi închipui că cei ce au norocul să ajungă în patul Mariane descoperă că fata își poate încolăci picioarele în jurul lor de două ori!

Harbottle se simțea cuprins de o ciudată fierbințeală. Wenthaven își îngădui să surâdă, și imediat slobozi „ogarul” din lesă.

— Eu am învățat-o să se dueleze, dar n-am fost atât de naiv încât să-i dezvălui chiar tor ce știu.

Harbottle icni scurt. Wenthaven se strădui să pară cât mai sincer.

— Ce-ai zice să-ți dau și ție niște lecții? Aș fi încântat să-ți arăt câteva șmecherii de care ea n-are habar.

Harbottle căzu drept în plasa lui Wenthaven.

— Vreau să-mi mai încerc o dată norocul cu „domnișoara Mare-și-Tare”. Când am s-o înfrâng, va fi la cheremul meu. Desigur...

Își privi mâinile frumoase, cu un surâs viclean.

— La început se va zbate să-mi scape, dar până acum n-am fost niciodată refuzat de o femeie.

Înfumurarea lui îl lăsă pe conte fără replică. Wenthaven se întrebă câte femei îl refuzaseră în realitate pe Harbottle și se treziseră trântite pe spate, neputincioase în fața dobitocului încrezut din fața lui.

Nu asta îi era intenția în ce-o privea pe Marian. Era convins că fata își va dovedi adevărata valoare.

— Va fi greu s-o fac să accepte o nouă confruntare, îl preveni contele. A fost o prostie să-i insulti fiul.

Harbottle își coborî colțurile gurii într-un zâmbet disprețuitor.

— Puiul ăla de cățea nu-i decât un bastard.

Wenthaven simți că începe să-și piardă răbdarea, dar se sili să-și țină firea. Harbottle rămânea o armă în mâna lui — chiar dacă imperfectă. Ori contele avea mare nevoie de astfel de arme, întrucât Henry Tudor îl trimisese pe veșul cel uriaș ca s-o păzească pe Marian. Asta însemna că regele avea niște bănuieli.

— Puiul de cățea e bastardul ei și îl iubește foarte mult, replică Wenthaven.

Din ce în ce mai pornit, Harbottle își urmă gândul.

— De fiecare dată când vreau să-i vorbesc, ea se ocupă de plodul ăla. Îmi vine să-i fărâșm capul.

— Să nu-i faci vreun rău lui Lionel! izbucni Wenthaven alarmat. Țin tare mult la puștiul ăsta. Acum, ascultă planul meu. Rămâi în umbră până când te învăț câteva trucuri pe care ea nu le cunoaște. Pe urmă n-ai decât să-i insulti fiul. Cu siguranță că te va provoca la duel.

— Și eu ce câștig din toate astea?

— Mai mult decât îți închipui, îi făgădui contele. Acum fă-mi plăcerea și pleacă tot pe unde-ai venit.

— Nu.

Harbottle se aplecă înainte, cu degetele încleștate pe brațele jilțului.

— Nu voi accepta promisiuni atât de vagi. Dacă-ți fac pe plac și-o înving pe lady Marian...

— Nu doar pe placul meu, ci și pe-al tău, îi aminti Wenthaven.

— Bun, și pe-al meu! Dar vreau s-aud ce câștig eu din toate astea. Să-mi spui acum, și cât se poate de clar.

Wenthaven șovăi o clipă. De regulă, prudența îl îndemna să nu dezvăluie nimănui ce avea de gând. Dar în situația de față nu era nici un pericol. Putea oricând să sacrifice jigodia asta puturoasă, oferind-i-o lui Henry, și cu asta basta.

— Dacă o provoci la duel și-o învingi pe lady Marian, va trebui să te primească în patul ei. Iar după ce-o vei tăvăli îndeajuns, nu va avea încotro și va fi nevoită să te ia de bărbat, îți garantez eu.

— Dar'dacă se împotrivese?

Wenthaven răspunse cu glas tăios ca o lamă de pumnal.

— E femeie. Trăiește din mila mea, așa că va face precum îi poruncesc.

— Când te-aud vorbind astfel, mai că mi se face milă de ea.

Wenthaven observă că expresia lui Harbottle oglindea cu totul altceva decât compasiune.

— Nu pomeni nimănui despre ce-am discutat aici, altfel s-a dus surpriza pe care i-o pregătim Marianeii.

Plin de entuziasm, Harbottle se strecură afară pe fereastră și dispăru printre tufișuri. Conteii stinse lumânările, mulțumit de rezultatul întrevederii. În clipa aceea, simți o atingere ușoară.

Noua lui amantă se sprijini cu capul de brațul său, trăgându-se aproape de el.

— Eu nu te doresc pentru că ești bogat, murmură ea cu glas senzual și prefăcută sinceritate. Iar tu nu mă vrei doar ca să te folosești de mine. Omul acela îngrozitor nu știe ce vorbește.

— Sigur că nu.

Wenthaven îi mângâie căpșorul bălai, mințind la rândul lui.

— Noi ne vom iubi întotdeauna, iar când va veni vremea, te voi lua de soție și vei fi contesă. Niciodată n-aș putea profita de o femeie care mă iubește așa cum mă iubești tu.

Și zâmbi în întuneric unui gând numai de el știut.

Capitolul 3

În cameră mai era cineva. Chiar lângă Art, care dormea la picioarele patului lui Griffith. Slujitorul își zgâlțâi stăpânul, ca să-l trezească. Griffith, care avea instinct de luptător, se strădui să respire în continuare cât mai liniștit, în timp ce ochii lui se obișnuiau treptat cu jocul de umbre și lumini lăsat de raza lunii în întunericul din jur. Întoarse înapoi capul și văzu o siluetă ghemuită lângă sacii de drum, prea departe de fereastră ca să-o poată recunoaște. Necunoscutul cotrobăia prin lucrurile lui, în timp ce Griffith îl supraveghea cu atenție.

Umbla cumva după bani? Sau poate era trimis de Wenthaven ca să spioneze?

Hoțul se ridică, având mâinile goale. Era un tinerel bine făcut, îmbrăcat cu pantaloni strâmți și tunică. Se duse în vârful picioarelor până la dulap și-l deschise, pipăind fără zgomot obiectele dinăuntru. Griffith măsură distanța până la ușă. Când băiețandru va termina cu scotocitul și va vrea să plece, Griffith îl va sili să rămână. E drept că hoțul avea picioare lungi, dar nu mai lungi ca ale lui Griffith, care era hotărât să ajungă primul la ușă.

Însă nu mai era nevoie. Vădit nemulțumit, hoțul închise dulapul și se apropie tiptil de patul tânărului!

Pe măsura de la căpătâi se găsea punga cu hani a Marianeii.

Cu, o exclamație șoptită, băiețandru o apucă triumfător și, în aceeași clipă, Griffith sări din pat, scoțând un urlat. Hoțul țipă și se răsuci spre el. Griffith îl înșfăca de mijloc, trântindu-l pe pat. Îi altoi vreo doi ghionți, ferindu-se de loviturile care ținteau cu precizie spre nasul său. Până la urmă izbuti să-l prindă de mâini, imobilizându-l. Ținându-l bine cu o mână, își propti brațul în gâtul atacatorului.

Un parfum delicat, precum și instinctul său fără greș îi dezvăluiră brusc lui Griffith identitatea musafirului nocturn.

— L-ai prins? Întrebă Art, furios ca un vechi războinic ce era.

— Am prins-o, îl corectă acru Griffith, și în aceeași clipă prizoniera încetă să se mai zbată.

— Ce dracu' spui acolo?

Art aprinse o lumânare și-o ridică, luminând un chip sfidător, încadrat de plete roșcovane. Brusc, trăsăturile bătrânului se îmblânziră și gura știrbă se destinsese într-un zâmbet.

— Aș putea jura că-i lady Marian.

— Întocmai.

Continuând s-o imobilizeze cu trupul lui, Griffith se sprijini pe genunchi, cercetându-și prada.

— Lady Marian, într-o costumație pur și simplu scandaloașă.

Abia acum vedea că tunica cu mâneci lungi fusese căptușită, astfel încât să-i ascundă sânii. Fusta scurtă care se zărea sub cingătoare era menită să-i acopere coapsele pline. Dar după atâta zbatere și luptă, poalele fustei se ridicaseră, dezvelind locul în care — după îmbrăcăminte — ar fi trebuit să se vadă podoaba bărbătească.

— Fir-ar dracu-al dracului!

Stânjenit, scandalizat și... — Dumnezeule, nu cumva ațâțat? — Griffith își întoarse privirea către chipul fetei.

— Ce cauți aici? Ce-i cu hainele astea caraghioase? Buzele ei pline tremurau ca ale unui copil prins asupra faptului. Totuși se strădui să-și păstreze o oarecare demnitate.

— Nu puteam veni să te jefuiesc în rochie lungă și jupon! protestă ea.

— Să mă jef...

— Și bine-ar fi dac-ai vorbi mai încet și-ai stinge lumânarea aia! Îl certă fata, în șoaptă, ceva mai sigură pe ea, acum că-și revenise din surpriză. Contele are spioni peste tot și-ți jur că n-aș vrea nici în ruptul capului să afle toți pățania din noaptea asta.

Griffith se uită la Art, care dădu din cap aprobator. Bătrânul stinse lumânarea, spunând:

— Ai face bine să descaleci de pe ea până nu mă înfurii ca o fată bătrână și nu mă duc să chem preotul.

Griffith sări în picioare ca o pisică opărită.

— Ia vezi de întreb-o despre Wenthaven înainte să-i dai drumul! insistă slujitorul.

— Nu plec nicăieri.

Marian luă punga de pe noptieră, evitând să privească spre cei doi.

— Cel puțin, nu fără asta. Știți bine că-i a mea.

Glasul lui Griffith trăda o adâncă dezamăgire.

— E lacomă de bani și hoță...

— Griffith... îl dojeni Art.

— Are dreptate, recunosc Marian, netulburată.

Prea netulburată. Urechea lui Griffith sesiză tonul mândru și ferm al unei ființe acuzate pe nedrept și resemnate în fața învinuirilor nemeritate.

— Nu, nu ești hoță! se scuză el. Așa cum ai spus, banii sunt ai tăi.

Ea își legă punga la cingătoare.

— Atunci sunt numai lacomă de bani.

Art o luă pe după umeri, ca un spiriduș binevoitor.

— Cătuși de puțin. Doar trebuie să-ți hrănești copilașu', nu-i așa?

Marian încercă să se tragă deoparte, dar bătrânul o conduse până la fereastră.

— Ei, fetiço, acum uită-te în ochii mei și spune singură dacă ai sau nu încredere în mine.

Bineînțeles că avea încredere. Din clipa când lumina luni îi poposise pe ochiul lui albastru, pe obrazul zbârcit și pe surâsul blând, Marian căpătase încredere deplină în Art, așa

cum se întâmpla cu toate femeile care-i ieșeau în cale.

— Griffith — începu slujitorul, arătând spre stăpânul său cu un deget noduros — nu înțelege de ce ai nevoie de banii Maiestății Sale, regina. Numa' că el nu știe ce înseamnă să fii tată. N-a crescut copii și habar n-are că lor le trebuie haine, încălțări, mâncare, doftori să-i vindece de febră...

— Și-preot, să-i îngroape...

Griffith tresări, șocat de vorba șoptită a Marianeii. Cunoștea povestea lui Art și durerea ascunsă în cuvintele „doftori să-i vindece de febră”.

Și Marian sesizase tremurul din vocea bătrânului.

— Ai copii, Art? întrebă ea în șoaptă.

Slujitorul își dresese glasul.

— Nu mai am, fetiço. I-am salvat dintr-un război și pe urmă i-am pierdut pe toți șase și pe mama lor. Au murit de foame și mizerie.

Marian îl înghionti încet, ca o pisicuță care caută mângâiere. Bătrânul îi netezi ușor părul cu mâna lui uscată. Apoi, forțându-se să pară vesel, zise:

— Acu', ia spune-ne și nouă, e-adevărat că Wenthaven știe tot despre oaspeții castelului și treburile lor?

Fata zâmbi șagalnic, de parcă n-ar fi fost mișcată de povestea lui Art. Griffith aproape se îndoia că fusese martorul acelor momente de compasiune. Singura dovadă că nu visase era lacrima pe care bătrânul și-o ștersese pe furiș.

Marian făcu semn spre zidurile din jurul lor și murmură:

— Wenthaven e în stare să vândă secrete și diavolului, numai că-i prea lacom și păstrează totul pentru sine. Pereții camerei ăsteia ascund zeci de orificii prin care se poate trage cu ochiul sau urechea — iată de ce-i rezervată oaspeților mai de seamă.

Zâmbi poznaș spre Griffith.

— Dar ce-ai făcut ca să-l interesezi atât de mult pe conte?

— O întrebare cât se poate de potrivită, răspunse tânărul. Asta aș vrea să știi și eu.

Marian își strecură mâna spre punga de la cingătoare, jucându-se cu monezile. Apoi, privind în ochii triști și rugători ai lui Art, adăugă:

— Am să vă mut în altă cameră. Una sigură.

Griffith îi supraveghea toate mișcărilor.

— De ce-ți închipui că-i poți muta pe oaspeții lui Wenthaven fără ca el să protesteze?

Marian își puse mâna în șold, zâmbind încrezătoare.

— Știu eu cum să-1 iau pe Wenthaven.

— Și ce te face să crezi că altă încăpere e mai sigură? insistă Griffith.

— Ai să vezi și singur.

Făcu doi pași într-o parte, ieșind din bătaia razelor de lună.

— Adună lucrurile stăpânului, Art. Vă conduc în altă cameră.

— Nu prea am ce s-adun, se strâmbă Art. Una, Jane, a luat toate hainele la curățat. Măine o să merg să-i spun să le trimită în camera a nouă — unde-o mai fi și aia.

Marian ieși pe coridorul luminat de sfeșnice și se aplecă să-și tragă o pereche de cizme bărbătești din piele.

Griffith o apucă de braț, răsucind-o cu fața spre el.

— De ce nu mi-ai cerut mie banii?

Voia să afle adevărul. Voia să-i cunoască gândurile cele mai tainice.

— Când? întrebă ea, ca să câştige timp.

— Chiar și mâine.

— Mâine s-ar fi putut să pleci, răspunse fata.

— Dac-aș fi plecat fără să-ți înapoiez punga, aș fi fost un hoț.

— Nu... Nu un hoț — murmură Marian, cu ochii la nasul lui umflat — ci un om supărat...

— Deci asta-i părerea ta despre mine! Mă credeai în stare să te jefuiesc ca să mă răzbun pentru un fleac?

— Te rog să mă ierți, șopti ea.

Ofensat de jignirea adusă onoarei sale, Griffith mormăi:

— Tot e ceva...

— Nu te-aș fi lovit, orice-ai fi spus, dar când ai insultat-o pe lady Elizabeth...

— Stai puțin, o opri el, ridicând mâna. Vrei să spui că-ți I iii scuze, nu pentru jignirea adusă onoarei mele, ci pentru lovitură?

Ea îl privi țintă și răspunse răspicat:

— Numai o naivă s-ar bizui pe onoarea unui bărbat.

— Ce fel de bărbați ai cunoscut tu până acum? Marian își înclină capul, sincer mirată de mânia lui. Griffith schiță un gest, dezgustat nu de ea, ci de bărbații care-o aduseseră la aceste amare concluzii.

— Hai, condu-ne.

Marian porni spre capătul coridorului, urmată de Art și Griffith. Bătrânul slujitor chicoti încet și suflă la urechea stăpânului:

— O să cam ai de furcă, flăcăule! Poate-ar trebui să te dai bătut încă de pe-acuma.

Marian întoarse capul, neliniștită, să vadă dacă cei doi veneau după ea. Sau poate îl auzise pe Art? Griffith își încovoie umerii, privind-o încrunțat.

— Chiar nu zâmbești niciodată? îl întrebă fata, iritată de proasta lui dispoziție.

Nu așteptă răspunsul, ci luă în mână unul din sfeșnicele de pe coridor. Fără a da semne că respectă proprietatea contelui, așeză sfeșnicul pe o policioară de sticlă aurie și deschise o ușiță ascunsă în perete. Griffith fu nevoit să se aplece ca să treacă pragul, poticnindu-se de prima treaptă a unei scări în spirală.

— Asta duce în foișor! constată el, neputându-și ascunde respectul pentru Marian. Mda, acolo nu văd cum ar putea trage careva cu urechea.

Ea zâmbi, oarecum stânjenită.

— Wenthaven nu vine aici niciodată.

Razele de lună pătrundeau prin fantele pentru săgeți. Marian ridică sfeșnicul, dar Griffith nu putu zări decât un tunel întunecat deasupra capului. Sub scări se întindea pardoseala de piatră și scânduri.

— Aceasta e o veche aripă a castelului, spuse fata, privind de jur-împrejur. Fiecare piatră vorbește de vremuri de demult.

— Da, da, încuviință Art, trăgând aer în piept. Chiar și mirosu' amintește de alte vremuri.

Marian îi zâmbi și începu să urce treptele două câte două.

— Tare-i impulsivă! mormăi Griffith, urmând-o în același ritm.

Sub pretextul că voia s-o ferească de un eventual accident — pentru că scara nu avea balustradă — Griffith îi studia de fapt, șoldurile unduioase și picioarele lungi. Până în prezent, îl

dezgustase ideea unei femei îmbrăcate în pantalofi, dar priveliștea se dovedea ispititoare, oricât de greu i-ar fi venit să recunoască. Mușchii care jucau sub pantalon, coapsele puternice îl vrăjeau, dându-i un fel de amețeală, astfel încât, în clipa când ea se opri brusc în capul scărilor, Griffith se dădu înapoi o treaptă, lovindu-se la genunchi.

Ea îl apucă de braț ca pe un bătrân.

— Ți-e rău?

— Nu! se răsti Griffith.

Apoi, frecându-și noua vânătaie și fulgerându-1 cu privirea pe Art, care râdea pe înfundate, întrebă:

— Unde-i camera aia?

— Aici.

Marian deschise o ușă pe care tânărul nici n-o observase și ridică sfeșnicul.

— Hai, intră!

Griffith pătrunse în încăperea mirosind a praf. Lady Marian îl urmă, luminând pereții cu sfeșnicul. Camera avea un aer elegant și melancolic. Chiar în mijloc se găsea un pat de lemn sculpat, cu baldachin și perdele de brocart. Zidurile erau acoperite de tapiserii cu-scene domestice, de vânătoare sau de bătălie. Mai încolo se zărea un șemineu imens, dar stins și lipsit de lumină și căldură. Jilțurile tânjeau să îmbrățișeze o siluetă omenească.

- Bine, dar asta nu-i o cameră de oaspeți, protestă tânărul. E...

Marian pufni în răs și răsul ei pluti o clipă între zidurile încăperii. Dintr-o dată camera se însufleți, devenind mai caldă și mai primitoare.

— Aici a fost dormitorul contesei, soția lui Wenthaven.

— Știrea asta nu-i de natură să mă liniștească, insistă Griffith.

— Se zice că-i plăcea să se izoleze de zarva castelului, continuă Marian.

Apoi, punând sfeșnicul la căpătâiul patului, trase perdelele baldachinului. În aer se răspândi un nor de praf, făcând-o, să tușească.

— Slujitorii n-au mai făcut curat aici de nu știu când dar acum, că ați venit voi, nu vor avea încotro.

Își trecu degetul pe sticla ferestrei și se încruntă, văzând dâra lăsată prin praf.

— Slugi leneșe și bune de nimic!

— Wenthaven nu va accepta ca eu să tulbur liniștea acestui altar cu amintiri, spuse Griffith.

— Cum dorești, răspuse fata. Dar oriunde te miști în castel, ferește-te de draperii, de alcovuri și coridoare ascunse. De cele mai multe ori ascund urechi străine.

Pe fruntea lui Griffith apăru o cută..

— Credeam că vrei să stai de vorbă cu Art nestingherit, știind că nimeni nu se uită la tine când te îmbraci și nici nu râde dacă ai găuri în turul pantalonilor. Să-ți faci nevoile' fără jenă...

— *My lady*, se vârî în vorbă slujitorul, sunt convins că orice spion l-ar invidia pentru...

— Tacă-ți fleanca, Art! se stropși Griffith. Nu despre asta discutăm acum.

— Ba tocmai despre asta! i-o întoarse Marian. Aici e singurul loc din castel unde nu pot ajunge spionii lui Wenthaven.

Griffith era obișnuit cu singurătatea. Îi plăcea țărmlul . pustiu din Țara Galilor și țipătul cucuvelei în pădure. Și-așa se împăca greu cu ideea de-a sta mai mult timp la castelul contelui, darămite să știe că cineva îi mai și supraveghea orice mișcare..!

— Atunci, rămânem? întrebă Art din prag.

— Când va afla că suntem aici, Wenthaven o să ne dea afară! mârâi Griffith.

Dar împotrivirea i se domolise — Marian îl simțea că începe să cedeze. Îi surâse din nou, la fel de șagalnic.

— N-o să se supere, n-avea grijă.

Art păși înăuntru și dădu jos din spinare traistele, care căzură pe covorul gros cu o bufnitură înfundată.

— Da' ce s-a-nțâmpnat cu contesa? întrebă el, ștergându-și palmele pe tunică.

— Cu contesa? repetă Marian, aruncând o privire afară pe fereastră. Acum optsprezece ani a căzut de pe scara asta și și-a rupt gâtul. Iată de ce v-am spus că aici sunteți în siguranță. Wenthaven nu urcă niciodată în turn. Am auzit că soția lui a fost singura făptură omenească pe care a iubit-o cu adevărat.

— Cu alte cuvinte, n-o să-și vâre nasul aici, pentru că încăperea păstrează vie amintirea ei, șopti Art.

Griffith simți un fior rece pe șira spinării.

Marian se apropie de bătrânul slujitor, fără a părea prea speriată la gândul că turnul ar putea fi bântuit de fantome. Își puse mâna pe brațul lui, murmurând:

— Oare într-adevăr e încă aici? Unii servitori zic că da. Cică încăperea e prea rece și neprimitoare. Dar mie nu mi s-a părut niciodată așa.

— Sigur că nu, o încuraja Art, bătând-o ușor pe braț. Bănuiesc c-a fost înmormântată după datină.

— Da. Când au găsit-o, încă mai trăia, așa că preotul i-a putut da Sfânta împărtășanie. Pe urmă au vrut s-o miște din loc și...

Marian lăsa să-i cadă brațele pe lângă trup, într-un gest de neputință.

— Atunci nu-i un spirit rău - vorbi Art— ci o umbră blândă, al cărei destin pe pământ n-a apucat să se împlinească. Poate că n-are răbdare cu cameristele leneșe sau cu valeții destrăbălați, dar pe tine te place, Marian. Da, da, te place...

Fata îi surâse, recunoscătoare, și Griffith își dădu seama că-l deranja tot mai mult prietenia dintre servitorul său și... lady Marian.

— Arthur! se răsti el. Poți să-mi spui și mie de când ai devenit sentimental?

— Da' ce, credeai că știi chiar totu' despre mine? replică Art. I-auzi ia el, puștanu'!

Marian își dădu capul pe spate, izbucnind în râs. De data asin, schimbarea era vizibilă. Camera căpătase, într-adevăr, un aer vesel. Griffith încerca să găsească o explicație. Prin fereastra de la răsărit pătrundea prima sclipire a zorilor. Mai erau încă două ore bune până să se lumineze de ziuă, dar Marian zise:

— Acum trebuie să plec. Și-așa am rămas prea mult. Porni grăbită către ușă.

— La primul cântat al cocoșilor, am să trimit sus slujitorii, să curețe...

— Vin cu tine, o întrerupse Griffith.

— Cum? exclamă Marian, fără să înțeleagă.

Apoi, după o scurtă pauză, întrebă:

— Unde?

— Te conduc până în camera ta. E primejdios să umbli prin castel îmbrăcată în haine bărbătești! insistă tânărul, străduindu-se fără succes să pară autoritar.

— Nu-ți fă griji pentru mine, replică fata.

— Am zis că te conduc.

Marian deschise gura să protesteze, dar el i-o luă înainte:

— Altfel rămâi aici până se face ziuă.

Ea surâse neliniștită și nerăbdătoare.

— Bine, vino dacă vrei, și dracu' să te ia!

— O *lady* nu înjură în halul ăsta! o mustră Griffith.

Marian se prefăcu că nu aude dar tânărul era convins că vorbele lui îi ajunseseră la urechi. Fata coborî în goană scările, trecând împreună cu Griffith prin fața ușii de la vechea cameră. Porniră pe coridorul ce ducea spre intrarea principală și cotiră pe altul mai strâmt, care dădea spre bucătărie. Urcară o scăriță îngustă, oprindu-se în fața unei uși. Marian o împinse, șoptind: „Eu sunt.” Ușa se deschise și în prag se ivi un oștean lat în umeri.

Omul se uită temător la Griffith.

— *My lady*, dar aceasta e o trecere secretă.

— Sir Griffith nu va sufla o vorbă, îl liniști ea, scuturându-se de praf.

Uriașul își frecă bărbia.

— Atunci nu va fi nevoie să-l omor.

— Foarte mulțumesc, spuse Griffith, cu ochii la oșteanul înarmat până în dinți.

— Ai și de ce, replică Marian. Billy e omul de încredere.

Auzind-o, uriașul zâmbi fericit și-i întinse o mantie lungă până la genunchi.

— Puneți-o pe dumneavoastră, *my lady* ! o îndemnă el. Straietele astea bărbătești nu-s potrivite pentru o femeie. S-ar putea ca unii — aici îl privi sfredelitor pe Griffith — să-și facă cine știe ce idei. ,

— Cu neputință. Sir Griffith știe totul despre mine și găsește că am apucături revoltătoare.

— Pune-ți mantia, o întrerupse Griffith.

Ea se supuse, râzând veselă.

— Vreți să vă însoțesc până acasă, *my lady* ? întrebă paznicul, dându-i lui Griffith primul indiciu despre destinația lor.

— Am eu grijă să ajungă teafără și nevătămată, îl asigură tânărul.

Oșteanul îi privi nasul umflat, cu un aer îndoielnic.

— Sunteți sigur că veți face față?

— Cât se poate de sigur.

Billy se trase un pas înapoi.

— Bine, sir Griffith. Cum doriți, sir Griffith.

Dar după ce tânărul se îndepărtă însoțit de Marian, strigă în urma lor:

— Fiți cu băgare de seamă, lady Marian. Nu vă încredeți prr mult nici în sir Griffith.

Griffith spera că Marian va avea bunul simț să-și țină gura. Bănuielile lui Billy nu-l amuzau câtuși de puțin și se întreba dacă toți ceilalți își dădeau seama de amestecul de dorință și dezaprobare pe care i-l stârnea prezența acestei femei. Spera ca Marian să-și dea seama că-l putea face să se aprindă și că pricina acestei vâlvătai era numai și numai ea.

Nădăjduia ca fata să dea vreun semn de slăbiciune, deși acest simplu gând îl umplea de spaimă.

Mormăi ca pentru sine, dar suficient de tare ca să-l audă și ea:

— Femeile n-ar trebui să se culce cu bărbații fără a se ști protejate prin căsătorie.

Marian își vârî degetele în cingătoare și se strecură printre copaci.

— Vrei să spui că ești virgină?

— Atunci la ce-ar fi bune târfele?

— Ca să vindece un nefericit caz de virginitate? Ia spune...

Tocmai ieșiseră din livadă și Marian se întoarse spre el, cu un surâs ironic.

— Cum stai cu bolile rușinoase? Nu văd alt motiv pentru care să fii tot timpul îmbufnat.

În umbra zidului se profila o căsuță — poate chiar căsuța ei. Dar Griffith nu-și putea lua ochii de la Marian. îi prinse bărbia în mână, ridicându-i fața spre el. Fata continua să zâmbească sfidător.

— Nu am nici o boală rușinoasă.

— Atunci faci parte dintre bărbații care cred că luând fecioria unei fete își pot păstra propria puritate.

— Nu, la dracu'! Încetează cu hărțuiala! Am fost însurat și, de când a murit nevastă-mea, n-am mai avut altă femeie.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum doi ani.

— Doi ani! repetă ea, zâmbind la fel de batjocoritor. Nu înțeleg cum de nu umbli de nebun după fuste. Billy era convins că n-ai gânduri curate.

Zeflemeaua ei îi frânse ultima încercare de rezistență. Griffith începu și el să zâmbească — fericit, dar și îngrijorat de propria-i lipsă de control. Totuși, mai ales fericit.

— Billy e un băiat isteț. Te doresc ca un nebun. Chiar vrei să te conving că nu mint?

Privirea ei alarmată îl umplu de încântare, ca și atingerea trupului pe care-l ținea strâns lipit de pieptul său.

— Nu.

— Prea târziu.

Griffith își aplecă fața spre ea.

Dar Marian nu voia să fie sărutată. De multă vreme nu mai sărutase un bărbat, iar experiențele trecutului fuseseră atât de anoste, încât ajunsese la concluzia că toți bărbații surtt plicticoși. Dar Griffith... Griffith era altfel...

Griffith o scotea din sărite. O distra. O provoca... o atrăgea nespus.

Nu pentru că ar fi fost frumos. Nici maică-sa nu l-ar fi putut considera chipeș. O atrăgea prin asprime, prin firea-i chibzuită și prin cinstea lui. Bărbatul acesta îi dădea un sentiment de siguranță. Avea încredere că la nevoie o putea ocroti.

Se simțea stânjenită la gândul că face o prostie.

Totuși îi răspunse la sărut, pentru că — dracu', să-l ia! — săruta remarcabil de bine. De fapt, pentru un bărbat singur, săruta chiar minunat. Avea buze pline și purta de grijă să nu-i zgârie obrazul cu bărbia sau cu favoriții. Îi netezea buzele cu limba, fără a încerca să pătrundă înăuntru, mulțumindu-se să-i sirntă gustul, recunoscător pentru privilegiul acordat. Când ea se trase înapoi, tânărul nu încercă s-o rețină, ci îi dădu drumul din îmbrățișare.

Afurisitul începea s-o intereseze!

Parfumul garoafelor din fața căsuței, adierea răcoroasă de toamnă, stelele de deasupra capului, razele lunii pe chipul său viril....

Marian își plimbă degetul pe sprâncenele lui și văzu cum ochii încep să-i strălucească. Apoi îi atinse buzele cu mâna, de parcă ar fi vrut să-i înțeleagă vraja, fără a se lăsa pradă.

Nu reuși. Răsuflarea lui îi încălzea palma, iar buzele îi erau netede și catifelate ca cele ale unui pahar plin cu vin aromat. Până și răbdarea lui o intriga, dând ghes curiozității ce-i stătea în fire.

Murmură înfiorată:

— Sărută-mă din nou.

Trupurile lor se sărutară, iar buzele se îmbrățișară.

O căldură năvalnică puse stăpânire pe amândoi.

Surprinsă, Marian se lipi strâns de trupul lui.

Uimit, el își strecură palmele pe sub mantie, cuprinzându-i șoldurile.

Încercau parcă să se topească într-o singură ființă. Marian îl prinse de ceafă și-i trase capul spre ea, deschizându-și buzele să-l primească. El îi simți gustul, apoi, brusc, limba ei îi pătrunse printre buze, căutându-l. Se frecau unul de altul gemând, împiedicându-se de haine, dar răscoliți de plăcere, de parcă ar fi fost goi.

Marian încercă să-i încolăcească cu piciorul. El vru s-o ajute și, în aceeași clipă, ea, îl lovi cu capul peste nas.

Griffith scoase un urlet de durere. Marian gemu, cerându-și iertare, furioasă pe sine însăși — și dintr-o dată își dădu seama ce făcuse. Ce era pe cale să facă. Fusesse gata să-și calce jurământul, să comită o prostie ireparabilă, să...

— Iartă-mă! zise scurt, smulgându-se din îmbrățișare.

— Nici nu te gândi! protestă Griffith, încercând s-o tragă înspre el.

Ea făcu un pas înapoi.

— Iartă-mă, sir Griffith.

El îngheță.

— Pentru ce-ți ceri iertare? Chestia cu nasul e un fleac.

— N-am vrut... N-ar fi trebuit... Și, aruncându-i o ultimă privire, o luă la fugă spre casă. Fără a se uita în urmă, știi că vine după ea. Pașii lui uriași răsunau din ce în ce mai aproape. Chiar lângă gard, Marian se împiedică de-o piatră și Griffith îi puse mâna pe umăr. Fata se răsuci, cu ochii țintă la el.

— Iartă-mă. Te rog să mă ierți. N-ar fi trebuit să...

— Nici unul din noi n-ar fi trebuit să... o corectă el.

— Să ce?

— Eram împreună, amândoi, și... ai dreptate. N-ar fi trebuit.

Poate că Marian l-ar fi crezut, dacă Griffith n-ar fi păstrat un aer mândru și viril.

— Dar ți-am făgăduit că te conduc până acasă, continuă tânărul. Încă n-ai ajuns.

— Ba da. Aici stau; spuse Marian, arătând înspre căsuță.

— Te însoțesc până la ușă. Am zis „până acasă”.

Ea deschise gura să protesteze, dar Griffith îi puse un deget pe buze.

— Acasă... murmură el încetisor.

— Acasă... repetă Marian.

Atingerea lui îi amintea de lucrurile pe care era mai bine să le uite. Se îndepărtă de el și, trăgând ivărul, deschise ușa. Înăuntru, la lumina palidă a unui sfeșnic, dormea fiul ei. Auzind ușa, se trezi și se ridică în capul oaselor, frecându-și ochii somnoros. Marian își făcu reproșuri că-l lăsase singur. N-ar fi trebuit să plece de acasă. Îngenunche lângă pătuț și-l întrebă:

— Te-am trezit noi?

El scutură din cap, arătând spre fereastră.

— Ceva, acolo... afară...

Marian tăcu, amintindu-și gemetele ei și-ale lui Griffith, pe când se îmbrățișau aproape cu disperare.

Lionel dădu din cap, satisfăcut, și maică-sa se înroși până în vârful urechilor.

— Văd că te iubește foarte mult, spuse Griffith. Marian se simți brusc ofensată.

— Doar e fiul meu!

— Femei sub rangul și averea ta și-ar vinde tot ce au în casă, numai să ia copilului o doică.

De data asta, chipul ei deveni sfidător.

— *Are o doică.*

— Se pare că are tot ce-i dorește inima, încuviință Griffith. Aerul lui amuzat o punea în încurcătură, făcând-o să-și dea seama că trecuse de la o extremă la alta. Aruncă o privire spre Lionel, care-l măsoară pe noul venit de sus și până jos. Trăgând unele concluzii, băiețelul își îngropa obrazul la pieptul ei. Marian îi mângâie căpșorul brun, explicând:

— E timid. Nu prea-i plac străinii și încă nu vorbește.

Griffith o privi cu aceeași atenție cu care-l studiase Lionel.

— Dar de auzit aude?

— Da.

— Atunci înseamnă că înțelege tot ce spui. N-ar trebui să vorbești despre el de parcă n-ar fi de față.

Marian rămase cu gura căscată. Încă nu-și revenise din uimire când Lionel își ridică fruntea, întorcând din nou ochii către Griffith. Deodată, copilașul cel timid zâmbi și întinse mânuțele spre uriașul din fața lui. Griffith îl luă în brațe de parcă ar fi crescut copii de când lumea.

— Majoritatea adulților vorbesc astfel în prezența copiilor. Dar flăcăul ăsta merită mai mult de-atât.

Se uită la Lionel, așteptând o confirmare, și puștiul dădu din cap cu hotărâre.

— Nici eu n-am vorbit prea mult în primii ani de viață, continuă tânărul. Însă mama mi-a spus că din clipa când am deschis gura, am început să rostesc fraze întregi. Adevărate cuvântări. Povești în velșă și-n engleză, cântece și balade. Zău așa, când am început să vorbesc, n-a fost chip să mă mai oprească cineva.

Marian îl privi, cu brațele încrucișate la piept.

— Asta se vede de la o poștă.

Griffith îl așeză pe Lionel în pat, apoi îngenunche lângă el, potrivindu-i perna.

— Acum la culcare, flăcăule, și dormi fără grijă până va cânta cocoșul.

Lionel scutură din cap. Griffith începu să râdă.

— Nu semeni cu maică-ta, dar ești încăpățânat ca ea. Marian și Lionel se uitară unul la altul.

Griffith râse din nou — un râs adânc și liniștit, ca torsul unui cotoi cu burta plină.

— Te rog mult. Dacă nu dormi bine, n-ai să fii odihnit mâine dimineață, când vreau să ne plimbăm amândoi prin pădure.

O clipă Marian crezu că invitația îi era adresată ei. Dar Lionel pricepuse fără greș. Se trânti în pat, lipindu-și strâns pleoapele, ca și cum astfel ar fi putut sili somnul să vină mai repede. Griffith îl înveli cu grijă, apoi îl mângâie ușor pe cap - și se ridică.

Marian observă că nu părea deloc surprins că se făcuse ascultat de puștiul cel încăpățânat. Se întreba dacă întotdeauna ieșea învingător dintr-o bătălie. Dacă da... Se foi, neliniștită. Nu cumva acesta fusese scopul sărutului și mângâierilor din grădină? Oare sărutul să fi fost un mijloc de-a o supune vrierii lui? Nu cumva, după insulte, acum încerca s-o seducă?

Poate că și el, la fel ca alții, o credea o pradă ușoară...

Bărbatul îi surâse, confirmându-i parcă bănuielile. Era pentru prima dată când îi zâmbea, și Marian se simți răscolită de căldura aceluia zâmbet. Încruntarea lui se topi într-o atitudine protectoare, ochii auri o priveau cu tandrețe, iar buzele lui...

Buzele îi aminteau sărutările de mai adineauri... Și sărutările îi aminteau ce singură era.

N-o mai mira că el zâmbea atât de rar.

— Acum du-te la culcare, spuse tânărul. Dacă ești cuminte, mâine te iau și pe tine la plimbare.

— Vino în patul meu, îl chemă Marian, vrăjită și arzând de dorință.

Brusi, avu revelația propriilor cuvinte și se trezi la realitate.

În patul ei? Nu cumva și el dorea același lucru? Nu cumva în noaptea asta și Griffith voia să renunțe la mulțrâmbițata lui burlăcie? Își puse un deget pe buze, încercând să-și imagineze cum ar fi făcut dragoste, cu el. Dacă într-adevăr nu se atinsese de nici o femeie. Dar ce-o interesa la urma urmei? Ce importanță avea faptul acesta pentru ea?

Oare va pleca, sau se prefăcuse afectuos cu fiul doar ca să câștige bunăvoința mamei? Marian păși către ușă, iar Griffith porni în urma ei. Ieșiră în grădină. Luna rătăcea printre fâșii de nori. Copacii foșneau. O adiere ușoară aducea până la ei mireasmă de garoafe. Se făcuse răcoare, dar Marian nu tremura de frig. Tremura de teama amintirilor proaspete, gata să se trezească din nou la viață. Prefăcându-se că uitase sărutările lui pătimase și izbucnirea propriei dorințe, începu să vorbească pe un ton voit indiferent.

— Mâine contele organizează o vânătoare. Eu voi face oficiile de gazdă. Nu voi avea timp să merg la plimbare.

Griffith se încruntă brusc.

— O vânătoare?

Marian rămase surprinsă de uimirea și nemulțumirea lui.

— Cum, dar nu ți-a spus?

— Nu.

— Ai sosit abia ieri, așa că probabil și-a închipuit că n-ai să vrei să vii.

După ce-l scuză pe Wenthaven, adăugă:

— Oricum, ești binevenit. Contele e o gazdă minunată, îl privi țintă, așteptându-i cu nerăbdare răspunsul.

Griffith se uită în ochii ei, apoi o măsură din cap până în picioare, vădit nemulțumit.

— Doar n-ai să te duci îmbrăcată în halul ăsta!

— Cum?

— Nu poți să mergi la vânătoare, călare pe cal, ca o femeie ușuratică și fără rușine.

— Cum? repetă ea, de data asta mai puțin uimită decât nedumerită.

— Faptul că-ai făcut un copil din flori nu înseamnă că trebuie să te comporți după așteptările celorlalți.

Indignarea lui o lăsă fără replică. Nu-i venea în minte nici un cuvânt, nici un răspuns posibil.

— Îndrăznești să-mi dai sfaturi cum trebuie să, mă port?

— Se pare că cineva trebuie să se ocupe și de asta.

Vorbea cu atâta înfumurare și arăta atât de sigur pe el, încât Marianeii îi veni să-1 pocnească. Dar își dădea seama că și-ar fi regretat gestul toată viața. Răsuflă adânc, ca să-și potolească mânia, și zise scurt:

— Nu ești tatăl meu!

Îi venea să-și tragă palme. Unde erau replicile ei scânteietoare de altădată?

Dar Griffith îi răspunse încă și mai prostește:

— Dacă te-ar vedea taică-tău, s-ar îngrozi!

— Dacă m-ar vedea taică-meu...

Marian întinse gâtul spre el, făcând ochii mari. Cum, dar nu știa? Încă nu înțelesese?

Nu, nu înțelesese. O privea indignat și, în aceeași clipă, Marian își dădu seama că-l avea în puterea ei. Dacă se folosea de neștiința lui Griffith, reușea să capete un avantaj asupra lui.

— Tatăl meu *este* aici. N-ai priceput. Eu sunt moștenitoarea castelului Wenthaven. Conte e tatăl meu.

Capitolul 4

„Ce ciudat!” își zise Griffith.

Stătea culcat în patul contesei de Wenthaven. Stătea culcat în patul mamei și tânjea după fiică.

Se simțea ușor stânjenit, de parcă spiritul contesei i-ar fi putut citi gândurile sau l-ar fi prins cu mâna pe sexul Marianeii. Și totuși... cu siguranță, contesa nu putea fi de acord cu purtările fiicei ei. Nu i-ar fi plăcut s-o vadă duelându-se, îmbrăcată ca un bărbat, și aducând pe lume un copil din flori.

— Cine crezi că-i tatăl? murmură Griffith.

Art, care se afla la picioarele patului, ridică brusc capul, asemenea unui maimuțoi de jucărie.

Ca vechi prieten al lui Griffith, înțelese imediat la cine se referea tânărul.

— Chiar mă întrebam când ai să te gândești la asta. 'Nu cumva așa se explică ciudatu' interes al regelui pentru Marian?

— Femeia asta știe să-și păstreze tainele, zise Griffith, rezemându-se într-un cot.

Încăperea, care-i păruse atât de întunecoasă și de prăfuită în noaptea ce trecuse, devenise veselă și primitoare odată cu sosirea dimineții. Până și Art arăta bine, se gândi tânărul, deși nu pricepea cu nici un chip cum putea arăta bine un om chim și cu pielea zbârcită ca un pergament vechi.

— Ești cu totul altu' în dimineața asta! îi spuse bătrânul, întorcându-i cu voce tare complimentul, fără voia lui. Umflătura aia de pe pătlăgică ți-a dispărut, aproape că nici nu se mai vede.

Griffith își pipăi nasul cu mare grijă. Art își lungi spre el gâtul subțire.

— Te-o fi vindecat contesa azi-noapte. Cine știe, poate i-ai căzut cu tronc.

Zidurile de piatră răspândeau o răceală care-i îngheța spinarea. Griffith trase aer în piept, fericit să poată respira din nou pe nas.

— Ar fi păcat să fie altfel.
 Art se sprijini cu coatele pe genunchi și-l privi pe Griffith cu ochi cercetători.
 — Credeam că azi-noapte am lămurit cum e cu frumusețea ta.
 — Nu-i vorba de cum arăt, replică Griffith, ci de caracterul meu. Fără falsă modestie, pot s-afirm că sunt un om respectabil, cinstit și loial.
 — Isuse Cristoase!
 — Exact genul de bărbat pe care orice mamă și l-ar dori de ginere, preciza netulburat Griffith.
 Art clipi din singurul lui ochi.
 — Ești o pacoste, asta ești! Ce tot bați câmpii acolo? Doar nu vrei să te însori cu lady Marian...
 — N-am zis că vreau să mă însor, ci numai că...
 Îi aruncă o privire lui Art și pricepu că nu va avea ultimul cuvânt.
 — Știai că Wenthaven e tatăl Marianei? întrebă el, schimbând subiectul.
 — I-auzi! exclamă Art, scărpinându-se după ureche. Mă miram eu de ce face numai după cum o taie capul. Pe urmă, chiar seamănă cu el. Prea mult ca să fie simpli veri.
 — Seamănă? Cum o să semene sacul ăla de balebă îngâmfată, cu...
 — Cu târfa pe care-ai fost trimis s-o ocrotești?
 Griffith se încruntă amarnic înspre Art, cu gând să-i taie oroce chef de glumă.
 — Nu-i o târfă. Poate doar ceva mai veselă decât alte femei.
 — Doamne, cât te-ai schimbat peste noapte! se cruci Art. Mă întreb ce-ai pățit... Io vorbeam de zâmbet.
 — Ce?
 — Amândoi zâmbesc la fel, adică tot timpu', și zâmbetele lor sunt foarte grăitoare.
 Griffith se trânti între perne, chibzuind la spusele lui Art.
 — Marian zâmbește cu dispreț.
 — Marian? pufni bătrânul. Wenthaven zâmbește cu dispreț.
 — Nu, la el e răutate! îl corectă Griffith, cu gândul în altă parte.
 Art avea dreptate. Peste noapte Griffith își schimbase părerea despre Marian — și nici nu era cazul să se întrebe de ce. Răspunsese sărutării lui cu atâta tandrețe, cu atâta pasiune, cu o patimă înăbușită vreme îndelungată. Pe urmă, se ferise ca o căprioară speriată. Griffith avea dovada că fata nu cunoscuse bărbat cine știe de când, poate de la nașterea fiului ei, dacă nu chiar cu mult înainte.
 — Eu nu cred că-i o târfă. E o pasăre sălbatică și încă n-a întâlnit bărbatul care s-o strunească.
 — Ce potriveală! Tu te pricepi să domesticești șoimi, comentă Art.
 Griffith nu-l băgă în seamă.
 — În dimineața asta a plecat la vânătoare, împreună cu oaspeții castelului.
 — Nu te duci și tu? se miră Art.
 — Nu, eu am să-l iau pe Lionel la o plimbare. Dar i-am spus clar Marianei cum trebuie să se comporte.
 — Și cum anume trebuie să se comporte? întrebă insinuant bătrânul.
 — În primul rând, am rugat-o să se îmbrace în straie femeiești.
 Amintindu-și silueta îmbrăcată în pantaloni, Griffith simți iar cuprins de revoltă... și

dorință.

— Îți închipui ce-ar însemna să stea călare pe cal?

Art începu să chicotească și se trânti la loc, pe saltea.

— Da, așa gândesc și eu. Dacă ar avea pe cineva care s-o povățuiască...

Pufni din nou în râs. Griffith ridică ochii spre el.

De data asta, hohotele nestăpânite ale bătrânului răsunară ca un strigăt irlandez de luptă, și Griffith simți că-i îngheață sângele în vine.

Gata-gata să se înece, Art făcu un efort să se abțină.

— Tu... i-ai spus... să se îmbrace femeiește?

Griffith încuviință și slujitorul se porni din nou să râdă, neîncrezător, ținându-se cu mâinile de burtă.

— Mare deștept ai fost! sunt sigur... că acum... va ști... cum să se poarte!

Griffith sări din pat și începu să se îmbrace, în cele din urmă, Art se potoli. Așezându-se în capul oaselor, cu pătura pe umeri, întrebă:

— Te duci s-o iei pe lady Marian la plimbare?

Griffith îi aruncă o privire nimicitoare și-și azvârli pelerina pe umeri. Ieși în fugă din cameră, dar după câțiva pași se întoarse din drum. Pe perete era atârnată o oglindă frumos lucrată, iar pe măsuța de toaletă — un maldăr de veșminte femeiești. Scotocind prin grămada de haine prăfuite, tânărul găsi un pieptene, pe care și-l trecu de câteva ori prin păr.

Art se tăvălea de râs. Griffith porni pe scări ca o vijelie și bătrânul strigă în urma lui:

— Petrecere frumoasă la vânătoare!

♣ ♣ ♣

Marian își mână calul între copaci, apoi descăleca. Legă animalul de o creangă și se întrebă, posomorâtă, de ce venise la vânătoare.

Uitase cum atrăgea toate privirile când călărea în straie bărbătești. Uitase cum chicoteau femeile când trecea pe lângă ele încălțată în cizme negre, cu vârfuri ascuțite.

Făcuse asta în repetate-rânduri de când se întorsese de la Curte. Apoi praful se alesese de reputația ei. Prietenii o părăsiseră și tot ce conta în viața ei era copilașul pe care-l îngrijea în fiecare noapte, liniștindu-i plânsetele. Taică-său o încurajase să călărească bărbătește, să înjure soldățește și să se dueleze ca un gentilom. Furioasă și sfidătoare, începuse să nu se mai sinchisească de bârfe, trăind după imaginea pe care și-o făceau ceilalți despre ea, chiar dacă asta însemna autodistrugere.

Amintirea acelor zile îi ridica și-acum sângele în obraz, își azvârli cât-colo pălăria de fetru și-și trecu mâna prin păr.

„Trebuie să dau totul uitării!” își spuse, știind prea bine că nu va reuși.

Rătăci pe buza unei râpe, cercetând terenul cu luare-aminte. Dacă își amintea bine, trebuia să fie pe undeva pe aici... Cu o exclamație triumfătoare, îngenunche, dând deoparte stufărișul. Vița sălbatică se târa pe pământ, printre tufe de zmeură, cu fructe coapte și îmbietoare. Marian își umplu pumnul cu boabe roșii și parfumate, lăsându-se în voia amintirilor.

Dar un gând o săgeta, trezind-o la realitate: scrisoarea prin care lady Elizabeth îi anunța căsătoria cu regele Henry. Regele se-arătase peste măsură de darnic, însă fastuoasa ceremonie fusese tulburată de un singur lucru: absența credincioasei sale prietene, lady Marian, care nu urmase mireasa la altar în chip de domnișoară de onoare.

Marian zâmbise. Apoi plânse. Pe urmă îl legănase în brațe pe Lionel până în zori,

îmbrăcată într-o rochie modestă și decisă să se poarte ca o femeie respectabilă. Lucrul nu era ușor, pentru că nici la Curte, Marian nu-și refuzase plăcerea de-a alerga mile întregi, de-a dansa toată noaptea sau de-a sări gardul ca să câștige vreun pariu. Se consolase însă cu gândul că procedase foarte bine.

Evident că Griffith era de cu totul altă părere.

Marian se încruntă. Din cauza lui și-a sărutărilor pe care i le dăduse nu putuse închide ochii toată noaptea. O usturau buzele — nu pentru că tânărul s-ar fi purtat brutal, ci pentru că ea și le mușcase în nenumărate rânduri, tot încercând să înțeleagă izbucnirea lui de pasiune.

În cele din urmă, trăsese concluzia că nu era vorba de pasiune. O sărutase pentru că era supărat și voia să-i dea o lecție. Cu neputință ca un bărbat ca el s-o dorească.

Din păcate, noaptea ce trecuse îi dovedise că nici ea nu îl disprețuia pe sir Griffith. Iar dacă se gândea la sărutările, lui, ar fi putut spune chiar că-1 admira.

Sărutările... Încercă să nu se mai gândească la ele. Și nici la sir Griffith.

Vârî în gură o boabă de zmeură și închise ochii, savurând dulceața începutului de vară.

Ah, cum mai ura iarna! Ce dor îi era de zilele petrecute la Curte! Jocurile, veselie, focul care alunga frigul...

La castelul Wenthaven jucau aceleași jocuri, dar râsul suna fals, aproape disperat. La Wenthaven se făcea focul — nu pentru căldură, ci cu un scop precis. Oamenii care se adunau la gura sobei nu erau prieteni, ci dușmani cu ochii la pândă.

Și totuși, în fiecare iarnă Marian fusese silită să accepte prefăcuta ospitalitate de la castel. Afară urla viscolul, căsuța ei se zgâlțâia sub rafalele de vânt, focul trosnea, Lionel se zbenguia vesel, Cecily se tânguia, iar ea... ea se pricopsise cu o tuse. O tuse care se vindecase lesne de îndată ce sosise vremea caldă și uscată.

Prima iarnă fusese mai plăcută. Marian se mutase în dormitorul mamei ei. Îi plăcea să stea aici, departe de toți cei veniți la Wenthaven să cerșească bani sau favoruri. Lionel avea colici din ce în ce mai rar. De-acum putea să se târască pe covor. Ba chiar încercase s-o pornească la vale, pe scara fără balustradă și plină de primejdii.

Iarna următoare, Marian, Cecily și Lionel fuseseră instalați într-unui din apartamentele luxoase ale castelului, cu găuri de aerisire — deci mult mai la îndemâna spionilor.

Marian simți umezeală în palmă și deschise pumnul. Zâmbi văzând cum strivise zmeura în mână. La urma urmei, ce conta dacă era supravegheată?. N-avea nici un secret pe care Wenthaven l-ar fi putut descoperi și, de altfel, curând urma să plece iar la Curte. Nu peste multă vreme va trăi din nou în inima aristocrației. Și-atunci toți vor afla ceea ce Marian știa de pe acum: că fiul ei, Lionel, era de viță nobilă.

Culese din palma zmeura zdrobită, întrebându-se dacă și Griffith ascundea astfel de secrete. Nu-și putea da nici un răspuns. Nu înțelegea nici ea. — și nici măcar nu-și imagina — de ce-i oferise camera mamei sale. Poate pentru că-i plăcuse felul lui de-a fi — direct și fără ocolișuri.

Să fi fost o simplă părere?

Râse de una singură. Nu, era convinsă că nu se înșelase, dovadă purtarea lui nesăbuită. Cei mai mulți bărbați îi vorbeau ca unei lady, dar se purtau cu ea ca și cu o târfă. Griffith nu. El o dojenise fără fereală, în cuvinte pompoase și prostești, și-abia pe urmă o tratase ca pe o lady.

Numai că atunci când o sărutase, nu mai văzuse în ea o lady... ci o femeie.

Nu cumva și ea încercase să-l ațâțe doar pentru plăcerea de a-l vedea cum reacționează?

Azi se îmbrăcase bărbătește, tocmai ca să-i facă în ciudă, iar acum îl aștepta, în dorința de-a mai asista la o ieșire de indignare autentică, „stil sir Griffith”.

Va veni. Era convinsă de asta. În caz contrar... se va simți umilită, iar Lionel... va mânca zmeură. Își desfăcu punga de la cingătoare și, după ce o căptuși cu o bucată de pânză curată, se apucă de cules, până când punga fu plină ochi.

În clipa aceea auzi trosnind un vreasc în spatele ei. Se întoarse, surâzând, spre silueta înaltă, profilată în razele soarelui, cu o aureolă aurie în jurul frunții.

— Ți-a trebuit cam mult să mă găsești.

Atunci bărbatul păși în umbra copacilor și Marian țipă, îngrozită.

În fața ei se afla Adrian Harbottle, zâmbind obraznic, cu o mână în șold.

— Mă bucur să te văd, iubito.

Icnind scurt, Marian sări în picioare.

— N-am știut că tu erai!

Zâmbetul lui se topi brusc. Pe frunte i se ivi o cută adâncă.

— Dar pe cine așteptai cu atâta nerăbdare?

— Fii sigur că nu pe tine.

Harbottle întinse mâna s-o apuce, dar Marian se trase înapoi. Repezindu-se spre ea, o înșfacă violent de braț, repetând:

— Pe cine așteptai, hm? De ce nu pe mine?

Marian aruncă o privire rapidă de jur-împrejur.

— Unde-s ceilalți?

— I-am trimis să te caute. Ia zi! insistă el, începând s-o zgâlțâie. De ce nu pe mine?

Marian își dădu seama că se găsea singură cu această imitație jalnică de gentleman, pe care doar cu o zi în urmă îl umilise de față cu toți oaspeții lui Wenthaven. Fără spadă știa că nu avea cum să-l învingă. Până la urmă, Griffith avusese dreptate. Iată că-și făcuse un dușman — un dușman însetat de răzbunare-și care nu s-ar fi dat în lături de la nimic.

Încercă să se îndepărteze, dar Harbottle o smuci înspre el.

— Cred că tatăl meu mă caută.

Harbottle hohoti disprețuitor.

— Mă îndoiesc că tata — cuvântul suna amar pe buzele ei — s-ar bucura știindu-te singur cu mine. De ce nu...

Nu suporta să-l vadă uitându-se la ea și lingându-și buzele groase.

— Arătai grozav așa cu fundu-n sus, umblând în patru labe după zmeură!

Zâmbi seducător și se aplecă s-o sărute. Marian se feri brusc, dar el reuși să-i atingă buzele în treacăt.

— Mm... zmeură! Îmi place zmeura. De ce nu-mi dai și mie să gust câteva boabe? Ia arată-mi unde sunt.

— Acolo, zise Marian întinzând mâna spre zmeurișul din apropiere.

El își țuguie buzele cu un aer cuceritor, de parcă ar fi exersat îndelung în oglindă, până la atingerea perfecțiunii.

— Altceva am vrut să spun. Ia vino-ncoa!

Încercă s-o culce în iarbă.

— Hai, arată-mi!

„Arată-mi!” Va să zică, voia s-o vrăjească. Dar Marian știa că dacă așa dădea greș,

Harbottle n-ar fi ezitat să folosească violența. Își alesese bine locul și momentul. Cine l-ar fi putut opri și cine ar fi remarcat absența ei? La urma urmei se îndepărtase de ceilalți de bună voie și nesilită de nimeni. În fond, cui îi păsa dacă fiica desfrânată a lui Wenthaven se tăvălea prin pădure cu un nobil scăpătat? Sau dacă ar fi fost violată? Nici n-ar îndrăzni să se plângă, altfel s-ar trezi cu o liotă de bărbați la ușa ei, dându-i târcoale care mai de care.

Dumnezeule, cum să îndure asta încă o dată? După nașterea lui Lionel îi ținuse pe toți la distanță cu spada, apărându-și cu îndârjire castitatea. Dar dacă Harbottle își făcea mendrele cu ea, totul era pierdut.

„Trebuie să găsec o cale de scăpare”, își zise Marian. „Să mă gândesc!”

— Mi-ar face plăcere să-ți arăt zmeurișul, surâse ea. Zâmbetul era departe de a fi sincer, dar netrebnicul nu părea să-și fi dat seama.

— Bine! zise, furișând o privire către sânii ei.

— Dar am prea multe haine pe mine.

Privirea lui lunecă mai jos și, Harbottle începu să gâfâie ca ogarii lui Wenthaven.

— Nu vrei să m-ajuți să-mi scot cizmele?

— Sigur că da.

Îngenunche și se aplecă deasupra ei.

— Sigur că da.

Marian era uluită cât putea fi de prost și de credul. Când ticălosul îi apucă în mână cizma, ea îl izbi cu cealaltă în gât, rostogolindu-l pe spate, după care sări în picioare și-o luă la fugă. Alergă poticnindu-se prin pădure, auzindu-i glasul în urma ei. Încerca să strige, dar nu putea scoate decât niște sunete jalnice. Îngrozită, se întrebă dacă nu cumva fusese gata să-l ucidă și-și înfrâna pornirea de-a se întoarce să vadă ce s-a întâmplat cu el.

Dacă nu murea, atunci cu siguranță că va face totul s-o omoare.

Cu degetele tremurând, își dezlegă calul și, în aceeași clipă, auzi în spate tropot de copite.

— Griffith!

Își duse mâinile la piept, cu ochii în lacrimi. Brusc, o cuprinse o furie oarbă. Unde dracu' umblase tocmai când avusese nevoie de el?

— Afurisitule! țipă ea. Halal cavaler! Ai sosit prea târziu ca să mai faci pe salvatorul!

Sări în șa, încălăcându-și calul cu un aer sfidător, dar Griffith îi smulse frâul din mână.

— Ce vrei să spui?

Se aplecă, ațintind asupra ei o privire mai amenințătoare ca a lui Harbottle.

— De cine să te salvez?

Marian înțelese că era prea târziu ca să mai dea înapoi. Prea târziu pentru o comportare înțeleaptă.

Harbottle zăcea acolo unde îl lăsase. Gâfâind, își ridică privirea spre cei doi călăreți care se apropiau. Văzând expresia din ochii lui, Marian simți că-i îngheață sângele în vine. Ticălosul aflase răspunsul la întrebarea „Pe cine așteptai?”. Fără să-i mai pese de primejdia în care se găsea, își întâmpină dușmanii cu ostilitate, cu ochii injectați și mârâind ca o fiară.

Marian apucă brațul lui Griffith.

— Lasă-l în pace. L-am lovit destul de rău.

Griffith descăleca, clătînând din cap:

— Nu, draga mea. Individul ăsta e un vierme și trebuie strivit.

— Nu-i treaba ta, insistă Marian.

El o privi în ochi, cu un rânjel în colțul gurii. Marian avu senzația că era o ciozvârtă de carne, pentru care se băteau doi câini.

— Începând de azi-noapte e și treaba mea, vorbi Griffith cu glas gutural și înspăimântător. Du-te acasă, Marian, și așteaptă-mă acolo.

Îi întoarse calul, bătându-l ușor pe crupă. Animalul porni la trap, apoi se dezlănțui într-un galop vijelios. Nu pentru că ar fi ascultat de Griffith, ci tocmai pentru că nu putea să nu-l asculte.

Castelul Wenthaven se găsea pe o insuliță, în mijlocul unui lac. Marian galopă pe podul mobil, îndreptându-se spre grajdurile aproape goale. Har Domnului, oaspeții nu se întorseseră de la vânătoare. Rândașii se repeziră s-o ajute, iar Marian sări jos din șa, aruncând frâul în mâinile unuia dintre ei.

Se îndepărtă în grabă, nu pentru că ar fi vrut să-1 evite pe Griffith, ci pentru că voia să scape de privirile curioase ale slujitorilor.

Înainte de-a ajunge în livadă, auzi tropot de copite pe podul mobil și șovăiala i se preschimbă în panică. Se strecură printre pomi, scuturându-i de floare și lăsând urme adânci în pământul reavăn.

Dar nu-i păsa. Cu cât trecea mai mult până ce Griffith i-ar fi dat de urmă, cu atât avea să-și domolească furia. Bine-ar fi fost să-și fi vărsat mânia pe Harbottle. Măcar de nu l-ar fi ucis! Oricum, ce mai conta pe lângă...

Griffith o înșfăca de braț, răsucind-o cu fața spre el.

— Încotro, lady Marian? Unde te duci așa grăbită? Rostise cuvintele în șoaptă, de parcă n-ar fi îndrăznit să vorbească cu glas tare, de teamă că nu-și va ține firea și va începe să țipe.

— Acasă, îngăimă ea. Mi-ai spus să mă duc acasă și...

El o privi de sus, mohorât, aproape sălbatic.

— Vreau să-ți vorbesc.

— Mi-am închipuit.

— Nu fă pe deșteaptă cu mine.

Marian deschise gura, apoi o închise la loc. Griffith o privea cu un fel de satisfacție, iar ea se întrebă dacă avea rost să-și încerce farmecele feminine, de care cam uitase în ultimul timp. Poate ar fi reușit să-l domolească. Dar mai întâi, trebuia să afle un singur lucru.

— Harbottle trăiește?

— Da, din păcate, grație ție.

Marianei îi pieri orice chef să-l mai împace. Se trase înapoi, până se lipi cu spatele de trunchiul unui pom. Crengile se clătitară și câteva flori de măr se scuturară la pământ.

— Oricum, n-o să mai fie în stare să țină spada în mână câteva luni bune de-aici încolo, urmă Griffith.

— Nu eu l-am rugat să vină după mine.

— Unii bărbați nici nu așteaptă să fie rugați.

Arătă spre ea, adăugând:

— Unii ar considera că straietele astea de pe tine sunt un fel de invitație.

Ea surâse disprețuitor și declară:

— Ar trebui să fie dobitoci ca să mă placă îmbrăcată astfel.

Griffith o prinse de pulpana tunicii, trăgând-o spre el, și-o pironi cu o privire mânioasă.

— Adică eu sunt un dobitoc?

Surâsul ei se topi. Uriașul ăsta lat în umeri și zdravăn ca un stejar părea sincer. Ba chiar

avea și-o mutră ofensată. Dar Marian era convinsă că glumește.

— Tu nu mă placi!

— Zău?

„Mă disprețuiești”, ar fi vrut ea să continue, dar se mulțumi să adauge:

— Arăt ca un băiat.

— N-arăți ca un băiat, așa cum nu te miști și nici nu te porți ca un băiat. Nici un bărbat normal nu s-ar lăsa prostit să creadă că ești băiat.

Simți că i se suie sângele la cap și ridică glasul:

— Nu hainele tale atrag bărbații, ci ceea ce se-ascunde dedesubt!

— Nu? întrebă ea, contrariată.

— Și nici măcar trupul, ci firea ta focoasă.

Își mângâie bărbia, privind în gol, parcă în căutarea unui răspuns.

— Știi să citești. Ai făcut parte din suita reginei. Ce-ți poate oferi ție un bărbat? Pe tine te interesează sufletul lui, nu veșmintele pe care le poartă sau caii pe care-i are în grajd. Fiecare bărbat știe că-l consideri mai prejos de tine și vrea să-ți arate ce-i în stare. Desigur, cei mai mulți... — adăugă, privind-o cercetător — cred că te pot convinge de vitejia lor la pat.

Marian nu-și putu stăpâni un hohot disprețuitor de râs.

— Încă nu m-a convins nici unul cu astfel de isprăvi.

— Nu mă îndoiesc că le-ai și spus-o în față, când găfâiau, sfârșiți, lângă tine. Zău, Marian, mă și mir că nu s-a găsit vreunul să te strângă de gât. Însă ascultă-mă bine, dacă azi, în pădure, ți-ai fi râs de individul ăla, te-ar fi ucis fără ezitare și te-ar fi îngropat sub o tufă.

— Știu.

— Vezi de ce-ți spuneam să nu porți asta? se răsti el, trăgând furios de tunică.

Marian își spuse că, probabil, Griffith era înfuriat de propriile-i presupuneri.

— Nu uita că eu sunt victima, replică ea.

Se împunse de câteva ori cu degetul în piept.

— *Eu*. Ori de câte ori un bărbat are remușcări c-a violat o femeie, dă vina pe ea, zicând că a fost ademenit, că femeia aia o căuta cu lumânarea. Ei bine, află că eu n-am căutat-o cu lumânarea! Și orice-ai crede tu, nu l-am ademenit pe ticălosul de Harbottle.

— Ești o proastă mică!

— Nu-s proastă deloc. Indiferent cum m-aș îmbrăca sau m-aș purta. Harbottle e un om în toată firea și-ar trebui să-și dea seama ce face. N-am vrut să mă atingă. Sigur că puteam fi mai înțeleaptă, dar e descurajant să...

Constată cu groază că-i tremura glasul și se strădui din răspuțeri să se stăpânească.

— ...să mă port ca o călugăriță...

Glasul i se frânse din nou.

— ...și din cauza unui singur păcat să fiu socotită o pradă ușoară. Poate ar trebui să știi că păcatul nu l-am făcut eu singură.

Din ochi i se prelinse o lacrimă și Marian și-o șterse, frecându-și obrazul de umărul tunicii.

— Îmi pare rău că mi-am pus hainele astea. A fost o prostie din partea mea, dar...

— Dar, într-un fel, eu te-am provocat s-o faci.

Marian ar fi vrut să-1 privească în față, însă atunci Griffith i-ar fi observat ochii umezi. Nu suportă gândul ca un bărbat s-o vadă plângând. Se uită cum mâinile lui o prindeau de amândouă

brațele, trăgând-o spre el. Prima pornire fu să se împotrivescă — la urma urmei avea mândria ei — dar după câteva clipe cedă și se lasă în voia lui. Numai cu trupul, capul continua să-l țină drept și țănoș.

Griffith o înlănțui cu brațele, legănând-o ușor, ca pe un prunc.

Ea îl fixa cu ochii larg deschiși.

— Ai dreptate, fetiço. Ai dreptate.

Marian nu-și dezlipea privirea de gulerul tivit cu blană al mantiei lui.

— Pur și simplu mă înspăimântă gândul că pleci la vânătoare îmbrăcată bărbătește, când ești atât de femeie.

O lipi de trupul lui, murmurându-i la ureche:

— Pe urmă i-am întâlnit pe Wenthaven și oaspeții lui, în vreme ce câinii hăituiiau vânatul, și-am văzut că nu erai acolo. Nimeni nu știa unde te-ai dus și nimănui nu-i păsa ce s-a întâmplat cu tine. Atunci mi-a venit în minte imaginea trupului tău zdrobit, azvârlit într-un șanț.

Vorbea din ce în ce mai repede, iar Marian își pleca fruntea tot mai mult pe pieptul lui, simțindu-se în siguranță. Avea dreptate să fie nemulțumit. Și ea își înfrânase deseori pornirea de a-l plesni pe Lionel când o speriasse cu cine știe ce escapade copilărești.

Cui îi mai pasase până acum de ea, într-atât încât să-i poarte de grijă?

— Atunci am început să te caut și-am înțeles că nenorocitul ăla te găsisse înaintea mea.

Gândul la Harbottle îl făcu să-și încleșteze fălcile. Fata se ghemui la pieptul lui. Inima lui Griffith bătea nebunește și Marian se strădui să-i alunge neliniștea, așa cum și el îi alinase zbuciumul.

— Nu mi-a făcut nici un rău, șopti, spunând adevărul.

— Nu? vorbi el, tremurând de mânie.

Apoi întrebă:

— Vrei să te sărut?

— Cum?

— Un nemernic ca Harbottle poate face o femeie să urască toți bărbații lăsați de Dumnezeu.

Marian înțelese și-și înălță chipul spre el.

— Vreau să mă săruți. Tu ești cu totul altfel.

Ochii lui aurii luceau ca arși de febră.

— Și... săruți minunat.

Griffith părea atât de pătimaș — aproape la fel de violent ca atunci când voise să se răzbune pe Harbottle. Dar când buzele lui le atinseră pe ale Marianeii, ea nu mai simți decât pasiunea.

Dorința din noaptea trecută se aprinse din nou, la fel de arzătoare, de parcă Marian nu s-ar fi gândit decât la Griffith în fiecare clipă, de parcă Griffith ar fi putut vedea aieva femeia ascunsă sub veșmântul bărbătesc.

Sărutarea lui era tandră și atât de intimă, încât Marian avu senzația că în fața ei se deschid porțile unei noi lumi.

— Se pare că nu te-a sărutat... șopti Griffith, la fel de convins de parcă ar fi fost martorul scenei din pădure.

— Nu, încuviință fata.

— Și totuși, îmi pare rău că nu l-am ucis.

De data aceasta sărutul nu mai era drăgăstos și nici mângâierile liniștitoare. Griffith îi culese cu buzele lacrima din colțul ochilor, de parcă ar fi avut dreptul să-i împărtășească durerea. Apoi își strecură mâna sub tunică Marianei, atingându-i sânii, ghicind ce fel de mângâieri îi făceau mai multă plăcere, descoperind punctele sensibile ale trupului ei.

O sprijini cu spatele de pom și un măr uscat, rămas de anul trecut, căzu lovindu-l drept în spate. Griffith păru să nu observe, dar Marian îi frecă încetișor spinarea și el gemu de plăcere, ca un motan mulțumit.

Un motan uriaș. Și sălbatic.

Griffith își desfăcu buzele și Marian îi primi sărutarea, dăruindu-i toată mândria și singurătatea ei. Nu știa și nici nu-i păsa dacă astfel își arăta admirația, sau dacă el voia s-o simtă liniștită și încrezătoare.

— Să mergem undeva... murmură Griffith, abia dezlipindu-și buzele de ale ei.

Cu mintea stăpânită de un singur gând, Marian răspunse:

— La mine acasă.

— Și Lionel?

— Doarme, gemu ea.

— Singur?

— Nu.

Disperată și nebună de dorință, murmură:

— În spatele casei... Știi un loc... Între căsuța mea și zidul castelului... Printre copaci...

Numai eu cunosc locul acela...

El nu protestă, totuși Marian insistă:

— Te rog...

Porniră într-acolo, fără a se desprinde din îmbrățișare, amețiți de dorința de a-și aparține.

Cu mintea încețoșată, Marian se întrebă vag dacă tânărul își va da seama de locul unde ea își îngropase comoara. Nu, era cu neputință! I se părea că merg prea încet și se ruga la toți sfinții să n-o zărească Cecily. Înainte de-a ieși din livadă, se opri și-i făcu semn lui Griffith să intre în umbra castelului. La rândul ei, privi spre căsuță. O dată și încă o dată.

Ceva era în neregulă. Simțea foarte clar.

— Griffith?

Dar și el avea același sentiment.

— De ce-s sparte ferestrele? De ce prin toată curtea zboară pene și fulgi de găină?

Patima se preschimbă fulgerător în panică.

— Lionel?... chemă ea. Apoi ceva mai tare:

— Lionel?...

Fără a mai privi spre Griffith, se repezi către căsuță, sărind gardul. Ușa deschisă se bățâia într-o balama. Înăuntru era prăpăd. Saltelele fuseseră sfâșiate, rafturile smulse. În încăpere plutea un praf atât de dens, încât Marian îi simți gustul pe limbă. Toată casa mirosea amestecat a mirodenii, muștar și miere. Toate dulapurile fuseseră sparte, iar conținutul lor vărsat pe podea și călcat în picioare.

Lionel nu era nicăieri.

Capitolul 5

Marian se oprise în vârful picioarelor, gata s-o ia la fugă, nici ea nu știa încotro.

— Lionel? îl chemă ea pe băiețel, cu vocea lipsită de orice intonație.

Întinse brațele în față, gata-gata să cadă.

— Lionel? strigă din nou, pășind printre cioburi și resturi de tot felul.

— Crezi c-a fugit? o întrebă Griffith, fără a-și fi revenit din uluire și profund îngrijorat de soarta copilului pe care fusese trimis să-l păzească.

De soarta lui și-a Marianeii.

— Posibil. De fapt, chiar eu l-am învățat.

— Cum vine asta?

— L-am învățat să fugă și să se ascundă. Dar încă n-a împlinit doi ani și nu știu...

Nu-și dusese gândul până la capăt, dar Griffith înțelese ce era în mintea ei. *Dacă cei care-i distruseseră casa îi mai lăsaseră puștiului timp să fugă.*

— Încerc să dau de el, în caz că s-a pitit pe undeva și se teme să iasă din ascunzătoare, zise Griffith, străduindu-se să se arate cât mai încrezător.

Pătrunse în casa Marianeii — sau, mai bine zis, în ceea ce rămăsese din ea — și începu să ridice mobila, maldărele de haine, sfărâmurile de tot felul, în căutarea unui trupușor de copil. Intr-un târziu, se opri în mijlocul camerei, plin de fulgi și de praf, ținând în mână doar punga cu bani trimisă de lady Elizabeth.

Marian nu se zărea nicăieri. Leși în prag și-o auzi strigându-și fiul, undeva, prin preajma casei.

Porni spre locul unde răsunase glasul ei și la urechi îi ajunse o exclamație înspăimântată:

— Cecily!

— Slavă Domnului, *my lady* ! răspunse doica, scoțând un suspin adânc.

— Doar nu vrei să leșini tocmai acum!

Lângă zidul castelului creștea un pâlcc de copaci. Griffith porni grăbit într-acolo și dădu cu ochii de Marian, care-o plesnea pe Cecily peste față cu dosul palmei. Doica sări în picioare, privind speriată în toate părțile.

— Unde-i fiul meu? o întrebă Marian. Ce s-a întâmplat? Unde-i Lionel?

— Am văzut un bărbat strecurându-se în curte și-atunci am luat copilul din pat și am fugit cu el în brațe.

Avea poalele rochiei pătate de iarbă, iar boneta îi alunecase pe-o ureche.

— Am alergat cu Lionel până la castel, l-am ascuns la locul știut și m-am întors să văd ce se petrece.

— Lionel e teafăr? întrebă Griffith.

Cecily își întoarse ochii către el, apoi se uită în altă parte și din nou reveni cu privirea asupra lui.

Marian o înșfacă de braț, răsucind-o cu fața către ea.

— Lionel e teafăr?

— Da, răspunse Cecily, dând grăbită din cap. Răspund eu pentru asta.

Marian începu să alerge spre castel.

— Hai după el.

Cecily, care se simțea mai doamnă decât doamna pe care o slujea, vru să rămână pe loc,

însă Marian o trase după ea. Griffith îi auzi țipătul de împotrăvire și, zărind expresia de dezgust așternută pe chipul Marianeii, aruncă o privire rapidă de jur-împrejur.

Marian îi povestise că pâlcul de copaci era un loc știut numai de ea. Între două trunchiuri se legăna un hamac. Razele soarelui se jucau printre crengi, prin iarbă și pe pământul roșietic. Era un cotlon singuratic, destul de nepotrivit cu firea aprigă a Marianeii. Lui Griffith i se păru ciudat și, în sinea lui, se hotărî să se întoarcă mai târziu, încercând să dezlege taina fetei.

Le ajunse din urmă pe cele două femei, care alergau printre straturile de flori. Boneta ascuțită a Cecily-ei îi căzuse pe spate și doica fugea, ținându-și vâlul cu o mână. Marian nici măcar nu observase. Aproape de zidul de piatră cenușie, Cecily se opri, zicând:

— Lady Marian, n-am de gând să intru în castel alergând ca un băiețoi!

— Atunci n-ai decât să rămâi afară.

— Lady Marian, insistă Cecily, trăgând-o de poala tunicii. Vrei să afle toată lumea că l-ai pierdut pe Lionel?

Marian o fulgeră cu privirea, dar Cecily profită de șovăiala ei și vorbe mai departe:

— Vrei să te trezești cu zeci de gură-cască în jurul tău în clipa când ai să-l găsești? Vrei să-ți pună toți întrebări despre căsuță, mirându-se ce-ai putea avea atât de valoros încât s-atragă hoții?

Marian răsufă adânc, închizând ochii. Când deschise pleoapele, din privirea ei dispăruse orice urmă de neliniște. Pentru ochii curioși ai servitorilor și-ai oaspeților de la castel, redevenise acea Marian pe care o cunoscuse Griffith în prima zi: nepăsătoare și indiferentă la etichetă.

Griffith o urmări urcând în goană scările și se întrebă dacă nepăsarea ei era menită să-i înșele pe ceilalți sau avea un alt motiv, mult mai serios.

Lady Marian înclină capul, răspunzând salutului schițat de valetul care deschisese ușa. Străbătu repede holul de la intrare, urmată de Cecily și de Griffith, și pași grăbită pe lângă capelanul stupefiat de veșmintele ei bărbătești.

— Bună ziua, părinte! murmură ea peste umăr.

Nu întoarse capul când îl auzi chemând-o pe nume și porni pe coridorul unde se găsea prima cameră a lui Griffith.

— Bine, dar unde-i Lionel? întrebă tânărul.

În capăt se zărea ușa turnului și Marian zori pasul.

— Acolo, răspunse Cecily, arătând spre intrarea în turn.

Brusc, Griffith înțelese.

— În turnul contesei?

— Sper din tot sufletul! șopti Marian.

Cecily pufni, disprețuitoare.

— Cu multe luni în urmă, ai insistat să-i facem o ascunzătoare sub scară. I-am adus și pături. N-are unde să fie decât acolo.

Dar când deschiseră ușa turnului nu le ieși nimeni în întâmpinare.

— Lionel?

Glăsuț Marianeii pluti, stârnind ecouri în turnul pustiu. Fata simți că i se strânge inima.

Cecily înjură printre dinți. Brusc, Griffith și Marian își amintiră că doica nu-și făcuse datoria.

— Cum ai putut să-l lași singur? Scările...

Marian îngenunche, pipăind pardoseala cu mâinile, de parcă s-ar fi așteptat să găsească

un trupușor plăpând, zdrobit pe lespezile de piatră.

— Lionel?

Griffith se repezi în sus pe scări.

— Am vrut să văd ce se întâmplă acasă, îngăimă doica. Credeam că fac bine. Țineam să aflu cine ne-a distrus casa.

— Ți-am mai spus de-atâtea ori că prima ta grijă trebuie să fie Lionel.

Marian intrase îh panică. Pe chipul ei poposise o rază subțire de lumină, strecurându-se printr-una din găurile de aerisire.

— Acum unde să-mi mai caut fiul? în sus, pe scări? Pe-afară, una din ascunzătorile lui? Sau poate s-a întors acasă?

—Cecily începu să scâncească.

— Dar dacă a dat nas în nas cu bruta care mi-a sfărâmat totul în casă?

Marian se ridică și se sprijini cu spatele de zidul de piatră, străduindu-se să-și vină în fire.

— Dacă l-a răpit cineva? Cecily...

Undeva răsună un râset cristalin de copil.

— Sst! șopti Griffith.

Marian tăcu, ciulind urechile. Râsul se auzi din nou, mai clar de astă dată, și Marian o luă la fugă în sus pe scări, urcând treptele două câte două. Griffith, care ajunsese primul în dreptul camerei contesei, deschise ușa, făcându-i loc să treacă.

Art și Lionel stăteau pe jos, aplecați deasupra unei mingi urgintii. Când Marian dădu buzna înăuntru, amândoi ridicară privirea, uluiți. Tânăra femeie se opri în mijlocul încăperii, cu ochii țintă la pașnicul tablou pe care-l avea în fața ochilor. Din nou Griffith fu șocat de transformarea ei subită. Nu mai era neîmblânzita fiică a contelui Wenthaven, nici mama înspăimântată a lui Lionel, ci o întruchipare a forței, pe care viața n-o putuse îngenunchea.

— Ei, Lionel, ia zi, cum te-ai distrat?

Reușise să se stăpânească, dar Griffith înțelese câtă neliniște și ce imensă ușurare ascundeau vorbele ei.

Lionel zâmbi fericit, arătându-și dinții de lapte și gropițele adorabile din obraji.

— Da, da! exclamă Art, cercetându-i cu privirea când pe unul când pe altul. E un flăcău pe cinste, lady Marian. Ai de ce să fii mândră.

— Și chiar sunt! replică ea.

Îngenunche pe covorul gros și întinse brațele, care-i tremurau ca și glasul.

— Lionel, nu vii s-o îmbrățișezi pe mama?

Lionel scutură din cap cu încăpățănare și apucă mingea cu mâinile murdare, ținând-o strâns la piept. Dinăuntru răsună un clinchet de clopoțel. Băiețelul începu să zgâlțâie mingea, fericit să asculte clopoțelul.

— Mămica n-o să-ți ia jucăria, îi spuse Art, ca o cloșcă dojenindu-și puișorul rătăcit. După ce-o săruți, ne jucăm din nou.

Lionel se bosumflă și Marian simți că-i dau lacrimile. Știa că puștiul nu voise să se poarte urât. Chiar dacă-l speriasse ceva nu de mult, acum uitase cu desăvârșire. Dar maică-sa îi întrerupsese joaca, așa că n-avea timp de ea. Numai că Marian își dorea cu disperare să-i simtă brațele durdulii în jurul gâtului și trupușorul lipit de pieptul ei, ca să creadă în minunea regăsirii.

— Lionel, îl îndemnă cu blândețe Art, de ce nu-i arunci mingea mamei tale?

Copilul o săgeta cu o privire neîncrezătoare.

— Și mămica ți-o va arunca înapoi, îl încuraja Griffith.

Marian dădu din cap, negăsind putere să vorbească.

Mândru de noua sa comoară, Lionel o ridică, aruncând-o cu toată puterea. Art scoase un strigăt, Griffith sări s-o apuce, însă Marian întinse mâna și-o prinse din zbor.

— Dar văd că ai mușchi, nu glumă, fiule! râse ea, azvârlind mingea în aer și prinzând-o din nou.

— Hai, vino încoace, să te învăț cum trebuie s-o arunci. Lionel făcu vreo câțiva pași spre maică-sa, dându-i ocazia să-1 strângă în brațe. Marian îl lipi de pieptul ei, apoi îi înlănțui umerii cu brațul și-i arătă cum să arunce mingea.

— A urcat singur scările? întrebă ea, azvârlind mingea spre bătrân.

— Da, *my lady*.

Marian se îngălbeni la gândul că băiețelul ei urcase singur treptele acelea abrupte și întunecoase.

— N-are decât doi ani, murmură ea. Dumnezeuule, n-are decât doi ani.

Îl îmbrățișă încă o dată, dar el se smulse nerăbdător de lângă maică-sa, pornind către Art.

— Lasă, fetiço, că nu s-a întâmplat nimic, încercă s-o liniștească bătrânul. S-a ales doar cu sperietura. Când m-am întors de la spălătorie l-am găsit aici, în pat. Un prichindel cu ochi mari și păr zbârlit. La început i-a fost frică de mine, pe urmă i-am spus că asta-i camera mea și că aveam o minge pentru el.

Marian se uită în jur pentru prima dată de când intrase în încăpere. Nici urmă de praf pe mobilă. Ferestrele sclipeau în lumina soarelui de după-amiază. În șemineul uriaș ardea un foc zdravăn. Tapiseriile erau curate și străluceau în culori vii.

— Oh, Art! exclamă ea. Ce minune ai făcut din camera asta!

— E tare frumoasă, iar servitorii nu s-au lăsat prea mult rugați s-o curețe, râse bătrânul. Le trebuie cineva care să le dea ghes - exact ce-am făcut eu!

— Art se pricepe grozav la așa ceva! interveni Griffith, pe un ton care nu aducea nici pe departe a compliment.

— Nu-i cazul să vorbești în felu' ăsta despre mine, nu-s chiar așa de pisălog! protestă Art, rostogolind mingea pe covor spre Lionel.

— Am prins momentul potrivit...

Dar Marian rătăcea departe, printre amintirile copilăriei.

— Parcă-mi amintesc cum mă jucam aici când eram mică... Și mie-mi plăcea s-aud clopoțelul... Mirosea a trandafiri și mă veghea un zâmbet dulce...

— Mama dumitale, lady Marian, zise Art, era o femeie tare blândă.

Cecily, care rămăsese în prag, scoase un țipăt ascuțit. Toți se întoarseră brusc spre ea. Marian o săgeta cu o privire severă.

— Ce-ai pățit, Cecily?

Cecily se sprijini de tocul ușii, arătând spre Art.

— Ai văzut duhul contesei de Wenthaven?!

Art își prinse delicat nările cu degetele și-și suflă nasul — pentru că nu avea batistă sau poate ca un comentariu la cuvintele doicii. Marian n-ar fi putut spune. Tot ce simțea era o iritare crescândă la adresa bonei.

— Vino și stai jos, porunci ea. Spune-ne ce s-a întâmplat.

Cecily se prăbuși pe cea mai apropiată laviță. Era ciufulită și gâfâia după efortul de-a urca

treptele.

— A bătut la ușă un tânăr blond, care a stăruit să-l primesc înăuntru. I-am spus că nu se poate, dar m-a amenințat, așa că l-am luat pe Lionel din pătuțul lui și am fugit pe ușa din spate.

Griffith își puse piciorul pe lavița unde stătea doica și se aplecă spre ea, privind-o în ochi.

— De ce nu te-ai dus după ajutor?

Cecily păru să se trezească brusc la realitate.

— Cine să m-ajute? Toți erau plecați la...

— Ai procedat bine, Cecily! spuse Marian.

— De ce? insistă Griffith.

Lionel lovi mingea din greșeală și se repezi s-o prindă. Marian nu-i acordă nici o atenție lui Griffith, continuând să-și privească fiul cu un zâmbet drăgăstos. Tânărul se proțăpi chiar în fața ei, repetând:

— De ce? Vrei să spui că Cecily nu trebuie să ceară ajutor de la oamenii tatălui tău?

Marian își dădu capul pe spate, cu o privire sfidătoare, furioasă din cauza modului în care încerca el s-o domine.

— În castelul acesta e mai bine să nu pui anumite întrebări. La altele nu vreau să știu răspunsul. Un singur lucru mă interesează — preciza ea, cu ochii țintă la Cecily. L-ai mai văzut vreodată pe omul acela?

Griffith se îndepărtă, oprindu-se în fața șemineului. Cecily începu să răsucescă între degete vâlul bonetei.

— Nu l-am văzut prea bine. N-am așteptat să intre în casă. Totuși, chipul lui mi s-a părut cunoscut.

— Cunoscut? sări Marian.

— Era înalt, frumos și lat în umeri...

Întinse mâinile, ca să-i arate cât de solid fusese atacatorul.

— Arăta a cavaler.

Griffith se grăbi să tragă o concluzie, deși convins că nu putea fi cea adevărată.

— Harbottle!

— Numai dacă are un frate geamăn, adăugă Marian. Harbottle a fost cu mine.

— Tot timpul? întrebă Griffith.

— Nu, dar a luat parte la vânătoare și m-a zărit îndepărtându-mă de grup.

— L-ai văzut cu ochii tăi acolo?

Marian se simți jignită de tonul lui inchiștorial.

— Dar ce, trebuia să mă uit doar după el?

Griffith se opri în fața focului, înălțându-și brațele în semn de exasperare.

— Altfel mă îndoiesc că va recunoaște că ți-a distrus căsuța.

Marian nu-l putea contrazice, deși i-ar fi plăcut să-i atragă atenția că nu avea nici un drept să se amestece. Bărbații nu ajutau decât atunci când voiau ceva în schimb. Niciodată nu se bizuise pe forța lor, pentru a nu trăi dezamăgirea de a-i auzi cerându-și răsplata.

— Ai vorbit cu el, lady Marian? întrebă, oftând, Cecily.

— Ți-ar conveni să fie Harbottle, nu-i așa? replică Marian, oarecum amuzată de dezamăgirea ei. Are toate motivele să-mi poarte sâmbetele.

— N-ar fi singurul! suspină Cecily, cu obrazul scâldat în lacrimi. Vai, *my lady*, mi-e atât de frică!

— Nici nu trebuie să te mire! izbucni Griffith, așezându-se pe un scaun în fața focului. A furat ceva din casă?

— De unde să știu? răspunse Cecily, aplecându-se să-și rupă o ață desprinsă din tivul rochiei. N-am mai îndrăznit să intru.

Lionel se apropie de Griffith, ținând în mână mingea cu clopoței. Tânărul întinse brațele spre el, zicând:

— Vrei să stai la mine pe genunchi, flăcăule?

Lionel îl cercetă atent cu privirea, apoi se repezi cu capul spre pieptul lui.

— Lionel! țipă Marian, sărind în picioare.

— Fii fără grijă! o liniști Griffith cu un semn al mâinii, deși pălise și-i tremura glasul. E un fel de a-și arăta afecțiunea.

— Cu-atâta afecțiune putea să te și omoare! comentă Art.

Marian își duse palma la gură, să-și ascundă zâmbetul. Nu era momentul să râdă, nici măcar compătimitor.

— Deși — continuă bătrânul — e timpul să-ți mai împărți drăgălășeniile și cu noi. Până acum n-am prea avut parte.

— Drăgălășeniile? chicoti Cecily.

Marianei îi pieri brusc toată veselia. Cu numai un ceas în urmă, Griffith începuse „să-și împartă drăgălășeniile” cu ea.

Nimic de pe chipul lui nu părea să trădeze că s-ar fi gândit la același lucru. Dimpotrivă, tânărul răsuflă adânc și-l așează pe Lionel pe genunchi, asigurându-se că puștiul nu-1 putea lovi cu piciorușele care nu stăteau o clipă locului. Apoi, ștergându-și fruntea de sudoare, întreabă:

— Cecily, zici că l-ai văzut plecând?

Lionel se foi ca să-și găsească locul, iar Griffith îl ajută să se așeze mai bine.

— Spuneai că l-ai lăsat pe Lionel în ascunzătoare, după care te-ai întors să vezi ce se petrecea în casuță. Asta înseamnă...

— N-a luat nimic... cel puțin, din câte am văzut eu... Obrazul îi devenise stacojiu.

Marian și Griffith schimbă o privire rapidă. Amândoi bănuiau același lucru: nu cumva doica mințise când spusese că pândise de departe casuța? Era în firea ei să se arate săritoare, fără a avea curajul de a-și pune în aplicare bunele intenții.

— De unde-ai pândit casa? o întreabă Marian, privind-o scrutător.

— Din livadă, răspunse Cecily, bosumflată.

— De-acolo n-ai cum să vezi mare lucru, - observă Marian. E prea departe.

— Și unde propui să stau data viitoare? replică Cecily, pierzându-și cumpătul. Coccoțată pe gard?

Art păși între cele două femei și arătă spre chepengul din tavan, spre care duceau câteva trepte de lemn.

— Mai bine urcă și pregătește patul pentru stăpâna ta și pentru domnișor, până nu spui vreo prostie pe care s-o regreti mai târziu.

Cecily se albi la față.

— Nu putem rămâne aici. Nu-i așa, *my lady* ?

Dar Griffith nici n-o lăsa, să-și termine vorba.

— E singurul loc unde puteți rămâne.

Marian ridică din umeri.

— O să mergem într-unul din dormitoarele de jos. La urma urmei...
— Rămâneți aici, o întrerupse Griffith, pe un ton ce nu admitea replică.
— Dar ce ni s-ar putea întâmpla în castelul tatălui meu?
Griffith își scutură pletele negre și-și încruntă sprâncenele, eu un aer mai sălbatic ca oricând.

— Exact ce ți s-ar fi întâmplat azi, dac-ai fi fost acasă.
— Adică nimic, insistă Marian, cu glas nepăsător.
— Dar nu înțelegi, femeie? se răsti Griffith. Cel care ți-a întors casa cu susul în jos nu era un slujitor supus, ascultând porunca tatălui tău. Omul acela căuta ceva, căuta cu disperare. Dacă i-ai fi stat în cale, s-ar fi descotorosit de tine prin orice mijloace.

— Tatăl meu...
— Nu pricep de ce crezi că-i vorba de tatăl tău. Ce-ar putea fura de la tine? Ce-ar putea căuta în casa ta? se miră el.

Ea evită să-l privească.
— N-am de unde ști ce-i în mintea lui.
— Chiar dacă el ar fi dat porunca, tu ai încredere în slujitorii lui?
Văzu cum Marian se crispase.

— Ei, de-abia acum începem să ne apropiem de adevăr. Deocamdată nu putem da răspunsuri la nici una din aceste întrebări, așa că sunt cu ochii pe tine.

Ea îi aruncă o privire fugară, apoi se uită în altă parte.
— Nu pot rămâne aici, cu tine.
— Vrei să spui că-ți strici buna reputație?
Nu cumva era sarcastic? Marian nu știa și, de altfel, puțin îi păsa.
— N-am chef să se spună că trăiesc cu tine.
— Atunci vei dormi în pat cu Cecily, hotărî Griffith.
— Nu! se opuse vehement doica.

Dar înainte ca Griffith să deschidă gura, Art făcu un salt spre Cecily și-o apucă de ureche.
— Ba da!

Boneta îi căzu din nou într-o parte, rămânând agățată în voal. Plângea — în semn de protest la gestul lui Art sau poate la porunca de-a rămâne acolo — dar bătrânul nu se sinchisi. Arătând spre scara în spirală, spuse:

— Nici o prăpădită de slujnică englezoaică să nu îndrăznească să-l contrazică pe stăpânul meu! Acum mișcă până nu-ți ard una!

Marian îl dojeni, dar Cecily nu așteptă ca stăpâna să-i ia apărarea. Sări în picioare, cu ochii în lacrimi, și privi, șovăind, spre ușă, apoi spre scări. Se uită lung la Marian și suspină.

— Nu te pot lăsa singură.
Și se îndreptă încet spre scară.
Marian își frângea mâinile.
— Uite ce-ai făcut! Vezi cum plânge?
— Smiorcăita asta se văicărește tot timpul, pufni disprețuitor Art.
— Da, și pe urmă schimbă pernele și mi-o lasă mie pe cea udă.
Griffith chicoti satisfăcut.
— Va să zică, rămâi.

Marian dădu să protesteze, dar chiar în clipa aceea Art îi vesti:

— Conte și oaspeții lui se întorc de la vânătoare.

Marian se ridică, scuturându-se de praf.

— Mă duc să stau de vorbă cu tata.

Griffith încercă și el să se ridice, dar Lionel se agăță de gâtul lui, făcându-l să cadă la loc pe scaun.

— Nu trebuie să mergi singură.

— Iar tu nu poți veni cu mine.

Griffith vru să protesteze, dar ea nu-i lăsă răgaz.

— Nu fii naiv! Trebuie să aflu dacă Wenthaven l-a trimis pe omul acela la mine acasă. Și de-a fost porunca lui, vreau să știu din ce motiv a dat-o. Dar dacă n-a fost el...

— Ei bine? o întrebă Art.

— În cazul acesta, înseamnă că nu știe, ce se petrece chiar sub nasul lui. Se lăuda că nu-i scapă nimic din ce se întâmplă pe domeniu.

Ridică, amuzată, din sprâncene.

— Mi-ar face o mare plăcere să i-o spun cu gura mea.

— Marian! o chemă Griffith cu glas adânc.

— Cee?

Își dădea seama că-l nemulțumea ceva, dar nu avea chef să audă altă predică. Nu-i plăcea felul în care tânărul își asuma răspunderea pentru ea.

El îi întinse punga.

— Banii tăi au rămas la mine.

— Banii mei! Uitasem de ei!

— Uitaseși? Cum puteai să uiți de bani? Doar asta căutau și hoții, nu?

Vorbea ca șucum ar fi descoperit motivul jafului, iar Marian se gândi ce ușor i-ar fi fost să-i confirme presupunerile. Dar nu voia să se mai încreadă în nimeni și nu înțelegea cum reușise acest supus al regelui s-o atragă spre el.

Străbătu încăperea, fără un cuvânt, însă în clipa când vru să-și ia punga, tânărul o ascunse la spate.

— Te las să mergi singură la tatăl tău, însă numai cu o condiție.

— Adică?

— Să te întorci să-ți petreci noaptea aici.

Ridică mâna, ca să-i stăvilească protestele.

— Vreau să-mi dai cuvântul tău, altfel nu primești banii.

Ea se uită la pungă, cu un aer răzvrătit.

— Atâta timp cât dormi în pod, continuă Griffith, ademenind-o precum șarpele biblic, reputația ta nu va avea nimic de suferit. Și nici-n-ar trebui să te împotrivești, pentru că oricum nu mă placi. Sunt o creatură urâtă și nesuferită, care nu știe altceva decât să-1 slujească cu credință pe Henry Tudor. Cred că regele Henry a întrecut-o în vicleșuguri pe Elizabeth în timpul domniei lui Richard. Și mai cred c-ar trebui să te măriți cu unul care să-ți tragă de două ori pe zi câte o mamă de bătaie, ca să n-apuci pe căi greșite.

Marian îi repetă vorbele ce reprezentau crezul ei de când se întorsese la castelul Wenthaven.

— N-am să mă mărit niciodată.

Dar cuvintele n-aveau pentru ea nici o noimă.

— Eu sunt convins că da.

Era o provocare. Tot ce-i spusese era o provocare, cu-atât mai mult cu cât tot timpul o învăluisese într-o privire caldă și grăitoare. În ochii lui strălucea o lumină aurie ca razele soarelui, sau ca focul, amintindu-i Mariane clipa ei de slăbiciune, când îl sărutase în livadă.

Dar Griffith nu uitase, așa pum spera fata. Continua s-o fixeze cu privirea, fără grabă și fără fereală.

— Mă voi întoarce aici, zise ea în cele din urmă.

El îi întinse punga cu bani. Nu zâmbea, dar Marian simți cât era de mulțumit.

Înainte de-a apuca să regrete că cedase, Art îi smulse punga din mână.

— O pun aici, vorbi el, aruncând-o pe dulapul cel înalt. Poți s-o iei și mai târziu. My lady, nu-ți fă griji pentru tânărul de colo. Griffith e urât ca o sălbăticiune și nedemn de frumusețea dumitale. Pun prinsoare că nici măcar nu-i știi culoarea ochilor.

Marian se uită la Art printre gene.

— Parcă... galbeni...

— Ba au culoarea noroiului, râse bătrânul. Cel puțin, atunci când e furios.

— Eu una n-am băgat de seamă, protestă fata.

Art rânji satisfăcut spre ea, apoi spre Griffith. Marian se uită de la unul la altul, nedumerită de privirile pe care le schimbau cei doi. Înțelegând că nici unul din ei n-avea de gând s-o lămurească, își azvârli pelerina pe umeri și ieși.

Ușa masivă, de stejar, nu putea fi trântită. Era prea grea și avea balamalele neunse, Marian, își dădu toată silința, dar nu reuși să obțină decât o bufnitură înfundată. Instinctiv, Griffith își pipăi vânătaia de la nas.

— Crezi c-am reușit s-o conving de pericolul în care se află?

— De convins ai convins-o, numai că pericolul de care se teme ea e-aici, în cameră! replică bătrânul.

Lionel aruncă mingea și Griffith îi dădu drumul din brațe, ca să se ducă după ea.

— Am fâgăduit s-o apăr și uite ce-a ieșit!

— Wenthaven va fi nemulțumit.

— Dracu' să-l ia pe Wenthaven! izbucni Griffith, pierzându-și cumpătul. Aș vrea să știu și eu din ce parte vine amenințarea! Am sosit abia ieri. Nu cumva căsuța Mariane a fost distrusă tocmai pentru că am venit noi?

— Sau poate c-am venit la țanc!

Presupunera lui Art făcu să i se strângă inima.

— Nu cumva cineva a înțeles că stăm în calea unor anumite planuri? Sau poate s-a aflat de ce suntem aici?

— Cineva ca Wenthaven? întrebă Art, ghicindu-i gândul.

— Întocmai.

— Nu vrei să mă duc la spălătorie și să mă dau bine pe lângă vădana aia, Jane? adăugă bătrânul, cu un surâs viclean.

— Ba chiar așa.

Griffith se ridică în picioare, luându-l în brațe pe Lionel.

— I-am promis lui Lionel că în dimineața asta mergem la plimbare. E deja amiază, dar poate n-ar fi rău să facem o vizită mercenarilor. Cât timp Lionel se va uita la arme și armuri, eu aș vrea să schimb o vorbă cu căpitanul.

- Ai grijă să nu-i scapi din ochi pe lady Marian și pe Wenthaven.
- Fii pe pace! Nu-i scap din ochi!

Capitolul 6

De cum ieși din castel, Marian auzi mârâitul câinilor care săreau în jurul unui mistreț sfârtecat și-a câtorva biete veverițe pe care le vânaseră. Femei despletite se strigau una pe alta cu glas ascuțit. Caii tropăiau în loc, sforăind, obosiți și încălziți de goana prin pădure. Bărbații se băteau pe spate, vorbind tare, cu prefăcută camaraderie. Slujitorii se strecurau printre oaspeți, cu câni de bere și tăvi cu friptură, grăbindu-se să îndeplinească poruncile celor ce strigau care mai de care:

- Hei, băiete! Vino întâi la mine!

Toată curtea mirosea a sânge, a sudoare bărbătească, foame, sete și pasiune carnală abia stăpânită. Emoția și agitația vânătorii avea să se potolească de-abia după ce oaspeții se vor sătura de mâncare, băutură și femei. Bărbații adulmecau femeile ca niște ogari pe urma prăzii și-și alegeau, rând pe rând, câte una cu care să petreacă. Desfrâul avea să țină toată noaptea, prin colțuri, pe mese și pe coridoarele castelului.

Marian ocoli cu prudență vacarmul, cu ochii după Harbottle și după tatăl ei. Trase de mânecă o servitoare, întrebând-o:

- Conte de Wenthaven e cumva la cuștile cu câini?

Slujnica își frecă șoldurile îndelung ciupite.

- Da' unde în altă parte ar putea fi?

Marian privi cu dezgust pe deasupra capetelor înfierbântate ale mulțimii petrecărețe: „Chiar așa, unde în altă parte?”

Dintre toate apucăturile tatălui ei, aceasta îi displăcea cel mai mult. Organiza chefuri, îi îndopa pe toți cu băutură, apoi se distra privind cum femeile se certau între ele pentru o pereche de nădragi și cum bărbații ajungeau să se lupte pe viață și pe moarte pentru câte o târfă..

Mâine dimineață, la micul dejun, contele va pune întrebări, cu glas suav, fiecărui oaspete în parte. Va povesti în gura mare fapte ce scăpaseră atenției celorlalți, zâmbind la gândul că-i ținea pe toți captivi în lațul bogăției sale. De altfel, unde s-ar fi putut duce? Nici o casă respectabilă n-ar fi primit sub acoperișul ei vreun oaspete al lui Wenthaven.

Marian păși printre cuști și îngenunche să mângâie ogarii murdari și obosiți.

- V-ați distrat bine? îi întrebă ea, mângâindu-i pe cap cu blândețe.

Sheldon, îngrijitorul câinilor, se apropie, ștergându-și mâinile cu o cârpă.

- Și încă cum, *my lady* ! sunt cei mai buni ogari din toată Anglia.

- Numai din Anglia? întrebă, zâmbind, Marian.

Sheldon începu să râdă.

- Nici măcar ticăloșii ăia de spanioli n-au așa câini cum creștem noi.

Marian scarpină între urechi un cățelandru, întrebând în șoaptă:

- Ia zi, ai prins vreun cocoș sălbatic?

- Ba chiar o duzină, dacă nu mai mult! răspunse Sheldon în locul lui.

Auzi o răsufare șuierată la ureche și, în aceeași clipă, o limbă fierbinte începu s-o lingă pe obraz.

— Pfui! Gata cu pupăturile! protestă ea, încercând să scape de ogarul care ținea morțiș să-și arate afecțiunea.

Mathe se lăsă la pământ și se rostogoli cu labele în sus, în semn de supunere totală, dând din coadă, cu o privire grăitoare,

— Mathe e de părere că azi trebuie să sărute pe toată lumea, zise Sheldon. A încolțit o minunăție de cerb și-acu' nu-și mai încapă în piele de mândrie.

— Un cerb?

— Da-da. Ori astea-s acu' animale rare.

Marian se aplecă să-l mângâie pe burtă.

— Bravo, băiete! Bravo, istețule! Dar de ce te tăvălești pe jos?

Sheldon clătină din cap, impresionat de demonstrația de bucurie a ogarului.

— Pentru dumneata se tăvălește, lady Marian. Așa ar trebui să facă orice bărbat când întâlnește o femeie la fel de tare ca el.

Marian izbucni în râs și se ridică în picioare.

— Bine-ar fi să priceapă asta toți bărbații. Și ăia pe două picioare.

— Fiecare se poartă după instinct, spuse Sheldon, gonind ogarii din preajma ei. Tatăl dumitale e acolo, în spate, m-ajută să spăl câinii.

Marian dădu din cap în semn de mulțumire și străbătu curtea, admirând cuștile strălucind de curățenie. Wenthaven nu se uita la bani când era vorba de animalele sale favorite. Ogarii lui, mari și mici, erau socotiți cei mai buni câini de vânătoare din această parte a Angliei și numai datorită lor reușise contele să rămână în relații civilizate cu nobilii de pe moșiile învecinate.

Îi mărturisise Marianeii că acesta era și motivul pentru care se ocupa atât de mult de câini. Zărindu-și tatăl, gol până la brâu, cu brațele vârate până la cot în apa murdară, unde tocmai clătea o cățelușă îndărătnică, Marianeii nu-i veni să-și creadă ochilor.

— Ah, dacă te-ar putea vedea acum dușmanii tăi!

Din cauza lătrăturilor, Wenthaven n-o auzise venind, totuși nu păru surprins.

— Dacă m-ar vedea acum, s-ar înghesui s-o cumpere pe zănată asta, iar eu zău c-aș accepta. Mare pacoste!

Dădu drumul animalului, care se grăbi să sară afară din troacă. Dar unul din îngrijitori o prinse de gât, s-o șteargă de apă.

— Usuc-o cu grijă! porunci Wenthaven. Nu vreau s-o aud din nou tușind.

— Prea bine, *my lord* ! se înclină slujitorul, apoi se întoarse spre ceilalți îngrijitori, strigând:

— Hei, băieți! Stăpânul are nevoie de apă curată pentru câinele care-i la rând! La treabă!

Doi servitori se grăbiră să golească și să clătească bine troaca, în vreme ce alți doi dădură fuga să scoată apă din fântână. Cu iuțea unei practici îndelungate, așezară troaca spălată pe două bănci de lemn, astfel încât contele să nu fie nevoit să se aplece, și-o umplură cu apă curată.

Wenthaven își privi, bombănind, degetele zbârcite de umezeală.

— Tot timpul trebuie să fiu cu ochii pe ei, altfel n-ar vedea de câini așa cum trebuie.

— Dar Sheldon e un om de nădejde, nu? întrebă Marian.

— N-are pereche în toată Anglia. Altfel nici nu l-aș fi adus aici.

— Atunci biziue-te pe el.

— Asta și fac.

Wenthaven se apropie de troacă și fluieră scurt. Cățelușa lui favorită se apropie dintr-un salt și sări singură înăuntru, împrôscând apă în toate părțile. Șorțul pe care contele și-i legase la brâu era ud learcă. Wenthaven începu să-i vorbească pe un ton drăgăstos:

— Ești o fetiță bună. Așa... Cuminte... Bravo...

Cățelușa cu blană aurie se zbenguia în apă, încercând să-l lingă pe obraz. Wenthaven îi făcu pe plac, aplecându-se spre ea.

— Bravo, fetiço! Bravo, Honey³!

Își vârî degetele în săpunul lichid pe care-l folosea ca să omoare puricii și începu să spele câinele. Făcu semn Marianeii să treacă în dreptul lui, astfel încât s-o poată vedea, și întrebă:

— Ia zi, ce vânt te-aduce?

Marian se proțăpi în fața contelui, cu picioarele depărtate și mâinile în șolduri.

— Cineva a intrat la mine în lipsa mea și mi-a întors casa cu susu-n jos!

Auzindu-i tonul supărat, cățelușa mârâi scurt.

— Cineva ți-a răscolit casa? repetă contele.

— Îmi închipui că la porunca ta.

Wenthaven negă, fără să ridice glasul.

— Haide-haide, tată! Doar știi tot ce se petrece cale de cincizeci de mile de jur-împrejurul castelului. Nu-mi spune că habar n-aveai de treaba asta.

— E drept că *încerc* să fiu la curent cu tot, o corectă el. Se pare însă că nu reușesc întotdeauna. Iar excepția nefericită ești tocmai tu. Ce ți s-a furat?

— Nu știu. Știu doar că...

Glasul i se frânse, la gândul a ceea ce putea să se întâmple. Până acum, singura ei grijă fusese Lionel. Brusc, îi veni în minte și celelalte obiecte distruse: amintiri din copilărie, de la Curte, daruri primite de la lady Elizabeth. Praful se alesese de toate.

— Fiul tău e teafăr?

Marian își șterse ochii cu mânăca.

— Da.

— La urma urmei, asta-i cel mai important, nu? Semeni grozav cu maică-ta. Și ea trăia numai pentru tine.

Fata suspină adânc.

— Așa e.

Wenthaven se aplecă deasupra lui Honey, săpunindu-i bine gâtul.

— Atunci? Ai venit să-mi ceri bani ca să-ți cumperi alte haine? .Nu mai ai nici una întreagă? Nici o problemă. O să-ți iei altele noi.

Marian nu se mai putu stăpâni.

— N-am venit ca să-mi ei alte haine! țipă ea, exasperată. Am venit să te întreb de ce l-ai pus pe omul acela.

— Crezi că hoțul căuta ceva anume? o întrerupse contele.

Marian își feri privirea.

— Ce-ar fi putut să caute?

— Asta mă întreb și eu. Dac-aș fi pus pe cineva să-ți scotocească prin casă, n-ai fi aflat în

³ *Honey* (engl.)- „Miere”, dar și apelativ drăgăstos, aprox. „Scumpa”. (n.t.)

vecii vecilor. De ce să-ți distrug lucrurile, Marian? Gândește-te și tu. Nu-i stilul meu.

Ea șovăi, apoi îi dădu dreptate.

— Și de ce să fur de la tine? Tot ce ai tu îmi aparține și mie.

— Nu chiar tot.

— Da, mai e și aurul pe care ți-l trimite regina. Dar am impresia că-l pui deoparte, nu-i așa? Mă întreb de ce.

— Pentru Lionel, răspuse ea fără ocolișuri. Ca să aibă tot ce-i trebuie. Mi-am dat seama că nu-i chiar atât de neplăcut să trăiesc din mila ta. Singurul obstacol e orgoliul meu.

— Văd că faci haz de necaz! Nostim, nu? Contele arăta de parcă i s-ar fi strepezit dinții.

— Mărturisesc că ți-am făgăduit haine noi ca să-mi mai liniștesc conștiința. Nu-mi iese din minte că s-a petrecut ceva fără știrea mea.

Înveselită de nemulțumirea lui, Marian încercă să glumească.

— Poate-ai început să-ți scapi din mână liota de lingușitori.

— Sper că nu, draga mea, altfel ar fi un adevărat dezastru.

— Fiindcă veni vorba de dezastru, l-ai îndemnat sau nu pe Adrian Harbottle să se țină mereu de coada mea?

Wenthaven se opri din spălat, ridicând ochii spre ea.

— Ia te uită! Ești isteată, nu glumă. Nu credeam c-ai să-ți dai seama.

Marian își ieși din fire.

— L-ai îndemnat să mă violeze?

Honey mârâi din nou. Wenthaven o liniști, continuând să-și privească fiica drept în ochi.

— Să te violeze? Când?

— Azi, la vânătoare.

Nu-și putu stăpâni un fior de groază. Din privirea rece a tatălui ghici că se trădase.

— Bănuiesc c-ai fost în stare să te aperi.

— Nu știu ce bănuiești, dar află că m-am apărat.

— Multe femei s-ar simți onorate de atențiile unui... începu contele.

— Unui dobitoc încrezut, care râvnește la onoruri mai presus de el?

— Dragă mea, uneori îmi vine să cred c-ai moștenit inteligența mea, și asta mă umple de mândrie — un sentiment străin de firea mea și, prin urmare, derutant.

Începu din nou să spele câinele.

— Așadar, folosește-ți inteligența și spune-mi dacă, într-adevăr, crezi că te-aș da plocon unui bărbat.

— Posibil, dacă te-ai putea sluji de el ca să capeți control asupra mea.

El râse scurt, evitând un răspuns direct.

— Ești moștenitoarea mea și, chiar cu reputația pe care o ai, meriți un soț mai acătării. Bărbații sunt dispuși să uite multe pentru o zestre generoasă.

— De când m-am întors de la Curte n-a prea plouat cu pețitori.

Wenthaven chicoti încetișor.

— Au venit câțiva și vor mai fi și alții, pe măsură ce trece timpul și se așterne uitarea peste păcatul tău. Pur și simplu, am considerat că nu-i cazul să-ți bați capul cu ei.

— De ce, au refuzat să colaboreze cu tine?

— Eu nu-mi vând fiica pentru bani.

— Zău? Doar n-ai să-mi spui că ofertele au venit din partea unor familii de vază.

— Vezi ce bine mă cunoști?

— Sigur că te cunosc. Și încă îndeajuns ca să mă întreb dacă-mi spui adevărul.

— Te asigur că niciodată nu te-aș putea da unui individ ca Adrian Harbottle. Asta mi-a scăpat din frâu.

— Atunci ce l-ai încurajat să facă?

— Asta a fost mai demult și speram c-a uitat. Ba aștepta, bătând nervoasă din picior.

— L-am încurajat să se dueleze cu tine.

— Dar de ce? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce? Întrebă Marian, exasperată.

— Ca să mă distrez.

— Nu-mi place să fiu asmuțită ca un urs asupra unui taur.

— Nimănui nu-i place — dacă-și dă seama... Când te-ai întors la castelul Wenthaven, ți-ai înfruntat soarta cu îndrăzneală. Dar pe măsură ce trecea timpul, te-ai conformat din ce în ce mai mult la regulile societății și... — dacă-mi îngădui — aș spune c-ai devenit neinteresantă.

Își flutură mâna, împrôșcând cu apă în toate părțile.

— Dovadă cererile în căsătorie pe care le-ai primit.

— De ce când am venit de la Curte m-ai încurajat să fac tot soiul de lucruri scandaloase?

— Când un câine o ia razna, mai bine-l împuști. Ai fost complet dezonorată, așa că ori te spânzuri, ori încerci să-ți dregi proasta reputație — e tot una. Voiai s-arăți tuturor că puțin îți pasă, iar eu te-am ajutat.

— Deși prin asta îmi făceai și mai mult rău?

— Mai mult rău? repetă el, aplecându-se spre Marian, aproape să-i atingă fruntea cu fruntea lui. Ți-aduci aminte cum la vârsta de cinci ani te-am trimis s-o slujești pe lady Elizabeth? Mai știi ce sfat ți-am dat cu o noapte înainte de plecare?

Marian îl privi în ochi, părându-i-se că bariera timpului s-a șters și că se afla din nou în fața contelui, îngrozită că trebuia să plece de acasă, încă și mai îngrozită să-i mărturisească tatălui ei, și agățându-se de gândul că, dacă-i făcea pe plac, el va fi mulțumit și-o va aduce înapoi. Cum să fi uitat?

— Sigur că-mi amintesc. Mi-ai spus să mă străduiesc să mulțumesc pe toată lumea, să observ greșelile stăpânei mele și s-o povățuiesc de bine, iar dacă nu va pleca urechea, să-i arăt credință și să-mi asum întreaga răspundere pentru urmări.

— Era un sfat bun?

— Da, răspunse Marian fără ezitare.

— Ei, acum am să-ți mai dau unul. Niciodată să nu-ți ceri iertare pentru greșelile din trecut. Niciodată să nu explici și nici să nu-ți arăți regretul că ești așa cum ești. Ești fiica mea, și reprezinți o forță în țara noastră.

Se trase înapoi, întorcându-se la treaba lui.

— Să nu uiți asta cât trăiești.

Marian simți aceeași teamă ca în copilărie. Încerca să înțeleagă niște lucruri care-o depășeau.

— Tânărul... tânărul acela nu trebuie scăpat din ochi, zise contele.

— Cine?.. Ah, Harbottle? Nu cred.

Wenthaven o scoase pe Honey din apa murdară.

— L-ai ucis?

— Nu. L-am lovit cu piciorul...

— Ce lipsă de imaginație!

— ...în gât.

— Ei, așa mai merge.

— Dar tocmai atunci a apărut sir Griffith, care mi-a spus că nu aveam de ce să-mi fac griji.

— Sir Griffith ap Powel?

Fără voie își încleșta degetele pe gâtul cățelușei, care latră de durere. Wenthaven o mângâie și începu s-o clătească.

— Powel e un adevărat cavalier.

Marianei nu-i plăcu tonul pe care vorbise tatăl ei. În gura lui vorbele sunaseră a insultă.

— Ca o simplă curiozitate, pot să te întreb de ce l-ai dus în turn?

Contele remarcă în sinea lui că Marian nu se pricepea la fel de bine să jongleze cu adevărul. O văzu cum șovăie și înțelese că a căpătat un avantaj asupra ei. Întreaga conversație fusese pentru el o revelație a propriei incompetențe. Îl crezuse pe Harbottle prea dobitoc ca să aibă vreo inițiativă, dar îi subestimase orgoliul și virilitatea. Trebuia să se ocupe neapărat de el.

Își subestimase și fiica.

Într-o viață de om cunoscuse regi, curteni și oameni simpli, însă nu întâlnește pe nimeni care să aibă măcar jumătate din inteligenta și capacitatea lui de-a țese intrigi. Dar fiica sa — ei bine, ea era grozav de iute la minte. Ceea ce contele luase drept prostie nu fusese decât naivitate. Dacă se ocupa de ea așa cum trebuie, o putea ușor aduce la nivelul lui.

Constatarea ar fi trebuit să-l alarmeze. Totuși, contele se simțea mândru — lucru neobișnuit pentru unul ca el. Acum voia să afle ce-i în mintea Marianei, ca să înțeleagă ce sentimente nutrea față de Griffith ap Powel. Ezitarea ei îl umplu de mulțumire.

— Aăă... păi... voia o cameră unde să poată vorbi fără să tragă nimeni cu urechea.

— Și mă rog cum a descoperit că cineva trage cu urechea?

— Nu știu, ridică ea din umeri. Habar n-am. Tot ce știu e că servitorul lui mi-a pus întrebări despre spionii tăi. Probabil că și regele Henry e la curent cu asta, de nu cumva spionii lui îi spionează pe ai tăi.

Era o idee demnă de reținut. E drept, cam tristă, însă merita analizată. Dar contele încă nu terminase discuția cu Marian.

— De ce te-ai dus în camera lui Powel în crucea nopții?

Era limpede că Marianei nu-i convenea întrebarea, totuși răspunse fără ezitare.

— Am fost ca să-mi iau banii.

— Desigur.

N-o credea, dar asta nu avea nici un fel de importanță.

— Îți repet prima întrebare. De ce l-ai dus în camera din turn?

— Nu înțeleg la ce te referi.

Parase bine, dar contele îi străpunse defensivă.

— Mai nou, e amantul tău?

— Nu.

Obișnuit cu rolul de anchetator, Wenthaven o fixă cu o privire acuzatoare.

— L-ai dus în turn ca să-ți faci de cap cu el fără știrea mea.

Văzând-o că râsuflă ușurată, îl încercă același sentiment de mândrie.

— Nu. Sir Griffith e arțăgos, prost crescut, ba pe deasupra și urât. Mă socotește o târfă și mă disprețuiește pentru purtările mele ușurate. De la nașterea lui Lionel, nu m-a atins nici un

bărbat. De ce crezi că m-aș fi lăsat sedusă tocmai de el?

Wenthaven se minună ce bine învățase Marian arta prefăcătoriei cât timp rămăsese la Curte. Făcuse cumva o pasiune pentru acest Griffith ap Powel? Wenthaven înțelegea mai bine ca oricine că dragostea e oarbă. Luă apă în căușul palmei și-o turnă pe urechile lui Honey.

— Mama ta nu era nici din cale-afară de frumoasă, nici din cale-afară de interesantă, dar am iubit-o pățimaș, chiar și după ce m-am însurat cu ea. Chiar și-acum, când se întâmplă să întâlnesc o femeie care-i seamănă... dar nu, nimeni nu-i ca ea.

Așa cum prevăzuse, Marian surâdea înduioșată.

— Vrei să spui că ai plâns mult după ce-a murit mama?

Ceva îl îndemnă să-i spună adevărul, pe un ton neutru, menit să-i ascundă rana încă vie după aproape douăzeci de ani.

— Dac-aș putea, aș face una cu pământul turnul care-a ucis-o.

— Ar fi cam greu, dar nu și imposibil. De ce zici că nu poți?

— Ea n-ar fi de acord. Cândva chiar luasem această hotărâre, dar când m-am dus în turn, ca să explic lucrătorilor ce aveau de făcut, ea...

Își aminti foșnetul de mătase... parfumul de trandafiri... Se răsucise brusc în loc și... nimic. Își apăsă mâna udă pe frunte, apoi o cufundă din nou în apă.

— De-atunci n-am mai călcat pe-acolo. Nu-i cine știe ce plăcere să te știi dirijat dintr-un mormânt. Oricum, nu de o femeie care, cât timp trăia, avea atât de puține de spus.

— Crezi că te dezaprobă?

— Mama ta era o făptură curată la suflet.

Îl înfură constatarea că, chiar și după atâta timp, tot îi ducea dorul.

— Niciodată n-a fost de acord cu apucăturile mele, cu vicleșugurile prin care îmi adunam informații. Nu-i plăceau oamenii pe care-i aveam în jurul meu.

Nu îndrăznea să-și privească- fiica drept în față, dar, trăgând cu coada ochiului, o văzu că- și recăpătase încrederea, își adună tot curajul, pregătindu-se să înfrunte alte întrebări privitoare la fosta lui soție.

Dar Marian voia să afle un singur lucru:

— De ce-i ții în jurul tău pe toți indivizii ăștia?

— Care indivizi?

— Maimușorii ăștia... Caricatura asta de suită... Netrebnicii care-ți dau târcoale, pândind să înșface un ciolan la masa ta. Până și câinii au mai multă demnitate.

— Chiar tu ai spus. Sunt niște netrebnici. Părea că savurează cuvântul.

— Dacă eu nu i-aș primi la masa mea, cine crezi c-ar face-o?

— Ar trebui să-și găsească și ei un rost.

— Cum? Cei mai mulți sunt nobili și nu se pricep la nimic. Cei tineri mai știu să lupte într-un turnir, să recite vreo poezie de două parale, să încalece un cal — ba unul chiar știe să spună liturghia. A fost preot și era menit unei înalte funcții bisericești, până când l-a prins episcopul pipăind-o pe fie-sa.

Wenthaven o privi cu ochi rotunzi de mânie.

— N-au intuiție politică.

— Dar femeile?

— Ah, niște biete scăpătate!

Suflă ca să-și alunge de pe frunte o șuviță argintie.

— Cine le-ar plăti doar ca să dea cu acul și cu gura? Sărmanele depind numai și numai de mine.

— Și asta te face să te simți puternic.

El îi aruncă o privire piezișă.

— Bine gândit, draga mea.

— Dar la ce-ți trebuie atâta putere?

— Chiar vrei să știi de ce?

— Da... Cred că da.

Contele plescăi din limbă și se strădui să rămână cât mai calm.

— E pentru prima oară că te arăți interesată de mine și de soarta mea. Mărturisesc că mă simt măgulit.

Marian avu înțelepciunea să nu spună nimic. Wenthaven îi răsplăti gestul cu o amintire din trecut.

— În tinerețe și eu am fost un netrebnic.

Luă cățelușa în brațe, adresându-se îngrijitorului:

— Mă ocup eu de Honey. Apoi se întoarse către Marian: Eram ruda săracă a familiei Woodville, care pe vremea aceea nu deveniseră neamuri cu regele. Când Elizabeth Woodville s-a măritat cu regele Edward, făcându-i o droaie de copii — între care și stăpâna ta, Elizabeth de York — lucrurile s-au schimbat. Verișoara Elizabeth Woodville — acum regina văduvă a Angliei — i-a cerut regelui Edward să-mi acorde un titlu, apoi mi-a găsit o moștenitoare bogată, și așa m-am însurat.

— E vorba de mama?

— Da.

Arată spre o grămadă de cârpe uscate, adăugând:

— Dă-mi, te rog, ștergarul de colo.

Marian se supuse.

— Cum a văzut ea căsătoria ăsta?

El surâse sceptic.

— Mama ta nu era o femeie prea lesne de înțeleș.

— Te-a iubit?

— În aristocrație nu există iubire.

— Atunci să te întreb altfel: tu ai iubit-o?

Contele o privi, remarcându-i picioarele lungi și zvelte și conturul mândru al bărbiei. Pentru prima oară în viață dezvăluise prea mult din ce gândea, și Marian credea că are un avantaj asupra lui. Își închipuia că-l putea insulta nepedepsită. Răspunse cu glas de gheață:

— Nu-s atât de josnic pe cât crezi, Marian. În orice caz, eu n-am venit sub acoperișul părintesc cu un bastard în brațe, cerând tatălui meu să-mi ofere adăpost.

Marian tresări de parcă ar fi primit o palmă în plin obraz.

— Niciodată nu mi-ai făcut reproșuri.

— Reproșuri? Pentru ce? Pentru că mi-ai înșelat speranțele? Pentru că ți-ai bătut joc de șansa pe care ți-o cumpărasem cu bani grei?

Marian se aplecă pe deasupra câinelui, punându-și mâna pe brațul tatălui ei.

— Am făcut ceea ce mi-ai cerut să fac.

Cu un mârâit, Honey se repezi asupra ei. Wenthaven o apucă de ceafă, iar Marian scoase

un țipăt și se rostogoli pe spate, în iarbă. Honey lătra furioasă, zbătându-se să scape din strânsoare, ca să-și apere stăpânul. Contele se lupta s-o rețină, mânios pe Marian, care-o stărnise, și pe sine însuși, că se lăsase antrenat într-o astfel de discuție.

Ar fi trebuit să asmută câinele s-o sfâșie pe Marian. Asta i-ar fi dat o lecție binemeritată, lăsându-i și niște urme care-ar fi ținut la distanță pe Harbottle și pe Griffith. Pe toți cei cu care-și făcuse ea de cap.

Totuși, instinctiv, lupta să potolească animalul.

Nu voia ca Marian să sângereze. Nu voia s-o vadă suferind.

— Dracu' s-o ia de cățea! țipă Marian, cu ochii la colții ascuțiți ai animalului. Ce i-a venit așa, deodată?

Wenthaven potoli câinele, care se culcă la pământ, continuând să mârâie.

— A vrut să mă apere.

— Doar n-aveam de gând să te mușc! se răsti Marian, sărind în picioare și scuturându-și hainele pline de iarbă și noroi. Honey nu m-a plăcut niciodată.

— Bineînțeles că nu. Honey e cățeaua cea mai importantă din haită și reacționează la tot ce-i amenință domeniul.

— Bine, dar n-am amenințat-o! protestă fata.

— Eu știu, însă nu văd cum o convingi pe Honey.

O bătu ușor pe obraz.

— Îți cunoaște mirosul. La urma urmei — adăugă cu un zâmbet larg — la castel tu ești cățeaua cea mai importantă.

Capitolul 7

Lionel se foi pe umerii lui Griffith și tânărul îl ajută să se așeze mai bine, deși cu gândul în altă parte. Cum altfel, când discuția avută eu mercenarii velși, îndeosebi cu căpitanul lor viteaz și brăzdat de cicatrici, se dovedise mult mai interesantă decât și-at fi închipuit?

Lionel se foi din nou, trăgându-l zdravăn de păr.

— Ei, puștiule! îl certă Griffith, dându-l jos de pe umeri. Ce te-a apucat?

Copilul râse vesel, arătând spre gardul dincolo de care se aflau cuștile câinilor. Privirea lui Griffith se opri asupra tânărului înalt și grațios care tocmai închidea poarta.

Numai că nu era un băiat, ci o fată. Straietele bărbătești îi veneau atât de bine, încât în prima clipă Griffith n-o recunoscuse.

Marian.

Mercenarii erau de-aceeași părere cu Griffith. Unul din ei, Cledwyn, râse arătându-și dinții spârți și spuse în velșă:

— Fiica aia zurlie a contelui! Mi-am pus în minte să-i fac și eu o vizită într-o noapte.

Griffith îl apucă de tunică soioasă și lungă până la genunchi — singura pe care o avea, de altfel — și-l trase lângă el, apoi, privindu-l în ochi, îi spuse tot în velșă:

— În locul tău m-aș mai gândi, dacă nu vrei să-ți tai limba aia afurisită.

— Dar ce, întrebă Cledwyn tremurând, e sub protecția ta?

— A mea și-a regelui Henry.

— Henry? Și nu mai pot eu de frica lui! hohoti mercenarul, repezindu-și două degete spre

ochii lui Griffith.

Tânărul se feri, plesnindu-l peste mână. Cledwyn îl măsură din cap până în picioare.

— Știi să te lupți, așa-i?

Fără să se tulbure, Griffith își descleștă degetele de pe tunica murdară a mercenarului.

— Cum s-a întâmplat de ți-ai pierdut dinții?

— Am primit o lovitură de ghioagă peste față.

Lipsit de dantură, chipul lui Cledwyn arăta ca o bucată de lut frământată între degete: lovitura îi zdrobise obrazul de la gură până la frunte.

— Numai un velș solid ca mine putea supraviețui cu rana asta.

Griffith încuviință din cap.

— Ar fi păcat să ți se întâmple încă o dată. Mă îndoiesc c-ai avea norocul să scapi cu viață și a doua oară.

Cledwyn îl cercetă din ochi pe Griffith, fără teamă.

— Halal velș, dac-ai ajuns s-ameninți pe ai de-un neam cu tine.

— Halal velș, replică Griffith, dacă-l trădezi pe regele Henry.

Cledwyn părea mai curând surprins decât supărat.

— Păi din asta câștig o groază de bani!

Lionel îl trase de mânecă pe Griffith, care-l bătu ușurel pe creștet, răspunzând lui Cledwyn:

— Asta nu-i o scuză pentru trădare.

— Banii-s o scuză pentru tot.

Văzând că i se ivise prilejul de a-l provoca pe Griffith, Cledwyn rânji batjocoritor:

— Mai ales când Henry își aduce aminte că e velș numai atunci când simte că i se clatină tronul sub fund! Pe urmă face toate porcăriile în țara lui de baștină.

Suspinul lui nu-l impresiona pe Griffith câtuși de puțin.

— Nu dau doi bani pe dragostea ta pentru Țara Galilor.

Lionel îl trase din nou de mânecă, dar Griffith se smulse din mâna lui.

— Dacă toți velșii ar gândi ca tine și s-ar lăsa plătiți de un lord ambițios, care se întinde mai mult decât îi e plapuma, atunci Henry ar avea destule motive să-și trădeze țara de baștină, nu crezi?

Cledwyn ridică glasul.

— Nu-ți mai bate gura de pomană, că tot nu mă convingi, rahat cu ochi ce ești!

Griffith îl trase pe Lionel departe de piciorul păros al mercenarului, chiar în clipa când palma lui Cledwyn cobora năprasnic spre creștetul lui.

— M-a mușcat! țipă velșul, repezindu-se să-l prindă pe Lionel. Bastardul ăsta idiot m-a mușcat de picior!

Griffith avea mâinile ocupate, astfel încât îi arse lui Cledwyn o lovitură de picior în testicule, cu atât mai cumplită cu cât velșul se năpustise asupra lui cu toată greutatea. Cledwyn întinse brațele în lături și înlemni pe loc, ca o păpușă de cârpe atârând de-un laț. Brusc, se ghemui la pământ, în aclamațiile tovarășilor lui.

Tânărul cavaler nu luă în seamă strigătele lor admirative, convins că ovațiile ar fi fost exact aceleași dacă în locul lui Cledwyn ar fi zăcut el. Se întoarse către nemernicul încovrigat de durere și-i spuse:

— Te-am prevenit să-ți ții gura.

— Mama! țipă Lionel, arătând spre castel. Mama!

Griffith îl privi, uluit la culme.

— Poți să vorbești!

— Și încă foarte limpede, comentă unul dintre mercenari.

— Probabil c-a făcut niscaiva exerciții de unul singur, agăugă un altul.

Griffith zâmbi larg, mândru ca un tată.

— E primul cuvânt pe care-l rostește, și mi-a fost adresat mie.

— Mama! strigă Lionel.

Griffith se uită în direcția în care arătase puștiul, dar Marian dispăruse.

— Unde oare s-a dus?

Socotind probabil că vorbise îndeajuns, Lionel se mulțumi să arate cu degetul. Griffith îl luă în brațe și porni grăbit prin livadă, în căutarea Mariane. O ajunsese din urmă chiar când intra pe poarta căsuței. Ar fi vrut s-o cheme pe nume, dar ea se furișea cu atâta băgare de seamă, încât tânărul renunță să-și facă simțită prezența. Până și Lionel părea să fi ghicit dorința mamei lui de-a trece neobservată, pentru că se abținu s-o strige cu glăsciorul lui ascuțit și pătrunzător.

Marian ocoli căsuța și se strecură către zidul castelului.

Porni în direcția pâlcului de copaci și, spre nemulțumirea lui Griffith, dispăru în lăstăriș. Tânărul își lungi gâtul, încercând s-o zărească, dar fata continua să rămână ascunsă privirii lui. Oricât se străduia, îi era cu neputință s-o descopere. Înțelegea acum de ce fata își alesese tocmai acest loc pentru a-i încredința taina ei.

Când Marian reapăru dintre copaci, Griffith se trase înapoi, ferindu-se să fie văzut.

Nu-i plăcea că trebuie să se ascundă. Nu așa proceda un cavaler cinstit, dar Griffith descoperise că atunci când ai de-a face cu fiarele sălbatice, cu regii și femeile, un strop de șiretenie era cât se poate de binevenit.

Cu Lionel în brațe, Griffith înainta de-a lungul zidului, care-și așternea umbra asupra pâlcului de copaci. Se lipi de pietre, ca să se ferească de eventualii spioni de la ferestre, înfășurându-se în mantia neagră, pentru a nu fi recunoscut.

Copăceii arătau exact la fel ca în urmă cu câteva ceasuri, numai că soarele nu mai ajungea până la ei. Acum locul nu mai era idilic, ci misterios, prielnic ascunderii unor taine. Aceiași copaci, același hamac și totuși... ceva se schimbasese.

— Mama... șopti Lionel, arătând undeva, într-o parte. Griffith scrută lăstărișul dintre copaci, dar nu zări nimic. Copilul îi apucă obrazul cu amândouă palmele, întorcându-l cu fața spre el și, privindu-l în ochi, rosti rar:

— Mama.

— Văd că ești de partea mea, râse Griffith.

Înaintând printre copaci, ajunsese la locul spre care îl îndemna Lionel. Aici văzu o movilită de pământ proaspăt, probabil o groapă săpată și astupată în grabă. Griffith îl așeză pe Lionel în hamac și începu să dea pământul la o parte, până ce mâna lui întâlni o cutioară neagră și lucioasă.

Cutia era goală.

♣ ♣ ♣

— De ce te îmbraci așa urât?

Întrebarea Mariane rupse tăcerea adâncă, dar nimeni dintre cei din turn nu păru să-i dea atenție. Cecily nu făcu nici o mișcare, preferând să rămână în continuare lângă foc, cu brațele

înlănțuite în jurul mijlocului. Lionel stătea lângă ea, pe o pătură, sugându-și fericit un deget. Art și Griffith, călare pe o bancă de lemnjucau șah, bând bere și mormăind într-o limbă de neînțeles pentru Marian.

Fata își zise că poate doar visase că pusese o întrebare. Vorbi din nou, de astă dată ceva mai tare:

— Griffith ap Powel? De ce te îmbraci așa urât?

Griffith ridică fruntea.

— Cu mine vorbeai?

— Dar ce, nu te cheamă Griffith ap Powel? se răsti exasperată Marian. Și nu ești singurul din încăperea asta care poartă asemenea veșminte îngrozitoare?

Griffith se uită, pe rând, la toți cei de față, apoi privirea i se opri asupra Marianeii. Fata își netezi corsajul strâmt al uneia din rochiile trimise de tatăl ei. Regreta că poalele nu erau destul de lungi ca să-i acopere gleznele, și că nu purta un văl, ca să-i ascundă expresia feței.

Își prinse la loc câteva șuvițe răzlețe și-și aținti privirea, cu curaj, asupra tunicii urâte și cafenii pe care Griffith o purta peste cămașa de in.

— De cincizeci de ani nu se mai poartă tunicile astea. Arăți de parcă te-ai fi tăvălit prin noroi.

Griffith își privi tunică, cătuși de puțin afectat.

— E o culoare foarte portivită când urmărești vânatul prin pădure. Și, la urma-urmei, ce importanță are dacă-i demodată? Eu nu-s păun, ca să-mi arăt penele lucitoare când vreau să-mi găsesc perechea.

Și, considerând subiectul încheiat, își îndreptă atenția spre tabla de șah.

Fuse o seară ciudată.

Când Marian se întorsese în turn — așa cum fusese înțelegerea — n-o găsisese aici decât pe Cecily, care sărea înspăimântată ori de câte ori trosnea sau scârțâia vreo scândură, bolborosind ceva despre spiritul rău-voitor al contesei de Wenthaven. Dar cum se pare că se temea mai mult de Art, rămăsese fără să crâcnească.

Marian își dusesese rochiile trimise de tatăl ei în cămăruța din turn, unde ascunsese și comoara dezgropată din crângul din spatele căsuței. Când Griffith se întoarse împreună cu Lionel, o găsi îngenunchiată în fața șemineului, gata să aprindă focul.

Ar fi vrut să dea o replică usturătoare cât privea supunerea ei la poruncile lui Griffith. Dar văzând cu câtă tandrețe îl strângea la piept pe băiețelul velșul cel uriaș, își înghițise vorbele. Mai apoi se bucurase că-și ținu gura, pentru că Griffith nu părea în toane bune. De fapt, rămăsese tot timpul posomorât și tăcut, astfel încât la sosirea lui Art Marian sărise în sus de bucurie.

Dar chiar și veselul Art arăta obosit și fără chef de vorbă.

Își închipuse că în cursul serii tensiunea adunată între ea și Griffith va exploda în vreun fel. Dar velșul nu-i dăduse nici o atenție și Marian continuase să-și vadă de treburi, lungind tivul celorlalte rochii primite de la Wenthaven.

Înțelegea că nu era rost de ceartă cu Griffith și o nemulțumea gândul că tare i-ar fi făcut plăcere să se ciondănească puțin cu el. Nu cumva se purta ca un copil, care dorea cu orie preț să atragă atenția asupra lui?

Dar până și Lionel tăcea, adâncit în gândurile lui, iar Marian nu se simțea prea flatată de comparație.

— Hai, Lionel! zise ea, ridicându-se în picioare. Ai avut o zi obositoare. Mergem la

culcare.

De fiecare dată când venea ora de culcare, Lionel își țuguia buzele, bosumflat. Deastă dată, însă, reacția lui fu cu totul alta.

— Nu!

Marian încremeni în locul unde se afla.

Cecily se înecă, apoi începu să tușească.

— Ai spus ceva? Îngăimă ea într-un târziu.

— Nu!

— Dragul mamei! izbucni Marian, repezindu-se spre Lionel și îngenunchind pe pătură, alături de el. Mai spune o dată.

— Nu, nu, nu!

— Ați auzit? se adresează ea celorlalți, plină de mândrie. A rostit primul cuvânt. Nu!

Zăbovi asupra celor două sunete, de parcă ar fi fost cea mai frumoasă silabă din lume.

— Nu.

Cecily își umezi buzele.

— E... e chiar primul cuvânt? Probabil că mult timp de-acum încolo va repeta numai asta.

— De fapt... începu Griffith.

Încântat că i se acorda atâta atenție, Lionel îl întrerupse.

— Mama!

Marian simți că-i sare inima din piept. Aproape că nu îndrăznea nici să respire.

— Mama? repetă ea în șoaptă.

— Mama! întări Lionel, ghemuindu-se la pieptul ei, râzând și sărutând-o. Mama!

Marian își lăsa capul pe umărul copilului, cu ochii scăldați în lacrimi. Nu-i era rușine de ceilalți, nu se sfia să fie văzută plângând. Erau lacrimi mult prea prețioase ca să le rețină. Copilașul ei, drăgălașul ei băiețel, rostise primele cuvinte.

— Mai poate spune și altceva? întrebă Cecily, cu un tremur în clas.

Art răspunse pe tonul filozofic al unui tată cu experiență:

— Vom afla curând.

— Sfinte Dumnezeule! murmură Cecily.

Marian întinse o mână către ea, fără s-o privească, iar doica i-o strânse cu toată puterea. Marian își ridică obrazul plâns și zâmbi spre Cecily, cu ochii împăienjeniți de lacrimi.

— Scumpa mea verișoară, tu ai fost singurul meu sprijin în toți acești ani. Ce fericire să ne putem bucura împreună de-o asemenea clipă!

— Așa e, încuviință Cecily. N-aș fi crezut niciodată să mă impresioneze atât de mult o singură silabă.

Marian se ridică în picioare, cu Lionel în brațe. Prin mătasea subțire a rochiei, picioarele lungi se profilau în lumina flăcărilor. De-ar fi fost în stare să se miște din loc, Griffith i-ar fi pus lui Art mâna la ochi. Însă rămase pe loc, cu un aer nătâng, fără a îndrăzni să facă vreo mișcare, în timp ce Marian își pregătea fiul de culcare. Înainte de-a urca scările, se întoarse către ceilalți:

— Lionel, spune „noapte bună” lui Griffith și lui Art. Prea uluită de miracolul de adineauri, nu se aștepta ca puștiul să-i dea ascultare.

— Griffith... spuse încet copilul.

Pe chipul Mariane se citea mândrie, dar și neîncredere. Se clătină pe picioare, de parcă dintr-o dată Lionel ar fi fost o povară prea mare pentru ea.

Pentru prima oară în viață, Griffith simți că-i năvălește tot sângele în obraz. Își dresă glasul-și spuse, voit morocănos:

— Somn ușor, băiete.

— Cred c-ați primit răspunsul la întrebarea dacă mai știe și alte cuvinte, vorbi Art.

Cecily întinse brațele spre Lionel.

— Îl duc eu la culcare, *my lady*.

Marian i-l dădu, fără prea mare tragere de inimă, și întoarse chipul ud de lacrimi spre Griffith și Art.

— Primul lui cuvânt a fost „nu”. Asta înseamnă cumva că are stofă de războinic?

Izbucni în râs și-o luă în sus, pe scări, pe urmele doicii.

Griffith rămase cu ochii la ea până ce dispăru în cămăruța de deasupra. La urechile lor răzbăteau sunete vagi. Lionel scânci un timp, apoi se lăsă convins să se culce, obosit după o zi plină de realizări. Curând amuți și murmurul celor două femei. În tăcerea care se lăsase, Griffith dădu frâu liber imaginației — ocupație neglijată de atâta timp.

Oare Marian era în pat? Purta cămașă de noapte transparentă sau dormea goală în așternutul răcoros? Și atunci...

Se întoarse brusc spre Art, care se strădui să-și ascundă privirea cercetătoare.

— Primul cuvânt al lui Lionel a fost „mama”. L-a rostit azi după-masă. Crezi c-ar trebui să-i spun și ei?

— Dacă ți l-a adresat ție, mai bine nu! răspunse Art scandalizat. Las-o să creadă c-a zis mai întâi „nu”, măcar cuvântu' ăsta i l-a spus ei!

— Așa gândeam și eu! mormăi Griffith.

Se frecă pe frunte, simțind că-i dădea târcoale o vagă durere de cap.

— Azi am făcut o treabă bună.

— Ai discutat cu mercenarii? întrebă Art. Atunci ai făcut două treburi bune.

— Se pregătește o trădare, murmură tânărul, cu ochii în tavan. Și nu știi cine-o pune la cale.

— În orice caz, nu Marian! protestă Art la bănuiala subînțeleasă a lui Griffith.

— Nu Marian, dar pot să jur că e în legătură și cu ea.

Griffith își puse mâna pe umărul lui Art.

— Hai să facem focul și să ne așezăm sub baldachin, propuse el. Acolo e mai cald și nici nu-i deranjăm cu vorba pe cei de deasupra.

Art se lăsă pe vine în fața șemineului.

— Adu tu lemnele. Azi m-am spetit muncind pentru tine. Surprins de această cerere neobișnuită, Griffith îi făcu pe plac, punând lemnele la îndemâna lui Art, apoi se ghemui lângă el.

— E prima oară când te-aud spunând una ca asta.

— Nici n-am crezut vreodată că voi avea prilejul, replică Art, răscolind jarul cu vătraiul. Știai că vādana ara, Jane, a vārât în pământ cinci soți?

— Aha! exclamă Griffith, frecându-și bărbia. Înțeleg... Nu, n-am știut. Câți ai zis, cinci?

— Cinci..

Art arată spre tăciunii din șemineu.

— Pune lemnul ăla acolo. Cinci. Și cred că am descoperit de ce-au murit.

— Otravă? Farmece?

— Sfârșeală! I-a stors de puteri pe toți cinci, și azi m-a frânt și pe mine.

Neînțelegând indignarea lui Art, Griffith întreabă:

— Cu ce? Ai muncit la rufe?

— Am muncit la ea! Femeia aia...

Griffith izbucni într-un râs nestăpânit.

— ...își mișcă șoldurile c-o iuțea care te dă gata. N-am întâlnit așa ceva de când sunt!

Îl fulgeră pe Griffith cu o privire furioasă.

— Și-am cunoscut destule la viața mea!

— Nu credeam s-apuc ziua asta! hohoti Griffith.

— A fost cât pe-aci să-mi dau duhu'!

— Măcar mureai-fericit!

— Da, da' tu n-ai mai fi avut parte de ce-am aflat io, cu sacrificiu' lu' „Jack-cel-fără-de-frică”! mârâi Art.

Griffith deveni brusc serios.

— Țe-ascult.

— În cursu' iernii, la castel au început să se-adune mercenari, în mare parte străini de aste locuri și puși pe rele.

Art ațâța focul cu foalele, clipind des din cauza fumului.

— Vecinii lu' Wenthaven s-au cam înspăimântat. Se temeau să nu se iște vreo luptă prin apropiere, care să-i șteargă de pe fața pământului! Da' tre' să știi că-i mai rău de-atât. Țștia-s oameni ai dracu', cu ochii numa' după jaf și tâlhărie. De multe ori au dat noaptea câte o raită prin sat, au violat femei, au omorât prunci, au dat foc la case...

Griffith își aminti chipul sălbatic al lui Cledwyn și hotărârea lui de a-i face o vizită Marianeii. Se aplecă spre foc, murmurând:

— Sfinte Dewi...

— Patru familii au rămas fără adăpost. Wenthaven a plătit pagubele, și după asta și-a ținut din scurt mercenarii, da'...

Griffith se descălță și-și puse pantofii aproape de foc.

— Știe cumva văduva ta de ce-s aici?

— Nu, da' io cred c-am ghicit.

Art privea țintă flăcările, de parcă acolo ar fi văzut scris adevărul lui Dumnezeu.

— Conteii vrea să se alătore rebelilor irlandezi de care mi-ai vorbit.

— Lui Warwick? Trădătorul ăla? S-ar putea să ai dreptate. Dar lady Marian ascunde niște taine și pun prinsoare că de-aia se teme Henry.

— Vrei să zici că taina ei e motivu' pentru care-a strâns armată Wenthaven?

— Nu știu. Nu știu decât ce-am văzut cu ochii mei. Îi făcu semn lui Art și amândoi se cocoțară, în patul cu baldachin. Trăgându-l mai aproape pe bătrânul slujitor, Griffith îi murmură la ureche:

— Ce-ai zice dacă Lionel ar fi de os regesc?

Deși experiența îl învățase pe Art să nu-și trădeze sentimentele, totuși nu-și putu stăpâni o tresărire.

— Nu poate fi vorba de prinții care-au dispărut în Turnul Londrei. Erau prea tineri. Nu cumva regele Edward? Că tare-a fost destrăbălat!

— Chiar dacă Edward ar fi murit în timp ce-l zămislea pe Lionel, puștiul tot ar fi trebuit să

aibă cel puțin trei ani.

Art își umezi buzele cu limba și rosti în șoaptă numele la care se gândiseră amândoi.

— Richard?

Griffith nu-i răspunse, continuând să-1 fixeze cu privirea. Chipul lui Art oglindea sentimente amestecate, de la uimire la îngrijorare.

— Bine, dar dacă taică-său e Richard, de ce-l ascunde Marian? izbucni bătrânul într-un târziu.

— Pentru putere? Sau poate pentru bani? își dădu Griffith cu părerea. Cine știe dacă n-a sperat să fie regină când a murit soția lui Richard!

Art sări în picioare, strângând furios din pumni.

— Uneori tare mi-ar place să-ți pocesc mutra. Numa' un dobitoc ar bănuia-o pe lady Marian de-așa o faptă! E cea mai dulce fată din câte-am cunoscut.

— Dulce? chicoti Griffith.

Art îi făcu semn să vorbească mai încet.

— Dulce? repetă tânărul în șoaptă. E ultimul lucru pe care l-aș spune despre Marian. În rest, să știi că-ți dau dreptate. Când mi-a spart nasul, a zis ceva. Poate că durerea mi-a întunecat mințile, sau poate — cum spui tu — „am fost un dobitoc” și nu mi-am dat seama cât era de important.

— Ei, așa mai merge! se liniști Art.

— Mi-a mărturisit că lady Elizabeth a sacrificat tot ce-avea mai scump, ca să-și salveze frații din ghearele lui Richard.

Griffith își scoase tunică, aruncând-o la piciorul patului.

— Să știi că are dreptate, zise Art, cu ochii la haina cafenie de postav. Zău că-i urâtă.

— Atunci de mâine am să-mi pun niște veșminte de-am să vă iau ochii, replică tânărul.

Se dezbracă de cămașă, apoi de pantaloni. Tremurând în pielea goală, își trase o pătură pe umeri și se vârî în așternut.

— Asta explică și purtările Elizabethei la curtea lui Richard.

— Și tu, care erai convins că Elizabeth e o ticăloasă fără seamăn! îl dojeni Art.

— Recunosc c-am greșit.

Griffith se simțea bine în așternutul rece, pentru că astfel rămânea cu mintea trează, lucru de care avea mare nevoie. Era un luptător: fire simplă și aspră. De cele mai multe ori nu reușea să se descurce în păienjenitul de intrigi de la Curte și se temea că firul pe care tocmai îl descoperiseră duce către moarte — a lui, a lui Art, a Marianei și-a lui Lionel. Era necesar să fie cât se poate de prudent. Răspunderea pe care și-o asumase îi apăsa greu pe umeri dar, în același timp, îl și îndemna la acțiune.

— Totuși, Henric a prins drag de Elizabeth și pare s-o socotească mai presus de orice altă femeie. Regele nu-i prost, și...

— Atunci, crezi că lady Marian a sacrificat totu' de dragu' tinerei prințese?

— Îi poartă o credință fără margini, se văzu silit să recunoască Griffith.

— Și-n plus, e și vitează. Va să zică, regele nostru Richard al III-lea i-a ucis pe prinți, apoi s-a folosit de sora lor ca să câștige respectu' supușilor, lăsând-o să creadă pe prima domnișoară de onoare că cei doi frați puteau fi salvați dacă ea își sacrifică fecioria în patu' lui?

De regulă, Griffith aprecia descrierile sugestive ale bătrânului, dar de data asta i se păruă greu de suportat. Cel puțin privitor la Marian. Gândul că Richard o șantajase sau o violase îl

scotea din minți.

— E o presupunere pe care trebuie s-o avem în vedere.

— Și asta în timp ce nevastă-sa trăgea să moară! pufni Art, simțind că i se face greață. Mi se întoarce stomacu' pe dos.

— Poate de asta ne-a și trimis Henry s-avem grijă de lady Marian și de fiul ei.

Art se sculă din pat, ca să ia ulciorul de bere și două căni.

— Crezi că Henry are de gând să-1 ucidă pe copilașu' ăsta? întrebă el, în timp ce amândoi sorbeau încet băutura.

— Richard a avut și alți copii din flori, iar Henry nu s-a atins de nici unul.

Art se uită fix la Griffith, care se văzu silit să adauge:

— E drept că nici nu s-a purtat prea blând cu ei.

— La dracu', Griffith, mie nu-mi miroase a bine. Toate se potrivesc la fix. Lady Marian are un copil cu Richard, Wenthaven află tot și-și dă seama că i s-a ivit un prilej de-a fi regent...

Art își goli cana dintr-o înghițitură.

— ...asta dacă reușește să-l suie pe Lionel pe tron.

— Deci Wenthaven tocmește, mercenari și uneltește împreună cu irlandezii să-l detroneze pe Henry.

Griffith mai sorbi câteva înghițituri de bere, apoi îi întinse cana lui Art.

— Sau poate vrea numai să se folosească de revoltă ca să-și ascundă propriile intrigi.

— Între timp, Henry află cine-i tatăl băiatului, prinde de veste ce urzește Wenthaven și ne trimite s-avem grijă de Marian și Lionel, deși, la o adică, ne va da poruncă să ucidem copilu'.

— Eu n-aș putea să omor un copil — și Henric știe asta foarte bine. Aici se încurcă treaba, se înverșuna Griffith, lovindu-și iritat palma cu pumnul. De ce oare nu mi-a împărtășit Henry temerile sale? E ceva care ne scapă.

Deodată auziră un pas ușor. Se uitară repede în jur, cu pumnalele trase afară din teacă.

În capul scării stătea Marian.

— Puneți cuțitele deoparte. N-am să vă fac nici un rău. Vorbise cu glas hotărât, dar trupul ei zvelt se clătina ca o salcie în bătaia vântului. Purta aceeași rochie transparentă, dar își pusese un șal de lână pe umeri.

Griffith își stăpâni imboldul de-a se răsti la ea și aruncă o privire rapidă către Art. Amândoi își vârâră pumnalele în teacă și zâmbiră cu aceeași voită inocență, ca doi băiețandri prinși asupra faptului.

— Ne-ai speriat, fetițo! zise Art.

— Iar noi am cedat unor deprinderi mai vechi, expli Griffith, bătând ușor cu palma în perna sub care-și ascusesse pumnalul.

— V-am auzit vorbind și-am crezut...

Făcu vreo câțiva pași, în picioarele goale, pe podeaua rece de scândură.

— Sigur că ne face plăcere să stai cu noi! sări Art, clipind cu singurul său ochi.

Efectul era atât de caraghios, încât fata zâmbi, dar numai pentru o clipă.

— Ăă... vrei să continuăm discuția de-adineauri sau preferi să vorbim despre altceva?

— N-am înțeles nici un cuvânt. Vorbeați în velșă...

— Așa e, încuviință repede Griffith.

— Tocmai spuneam că berea noastră e mult mai bună decât aia englezească, explică Art, umplând cana lui Griffith și oferindu-i-o Marianeii. Da' gustă mai întâi și zi ce crezi.

Marian făcu un pas spre ei, cu ochii țintă la cană. Art o îndemnă, râzând, să se apropie.

— Nu poți să-ți dai cu părerea dacă nu guști. Da' după ce-ai să sorbi o gură din berea noastră velșă ai să înțelegi de ce la noi bărbații sunt așa puternici și femeile așa frumoase.

Marian mai făcu un pas.

— Bine, dar asta-i bere englezească. Nu știu cum aş putea s-o compar cu a noastră.

Art își arse o palmă peste frunte, de parcă abia atunci și-ar fi dat seama că se afla într-o situație imposibilă.

— Va trebui să vii cu mine în Țara Galilor, și-ți făgăduiesc că n-o să-ți pară rău. Sunt sigur c-o să-ți placă. Avem munți frumoși și sălbatici, deasupra cărora se înalță piscu' Snowdon. Oamenii noștri sunt blânzi și primitivi, cu suflet poetic, gata oricând să cânte. Castelu' Powel se ridică în vârful unei coline, chiar pe țarmu' stâncos al Atlanticului, acolo unde se sparg valurile și țipă pescărușii. Da, da, *my lady*, trebuie să vii cu noi în Țara Galilor.

Văzând-o cum șovăie, Griffith fu cât pe-aci să facă pasul decisiv, dar se stăpâni, de teama urmărilor.

Îi era ușor lui Art s-o ademenească, povestind zâmbitor. Art nu era cu ochii la părul împletit în cozi groase și nici nu-și imagina cum i-ar sta Marianeii cu pletele revărsate pe umeri. Nu și-o închipuia pieptănându-și pletele roșii ca para focului. Nu-i observa degetele delicate și nu avea în minte tabloul arstor mâini gingașe strângând la piept un pui de om cu sânge velș. Art nu-i privea picioarele lungi și goale, gândind cum ar fi să le-simtă încolăcite peste ale lui în nopțile reci de iarnă. Art nu visa la nici una din plăcerile după care tânjește un bărbat în căutarea perechii lui de-o viață.

În schimb, bătrânul ghicea ce-i în mintea lui Griffith și era hotărât ca de data asta să nu-i mai îngăduie să facă pe nevinovatul.

Marian nu-și dezlipise ochii de cana cu bere. Părea că încremenise în loc, iar Art nu mai avea răbdare să aștepte. Se duse lângă ea și, punându-i în mână cana, o îndemnă părintește:

— Hai fetițo, ia și bea.

— Nu pot, murmură ea. Mi-e foarte frig.

— Ia te uită, da' dârdâi, nu glumă! observă Art, pornind grăbit către foc.

Într-adevăr, îi clănțăneau dinții și tremura din tot corpul, parcă luptând să-și înfrângă o mare emoție. Griffith o apucă de încheietura mâinii, care zvâcnea în palma lui ca o pasăre speriată. Dar nu era singurul semn de tulburare. Marian își mușcă buzele, se uită în ochii lui, apoi își feri privirea.

Viteaza lui Marian se temea de ceva!

Aproape fără voie, își slăbi strânsoarea, străduindu-se să se arate blând:

— Ce s-a întâmplat, iubito? Marian tresări ca mușcată de șarpe.

— Voiam doar... să... ah!

Ieșind pe jumătate de sub așternut, Griffith își puse palmele peste ale ei și-i ridică stacana plină la buze, ajutând-o să bea, așa cum făcea și ea cu Lionel.

— Hai, bea! o îndemnă, și Marian se supuse. După ce fata goli cana, tânărul o puse pe masă și repetă întrebarea:

— Ce te neliniștește?

Marian își plimbă privirea pe trupul lui, așa cum se ghice prin așternut, pe pieptul dezgolit, apoi pe chipul aspru.

— Am... ăă... copilașul meu dormea și n-am vrut să-trezesc, așa., că... am...

Griffith începea să înțeleagă, dar o încuraja să-și ducă gândul la capăt.

— De ce voiai să-l trezești?

— N-am vrut, doream doar să-l țin puțin în brațe, începu din nou să tremure și Griffith își dădu seama că nici șalul cel gros de lână nu reușea să-i domolească fiorii. Art veni lângă ei.

— Uite, am înfășurat în cârpe o piatră încălzită în foc. Ți-o pun aici, în mijlocul patului.

Apoi se adresă Marianeii:

— Eu am întâlnire cu văduvioara de la spălătorie, așa că trebuie să plec. Griffith o să-ți poarte de grijă.

Își strecură un picior pe sub pătură și-l pocni zdravăn pe Griffith în genunchi.

— Nu-i așa, Griffith?

— Arthur, nu pleca! îi porunci tânărul, dar Art se făcu nevăzut, fără a-i arunca măcar o privire. Ah, dracu' să te ia! Nădăjduiesc să te stoarcă Jane de vlagă ca pe-o cârpă.

Simți cum mâna Marianeii începuse să tremure din nou în palma lui.

— Ești furios, șopti ea.

— Nu. Adică nu pe tine, o liniști Griffith.

Nu îndrăznea să-i spună să se urce în pat, să-și încălzească picioarele pe piatră. Abia se stăpânea să nu-i sărute mâna rămasă prizonieră în palma sa. Anii întregi de abstenență îl ațâtau ca o lovitură de pintoni în coastele unui cal năvălaș, încercă să-și țină firea, spunându-și că, la urma urmei, el era călărețul.

O trase ușurel de mână, iar Marian șopti:

— Ai dreptate. N-ar fi trebuit să vin. Iartă-mă! Lasă-mă să plec.

— El îi sărută palma deschisă.

— Sunt îngrijorat pentru tine. Zici c-ai avut un coșmar?

Marian nu-i pricepu șiretlicul și-și duse mâna la ochi.

— A fost îngrozitor. Se făcea că cineva mi-a dat foc la casă și nu-l puteam găsi pe Lionel... Iar când, într-un târziu, am dat cu ochii de tine, aveai un pumnal înfipt în inimă...

Cu mâna liberă, Griffith îi îndepărtă degetele de la ochi și văzu că erau ude de lacrimi. Pe obraz îi șiroiau altele și altele. O apucă de mijloc și-o trase pe pat, lângă el. Îi înveli picioarele înghețate și-i strânse pătura în jurul trupului, apoi spuse:

— Stai aici, lângă mine.

— De ce faci asta? izbucni ea.

— Ce anume?

— Mă sucești pe toate părțile, mă urci în pat cu mâna ta și pe urmă mă rogi să stau lângă tine.

Griffith râse cu blândețe. Îi plăcea să-i simtă coapsa lipită de a lui, mai ales că între ei doi se găsea bariera sigură a cearșafului. O îndemnă să se culce pe pernă lângă el, zicând:

— Întinde-te puțin. Am observat că faci numai după cum te taie capul, în schimb pe alții îi ții sub papuc.

— În special când nu-i vorba de femei, îl întrerupse ea, posomorâtă.

— În special când nu-i vorba de inși slabi de înger, o corectă Griffith.

Apoi, înainte ca ea să-i fi putut răspunde, o întrebă:

— N-ai fost în stare să-ți ții în brațe copilașul și-ai venit să mă ții pe mine?

Marian încetă să mai tremure. Se foi, neliniștită. Tot trupul i se crispa. Era temătoare, intimidată, vulnerabilă. Toate fetele știau ce riscă atunci când îndrăzneau să treacă pragul

camerei unui bărbat. Chiar și Marian descoperise acest adevăr — dovadă că-l născuse pe Lionel. Totuși, își învinsese reținerea și venise la el.

E drept că de teamă, dar venise.

Griffith se hotărî să-și domolească pornirile vijelioase și să-i ofere căldura sufletească pe care-o căuta.

Își petrecu brațul pe după umerii ei și-i aplecă ușurel capul culcându-i fruntea pe pieptul lui gol. Marian încercă să se împotrivescă, dar el era mai puternic. La fel și dorința ei

— Odihnește-te la pieptul meu, murmură tânărul. Marian scoase un suspin adânc și tot trupul i se destise.

Griffith îi simțea pe piele răsuflarea fierbinte. Mâna ei începu să-i netezească părul aspru de pe piept.

Griffith zâmbi bucuros că ea nu-i putea vedea expresia triumfătoare.

— Tuturor fetelor le place să se uite la mine. Dar numa câteva au avut prilejul să mă atingă.

Acest fel de-a glumi era cu totul nou, și Marian ridică privirea. Dar tânărul o sili să-și sprijine iarăși tâmpla pieptul lui și întrebă:

— Auzi cum îmi bate inima?

— Da.

— Încă n-a săgetat-o nimic. E destul de sănătoasă să...

În aceeași clipă, Marian îl sărută.

Nu făcuse decât să-i atingă ușor și nevinovat pielea cu buzele. Chiar în dreptul inimii.

Griffith scăpă din mână frâul calului năvălaş, care-l călărea... adică pe *care-l* călărea...

Marian își plecă din nou fruntea și Griffith avu senzația că încetase să respire. Fata îi auzea bătăile năvalnice ale inimii, iar Griffith știa, dar nu-i mai păsa, că se trădează. Vrăjit de părul ei ca o flacăra, ridică mâna și începu să-i mângâie pletele cu blândețe. Degetele lunecară în jurul urechii, coborând spre pielea catifelată a gâtului, apoi de-a lungul spinării. Iar și iar...

— Ți-am spus vreodată că ai un păr nespus de frumos?

— Nu..

Vorbise atât de încet, încât Griffith aproape că n-o auzise. Răsuflarea ei îi încălzea pieptul. Închise ochii de plăcere.

— Cât de lung e părul tău când îl lași despletit?

— Până la... ah!

El îi mângâie cu blândețe șoldul, apoi, pe furiș, îi dezlegă panglica, despletindu-i părul.

— Așa gândeam și eu.

— Când îl las liber, aproape mă înfășor în el. Ar trebui să fie mai lung, dar...

Griffith îi desprinse încet șalul de pe umeri și începu s-o mângâie, simțindu-i pielea caldă prin mătasea transparentă. Ea tăcu, înfiorată.

— Dar? o îndemnă el să continue.

— Când eram mică, nu puteam suferi culoarea. Toți râdeau de mine și mă necăjeau. Așa că într-o zi am luat o foarfecă și...

— Ești prea nestăpânită.

Tânărul se întrebă cum de avea neobrăzarea s-o certe când stăteau culcați în patul lui, unul în brațele celuilalt, iar el îi despletise părul.

— Poate în copilărie. La cinci ani îmi cunoșteam deja îndatoririle și-mi puteam controla

pornirile nesăbuite. Tata m-a învățat.

Griffith ar fi vrut s-o întrebe ce anume o determinase să intre în patul celui alt bărbat, dar știa că întrebarea ar fi înfuriat-o și-ar fi speriat-o, iar el nu dorea cu nici un chip să tulbure mica lor discuție, din care putea afla atât de multe. Poate că din cauza întinericului, a locului singuratic și straniu unde se găseau, reușiseră — în sfârșit — să stea de vorbă.

Nu se răsteau, nici nu se repezeau unul pe altul. Pur și simplu discutau, lucru care-l umplea de încântare.

— Tatăl tău?

— Da, el m-a pus în slujba Elizabethei și tot el m-a învățat ce datorii aveam față de stăpâna mea.

— Tatăl tău în persoană?

— Bineînțeles, râse ea. Dar te asigur că n-a făcut-o din motive onorabile, ci numai ca să sporească averea familiei. Pe-atunci casa de York părea sigură și stabilă. Eu trebuia să mă fac indispensabilă Elizabethei și să-i rămân credincioasă în orice împrejurări — ceea ce s-a și întâmplat.

— Pentru binele familiei?

— Pentru binele Elizabethei, îl corectă ea. Mă iubea mai mult decât ca pe-o soră.

— Iar tatăl tău nu te iubește deloc.

— Tatăl meu mă iubește atât cât e el în stare să iubească... sau poate deloc.

Tânărul își trecu degetele prin părul ei, ca un pieptene, și spuse:

— Văd că te resemnezi cu asta.

Marian ridică din umeri.

— Nu poți duce dorul a ceva ce n-ai avut niciodată.

Griffith își aminti ce mult îl iubeau părinții lui și se întrebă...

Dar sigur că ea avea dreptate. Și nici măcar nu suferea.

— Dacă tata ar fi ținut cât de puțin la mine, nu m-ar fi trimis de-acasă, iar eu n-aș fi avut cum s-o ajut pe Elizabeth.

Clătină ușor din cap.

— Ea chiar că era impulsivă. Pentru iubire ar fi sacrificat orice.

El își apăsă mâna pe umărul Marianeii.

— Dar tu, tu ce-ai sacrifica pentru iubire?

De fapt, voise s-o întrebe dacă-și dăruise trupul pentru a o ajuta pe Elizabeth.

Dar fata dăduse vorbelor lui un sens mult mai personal.

Marianei nu-i mai era frig. Picioarele i se încălziseră de la piatră, iar trupul absorbise căldura trupului lui Griffith. Totuși, începu din nou să tremure. Se ridică într-un cot și-l privi drept în ochi:

— Ce-aș sacrifica eu pentru iubire?

Părea să-i citească gândul și cu fiecare fibră răspundea întrebării lui nerostite.

Griffith ar fi vrut ca ea să i se dăruie, așa cum făcuse și cu alții — poate chiar mai mult.

— Nu pot... șopti Marian.

— Eu n-am să te silesc... răspunse Griffith, continuând s-o privească seducător, uitând de chipul lui aspru și marcat de lupte.

Acel Griffith pe care-l vedea oglindit în ochii ei era ca o icoană frumoasă și adorată.

— Ar fi o nenorocire.

— Ar fi...

Făcu o pauză, apoi râse:

— ...minunat!

Ea se supuse și tânărul simți cum îl inundă un val de bucurie. Părul ei despletit îl învăluie într-o cascadă de culori de toamnă. Marian se aplecă deasupra lui.

Prima dată îi aflase gustul. Acum o savura. Buzele ei întredeschise, obrazul de culoarea piersicii, parfumul de cedru al rochiei ținute mult timp în dulap... Zgomotul ușor al șalului azvârlit pe podea, picioarele lungi și zvelte lepădând rochia de mătase, părul de pe pubis, roșu ca focul...

— Dacă aici se află intrarea în iad, murmură el, nu mă tem s-aleg calea pierzaniei.

Ea râse, uimită și încântată.

— Și tu ești pe placul meu. Părul negru de pe piept, de pe tot corpul...

Își plimbă o clipă degetele prin șuvițele căzute pe frunte și întrebă:

— Văd că ai părul castaniu închis. Îl vopsești cumva cu zeamă de castane?

— Nu! răspunse Griffith, prea indignat ca să-și amintească de prima lor întâlnire.

Își aminti abia când ea începu să râdă, și o pedepsi cu un sărut care-i coborî de pe buze în sânge, înfiorând-o din cap până în picioare.

Mângâierea lui nu era savantă. Abia dacă-i atingea, în treacăt, trupul așa cum și-ar fi dorit ea să fie atinsă. La urma urmei, era vorba de o pedeapsă. Dar Marian păru să nu-și dea seama că Griffith încerca s-o păcălească. Țipătul înăbușit în pernă, trupul încordat ca un arc, dovedeau o inocență pe care primul ei iubit o lăsase neatinsă... Griffith se hotărî s-o facă să uite de celălalt, de parcă acum s-ar fi dăruit pentru întâia oară.

— N-ar trebui... îngăimă ea.

— Să te mângâi și pe spate? Ai dreptate. O culcă pe burtă și începu să-și plimbe degetele pe ceafa ei. Marianeii îi plăceau nespuse mângâierile tânărului, iar când acesta o întoarse din nou cu fața către el, brațele ei îl înlănțuiră cu putere. Griffith se lăsă greu peste trupul fetei, cuprins de un irezistibil sentiment de posesie. O prinse de păr cu amândouă mâinile, silind-o să-l privească în ochi, și-i șopti:

— Ești a mea.

Ca de obicei, Marian se feri de un răspuns direct.

— Numai în clipa asta.

Altceva voia el să audă. Dorea s-o facă să înțeleagă că flacăra de-acum va arde în sufletul lui întotdeauna. Citi în ochii ei un început de trezire la realitate. Nu mai putea da înapoi. Nu mai era în stare să se stăpânească. O dorea nebunește, aproape cu disperare. Știa, era convins că o va face să-l dorească la fel de intens. Poate că nu era amantul ideal, dar cu Marian se potrivea perfect.

Ținând-o în brațe, îi spuse aproape autoritar:

— Acum stai cuminte. Am să-ți arăt... Totul.

Cu un sărut, care-i smulse Marianeii un geamăt de plăcere, începu s-o învețe cum trebuia să-l mângâie, până ce fata își uită complet inhibițiile, lăsându-se în voia lui.

Era minunat, simplu și direct. Ea îi căuta trupul cu mâini tremurânde, îmbujorată și uimită, timidă și extaziată, stârnindu-i niște senzații cu adevărat dumnezeiești. Griffith o învăța ca pe o fecioară, așa cum reacționa și Marian. Până în clipa când încercă s-o pătrundă.

— Ești foarte strâmtă, murmură el. Foarte strâmtă...

În subconștient îl sâcâia o teamă nelămurită, dar până atunci orice gând lucid fusese înfrânt de dorința pătimașă, înfiorat de plăcere, Griffith lupta din greu să-și păstreze controlul. O sărută cu pasiune, atingându-i ușor sâni, apoi singurul loc de pe trupul ei pe care-l ocolise până în clipa aceea.

Îl lăsase la urmă, știind că mângâierea finală o va face pe Marian să se abandoneze cu totul.

Fata gemu înăbușit. Gâfâia, se zvârcolea, se agăța de el, apoi mușchii ei îl absorbiră cu totul.

Cel puțin așa își imagina, dar cu siguranță că-și pierduse mințile, pentru că putea să *jure* că Marian fusese fecioară.

Ea gemu din nou, de durere nu de plăcere, și Griffith își ridică fruntea, privind-o drept în ochi.

Din buzele ei strânse, din ochii închiși, din obrazul înlăcrimat, înțelese adevărul.

Fusese, într-adevăr, fecioară.

Pe toți sfinții, fusese fecioară!

Capitolul 8

Marian încercă să-și înăbușe un țipăt, dar era prea târziu. Ce făcuse? Sfântă Fecioară, ce făcuse?

Oare el își dăduse seama? Reușise să-i ascundă realitatea?

Deschise pleoapele, privind-l drept în ochi.

Griffith era furios. Privirea lui nu era blândă, dar rămăsese arzătoare. Doamne, cât de arzătoare! Deodată, chipul i se luminează de un zâmbet.

— Te-a durut, iubito, dar n-am avut încotro. Acum... acum am să-ți arăt ce înseamnă adevărata plăcere.

Când terminară, patul era cu susul în jos. Pernele căzuseră, cerșaful era adunat într-un colț, păturile azvârlite cât-colo. În cameră se făcuse frig, dar Marian nu-și mai dădea seama. Răzbunarea lui Griffith pentru înșelăciunea ei fusese cea făgăduită: adevărata plăcere.

O plăcere aproape insuportabilă.

Marian se simțea ca o oglindă spartă în mii de cioburi. Nu le putea aduna pe toate, ca să redevină cea de la început. Căuta cu febrilitate vorbe sau gesturi în spatele cărora să se ascundă.

Dar Griffith nu-i lăsa răgaz s-o facă. Se aplecă deasupra ei, mângâind-o pe gât până când ea deschise ochii, și-i zise râzând:

— Și când te gândești că ani de zile ai stat călare în șa... degeaba!

Era mulțumit. Marian era convinsă, deși nu se pricepea prea bine la bărbați. Dovadă geamătul de extaz și privirea lui intensă, chiar și acum, când ea căuta, grăbită, un capăt de cearșaf ca să-și acopere goliciunea.

— Ce vrei să spui? întrebă Marian, cu glas tremurat.

El râse din nous un răs aspru și sălbatic.

— Statul călare nu ți-a răpit fecioria.

Ea tresări, șocată.

— Știu, vorbi el din nou, cu glas apăsător.

Marian încercă încă o dată să se învelească, dar el n-o lăasă.

— Mi-e frig, scânci fata.

— Am să te acopăr eu.

Nu se referea la pătură. O trase sub el. Trupul îi ardea, ca și privirea. Marian se luptă să-și învingă panica, pregătindu-se să suporte consecințele propriei prostii — nu și pe cele ale pasiunii.

— Acum să-mi spui cum ai ajuns să-l ai pe Lionel, îi ceru Griffith.

Marian își apăsă degetele pe buze, dar nu le putu potoli tremurul. Vorbi, fără a spune de fapt nimic.

— Niciodată nu ți-am spus lucruri importante. Văzând-o cum ocolește subiectul, Griffith se înfurie și-i strivi trupul sub al lui.

— Dar te-ai culcat cu mine. Nici asta nu-i important?

— N-am dreptul să dezvălui adevărul. M-am dăruit ție. Nu-mi cere mai mult.

— Nu mi te-ai dăruit mie. Mie mi-ai dat numai trupul, și oricât ar fi de frumos, nu-i de ajuns.

Îi prinse tâmplele în mâini și-i murmură la ureche.

— Eu vreau să știu ce-i aici, în căpșorul tău. Vreau să cunosc sufletul și gândul Marianeii Wenthaven.

— Nu se poate. Curând vei pleca, iar eu voi rămâne aici.

El clătină din cap și Marian îl întrebă cu asprime:

— Vrei să spui că nu-i așa?

— Voi rămâne alături de tine atâta timp cât va porunci suveranul meu, regele Henry.

Ea încercă să-l îndepărteze, cu palmele transpirate. Griffith se ridică în capul oaselor. Trupul lui gol era, într-adevăr, impresionant: mușchii jucau sub pielea bronzată, brăzdată ici-colo de cicatrici vechi și noi. Tânărul o privi lung și de astă dată n-o mai împiedică să se învelească.

Dar dorința de a-și acoperi trupul era tot atât de puternică precum aceea de a-l înțelege pe Griffith. Îl privi neîncrezătoare și îngrijorată, șoptind:

— Cum adică, regele ți-a poruncit să rămâi lângă mine?

— Am o scrisoare de la el, prin care-mi cere să stau aici și să veghez asupra ta.

Mai bine ar fi plesnit-o peste obraz. Un act de violență ar fi fost mult mai ușor de suportat decât trădarea. Ce prostie făcuse, închipuindu-și că tânărul o ocrotise din iubire.

— Va să zică, ai venit ca să mă spionezi?

— Am venit ca să înmânez aurul trimis de regină pentru fosta ei domnișoară de onoare.

Pe urmă am primit poruncă să vă protejez, pe tine și pe fiul tău.

— Adică să mă spionezi?

Obrajii ei ardeau de indignare și durere.

— Așa cum fac slugile tatălui meu?

— Să te protejez!

— E-aceiași lucru! replică ea, cu ochii în lacrimi. Nu dau doi bani pe protecția asta. Nu dau doi bani pe...

El îi puse mâna la gură, la fel de furios.

— Uite ce e, fetițo! Cu mine nu te joci! Nu uita că m-ai mințit din prima clipă, și indignarea ta nu-și are rostul dacă te uiți puțin la sângele de pe cearșaf. Nu ești ceea ce vrei să

pari.

— Ba da! se răsti ea, lovindu-l peste mână.

— Nu ești mama lui Lionel.

— Ba sunt! insistă Marian, aproape cu disperare. El își dădu la o parte șuvițele răzlețe pe obraz.

— Chestia cu nașterea din fecioară s-a petrecut acum o mie cinci sute de ani, așa că puștiul care doarme în camera de sus nu-i copilul tău.

Frigul din cameră reușise să-i mai răcorească furia, făcând-o să înțeleagă primejdia în care se afla Lionel. Se lăsase sedusă de căldura și blândețea lui Griffith, de mângâierile și vorbele lui înșelătoare. Se dăruise unui bărbat în care crezuse că putea avea încredere, iar el se dovedise a fi nedemn.

— Nu știi ce vorbești.

— E cazul să-ți amintesc că în privința ta sunt singurul care știe ce vorbește.

Marian îi strânse mâinile într-ale ei cu disperare.

— Dacă îndrăznești să spui ceva despre mine...

Brusc, el își eliberă mâinile, apucându-le pe-ale ei.

— Ți-am spus că te voi ocroti, așa că, de-aș dezvălui ce știu, v-aș pune într-o mare primejdie pe tine și pe Lionel. Dar ca să te pot ajuta cu-adevărat, trebuie să ai încredere în mine.

Insistența lui o făcu să-și iasă din minți de furie.

— Să am încredere în tine? În tine? N-am nevoie de ocrotirea ta. N-am nevoie să mă apere o slugă de-a lui Henry!

— Nici chiar când e în joc viața lui Lionel?

Marian înlemni cu gura căscată și Griffith se aplecă, sărutând-o cu tandrețe. Prima izbucnire de mânie se potolise, alungată de-o rază de rațiune.

— Ai nevoie de ajutor, iubito, fie că recunoști sau nu. Tatăl tău pune ceva la cale.

Ea îl privi alarmată.

— Ce vrei să spui?

— Nu te-a mirat numărul mare de mercenari tocmiți de Wenthaven?

— Bine, dar tata n-a arătat niciodată c-ar fi preocupat de soarta mea.

— Nu de-a... ta! răspunse el pe-același ton. Dar există oare vreun loc destul de sigur pentru un copil *de rege*?

Privirea Mariane era destul de grăitoare. Ochii ei spuneau adevărul. Bănuielile lui Griffith fuseseră întemeiate. O trase mai aproape și se culcă pe spate, silind-o să rămână lângă el, în ciuda împotriviților ei.

- Hai, fetițo. Rămâi și dormi aici, cu mine. Mâine dimineață o să fii mai optimistă. Vom sta de vorbă amândoi și vei vedea că am dreptate.

Patima și supărarea lui se topiseră. Se simțea încrezător și cu mintea limpede. De ani de zile nu mai trăise o astfel de senzație.

De fapt, niciodată nu-i fusese atât de bine ca acum. Era uluit de miracolul produs în el de această femeie. Femeia lui. Dragostea lui.

Marian se ghemui lângă Griffith ca un copil, iar tânărul începu s-o mângâie, străduindu-se să-i redea încrederea. Cu capul vârât în perne, ea murmură pierdută:

— Dar nici măcar nu te cunosc...

El râse abia auzit.

— Mă cunoști mai bine decât a reușit în doi ani fosta mea soție.
— Numai un dobitoc își închipuie că poate avea încredere în cineva cu care s-a culcat.
El o strânse la piept cu tandrețe.
— Bine, atunci eu sunt un dobitoc.

♣ ♣ ♣

— Sunt un dobitoc! urlă Griffith în velșă și strigătul lui răsună pe toată înălțimea scărilor din turn. Un dobitoc, un cretin, un idiot!

Art îl împinse înapoi, în camera contesei:

— Sfinte Dewi, omule, nu-i nevoie să spui la toată lumea! Griffith trânti ușa cu putere, făcând-o să se zgâlțâie din

balamale.

— Unde dracu' s-a putut duce? Cu un copil în brațe!

— Mai bine zis, unde s-a dus?

Întrebarea și tonul lui Art erau încărcate de reproșuri. Griffith își apropie fața de cea a bătrânului slujitor, șuierând furios:

— Asta pentru c-am făcut ceea ce ne-ai îndemnat tu să facem!

Ochii lui Art scăpărau de mânie.

— Te-ai purtat așa urât c-a fugit de tine?

— Oh, Arthur! mârâi Griffith, cu pumnii strânși. Nici n-ai idee cât aș vrea să-ți succesc gâtul. M-am purtat mai frumos decât merita. O să-și amintească de mine multă vreme. De fapt... adăugă, începând să se plimbe de colo-colo prin cameră, n-o să mă uite câte zile va avea.

— Înfumuratule! îl apostrofă Art.

— Ba deloc! i-o întoarse Griffith, fără să se tulbure. Chiar tu spuneai că o femeie nu uită niciodată primul bărbat cu care s-a culcat.

— Da, îmi amintesc că ți-am spus asta, dar...

Brusc, se opri, făcând ochii cât cepele.

— Ce vrei să spui?

Griffith se proțăpi în fața lui și, înșfăcându-l cu amândouă mâinile de guler, îl ridică de la pământ ca pe un fulg.

— Vreau să spun că nu trebuie să ne întrebăm cine-i tatăl lui Lionel, ci, mai curând, cine-i mama!

Art rămăsese cu gura căscată. Abia într-un târziu reuși să respire.

— Așa.

Art se smuci din mâinile lui Griffith.

— Tre' să fii foarte atent când ai de-a face c-o fecioară. Tu ai fost atent?

Tânărul surâse cu amărăciune și se sprijini de pervaz, privind afară, pe fereastră.

— Am fost cât se poate de atent. E drept că din cu totul alte motive, dar am fost atent.

Art deschise dulapul și scoase rând pe rând hainele lui Griffith, trântindu-le într-un maldăr pe podea.

— Când pornim după ea?

— Nu știu. Uită-te și tu! Și-a lăsat aici toate lucrurile.

Ridică de pe jos rochia Marianeii, apoi, arătând spre șemineu, adăugă:

— Până și spada.

Art luă arma și-o șterse bine cu o cârpă, după care o rezemă din nou de șemineu.

— Poate se va întoarce după ea, își dădu el cu părerea.

Griffith se îndreptă, poticnindu-se, spre scara care ducea în cămăruța de sus și strigă în englezește:

— Cecily! Vino înapoi! Coboară imediat!

Îndată, capul blond al doicii se ivi în deschizătură, dovadă că tot timpul trăsesese cu urechea. Griffith se bucură în sinea lui că fata nu înțelegea o iotă din limba velșă. Îi făcu semn încă o dată să coboare și Cecily se supuse fără întârziere.

— *My lord!*

— Când a plecat stăpâna ta?

— Lady Marian a plecat?

— Da, și tu știi asta foarte bine, ticăloasă mică ce ești! comentă Art în velșă.

Cecily îl săgeta cu privirea, dar bătrânul continuă să îndese în traiste hainele stăpânului, fără să se uite nici în dreapta, nici în stânga.

— Mi s-a părut mie azi-noapte c-am auzit-o mișcându-se prin cameră! recunosc doica.

Griffith simți cum îl mănâncă palma. Nu-i plăcea să aibă de-a face cu inși săraci cu duhul, mai ales când umblau cu minciuni gogonate.

— De ce n-ai ajutat-o?

Ea făcu ochii mari.

— Mi s-a părut că visez. Stăpâna nu m-a părăsit niciodată până acum.

— Niciodată? se răsti Griffith. Chiar niciodată?

Cecily își feri privirea.

— O singură dată, mărturisi ea. Atunci când lady Elizabeth a plecat în exil. Lady Marian nu m-a lăsat s-o însoțesc.

— De ce?

— Pentru că voia să-mi găsesc un soț la Curte.

— Nu asta te întreb, se opuse Griffith, străduindu-se să-și țină firea. De ce-a fost exilată lady Elizabeth?

— Fiindcă se zvonea că se va mărita cu regele Richard.

Art încremeni cu mâna în aer.

— Când a luat calea exilului? insistă Griffith.

— Acum doi ani. Adică... — șovăi Cecily, cu obrazul stacojiu — atunci când lady Marian l-a născut pe Lionel.

Art își reluă îndeletnicirea, înțelegând dintr-o dată cum stăteau lucrurile, Griffith își șterse fruntea brobonită de sudoare.

— Va să zică, azi-noapte ai auzit-o pe lady Marian pregătindu-se de plecare?

— N-am auzit nimic, se apără doica. N-am auzit *nimic*.

— Ba ai auzit prea multe, bombăni Art, tot în velșă.

Cecily se întoarse către el, tremurând de furie.

— Nu știu ce tot mormăi acolo despre mine, dar află că nu-i adevărat. Habar n-am unde s-a dus lady Marian, habar n-am când a plecat și habar n-am de ce. Dar pun prinsoare — se înverșună ea, fulgerându-l cu privirea pe Griffith — că unul din noi știe asta, și încă foarte bine.

Art își scarpină țepii cărunți din barbă și spuse, de astă dată în englezește:

— S-ar putea să ai dreptate.

Văzându-se astfel încurajată, Cecily se întoarse către Griffith:

— Și dacă ai distrus din nou viața stăpânei mele, contele de Wenthaven vă va ucide pe amândoi. Un al doilea bastard îi va da definitiv peste cap toate planurile pe care le făcuse pentru ea.

Art vorbi din nou în velșă, pe un ton liric, dar cuvintele lui erau departe de-a fi sentimentale:

— Bag de seamă că și mătăluță ai unu' pe drum. Nu trece mult și-am să te văd cu burtică la gură.

Griffith o măsură rapid din ochi, apoi își aținti privirea asupra lui Art, care dădu din cap, cu un aer cunoscător.

— Da, da. E cât se poate de limpede. Peste două săptămâni, va afla toată lumea.

Cecily se înroși și-și puse mâna pe burtă, într-un gest trădător.

— Prin urmare, nu știi când a plecat, îi spuse Griffith. Ai cumva idee unde s-ar fi putut duce?

Cecily răspunse, cu un aer îmbufnat:

— Probabil s-a ascuns undeva, pe moșia contelui. N-ar fi plecat de n-ar fi fost convinsă că Lionel e în primejdie.

— Și în cazul acesta, unde s-ar fi dus?

— Cât mai departe cu putință. Poate chiar înapoi, la lady Elizabeth... bolborosi Cecily.

Griffith îi arătă ușa, cu un gest plin de mânie.

— Du-te să îmbuci ceva și nu uita: nu care cumva să sufli, vorbă despre plecarea stăpânei tale.

Cecily se grăbi să se facă nevăzută. Rămași singuri, cei doi bărbați continuă discuția în velșă.

— Oare cât va trece până va afla ioată lumea? întrebă Art.

— Nu prea mult.

— Crezi că Marian e undeva prin apropiere?

— Nu.

— Să se fi întors la lady Elizabeth?

Griffith clătină din cap.

Art își coborî glasul, fără a se încrede prea mult în protecția pe care le-o oferea graiul velș.

— Elizabeth e mama, nu-i așa?

— Mă tem că da, răspunse Griffith, pornind în sus pe scări. Hai să vedem dacă nu cumva Marian a lăsat vreun semn în urma ei.

♣ ♣ ♣

Sir Adrian Harbottle stătea în aripa unde fuseseră încartiruiți mercenarii, îngăduindu-și primul zâmbet de după întâlnirea avută în pădure. Era primul zâmbet după ce Griffith îi răsucise brațul drept, gata să i-l smulgă din încheietură, lăsându-l acolo, nevolnic, tăvălindu-se de durere și... lipsit de singurul mijloc prin care-și putea câștiga existența.

Cledwyn îi zâmbi și el, cam din același motiv și cu aceeași înțelegere.

Cățeaua și puiul ei scăpaseră.

Se strecurase afară din castel înainte de revărsatul zorii îmbrăcată bărbătește, dar lăsând atâtea urme, încât și-un dobit ar fi descoperit-o fără prea mare greutate. Prima lor pornire fusese să pornească după ea fără zăbavă și să trăiască plăcerea răzbnării, dar, gândindu-se mai bine, aleseseră altă cale. Se aflau prea aproape de castelul Wenthaven. Mai rău decât atât, Griffith ar fi

aflat numaidecât și amândoi învățaseră pe pielea lor ce însemna mânia velșului.

Așadar, avură grijă să șteargă orice urmă, ba chiar să lase altele false, și reîncepuseră să aștepte marea hăituiala.

— Să vezi ce-o să ne mai distrăm, zise Cledwyn.

Harbottle zâmbi din nou.

— Într-adevăr, va fi o distracție pe cinste.

♣ ♣ ♣

Marian se uită de jur-împrejur, prin poiana înconjurată de copaci, apoi din nou spre poteca pe unde venise. Sări jos din șa, împreună cu Lionel, pe care-l legase într-o bocceluță atârnată de gâtul ei. Dar înainte de a-l scoate din boccea, Lionel se zvârcoli, ieșind singur afară, și căzu pe burtă. Marian se repezi să vadă dacă nu cumva se rănise, dar copilul sări în picioare și-o luă la fugă prin iarba proaspătă.

— Nu te duce prea departe, Lionel! strigă ea.

— Nu!

Marian se uită spre soare, îngustându-și pleoapele, apoi luă traista cea mai grea din spatele calului și dădu dnimul animalului să pască.

Erau doi ani de când aștepta primul cuvânt al lui Lionel, dar, după o singură zi, se săturase până peste cap. Oricum, se simțea prea obosită și prea îngrijorată ca să-l mai dojenească. Știa din alte excursii că băiețelului nu-i plăcea să se afunde în pădure, astfel încât nu era nevoie să stea tot timpul cu ochii pe el.

Cu ochii pe el! Ce expresie îngrozitoare! Cineva fusese tot timpul cu ochii pe ea. Își plimbă degetele pe cuțitul bine ascuțit pe care-l purta la cingătoare și pe spada agățată la oblânc. Îi părea rău că nu-și luase propria spadă, dar în condițiile în care plecase, îi fusese cu neputință. O lăsase sprijinită de șemineu, mult prea aproape de patul unde se afla Griffith. În locul ei își luase alta, din panopliile lui Wenthaven.

De-ar fi avut o praștie sau un arc, ar fi fost mai puțin îngrijorată, atât pentru fiul ei, cât și pentru comoara de preț pe care o ascunsese într-o punguță din piele legată de picior. Se liniști, spunându-și că, la urma urmei, nu avea nevoie chiar de un arsenal. Reușise să-și facă pierdută urma.

La început se temuse că cel ce-o urmărea era Griffith. Și chiar ar fi putut să fie el. N-ar fi mirat-o câtuși de puțin. Nu după noaptea petrecută împreună, când trăiseră clipe de durere și extaz.

Apoi își dăduse seama că Griffith nu s-ar fi furișat ca un hoț. Ar fi venit direct la ea, cerându-i socoteală de ce plecase. Ar fi vorbit tare și răstit, vrând să-i impună voința lui, dar nu i-ar fi făcut nici un rău. Cu siguranță că nu s-ar fi atins nici de ea, nici de Lionel.

Ceea ce nu s-ar fi întâmplat în cazul unui alt urmăritor. Atunci, cine se luase după ea? Spionii contelui? Sau cineva care-i dorea răul?

Se lăsă pe vine sub un copac și scoase dopul de la ploscă.

— Lionel, vino să bei puțină apă.

— Nu.

Marian își apăsă mâna pe stomac și începu să bea cu înghițituri mici, sperând că apa îi va mai potoli durerea. Era îngrozitor de speriată, știind că mulți îi purtau sâmbetele.

Dobitocul și mârlanul de Adrian Harbottle.

Regele Henry Tudor.

Și tatăl ei, *contele de Wenthaven*.

Vorbele rostite de Griffith cu o noapte în urmă o înspăimântaseră. Nu cumva Wenthaven tocmise mercenari din pricina lui Lionel? Iar în acest caz, o făcuse fără știrea ei — ori Marian avea nevoie de conte, numai că voia să aibă ea cuvântul hotărâtor. Dorea să joace un rol important și să țină situația sub control.

La un moment dat, scăpase lucrurile din mână. Intrigile pe care cândva le țesea cu măiestrie, acum o prinseseră în plasa lor. Simțea că regele avea un amestec, dar nu-și putea da seama împotriva cui erau îndreptate uneltirile, și nici cin era principalul autor.

Griffith nu se înșelase. Lionel era copil de rege, prin urmare un pion important în mâinile celor dornici de putere.

Așadar pornise la drum, cu ochii în patru, cu urechile la pândă, întorcând mereu capul în urmă și ținând palma la gura lui Lionel, ca să-i înăbușe gângurelile.

Reușise să scape de urmăritori. Era sigură. Numai că, din când în când, i se părea că aude zvon de pași și răsuflarea găfâită a unui bărbat.

Avea un cal bun: suficient de puternic ca să reziste îngrozitoarelor drumuri englezești și îndeajuns de iute de picior ca să lase în urmă orice călăreț.

Totuși, nu se putuse folosi prea mult de aceste însușiri, fiind nevoită să se oprească la tot pasul. Călătoria împreună cu un copil de doi ani, zvăpăiat și încăpățânat, îi punea răbdarea la încercare. Probabil că și Lionel simțea același lucru.

— Lionel! strigă Marian. Uite o veveriță!

Copilul se uită în sus, apoi bătu din palme, iar când veverița se făcu nevăzută, țipă ascuțit:

— Nu!

Marian îl luase de lângă Cecily pe jumătate adormit și-l duse în grajd. Nu se mișcase deloc nici atunci când maică-sa îl rugase frumos pe Billy să coboare podul mobil și s-o lase să plece. Dar asta-i fusese toată liniștea.

Puștiul se trezise în zori, pregătit de o nouă zi de joacă și, neîngăduindu-i-se acest lucru, devenise un mic tiran. Nu voia să călărească, voia să alerge. Nu voia doar să se uite la copaci, voia să-i și atingă. Nu voia să mănânce carne uscată, ci noroi.

Tot timpul se cerea jos din șa, iar Marian fusese nevoită să oprească mult mai des decât ar fi trebuit. Având de ales între dorința nebună de-a fugi și capriciile fiului ei, până la urmă cedase rugămintelor copilului.

La un moment dat, zări o insectă roșie, cu antene lungi și strigă: .

— Lionel, vino repede, uite o căprioară!

Lionel se răsuci în loc, uitându-se oriunde în afară de desișul pădurii.

— Acolo! arată ea.

Dar „căprioara”, o luă la sănătoasa.

— Gata, a fugit!

— Nu! zise hotărât Lionel.

Oare de ce-l trimisese regele pe Griffith? Ce știa Henry?

Când regele se însurase cu Elizabeth, Marian așteptase, tremurând îngrozită că totul avea să fie dat în vileag. Dar noaptea nunții trecuse fără nici un incident. Oare Henry nu observase chiar nimic? Era atât de naiv încât să nu-și dea seama de deosebirea între o fecioară și o femeie care adusese pe lume un copil? Să fi fost atât de îndrăgostit încât să nu fi înțeles că fusese înșelat? Sau poate dorea prea mult să-și păstreze tronul și nu suflase o vorbă, preferând să-i facă

soției sale reproșuri între patru ochi?

— Lionel, nu mai mânca găngăni!

Puștiul își ridică privirea către ea. Din gură îi atârna un capăt de antenă.

— Nu!

Marian se ridică, pornind către el.

— Câh! scuipe ce-ai în gură!

— Nuu!

Greierele profită că Lionel deschisese gura și sări afară, scutind mama și fiul de o ceartă. În locul bieteii insecte, Marian îi oferi băiețelului un codru de pâine, pe care Lionel îl acceptă, fără prea mare tragere de inimă.

Marian urmări jocul de lumini și umbre în părul lui negru, minunându-se ce mult semăna puștiul cu tatăl său și ce puțin cu maică-sa. Se gândi că-i dorea tot binele din lume, dar că va fi teribil de greu să-și vadă împlinită dorința. Își zise că acum era vesel și vioi, dar că — probabil — nu va apuca vârsta de trei ani. Însă știa că-l va apăra cu prețul propriei vieți, pentru că — oricare-ar fi spus Griffith — era fiul ei. Fiul ei de suflet.

Griffith. Știa prea multe. Credea că știe tot, dar nu era adevărat. Nimeni nu știa tot — în afară de Elizabeth și de ea. Toți cei ce cunoscuseră taina erau morți. Toți.

Oare de ce nu-i spusese de la început că fusese trimis de rege ca să vegheze asupra ei și a lui Lionel?

Poate pentru că nu găsisese un moment potrivit. Sau poate pentru că nu se împăcase cu o astfel de misiune, nedemna de un luptător ca el. Sau poate pentru că ea îl călcăse pe nervi tot timpul...

Dar nu numai că-l călcăse pe nervi! îl provocase, îl luas peste picior, râzând de el. Ciudat mod de-a flirta: crud, ascuns, născut din... din ce? Din flori și din nopți cu stele? Din pofta cărnii și din pasiune? Sau din întâlnirea a două suflete pierdute?

Felul de-a fi al lui Griffith îi zguduise din temelii credința oarbă că ea una n-ar face nimic prin care să primejduiască viața lui Lionel. De asta o și durea groaznic trădarea lui. Cavalerul fusese trimis s-o spioneze — de nu cumva aștepta poruncă de la rege ca să-i ucidă copilul.

Care erau vorbele lui?

Că trebuia să se încreadă în el, pentru binele lui Lionel? Ce voise să spună cu asta? Cumva că îi va ocroti fiul dacă ea se oferea să colaboreze? Dacă-l mituia, dacă se culca cu el? Oare asta fusese în mintea lui? Și cât timp s-ar fi putut declara mulțumit cu un astfel de târg? Până se plictisea de ea? Până ce Lionel ar fi început să-l scoată din sărite? Până ce regele ar fi dat poruncă să-i fie ucis fiul?

Dracu' să-l ia pe Griffith, cu chipul lui aspru și cu trupul voinic și musculos! Mai întâi se dăduse drept un războinic călit în lupte, apoi se prefăcuse a avea suflet de poet și minte de savant. O convinsese să-i acorde încredere, ca până la urmă să-și dea arama pe față.

De-ar fi bănuț ceva, ar fi fost cu ochii în patru. Ar fi rezistat ispitei. N-ar fi ajuns în patul lui, ca o curtezană — dar aia măcar lua bani pentru așa ceva!

Cum putea un lucru atât de frumos să se preschimbe dintr-o dată într-unui atât de josnic? Oare un bărbat capabil să pedepsească prin plăcere putea fi rău la suflet? Nu cumva îl judeca greșit?

Brusc, își ridică ochii, privind de jur-împrejur. Unde dispăruse Lionel în numai câteva minute?

— Lionel? Nici un răspuns.

— Lionel?

Ascultă, dar la ureche nu-i ajunse nici un sunet. Poate că se ascunsese. Era un joc pe care-l jucaseră adeseori în vremu-i- bune, dar care acum o făcu să sară, neliniștită, în picioare.

— Unde-i Lionel? strigă ea cu glas cântat, străduindu-se să pară veselă.

Răsună un răs cristalin și Marian răsuflă ușurată. Puștiul nu se rătăcise, nici nu fusese răpit. Nu-i rămânea decât să-l ia în brațe și să-l așeze în șa, pentru o nouă etapă a obositorului drum călare.

— Lionel? Unde-i Lionel? Unde-i?

Cu fiecare hohot de răs, Marian venea tot mai aproape. În ultima clipă, puștiul țâșni din ascunzătoare și-o luă la fugă, oprindu-se în mijlocul pârâului.

— Vai, Lionel! exclamă Marian, alergând spre el.

Apa îi pătrunse în cizme, udându-i pantalonul. Băiețelul se împiedică și căzu. Marian îl ridică în brațe, udându-și mânecile și poalele tunicii, și-l aduse înapoi pe mal.

— Ești ud learcă! îl certă ea, uitându-se la hainele din care șiroia apa. Sper să nu te îmbolnăvești. Doamne, Lionel!

Era prea mult. Mai mult decât putea suporta. Străduindu-se să-și țină lacrimile, îi schimbă hainele, apoi își scoase apa din cizme și-și stoarse mânecile tunicii.

Într-un târziu se adresă puștiului, cu o veselie forțată:

— E timpul să plecăm, Lionel.

— Nu.

Marian se luptă să-l ia în brațe.

— Acum trebuie să sui în șa...

— Nu.

— Să pornim călare...

— Lionel nu pleacă, zise el răspicat.

Marian începu să tremure. Ieri puștiul spusese primul cuvânt, iar după numai o zi — prima propoziție. îi zbură gândul la mama lui Griffith, care se plângea că fiul ei devenise brusc din cale-afară de vorbăreț, apoi la Griffith, care o asigurase că Lionel va vorbi curând. Își dorea din tot sufletul ca Griffith să fi fost cu ea — acel Griffith în care crezuse tot timpul — pentru că, dintr-o dată, păsările încetaseră să mai ciripească, iar undeva pe-aproape se auzeau pași necunoscuți.

Capitolul 9

— Mă doare fundu' de-atâta stat în șa. În două zile am răscolit jumătate din ținutul Lancaster — și tot degeaba.

Art arată spre pădurea întunecoasă din jurul lor.

— Tot ce-ara găsit erau poteci care se înfundau în codru. Nimeni n-a văzut-o pe lady Marian și, dacă vrei să știi părerea mea, află c-am fost trași pe sfoară. Sunt convins că fata-i la castelu' Wenthaven și se ascunde într-o cămăruță primitoare, dormind într-un pat, ca toți oamenii.

— Poate, mormăi Griffith. Dar aș fi jurat c-a fugit ca o căprioară speriată. Crezi că cineva

a-ncercat să ne-nșele?

— Vrei să spui că cineva a pus mâna pe ea și-acu' plesnește de râs cum căutăm noi prin tot ținutu'? întrebă Art, frecându-și fesele îndurerate. Tot ce se poate. Ba chiar încep să cred că așa s-a și-ntâmpat.

Griffith își întoarse calul, zicând:

— Atunci, hai să mergem înapoi, la castel, și să ne gândim cam ce putem face.

Art atâta aștepta. Se simțea istovit, iar vârsta își spunea cuvântul. Griffith își jură să-i sucească gâtul Marianeii în cipa când va pune mâna pe ea. *Dacă* va pune mâna pe ea. Și dacă o va găsi teafără și nevătămată. Oare de ce-și dorea s-o strângă în brațe și, în același timp, s-o pedepsească? Nu cumva era alt tertip de-al Marianeii, ca să-l facă să-și piardă controlul? O va întreba când o va găsi. *Dacă* o va găsi.

— Mai ai scrisoarea de la Elizabeth? i se adresă el lui Art.

— Ești îngrijorat pentru scrisoare, ai? râse Art, bătându-se te piept, unde ținea scrisoarea ascunsă în jiletcă. Sigur că-o am! Sper că nu scrie nimic cu care să ne frângem gâtul'.

— E o simplă scrisoare de la o doamnă nobilă pentru prietena ei aflată în exil. Nu zice nimic deosebit... decât dacă știi cum s-o citești.

Griffith își aplecă fruntea, ferindu-se de o creangă, apoi scrută pădurea de jur-împrejur. Nu erau prea departe de drumul mare. Înainte de lăsarea serii, se vor număra printre oaspeții nedoriți ai castelului Wenthaven. Vor fi siliți s-o caute pe ascuns pe lady Marian și să-și supravegheze fiecare cuvânt pe care-l vor spune.

Cu istețimea lui caracteristică, Art descoperise adevărata semnificație a rândurilor Elizabethiei, spre deosebire de Griffith, care era prea implicat sufletește ca să vadă limpede.

Tânărul își struni calul și porni la pas alături de Art, reproducând scrisoarea din memorie:

«De la lady Elizabeth către scumpa ei soră de suflet, lady Marian. îți doresc toate cele bune și mă rog la Domnul să te binecuvânteze, așa cum o fac eu. Îți scriu ca să te întreb ce face micuțul tău Lionel. Sper ca rândurile mele să-l găsească voinic și sănătos. Te rog să-mi scrii în amănunt despre poznele lui și despre cum se poartă la această vârstă. Întotdeauna mi-a plăcut cum povestești, cu farmec și umor, mai ales că, în curând, și fiul meu Arthur va fi de vârsta lui Lionel. Tare-aș vrea să-i văd jucându-se împreună. Mă doare absența ta și-mi lipsești nespus de mult. Arthur mă vindecă de cumplita suferință a pierderii fraților mei, când toți cei din jur mi-au înșelat încrederea. Toți, în afară de tine, surioară.

Și acum, să-ți povestesc de scumpul meu soț, regele Henry. Vorbește nespus de frumos despre tine, deși nu te-a întâlnit niciodată. E foarte bun și generos și mă îndeamnă să-ți trimit bani, pentru că știe ce mult m-ai sprijinit în vremuri de restriște. În amintirea acelor zile, te rog să primești această pungă și să te folosești de bani ca să-ți crești fi mult-iubit, totodată finul meu, și pentru care mă rog Domnul Dumnezeu în fiecare zi.»

— Sărmana femeie! zise Art, care era milos din fire. Nici ea nu știe ce să facă. Văd că-o îndeamnă pe lady Marian să nu care cumva să facă vreo prostie, că s-a zis cu ele!

— Chiar crezi că asta vrea să spună? întrebă Griffith, simțind că i se ia o piatră de pe inimă. Așa gândeam și eu, dar de multe ori m-am înșelat vrând să ghicesc ce zace-n minte unei femei.

— N-ai grijă, că nu ești singuru'!

— Am greșit și față de Marian.

— Să știi că dacă nu-mi spunea, nici nu mi-aș fi da seama!...

— Dar dacă tu crezi că asta vrea să zică lady Elizabeth...

Se opri, văzând zâmbetul batjocoritor al lui Art.

— Râzi de mine, Arthur?

— Nu, *my lord*, de ce să râd? Nici prin gând nu-mi trece... Se feri de Griffith, care-și ridicase, amenințător, mâna înmănușată.

— ...să râd de-un cavaler așa viteaz cum ești domnia ta. Când văd câtă înțelepciune ai strâns numa'-n degetu' mic...

Se feri din nou, chicotind amuzat.

— ...înțeleg că nu mă pot măsura cu judecata înțeleaptă... înțeleaptă...

Glăsuț se frânse. Ridică brațul, cu capul aplecat într-o parte, ascultând cu atenție. Rămase cu mâna în aer. Auzise pașii grăbiți ai unui bărbat. Dădu pînteni calului, pornind spre drumul mare. Aici se întâlni nas în nas cu Billy, slujitorul însărcinat cu paza Marianeii la castel, și care venea chiar în direcția lor. Billy îi zări abia în clipa când ajunsese lângă ei și se opri, gâfâind.

— *My lord!*

Își puse mâinile pe genunchi, încercând să-și tragă sufletul cu să poată vorbi.

— *My lord...* Am vești... despre lady Marian...

Griffith schimbă o privire rapidă cu Art, care-i întinse lui Billy plosca cu apă.

Paznicul bău cu lăcomie, apoi își turnă restul de apă în iap. Când socoti că-și revenise îndeajuns ca să vorbească, Griffith îl îndemnă din nou:

— Hai, zi ce ai de zis.

— A plecat alaltăieri, dis-de-dimineată.

— De unde știi? se răsti Art.

— Chiar eu i-am deschis poarta. Ținea în brațe copilașu', care dormea adânc.

Art scoase o exclamație furioasă.

— E stăpâna mea, se apără Billy. Face precum îi e voia. Mi-am zis că mai bine îi deschid io, decât altu', care-ar fi prins prileju' ca să-i facă rău. Și-a fost bine așa, pen' că n-am fost singuru' care-a văzut-o ieșind.

— A fost prinsă? îngăimă Griffith, îndreptându-și spatele.

— Nu, *my lord*. Ultima oară când am văzut-o era teafără și nevătămată. După ce i-am dat drumu' pe poartă, am rămas de strajă. Căpitanu' mercenarilor știe cam tot ce se petrece la castel și oamenii ăia ai lui își vâra mereu nasu' unde nu trebuie, așa că io n-am încredere în ei. Ei bine, am văzut cum Cledwyn se uita lung după ea. P'ormă a apărut ălălalt, Harbottle, și-amândoi au pornit după ea, fără să știe că și io mă țineam de coada lor.

— Bravo, băiete! îi zise Griffith.

— Era de datoria mea, răspunse Billy. Oricum, nu-mi prea plac străinii ăștia care tot vin în Shropshire, cu tot felu' de apucături, vorbind alt grai decât al nostru... Iertați-mă, *my lord*.

Griffith își aminti atitudinea lui Billy în seara când o condusesse acasă pe Marian și întrebă, din pură curiozitate:

— Adică te îndoiești de Cledwyn și Harbottle, dar încredere în mine?

— Cam greu de spus pentru un om de rând ca mine, *my lord*, da'...

Billy înălță capul, țintuindu-l pe Griffith cu o privi acuzatoare:

— Sunteți singuru' în castelu' nostru căruia îi pasă de soarta stăpâneii... deși nu prea

pricep de ce... Tot îi dați târcoale, cum fac ogarii lui Wenthaven când le iese în cale o cățea.

— Măcar ăia știu ce să facă cu cățeaua! remarcă Art.

Griffith nu dădu nici o atenție comentariului, dar Billy îl măsură pe bătrânul slujitor cu o privire plină de respect, de parcă ar fi avut în fața ochilor un câine de rasă.

— Da, poate că are gânduri bune, chiar dacă-l muncește grija și de fitilu' lui.

Enervat de discuția celor doi, care uitau că sunt simpli servitori, Griffith mormăi printre dinți:

— Vreau să mă însor cu lady Marian.

Billy își descreți brusc fruntea și supărarea i se topi ca un nor gonit de vânt.

— Așa da! Să știți că nu-i atât de ușuratică pe cât încercă să se arate. Dacă-o să-i dați de lucru, turnându-i câte un plod pe an, n-o să mai aibă timp să umble teleleu, căutând necazu' cu lumânarea.

— Exact asta am de gând să fac, vorbi solemn Griffith, de parcă Billy i-ar fi fost tată.

Oșteanul îi primi făgăduiala la fel de solemn, de parcă Griffith i-ar fi fost fiu.

— Prin urmare, unde-i acum? întrebă Art.

Billy începu să scurme în țărână cu vârful piciorului, cu un aer stânjenit și îngrijorat.

— N-aș putea să vă spun unde-i chiar în clipa asta, pen' c-am venit drept încoace, să vă caut.

Și, luminându-se la față, adăugă:

— Da' știu unde-ați putea începe căutarea. Cledwyn și Harbottle au mers spre sud aproape toată dimineața, și io după ei! P'ormă stăpâna a luat-o către asfințit, spre Țara Galilor, și-a pornit glonț spre tinuturile alea păgâne — fie-mi cu iertare, *my lord!* Nemernicii ăia doi se pare că s-au mulțumit cu-atâta, fin'c-au făcut cale-ntoarsă.

- Țara Galilor? repetă Art, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Ce naiba să caute acolo? Doar nu vorbește velșa. Pe urmă. Țara Galilor e patria mea și-a lui Griffith. Acolo s-ar afla-n puterea noastră.

— Dacă-o ajungeți din urmă, le aminti Billy.

Griffith își mângâie barba nerasă de două zile.

— O țicneală de-a ei, dar una cu cap. își închipuie că nu ne va da prin minte s-o căutăm tocmai acolo — și nici n-am fi căutat-o, de nu ne-ar fi vestit Billy. Nici Henry nu-i mai poate prinde urma. Dar ca să se îndepărteze cât mai mult, trebuie s-o ia spre nord, spre ținutul lacurilor. Ori asta înseamnă cale lungă.

— Eu unul cred că s-a dus la...

Art oftă adânc, uitându-se la Griffith.

— Nu ești singuru' care nu știe ce zace-n mințea unei femei. Nu toți velșii sunt niște șopârle nesătule și scârboase, care nu știu decât să stea cu burta la soare... așa cum fac englezii.

Griffith își stăpâni cu greu un zâmbet. Sosise rândul lui Art să se zbârlească.

— Sunt luptători viteji și singura lor dorință e să-i ucidă pe englezi.

— Marianei i-ai spus cu totul altceva, ți-aduci aminte? îl trezi la realitate Griffith. În seara în care a plecat, i-ai îndrugat o poveste duioasă, despre un ținut de basm, cu oameni primitivi, bucuroși s-o aibă sub acoperișul lor.

Chipul lui Art arăta sincer îngrozit.

— Ești sigur, Billy? Noi am căutat-o doar spre sud.

— Cledwyn și Harbottle au încercat s-ascundă urmele. Voiau să nu afle nimeni încotro a

luat-o.

— Pot să jur c-au lăsat și urme false, murmură Art. Tre' să recunosc că pentru niște javre îi duce mintea!

— Nu zău! se răsti Griffith, furios că lui nu-i dăduse prin gând să vadă în ce ape se scâldea Cledwyn, dar încă și mai furios că nu-i venise de hac lui Harbottle atunci când i se ivise prilejul. Ticăloșii ăștia vor ajunge hrană pentru viermi.

— Așa vă vreau, *my lord* ! încuviință Billy. Două zile am mers pe urmele stăpânei mele și-s sigur că acum e-n Țara Galilor, numa' c-a înaintat tare încet, din pricina copilului. A să vă duc în locu' unde-am văzut-o ultima oară și de-acol putem porni mai departe.

— Bine, du-ne! acceptă Art.

Griffith se aplecă în șa, murmurând la urechea lui Billy:

— După aia te întorci la castel. Vezi ce faci ca să le pui bețe-n roate lui Cledwyn și Harbottle.

Billy rânji cu gura la urechi.

— Le pun, *my lord*. Lăsați pe mine!

♣ ♣ ♣

— Ah, tu ești! zâmbi Wenthaven, zărind paznicul care se oprise, șovăind, în pragul dormitorului.

Contele o mângâie pe cap pe Honey, care începuse să mârâie, și-i porunci să tacă.

— Intră, Billy, ești binevenit!

Spunând acestea, nu-i mai acordă nici o atenție servitorului, care se apropie timid, pas cu pas. Nu se uită nici la noroiul lăsat pe covorul scump de ghetele lui butucănoase, nici la răsuflarea umedă și zgomotoasă a oșteanului. Turnă două căni zdravene de bere, porunci câinelui să stea culcat și se îndreaptă spre jilț.

— Vino și stai jos, Billy. Hai să bei ceva cu mine.

— *My lord*...

Numai slujitoarele cele noi mai vorbeau pe un ton atât de timid și încurcat.

— Nu pot să beau cu dumneavoastră.

— De ce?

— Nu s-ar cuveni.

Wenthaven râse amuzat și se trânti în jilț, cu Honey la picioare.

— Cred că știu și singur ce se cuvine și ce nu. La urma urmei, dacă am chef să beau bere împreună cu unul din cei mai vechi și credincioși servitori ai mei, cine-o să mă împiedice?

Billy mormăi ceva nedeslușit.

— Hai, vino și ia loc lângă mine! îl îndemnă contele, împingând cu piciorul un scaun. Vreau să stăm de vorbă.

Neluând în seamă protestele lui Billy, surâse binevoitor, pană ce oșteanul își așeză trupul uriaș pe scaunel.

— Stai bine, Billy?

Era limpede că nu, dar omul încuviință din cap.

— Ține o cană cu bere, Billy.

Billy luă cana cu mâini tremurătoare.

— Ia spune, Billy, de când ești în slujba mea?

— Păi...

Dinții lui Billy clănțăneau pe cană.

Wenthaven închise ochii, ca să-și ascundă durerea.

Îi lipsea Marian. Îi lipsea singura ființă cu care se putea măsura din punct de vedere al spiritului. Îi lipsea unicul om de care avea nevoie, fiind în schimb înconjurat de nenumărați idioți, care mai de care mai sărac cu duhul. Deschise ochii și privi la Honey, care se ridicase adulmecând de parcă ar fi prins o urmă.

— Am venit la castel când aveam vreo unș'pe ani, *my lord*, iar acu' am...

Se încruntă, încercând să socotească.

— Cred că am trei'doi... Adică sunt aici de șaiș'pe ani, *my lord*.

Contele se lăsă pe spate în jilț. Doamne, ce prostovan! Ce prostovan! Ce prostovan!

— Bravo, Billy!

Honey se apropie de draperii, adulmecând din ce în ce mai-cu râvnă.

— Și-n toți acești șaisprezece ani, de câte ori ai plecat de la castel?

— Niciodată... Adică...

Brusc, începu să se foiască, începând să înțeleagă unde bătea Wenthaven.

— ...numa' două zile.

— Ieri și-alaltăieri?

Honey își vârî capul pe sub draperie, dând veselă din coadă.

— Da... cam așa ceva...

— Bea-ți berea, Billy. Nu-mi place să te văd așa de stânjenit, mă faci să cred că nu-s o gazdă bună.

Curios și bănuitor, contele se apropie de draperie.

— Văd că tremuri. Poate ți-e frig. Vrei să trag draperiile? Zicând acestea, smuci faldurile de catifea. Căteaua sări înapoi, speriată, și Wenthaven își stăpâni cu greu un hohot de râs.

— Nu, *my lord*, răspunse Billy. Mi-e foarte bine. Nu mi-e frig deloc.

Wenthaven pipăi o clipă draperia, apoi dădu din cap, aprobator.

— Cum vrei... Atunci nu trag draperia... nu încă. Vino, Honey.

Contele se așeză din nou în jilț.

— Scaunul tău e destul de moale?

— Da, *my lord*, îngăimă Billy. Niciodată nu m-am simțit mai în largul meu.

— Foarte bine, Billy, foarte bine. S-ar zice că suntem doi vechi prieteni!

— Dda... ăă... nu... adică...*my lord*, am avut un motiv serios ca s-o las să plece...

— Nu vrei... începu Wenthaven, studiindu-și cu atenție unghiile, ...nu vrei să mi-l spui și mie?

— Am vrut s-o apăr pe fiica dumneavoastră, declară Billy fără ocolișuri.

— Am auzit c-a plecat în zorii zilei.

Chipul lui Billy oglindea stânjeneală și neîncredere.

— Așa e, *my lord*, dar cine v-a spus?

Wenthaven zâmbi auzindu-l cum îi pune întrebarea, de parcă ar fi avut tot dreptul s-o facă. Marian își însușise bine lecția lutăului. Îl legase de ea pe dobitocul ăsta printr-o purtare plină de blândețe și iată că Billy se dovedise un slujitor credincios.

— În ultima vreme cam mulți au lipsit fără motiv, urmă contele. Pur și simplu eram curios să știu de ce. L-am chemat pe tânărul Harbottle... îl cunoști, nu?

— Ța nu merită nici să-mi facă cizmele, *my lord*.

Wenthaven zâmbi fără voia lui.

— Văd că-l cunoști pe Harbottle. Când l-am văzut, mi s-a părut c-a suferit un accident. Avea umărul aproape scos din încheietură. L-a aranjat bine cineva pe nume sir Griffith ap Powel.

Billy se liniștise îndeajuns ca să răspundă.

— Asta-i un om de ispravă!

— Va să zică îl cunoști și pe cavaler? întrebă Wenthaven cu prefăcută mirare. Mi se pare că și el a dispărut cam în același timp cu fiica mea.

Billy își încreți fruntea, silindu-se să chibzuiască. Era limpede că nu avea încredere în Wenthaven și că nici nu se gândea să-i trădeze pe Marian și Griffith.

— Sir Griffith a fost trimis sub umilul meu acoperiș de însuși regele Henry.

Billy se luminează la față, vădit impresionat.

— Însă nu cunosc motivul pentru care l-a trimis, și asta mă neliniștește.

Își duse palma la frunte, adăugând:

— Crezi că-i însărcinat cu vreo misiune mai puțin onorabilă?

— Nu, răspunse Billy, foarte sigur de el. Sir Griffith e la fel de devotat stăpânei mele ca mine și ca dumneavoastră.

— Foarte interesant... Cum ți-ai dat seama?

— Pentru că mi-a dat cuvântul lui.

Wenthaven simți un fior pe șira spinării. Se aplecă spre Billy, cerând lămuriri:

— Cuvântul lui?

— A făgăduit s-o ia de soție pe lady Marian.

Văzând expresia mânioasă de pe chipul lui Wenthaven Billy începu să se foiască, fâstâcit, dar contele pur și simplu nu se mai putea stăpâni.

— Va să zică, ridică el glasul, a făgăduit că se va însura cu fata mea?

— Da, și-are de gând să-i facă un copil pe an, ca să-i dea o ocupație și s-o pună la adăpost de primejdii.

Se trase înapoi, ridicând brațul într-un reflex de apărare, dar Wenthaven nici nu se gândea să-l lovească. Nu pe Billy era furios, ci pe sir Griffith, care-și închipuia că se putea însura cu fata contelui de Wenthaven. Și pe Marian, târfa asta nerușinată care refuza să-i facă jocul, nelăsându-se prinsă în planurile sale.

La dracu', și totuși era fiica lui! Când se întorsese la castel, cu un bastard în brațe, contele trăise un moment de adâncă dezamăgire. Dar Marian nu-și ceruse iertare și nici nu-i dăduse explicații, iar după ce-și potolise mânia, contele înțelesese de ce.

Fiul ei — cum îi zicea? Parcă Lionel? Lionel semăna leit cu cei din neamul York. Cu Richard, regele Angliei.

Desigur, bastarzii regali nu valorau cine știe cât, mai ales cei ai unui rege detronat, dar Wenthaven avea o bănuială privind împrejurările în care se născuse Lionel. Dar dacă se înșela? Avea ceva de pierdut? Doar se înrudea cu regina văduvă, prin familia Woodville. Pe măsură ce Henry își consolida tronul, avea tot mai puține interese de-a rămâne în bune relații cu Wenthaven — ca și cu ceilalți Woodville. Cu fiecare zi a domniei lui Henry, contele vedea cum îi slăbește poziția, iar jurământul lui de credință către rege începea să nu se mai împace cu hotărârea din tinerețe de-a deveni unul din cei mai puternici nobili din regat.

Prin urmare, îi purta recunoștință Marianeii. Ea îi adusese un copil de rege, pion important în uneltirile lui. Poate că n-o făcuse cu intenție, poate că nu-i aproba planurile, dar

contele îi era tată și-i voia doar binele.

Se mulțumise s-o studieze din umbră. Marianeii nu-i plăcea că fusese nevoită să plece de la Curte. Se dăruia trup și suflet fiului ei. Wenthaven știa că, până la urmă, fata i-ar fi apreciat eforturile, așa că așteptase să se ivească momentul potrivit. Iată, acum sosise clipa, dar Marian fugise, aruncându-se în brațele unui amărât de cavaler velș, care se credea suficient de bun pentru a-i fi soț.

Wenthaven își încleșta mâna pe jiletcă. Blestemata de Marian! Îi lăsase o rană atât de adâncă, încât n-o mai putea vindeca nici cu o bărdacă de vin. Cât despre apărătorul ei, Billy, acesta se refugiase în celălalt capăt al încăperii, aruncând priviri disperate spre ușă.

Câtiva îi spusese lui Wenthaven că atunci când se înfură, căpăta o expresie diabolică. Dar miza era prea mare ca să riște. Sarcina lui era de-a câștiga încrederea lui Billy — lucru greu de realizat, întrucât oșteanul văzuse cum ani întregi tatăl își neglija fiica. Însă contele știa că oricine cedează până la urmă, dacă te pricepi cum să-l iei. Trebuia neapărat să-l câștige de partea lui pe Billy.

Cum să-l convingă că nu dorea decât ca Marian să fie în siguranță? I-ar fi putut porunci paznicului să-i spună unde se afla fata și ce rol jucase Griffith în această dispariție, dar nu l-ar fi silit niciodată să-i facă vreun rău ei sau copilului. Se strădui să-și țină firea și chemă cățeaua lângă el.

— Honey! Aici, fetițo!

Cățelușa se ridică, dând din coadă fericită. Wenthaven se bătu ușor pe genunchi și ea îi sări în brațe, fără teamă.

Într-adevăr, avea o încredere fără margini în conte. Se arătase întotdeauna afectuoasă, credincioasă, dornică să-l mulțumească. Nu-l dezamăgise niciodată, nici el pe ea. Își adora stăpânul, care o privea acum cu mândrie, admirându-i blana auriu-roșcată și privirea inteligentă. Pe furiș, contele studia reacția lui Billy, care se dovedea exact cea așteptată.

Omul pe care câinele său îl iubește atât de mult nu poate fi rău la suflet. Cel ce-și răsfață astfel animalul favorit n-ar putea face rău cu bună știință propriei sale fiice.

Fără a ridica privirea, contele era convins că odată cu fiecare mângâiere pe spinarea cățelușei, Billy se destindea tot mai mult. Când îl consideră îndeajuns de liniștit și încrezător, îl privi în treacăt, spunând:

— Billy, adu încoace brânza și pâinea de colo. Hai să mâncăm ceva, iar tu ai să-mi povestești cum a ajuns sir Griffith să facă acest legământ.

Billy rămase tăcut câteva clipe, părând că-și alege cuvintele

— Căuta urmele stăpânei, ca și mine, dar io nu l-am lăsa să plece până n-a jurat. Ultima oară când l-am întâlnit, pornise după ea în Țara Galilor.

— În Țara Galilor? repetă Wenthaven, sincer surprins. De ce să se fi dus așa departe?

— Sir Griffith zice că lady Marian nu-și închipuie că cineva ar căuta-o tocmai acolo. Da' io cred — adăugă oșteanul bătându-se peste frunte cu degetul lui uriaș — că pur și simplu a fugit unde a văzut cu ochii. Asta pen' că era înspăimântată.

— Înspăimântată? Și de ce, mă rog?

— Nu știu.

— Și-a petrecut noaptea în dormitorul lui sir Griffith.

Billy clătină din cap, neîncrezător.

— Cum, dar nu ți-a spus? Atunci pun prinsoare că nici sir Griffith n-a suflat o vorbă.

Billy șovăi. Începea să nu mai fie atât de sigur de sir Griffith. Wenthaven îi observă deruta și se feliicită în gând. Câștigase primul punct.

— Acum să vedem cum facem ca s-o aducem înapoi pe lady Marian, teafără și nevătămată.

— S-o aducem înapoi?

— Bineînțeles, întări Wenthaven, scărpinând-o între urechi pe Honey. Lady Marian trebuie să se întoarcă la castel.

Billy vârî în gură un dumaticat, cu mâna tremurândă.

— Nu și dacă se mărită cu sir Griffith.

— Billy, aici nu-i vorba de-o țărăncuță oarecare, ci de fata contelui de Wenthaven. Dacă sir Griffith vrea s-o ia de soție' — lucru de care nu mă îndoiesc — atunci așa va face. Dar fii sigur că nu din dragoste. O soție ca lady Marian Wenthaven e un mare chilipir. Familia luj va dori să afle ce zestre are fata, iar eu voi cere să cunosc cât îi oferă ei în caz de văduvie. Va trebui discutat contractul de căsătorie, apoi hainele și lenjeria care-i revin miresei. Lady Marian trebuie să se întoarcă, măcar pentru transferul de avere și pământuri. Billy nu-și ridică privirea de pe pâinea și brânza pe care o ținea în mână.

— Sir Griffith n-o ia de soție pentru bani.

— Poate că nu. Ești bun să tai puțină pâine? Nu vreau s-o deranjez pe Honey când stă atât de bine. Avera mea va ajunge în Țara Galilor. Pot să pun mâna-n foc.

— Și pe mine mă frământă treaba asta. Nu banii dumneavoastră, ci faptu' că sir Griffith e velș.

Billy scoase cuțitul de la brâu și, tăind o bucată de pâine, i-o întinse contelui.

— Credeți că-i un sălbatic?

— N-aș vrea să dau ochii cu el pe câmpul de luptă — dacă la asta te referi. Sunt sigur, însă, că nu-i va face nici un rău Marianeii.

Wenthaven îi dădu cățelușei o coajă de pâine.

— Adică, nu ceva grav.

Ridică ochii, întâlnind privirea îngrozită a lui Billy.

— Pe urmă, mai e și Harbottle... trebuie să-ți spun că l-am dat afară din castel.

— Și bine-ați făcut, *my lord!* îl aprobă Billy cu căldură.

— Mda, e soi rău. Dar Griffith a dat, într-adevăr, dovadă de sălbăticie — și șiretenie — când i-a smuls lui Harbottle brațul din încheietură — și încă brațul drept.

Wenthaven mușcă din pâine și începu să mestece cu un aer gânditor.

— Ia spune, lady Marian avea vreun os rupt în dimineața în care-ai ajutat-o să plece?

— N-nu... se bâlbâi Billy. Nici vânătăi. Da' era întuneric și n-am putut vedea prea bine.

— Hm! Probabil c-a fugit de Griffith într-o pornire de sfială feciorelnică. E drept că nu-i fecioară, dar astfel de reacții sunt foarte posibile.

Pâinea și brânza îi alungaseră nodul din stomac, iar încercarea sa de a-l ponegri pe Griffith părea să fi avut succes. Conteii se tolăni mai comod în jilț, în timp ce mintea lui urzea noi planuri.

— Sper că-i și ea de-acord să se mărite. Aș vrea s-o pot ajuta dacă va fugi din fortăreața familiei Powel. Dar nu-i chip să cer unui englez să dea târcoale pe pământ străin, ca să-mi mai potolesc îngrijorarea.

Billy ridică mâna, dar Wenthaven îi făcu semn să tacă.

— Nu, Billy! Lasă-mă să mă gândesc.

Rupse încă o bucățică de brânză pentru Honey.

— Îi am pe mercenarii velși, dar ăștia doar și-ar face mendrele prin sate. Drept să-ți spun, nici n-am încredere în ei. Mă tem să nu abuzeze de lady Marian în drum spre casă, ba chiar să-mi ceară și plată pentru asta.

— Vă implor, *my lord*...

— De-ar exista vreo cale...

Wenthaven își vârî în gură un dumaticat de pâine atât de mare, încât nu mai putea să vorbească. Billy profită de ocazie.

— Dar există o cale, *my lord*! izbucni el, pătimaș. Dați-mi mie comanda mercenarilor.

Wenthaven înghiți, apoi își dresă glasul. Se uită în ochii strălucitori ai lui Billy și spuse:

— Tu nu-i poți comanda pe toți soldații ăia. Pe urmă, cine s-ar mai îngriji să apere castelul Wenthaven? Nu-l poți lăsa fără nici un oștean.

— Aveți și oșteni englezi, *my lord* — insistă Billy — care-s gata să apere castelu'. Da' dacă ți-neți să rămână mercenarii, atunci dați-mi măcar trei oameni. Cu trei oameni pot s-o scot pe lady Marian din Țara Galilor.

— Doamne, Billy, dar știi că-i o idee bună! exclamă Wenthaven.

Puse câinele jos pe podea și se aplecă să-l mângâie, ascun-zându-și chipul, de teamă să nu i se citească în ochi victoria.

— Am să-ți dau, nu trei, ci cinci oameni. Ia cu tine cinci oameni. Ei o să te-ajute să treci cu bine prin Țara Galilor și să mi-o aduci înapoi pe lady Marian.

Billy gemu atât de încet, încât Wenthaven nici nu-l auzi.

— Da' dacă stăpâna vrea să se mărite cu sir Griffith? Aș putea să jur că-i om de treabă.

— Există destui oameni de treabă care nu se poartă bine nevestele, spuse Wenthaven și Billy îi dădu dreptate.

— Deși am alte planuri cu ea, dacă vrea să se mărite cu sir Griffith, am să-i dau binecuvântarea mea, precum și zestrea, și voi fi încântat să-l socotesc pe velș ruda mea cea mai apropiată.

Auzind de o posibilă înrudire cu un velș, Billy făcu o mutră acră, dar se ridică, spunând:

— Mă duc să-mi aleg oamenii.

— Ia-l cu tine pe Cledwyn, îi porunci Wenthaven.

— Bine, da' nu-i de încredere.

— E căpitanul mercenarilor. Vorbește și velșa, și engleza. Trebuie neapărat să-l iei.

Billy studie câteva clipe posibilitatea și, negăsind alta mai bună, se învoi.

— Așa am să fac, *my lord*, da' să știți că sunt cu ochii pe el.

— Foarte bine.

Când Billy porni spre ușă, contele murmură în urma lui:

— Iar el va fi cu ochii pe tine.

— Ați spus ceva, *my lord*?

— Voiam să-ți mulțumesc, Billy. Mi-ai luat o piatră de pe inimă.

Surâzător, Wenthaven îi îngădui să plece, aplecându-se din nou s-o mângâie pe Honey.

Când se asigură că Billy ajunsese destul de departe, se apropie de fereastră și aruncă afară berea rămasă în căni. Apoi se întoarse la masă, umplu două cupe cu vin și, ținând una în mână, se duse cu pași mari spre draperie, trăgând-o la o parte:

— Hai, dragul meu, vino și bea cu mine! Și scoate-ți din cap c-ai putea vreodată să-ți spionezi stăpânul.

Capitolul 10

— Crezi că Marian poate fi aici? întrebă Art, cu ochi la coliba dărăpănată, bătută de ploaie și de vânt. Aici?

Aruncă o privire de jur-împrejur, spre cătunul prăpădit, aflat în munții Clwyd din Țara Galilor.

Să înnebunești, nu alta! Griffith nu putea pricepe nici în ruptul capului cum ajunsese ea atât de departe și de ce se oprise tocmai în satul acela. La început, sătenii negaseră cu încăpățănare că Marian ar fi trecut pe-acolo, dar la vederea unei monede lucitoare, unul din copii făcuse semn spre coliba din marginea satului. Supărați că vor pierde musafira cea bogată, sătenii se adunaseră pe la porți, urmărindu-i cu privirea pe cei doi străini, în ciuda ploii care bătea dinspre apus.

— De ce n-o fi rămas în casa preotului? se miră Art. Acolo s-ar fi aflat la căldură și în deplină siguranță.

— Dar și mai ușor de găsit! replică Griffith.

Descoperise că înțelegea nevoia Mariane de-a fugi. Îl dureau doar că fugise de lângă el.

Fără voia lui, Art puse paie pe foc.

— Să vezi ce-o să-ți faci dacă încerci s-o iei de-aici.

Ud până la piele din cauza ploii și a zloatei, Griffith mai găsi, totuși, putere să râdă.

— Cum, Art, chiar îți închipui că va prefera să stea aici, în loc să vină cu mine într-un loc cald și...

Își ridică pulpana udă leoarcă a mantiei.

— ...uscat?

— Fata asta-i încăpățânată ca nimeni alta, zise Art, măsurându-l din priviri pe Griffith. De-aia și-arăți ca un războinic gata să asedieze o cetate. Ai de gând să te furișezi înăuntru ca un nor aducător de furtună, sau să intri vijelios ca Sfarmă-Piatră?

Griffith îl fulgeră cu privirea și porni mai departe.

— Deci vrei ca Sfarmă-Piatră! constată cu satisfacție Art.

Griffith dădu de perete ușa șubredă a colibei.

— Și ca un nor de furtună! completă bătrânul.

Griffith se aplecă și păși înăuntru. În mijlocul încăperii ardea un foc de turbă, scoțând un fum gros și înecăcios. Singurul mobilier erau o banchetă și un pat. În coliba asta Marian n-avea de ce se teme de spioni. Pe podeaua murdară căzuseră bucăți de piatră ce lăseseră în pereți niște găuri atât de mari încât i-ar fi fost imposibil unui spion să privească prin ele pe ascuns.

Numai că aceleași găuri lăsau să pătrundă înăuntru vântul și ploaia. Griffith clipi des, orbit de fum. Pe patul din colț, cuibărită sub o pătură, dormea Marian. Lângă ea stătea Lionel, jucându-se cu câteva surcele. Puștiul ridică privirea și, zărindu-l pe Griffith, scoase un țipăt de bucurie, azvârlind surcelele cât colo.

— Griffith! articulă el.

— Nu, dragul meu — șopti Marian, fără să deschidă ochii. Nu-i Griffith.

Tânărul intenționase să intre ca o vijelie, să strige, la nevoie să lupte ca să învingă împotrivirea fetei. Dar acum nu mai știa ce să facă. De ce oare zăcea Marian aproape nemișcată? De ce nu deschisese ochii când el dăduse ușa de perete? Se apropie de pat și îngenunche alături de mamă și copil. Lionel întinse mânuțele spre el și Griffith îl luă în brațe.

— Sunt aici, Marian.

Pleoapele ei se zbătură, deschizându-se cu mare greutate, îl recunoscă și în privire i se aprinse o luminiță de bucur apoi o licărire de spaimă. Făcu un efort să se ridice. Buzele încercară să-i rostească numele — „Griffith” — dar nu izbutiră să scoată nici un sunet.

Griffith ar fi putut să râdă de neputința fetei, dar obrajii ei încinși și privirea disperată îi dezvăluiră brusc adevărul. Era bolnavă, atât de bolnavă încât nu reușea nici să vorbească. Atât de bolnavă încât tânărul începu să se teamă pentru viața ei.

Marian se prăbuși la loc, pe pat, prea slăbită ca să-și țină capul ridicat. Încercă să întindă mâna după Lionel, dar brațul îi atârna prea greu și nu reuși să-l urnească de pe pătură. Ochii i se umplură de lacrimi, iar Griffith se simți cuprins de milă tristete. Își scoase pelerina și-și suflecă mânecele, apoi îi puse mâna pe frunte. Ardea ca focul. Încrunțat, îi făcu semn din cap lui Art să se apropie.

Acesta veni către el, târșâindu-și picioarele — așa cum se așteptase Griffith. Bătrânul era curajos ca un leu, dar și milos ca un călugăr. Nu se temea de moarte pentru el, ci numai pentru cei dragi... așa ca Marian. Privind-o cu ochii umezi de lacrimi, întrebă șoptit:

— Are febră?

— Arthur! îl dojeni Griffith. Nu boci cât timp e încă în viață.

Marian își strecură mâna afară de sub pătură, căutând degetele uscate ale bătrânului, pe care le duse la buze, murmurând:

— Art... Fiul meu!... Ocrotește-l... Ai grijă de el...

Era o rugă fierbinte, un efort pentru care-și adunase ultimele puteri. Pe chipul lui Art se așternuse o expresie de adâncă tristete, făcându-l să-și arate vârsta.

— Te vom ajuta, fetițo...

— Lionel!... insistă Marian, cu degetele încleștate pe mâna lui Art.

— Vom avea grijă de el, draga mea.

— Trebuie... articula cu greu Marian, privind cu spaimă spre Griffith, apoi din nou spre Art. *Trebuie să-mi juri.*

Uluit, Griffith se poticni și căzu pe spate, cu o bufnitură puternică.

Va să zică, Marian nu avea încredere în el! Se temea să-i încredințeze viața fiului ei!

E drept că și Griffith se întrebase ce urmărea Henry. Logic, putea să-și închipuie chiar că fusese trimis să asasineze copilul.

La dracu', *trebuia* să se încreadă în el. Doar îi spusese asta. El unul avusese încredere. Îi dăruise sămânța lui.

Art pricepea mai greu spaima Mariane, dar în clipa când înțelese, începu să protesteze:

— Cum, fetițo, dar Griffith n-ar...

— Jură-i, Arthur.

Îngrozit, Art își împreună mâinile a rugăciune..

— Bine, dar ea crede...

— Știu și eu ce crede! i-o tăie Griffith, jignit și îndurerat. Jură-i. Măcar să aibă cugetul

împăcat.

Bâlbâindu-se așa cum nu-i stătea în fire, Art jură să-1 apere pe Lionel cu prețul vieții, ferindu-l de orice pericol.

Marian își lăasă, ostenită, mâna pe marginea patului, ațintind spre Griffith o privire încă sfidătoare.

Tânărul îi susținu privirea, adresându-se lui Arthur:

— Art, ia copilul în brațe.

— Griffith, e bolnavă! Nu știe ce vorbește! protestă bătrânul, aplecându-se să-l ia în brațe pe Lionel.

— Ba știe foarte bine. Du-te să cumperi o căruță.

— Făgăduiești că n-ai să strigi la ea?

— Făgăduiesc, răspuse Griffith, neobișnuit de ascultător. Și cumpără toate păturile pe care le găsești în satul ăsta blestemat.

Art începu să-l legene pe Lionel, fără a-și lua ochii de la cavalier.

— Ai o fire îngrozitoare.

— Nu mă crezi în stare să mă stăpânesc?

Bătrânul slujitor păru destul de mulțumit, mărginindu-se să adauge:

— Sătenii ăștia o să mă stoarcă de bani ca pe o lămâie.

— Spune-le — mârâi Griffith, dezgolindu-și dinții într-un rânjet — că dacă nu se poartă cum se cuvine, vor avea de-a face cu stăpânul tău cel fioros.

— Am o idee și mai bună. Am să le zic că fata a adu molima-n sat, iar noi am venit s-o luăm de-aici.

Griffith ar fi vrut să zâmbească de șiretenia lui Arthur, dar maxilarele încleștate refuzau să-l asculte. Din cauza ei. Din cauza propriei lui dezamăgiri.

Îngenunche lângă pat, aplecându-se spre Marian.

— Uită-te la mine. Încearcă să mă vezi așa cum sunt. Se apropie și mai mult de Marian, cu umerii lați, cu pieptul și brațele vânjoase, cu chipul de care Art își bătea joc, dar de care ea se simțise atrasă.

Buzele Marianeii începură să tremure și ochii i se umplură de lacrimi. Și le șterse, frecându-și obrazul de pătură și deschise ochii, privindu-l țintă pe tânărul din fața ei. Îi măsură trupul puternic, ca un călător în căutare de adăpost. Griffith așteptă răbdător, apoi spuse:

— Sunt luptător. Am fost crescut cu arma-n mână. Dacă-ș vrea, i-aș putea frânge gâtul lui Art dintr-o singură lovitură, luându-l pe Lionel cu mine.

— Nu... nu Art... murmură ea.

— Sigur că nu... Cum să-i fac vreun rău lui Art? Ți-ai ales bine omul. Dar pe tine cine să te apere?

Citi pe chipul Marianeii că încerca să-și adune gândurile, făcând un efort dureros. Într-un târziu, fata își aținti asupra lui privirea întrebătoare.

— Întocmai, întări tânărul bătându-se cu palma în piept. Eu sunt cel ce va avea grijă de tine...

Ochii Marianeii continuau să-l cerceteze. De ce atâta teamă? Ce-și închipuia? Credea c-o va părăsi aici? Sau că o va ucide pe drumul de întoarcere? Că o va lipsi de îngrijire, până când Domnul o va lua la el, astfel încât să aibă conștiința împăcată?

Oare fata asta își dădea seama cum îl rânise cu neîncrederea ei? Bănuia că da, numai că

acum era prea slăbită ca să-și mai poată ascunde adevăratele sentimente. Și totuși, nu știa dacă o va ierta vreodată.

După câteva clipe, Marian încuviință din cap și înverșunarea lui începu să se topească. Totuși, mai trebuia să-i pună o întrebare:

— Ai încredere că te voi ocroti?

Fără să șovăie, ea încuviință din nou, silindu-se să zâmbească.

Griffith își stăpâni cu greu un geamăt. Când îi vedea privirea, își dădea seama că i-ar fi iertat oriee. Dar cum nu dorea să-și arate slăbiciunea, mormăi:

— Ei, asta-i cu totul altceva.

O ridică în brațe și-i înveli trupul tremurând în pătură, încercând să pară cât mai optimist:

— Acum am să fac focul și-am să-ți dau câteva înghițituri de supă fierbinte, ca să mai prinzi putere.

Își lipi fruntea de pletele ei arămii și-i spuse, zâmbind:

— Pe urmă, mergem la castelul părinților mei.

Ea nu avu putere să se împotrivească.

Tot timpul cât dură călătoria, nu scoase un cuvânt.

Afară era întuneric și umezeală. Tot trupul îi ardea, și totuși se simțea înghețată. Ținea ochii închiși, între somn și trezie. Căruța se zguduia din toate încheieturile pe drumul plin de hârtoape. O dureau oasele, fruntea părea strânsă într-un cerc de fier și-i clănțăneau dinții în gură.

Într-un târziu, căruța se opri și Marian deschise ochii. Ce importanță avea? Tot nu putea să vadă. Bezna îi dădea senzația că se înăbușă. Se întrebă dacă nu cumva murise și se găsea într-un sicriu. Cine se va mai îngriji de Lionel?

Se foi neliniștită și durerea din încheieturi o trezi la realitate. Art îi va purta de grijă copilășului. Jurase să nu-l părăsească și, oricât i-ar fi displicut lui Griffith, era convinsă că bătrânul își va respecta cuvântul.

Nu, nu murise! Se simțea mult prea îngrozitor ca să fie moartă.

Auzi undeva, în jurul ei, zvon de glasuri, strigând într-o limbă ciudată. În velșă. Apoi, chiar lângă ea, cineva spuse:

— Mamă, ți-am adus ceva.

Griffith! Se aflau la castelul părinților lui? Probabil, și totuși tânărul vorbise englezește. Dar nu avu prea mult timp de gândire, pentru că la urechi îi ajunse un glas grăbit de femeie

— Rufele tale murdare pot s-aștepte!

Izbucniră hohote de râs, dar Griffith insistă:

— E vorba de ceva ce-mi tot ceri de zece ani încoace. Un nepot.

Un nepot? Marian se foi, neliniștită. Ce mai însemna și asta? Cum îndrăznea să spună că Lionel era copilul lui? N-o mai mira că vorbise englezește. Voia ca ea s-audă și să înțeleagă. Râsetele se potoliră. În jurul căruței se așternu o tăcere grăitoare.

Ei, bravo! Părinții lui Griffith erau și ei la fel de indignați. Apoi un glas subțirel rupse tăcerea:

— Griffith!

— Așa e, puștiule! încuviință Art. Doamna e mama lui Griffith.

Ah, de-ar putea vorbi și ea! Își adună tot curajul ca să înfrunte privirea dojenitoare a

mamei lui Griffith și aproape îi veni să leșine, auzind că femeia vorbea pe un ton blând și aprobator.

— Vai, ce copilăș frumos și sănătos! Câți ani are?

— Încă n-a împlinit doi ani, răspunse Griffith cu mândrie, dar e tare vioi și isteț.

În clipa aceea se auzi un glas bărbătesc, foarte asemănător cu al lui Griffith.

— Ai ceva de mărturisit, Griffith Rhys Vaughn Ednyfed Powel?

— Am să-ți povestesc de-a fir-a păr, tată, însă mai întâi...

Marian se luptă să-și țină firea, dar nu era pregătită să înfrunte lumina orbitoare a soarelui. Când Griffith dădu la o parte coviltirul, Marian își duse mâna la ochi, ferindu-se de razele strălucitoare.

Ca prin vis, auzi glasul mamei lui Griffith:

— Sfântă Winifred, fata asta de-abia mai respiră! Ia copilul, Rhys!

Marian simți o mână mângâindu-i obrazul cu blândețe. Apoi răsună din nou glasul de femeie, de astă dată dojenitor:

— Griffith, dar tu n-ai minte! Nu vezi că fata asta e bolnavă? Cum ai putut s-o târâi după tine prin toată Țara Galilor, așa cum faci cu rufele murdare? Draga de ea.

— Lady Marian... preciză Griffith.

— Lady Marian, reluă femeia, eu sunt Angharad, mama lui Griffith, soția lui Rhys, și mă trag din familia faimosului medic Rhiwallon. Suntem vindecători vestiți, așa că te vom pune pe picioare.

În timp ce femeia vorbea, Marian își coborî încet brațul. Căruța se găsea într-un grajd cu pereți înalți, mirosind a vite și-a fân. De undeva răzbătea cârâitul șoimilor închiși în cotețele lor. Lumina era slabă, nu strălucitoare, cum crezuse o clipă mai devreme, totuși nu reușea să-și țină pleoapele deschise. De jur-împrejurul căruței erau adunați servitori și rânđași, alături de Griffith, Art și încă un bărbat, cam la fel de înalt. Necunoscutul îl ținea în brațe pe Lionel — prin urmare el era Rhys. Dar ochii Marianeii rămăseseră ațintiți asupra Angharad-ei.

Aceasta purta un văl de modă veche înfășurat în jurul capului, lăsând să se vadă un chip cu gropițe în obraji. Ridurile mărunte din colțul ochilor trădau o fire veselă și zâmbitoare. Irișii ei aveau o culoare neobișnuită — galbeni, ca ai lui Griffith — și în ei se citea o blândețe fără margini.

— Vai, sărmana fată! o căina Angharad, strângând-o la pieptul ei bogat.

Poate mirosul de pâine proaspătă, ori poate primirea neașteptată ce i se făcea, o impresionară pe Marian atât de mult încât ochii i se umeziră. Începu să plângă tăcut, luptând să-și înghită lacrimile.

— Biata de ea! exclamă din nou Angharad. Griffith, ia-o te rog și du-o în casă.

Griffith se aplecă deasupra căruței și-o luă în brațe Marian.

— Hai să mergem! zise el, de parcă fata ar fi putut să aleagă.

Această simplă mișcare îi trimise săgeți dureroase în tot trupul. Din nou ochii i se umplură de lacrimi și-și sprijini capul pe umărul lui Griffith. Pentru prima dată de când se cunoșteau, glasul lui trăda nesiguranță.

— Mamă...

— Las-o în grija mea, băiete! zise Angharad. Art, acoper-o cu ceva, să nu răcească. Rhys, du copilul în casă.

Art o înveli pe Marian cu o pătură calduroasă, dar fata o dădu deoparte. Voia să poată

privi în jur și să respire liber. Art se uită la ea cu tristețe, clătinând din cap.

— Febra o face să se poarte așa ciudat.

— Nu te speria, Art. Se va înzdrăveni curând! îl liniști Angharad, potrivit pătura pe lângă trupul Marianeii. E mai bine așa?

— Am s-o culc în dormitorul meu, zise Griffith.

— Sunteți căsătoriți? întrebă Rhys.

— Încă nu.

— Atunci nu puteți dormi împreună câtă vreme vă aflați sub acoperișul meu.

— Cum spui dumneata, tată.

— E văduvă?

Rhys punea întrebări de parcă ar fi avut tot dreptul să-și tragă de limbă feciorul. Marian îl cunoscuse pe tânărul cavalier numai sub aspectul unui tiran. Iată, totuși, că exista un om care-i pretindea respect, iar Griffith se supunea fără crâcnire.

— Nu, tată, nu e văduvă.

Rhys îl mută pe Lionel de pe un braț pe altul, ca și cum, dintr-o dată, ar fi ținut la piept un bolovan fierbinte.

— Și n-a fost măritată niciodată?

— Nu, tată! declară solemn Griffith. N-a fost măritată niciodată.

Fie din tact, fie din lipsă de sensibilitate, Rhys dădu din cap aprobator.

— Bine. Mă întrebam dacă nu ne vom trezi la poartă cu vreun soț abandonat și furios..

— Poți să discuți cu Griffith mai târziu — interveni Angharad și Marian se întrebă dacă, la urma urmei, autoritatea lui Rhys nu avea și ea anumite limite. Acum trebuie să ne îngrijim de lady Marian. Griffith, du-o în dormitorul tău.

— Ascultă, femeie...

Tonul lui Rhys nu prevestea nimic bun, dar Angharad nici nu se sinchisi.

— Griffith poate dormi în holul mare, cu servitorii.

— Scorpie mică! mormăi Rhys.

Angharad îi surâse, făcând o plecăciune, și-și apucă șorțul cu amândouă mâinile, exclamând:

— Sfântă Winifred, trebuie să pun slujnicele să deretice prin cameră și bucătarul să pregătească cina.

Zicând acestea, ieși grăbită din grajd, ușoară ca un fulg. Griffith o privi cu un zâmbet care-o făcu pe Marian să simtă un nod în gât, apoi își întoarse ochii către bolnavă, zicând:

— Tu ți-ai pierdut mama. Mama mea va fi și-a ta. O strânse cu putere la piept și porni spre ușă. Picături de ploaie răcoreau obrazul Marianeii, amestecându-se cu lacrimile. Clipi des, ca să-și limpezească privirea, și se uită atent spre castelul Powel. Pe lângă zidurile uriașe gărzile păreau niște pitici. Castelul era o construcție cenușie și grandioasă, ridicată în vârful unui povârniș, în mijlocul curții interioare. Griffith începu să urce panta, cu Marian în brațe. Pe măsură ce se apropiau, zidurile deveneau tot mai impunătoare, copleșind-o cu mărișia lor și amintindu-i de ceva.

Ar fi vrut să-l strângă în brațe, dar, în același timp, să fugă departe de el. Acest loc îl formase pe Griffith după chipul și asemănarea sa. Ca și cavalierul, își respinsese cu vitejie dușmanii, dar îi ocrotise pe cei aflați la umbra zidurilor lui.

Marian știa că, de-ar fi rămas cu Griffith, și ea s-ar fi aflat în siguranță. Iar de nu, s-ar fi

izbit la infinit — și probabil fără nici un rost — de voința lui neînduplecată ca o stâncă.

Se opriă în fața ușii masive de stejar. Griffith o împinse cu piciorul și Marian se simți cuprinsă de panică.

— Marian... o chemă pe nume tânărul.

Marian ridică spre el o privire disperată. Griffith știa de ce se teme.

— În Țara Galilor, există obiceiul ca mirele să treacă pragul cu mireasa în brațe. E o tradiție datând din vremea când miresele erau răpite din casele lor. Au și englezii obiceiul ăsta?

Marianei îi veni să țipe. Dar nu putu decât să murmure:

— Afurisitule! Javră ce ești!

El îi închise gura cu o sărutare și păși în casă. Urcă scările până la primul cat, unde o lăsa să se uite bine de jur-împrejur.

— Regele vostru englez, Edward, a construit castele ca să-i supună pe rebelii velși, iar noi am ridicat castelul Powel ca să-i ținem piept. Bineînțeles că n-am reușit. Castelul Powel a rămas în mâinile englezilor până când un strămoș de-al meu, mai nevolnic, s-a târât la picioarele noului său stăpân.

Angharad, care se afla chiar în spatele lui, îi dădu un ghiont.

— Du-o în camera ta, Griffith. Lady Marian va putea asculta glorioasa istorie a neamului Powel când va fi din nou în putere. Castelul ăsta nu-i decât o văgăună rece și umedă. Nu prea ai cu ce să te lauzi.

Marian îi înțelegea nemulțumirea. Într-adevăr, castelul își arăta vârsta prin lipsa de confort, dar acest neajuns fusese compensat prin perne, tapițerii și focuri aprinse zi și noapte. Ferestrele mari primeau toată lumina de-afară, iar servitorii erau mereu cu zâmbetul pe buze.

Art se apropie, dând deoparte pătura — acum udă learcă — ce acoperea trupul Marianei.

— Ai să te porți frumos cu lady Angharad, așa-i?

Marian șovăi câteva clipe și mâinile începură să-i tremure.

— Oricât de-amare ar fi leacurile pe care o să ți le dea, ai să le înghiți pe toate, da?

Marian lăsa bărbia în piept. Singurul ochi al lui Art se umplu de lacrimi.

— Nu ți-am spus niciodată pân-acu', da' să știi că semeni cu fata mea cea mare. Nu vreau s-o pierd și-a doua oară.

— Țasta-i șantaj! murmură Marian, dându-și seama că pierduse bătălia. Bine, îți făgăduiesc.

Art râse fericit și lacrimile i se uscară ca prin farmec.

— Să faci cum zice lady Angharad, ca să te pui pe picioare. Iar eu...

Se uită stânjenit la Griffith, apoi îl luă pe Lionel din brațele lui Rhys.

— ...am să-i port de grijă flăcăușului tău, așa cum am promis. N-ai de ce să te frământați din pricina lui.

— Bine.

Șovăi din nou. Cum să nu se frământați din pricina lui Lionel?

— Voi fi liniștită.

Camera în care o duse Griffith era plină de servitoare ce trebăluiau harnice ca niște albine. Încălzeau așternutul, ațâtau focul, puneau ierburi aromate sub perne. Într-o oală atârnată deasupra focului bolborosea apă clocotită.

— Bravo! exclamă Angharad. Văd c-ați adus și leacurile.

Slujitoarele se înclinară, zâmbind, iar Griffith o culcă pe Marian pe pat. Apoi, aplecându-

se, îi prinse capul în mâini, zicând:

— *Croeso i Cymru*. Bine-ai venit în Țara Galilor.

Oare-i păruse bine să-l revadă în coliba dintre munți? Dacă da, n-ar fi putut spune de ce.

Griffith era un bărbat impulsiv și nesuferit. Se arăta prea sigur de talentele lui la pat și de drepturile astfel câștigate asupra ei.

Neliniștită, încercă să-l dea la o parte. Dar Angharad i-o luă înainte.

— Acum las-o în seama mea! zise, hotărâtă, femeia.

— Vreau să rămân și să te-ajut! o rugă Griffith. Am îngrijit-o tot drumul până la castel.

Sunt convins că-ți pot fi de folos și-acum.

— Nu! gemu Marian.

Angharad aruncă o privire către ușă.

— Rhys?

Rhys făcu un pas înăuntru.

— Avem ceva de discutat. Iartă-ne o clipă, lady Marian. Lady Marian...?

Griffith interveni imediat, răspunzând întrebării subînțelese:

— Lady Marian Wenthaven.

— Wenthaven? repetă uluit Rhys. Din Shropshire?

Alarmată, Marian înălță capul de pe pernă.

— Da, din Shropshire! încuviință Griffith. Dar de ce...?

Rhys îi puse o mână pe braț:

— Trebuie să vorbim.

Griffith furișă o privire spre pat, apoi își urmă tatăl, închizând ușa în urma lui.

Era mulțumit de felul în care decursese totul. Îl apuca disperarea de fiecare dată când se uita la chipul Marianeii, cu obrajii supti și arși de febră, cu ochii neliniștiți și duși în fundul capului. Dar avea senzația că bătrânul castel începuse deja să exercite o vrajă tainică asupra ei.

Totuși, ghinionul nu înceta să-i urmărească. Cu acest gând în minte, se adresă tatălui său:

— De unde cunoști numele de Wenthaven?

— Cu două nopți în urmă, a venit la poarta noastră un cerșetor în zdrențe și care șchiopăta destul de convingător. Cum noi suntem creștini, l-am primit în casă, la căldură, și l-am omenit după cuviință.

Privind pieziș spre Griffith, adăugă:

— Drept să-ți spun, englezul ăla mi s-a părut un cerșetor interesant.

— Un englez? întrebă Griffith, devenind brusc, foarte atent. Și a venit tocmai aici?

— Așa mi-am zis și eu. Castelul e cam departe de vadul obișnuit al cerșetorilor.

— Desigur. Ți-a oferit vreo explicație?

— La început, nu. Dar după ce-a turnat în el o butie de vin, i s-a urcat la cap și și-a dat arama pe față — spuse Rhys, cu o expresie încruntată. A început să se plângă că ducea lipsă de femei, drept care a încercat să se lege de slujitoarele noastre. Îndrăznesc să afirm că, de-ar fi fost cu mintea întreagă, s-ar fi priceput destul de bine la trebușoara asta.

— Un tip arătos? Cu un braț beteag? întrebă Griffith, simțind că i se strânge inima. Harbottle!

— Aha, va să zică îl cunoști. Până nu demult a făcut parte din suita contelui Wenthaven din Shropshire, fiind chiar și amantul fetei lui.

— Jigodie mincinoasă și netrebnică! răcni Griffith, ca ieșit din minți. Unde-i acum?

— Vino cu mine.

Porniră împreună spre o altă încăpere, aflată nu departe de-a Marianei.

— L-am încuiat în cameră, zise Rhys. De când e aici, îngHITE câte trei mese pe zi și bea de stinge. Maică-ta i-a pus brațul la loc și i l-a prins cu scândurele. I-a satisfăcut pofta de vin și, după câte știu, două slujnice l-au vizitat azi-noapte, ca să-i satisfacă și-alte pofte. Deci bănuielile mele, au fost întemeiate: individul e un mare ticălos.

— Las' că-l vindec eu de treaba asta! se jură Griffith.

— Mama ta, care-i din fire foarte blândă, nu va îngădui să te porți așa cu un ostatic, îl preveni Rhys. Știi bine că i se moaie inima ori de câte ori vede un copil sau un invalid — ca să nu mai vorbesc de zâmbetul tău, cu care faci din ea ce vrei. N-ai grijă, o va pune pe picioare pe lady Marian. La fel ca și pe Harbottle.

Răsuci cheia uriașă în broasca de fier și ușa masivă, de stejar, se deschise, scârțâind. Înăuntru se zăreau un șemineu, un pat, o bancă, o masă și o tavă cu diverse mâncăruri, care-ar fi ispitit și gusturile cele mai capricioase. Cu un gest scârbit, Rhys i-l arătă fiului său pe sir Adrian Harbottle, care avea glezna legată de pat cu o funie.

Harbottle simți amenințarea din privirea celorlalți și mârâi ca un lup încolțit:

— Griffith ap Powel...

Griffith se înclină cu prefăcută curtoazie.

— De cum am auzit c-avem un oaspete, am venit să te salut! zise el. E o mare cinste pentru noi să-l primim la caste pe primul spadasin al Angliei.

Trecând pragul cămăruței, adăugă:

— Sau poate nu chiar primul, ci al doilea?

Instinctiv, Harbottle își duse mâna teafără la umărul bandajat, dovedind că mijloacele lui de apărare erau mai puțin mușchii, cât șiretlicurile.

— Dacă mă atingi, mama ta va fi grozav de supărată.

— Maică-mea o îngrijește acum pe lady Marian Wenthaven, așa că n-are cum să-ți audă zbirerele.

La auzul numelui Marianei, Harbottle se schimbă la față.

— Lady Marian?

Părea că-i savurează numele.

— Lady Marian e-aici?

Griffith își ridică pumnii încleștați, gata să sară în gâtul ticălosului.

Harbottle își îndreptă spatele.

— Sau poate că vorbele îți sunt la fel de prefăcute ca și ospitalitatea. A fost aici tot timpul?

Rhys își prinse fiul de braț, murmurând:

— Liniștește-te, băiatule!

Apoi închise ușa după el și se adresă lui Harbottle:

— Am venit pentru o discuție civilizată și nimic mai mult.

— Ai vrut să mă arunci în temniță! îl acuză Harbottle. Și chiar ai fi făcut-o, dacă soția dumitale nu s-ar fi opus, luând apărarea unui oaspete rănit și bolnav.

— Mă surprinde, replică Rhys. Se spune că sunt omul cel mai primitiv din Țara Galilor. Ia gândește-te ce primire ți s-ar fi făcut în alte case!

Harbottle se albi la față.

— Mai bine nu veneam, bolborosi el.

— Te-a trimis Wenthaven? vru să știe Griffith.

— Nu.

Era limpede că Harbottle ar fi avut mai multe de spus, dar își ținea gura. Oare se temea de Wenthaven? Foarte posibil. Brațul lung al contelui se putea întinde și până în castelul Powel.

— Atunci de ce-ai bătut drumul până aici? insistă Rhys. De ce-ai făcut atâta cale, pe o vreme ca asta?

— Am venit să iau ce mi s-a făgăduit.

Era o declarație plină de îngâmfare, așa că Griffith întrebă:

— Și, mă rog, ce ți s-a făgăduit?

— Conte mi-a promis c-o voi avea pe lady Marian în patul meu.

— Și de ce ți-ar fi promis una ca asta? nu se lăsa Griffith. Nu uita că Marian e fiica și moștenitoarea lui.

— Pentru unele servicii pe care i le-am făcut.

Griffith și tatăl său schimbă o privire plină de înțelesuri. Harbottle își dădu seama că-l luase gura pe dinainte și încercă s-o dreagă,

— La urma urmei, n-ar fi o căsătorie chiar atât de nepotrivită.

— Wenthaven e conte, adică un om din cale-afară de bogat și influent. Îi putea găsi Mariane un soț de-o mie de ori mai bun ca tine. Dar dacă spui adevărul — zise Griffith, convins că lucrurile stăteau exact invers — pun prinsoare c-ai încercat să-ți iei răsplata înainte de-a face treaba cu pricina, și-atunci contele te-a dat afară.

Harbottle tăcea mîlc. În încăpere nu se auzea decât răsuflarea lui șuierătoare.

— Și-acum, vorbi Griffith cu prefăcută amabilitate, ia zi, ce servicii ți-a cerut contele?

— Chiar vrei să știi? replică sfidător Harbottle.

Dar văzând expresia așternută pe chipul lui Griffith, țipă speriat:

— S-o înving la duel, atâta tot!

— Parcă ți-ai mai încercat norocul o dată.

— Da, dar acum voia să mă învețe niște șmecherii pe ca ea nu le știe, și după aia s-o provoc la duel.

— Ca s-o ucizi?

— Nu... Eu...

Glasul i se frânse.

— Nu... el n-ar... Păi... e fiica lui. De ce m-ar îndemna pe mine s-oucid?

— Poate din cauza copilului, își dădu cu părerea Rhys.

Griffith îi făcu semn să tacă.

— Copilul ei? Dar cine, mă rog, e plodul ăla? pufni disprețuitor Harbottle. Nici măcar nu i se cunoaște tatăl.

Ochii lui albaștri sclipeau tăios, ca o lamă de oțel. Își mângâie bărbia, gânditor, adăugând:

— Ce tată atât de important ar putea avea copilul, încât Wenthaven să...

— Prostii! îi tăie vorba Griffith. Probabil c-a avut un alt motiv.

— S-o fac să se îndrăgostească lulea de mine? îl ironiza Harbottle, zâmbind obraznic.

Griffith trase aer în piept, luptându-se să-și alunge o astfel de închipuire.

— Marian are gusturi mai bune.

— Mai bune ca mine?

Harbottle se ridică, se poticni de funia cu care era legat, apoi își îndreptă spatele cu un gest aproape grațios.

— Privește-mă mai bine. Eu nu-s un velș sălbatic și necioplit, care vorbește o limbă barbară, trăind într-un castel umed și plin de igrasie, departe de Curte. Eu sunt nobil englez, sănătos la minte și la trup.

— Cel mai amărât dintre nobili. Și cel mai neînsemnat.

Lui Griffith îi venea să-l plesnească peste mutra arătoasă și impertinentă și să-l umple de sânge dar, cum nu putea, se mulțumi să-i arunce, batjocoritor:

— Ce să-i faci? Mai bine un cap de măgar decât o coadă de cal.

— Nu-i adevărat! Sunt de viță nobilă. Mai nobilă decât , toți velșii din lume!

— Pare destul de curajos pentru un om cu lațul de picior, comentă Rhys.

— Poate chiar de gât! adăugă Griffith, cu mâinile în șolduri, încântat de o asemenea perspectivă.

Dar vorbele lui Harbottle îi înghețară zâmbetul pe buze.

— Am venit s-o salvez pe lady Marian.

Griffith se albise la față de mânie.

— Lady Marian rămâne aici, cu mine.

— Pentru c-o ții cu forța!

Harbottle găsisese punctul slab al lui Griffith și-l lovea fără cruțare.

— Cum ar putea ea să aibă încredere într-un străin, într-un om aflat în slujba regelui pe care-l disprețuiește?

— Marian are încredere în mine, numai că...

Griffith abia își mai găsea cuvintele. Nu același lucru se întâmpla cu Harbottle, care păși spre el, cu ochi strălucitori, zâmbind cu gura până la urechi.

— Cel puțin, eu o pot stăpâni cu-n dos de palmă, iar puiul ala de cățea n-are decât să stea la contele de Wenthaven. După ce-o să-i torn câțiva copii, o să uite cu totul de bastardul ei. Când va fi soția mea, o să m-ajute să pătrund la Curte, unde are o mulțime de relații. Va trebui să-și țină gura, să nu-și vâre nasul unde nu-i fierbe oala și să nu-mi dea bătaie de cap. Prin asta înțeleg că-i de datoria ei să-și desfacă picioarele ori de câte ori...

Vorbele i se topiră într-un chițait. Griffith își înfipsea mâinile în gâtul lui. Brusc, în ochi i se aprinse o luminiță și, în aceeași clipă, își repezi pumnalul spre stomacul lui Griffith. Tânărul se chircoli la pământ, săgetat de o durere năprasnică.

— Asta ți-o datoram de mult! rânji Harbottle.

Dar brațul lui Rhys țâșni cu iuțeala fulgerului și, cu un răcnet, ticălosul zbură prin aer, izbindu-se cu capul de zid. Griffith își adună toate puterile și se ridică, apoi porni spre ușă clătănându-se pe picioare.

Capitolul 11

Auzind scrâșnetul cheii în broască, Harbottle scoase un geamăt înăbușit. Doamne, ce plăcere îi făcuse să-l pocnească pe Griffith! Tare-ar fi vrut să-l lovească iar și iar, lăsându-l într-o baltă de sânge. Era atât de mulțumit, încât aproape uitase de durere. Se ridică, pipăindu-și

maxilarul, și-și privi chipul oglindit în apa din lighean.

Își cercetă atent imaginea și se încruntă zărind umflătura lăsată de pumnul lui Rhys. Luă apă rece în căușul palmei și-și răcori obrazul înfierbântat.

Cu puțin noroc, ar fi putut opri să crească umflătura, domolindu-și în același timp durerea.

Nu suporta suferința fizică. Acesta era și secretul extraordinarei sale măiestrii de spadasin. Detesta să fie rănit.

Își pipăi cu grijă cucuiul de la ceafă. Oare brutele astea nu cunoșteau rânduielele captivității când era vorba de-un ostatic de viță nobilă?

Sigur, el nu era chiar un ostatic. Nimeni n-ar fi plătit ca să-l vadă pus în libertate. Dar trecuse și prin încercări mai grele, în care fusese nevoit să se descurce singur.

Încet-încet, chipul i se destinse într-un zâmbet, pe care-l studie încântat în apa din lighean. Ce bărbat frumos! Dinți puternici, păr cârlionțat, gene pentru care s-ar fi dat în vânt, orice femeie. Da, da! Femeile ar fi în stare de orice pentru un bărbat atât de-atrăgător. Însă, mai întâi, trebuia să scape, din castel.

Asta era partea cea mai ușoară.

Problema era pe cine să ia cu el.

Pe Marian? E drept că i-ar fi convenit, dintr-o mulțime de motive. Pentru că-l refuzase, alegându-l pe Griffith. Pentru că era fiica lui Wenthaven, pe care voia să se răzbune.

O dorea nebunește. Nu cumva era bolnav? Când se gândea la ea, simțea că-l cuprinde fiebințeala, iar când și-o închipuia căindu-se că-l înfruntase, îl treceau toate răcorile. Își imagina duelul final. Ea îi va opune rezistență, folosindu-și puterea și șiretenia. Iar el îi va zbura spada din mână, după care va lovi scurt, lăsându-i un semn pe viață, ca să-i arate ce însemna un bărbat adevărat.

Un singur lucru îl îngrijora: că va trebui s-o ia de soție chiar dacă taică-său ar fi dezmoștenit-o. Poate că merita osteneala de-a îmblânzi o sălbăticiune ca ea, dar ar fi fost și mai bine să poată obține totul: pe Marian, o situație bună și banii contelui.

În cazul acesta, trebuia să-și schimbe planul. Să se *gândească*.

Cheia era bastardul ei cel urlător. Când îl adusese pe lume, Marian se găsea la Curte și, după toate aparențele, Griffith și contele considerau copilul ca fiind foarte important. Iar dacă Wenthaven era de părerea asta, atunci merita să pună mâna pe băiat.

De-ar fi reușit să scape, luând și copilul, de-ar fi reușit să fugă din castel... ei bine, atunci ar fi avut-o și pe lady Marian, dar în condiții impuse de el.

Harbottle surâse din nou. Era o idee tentantă, pentru merita să sufere.

♣ ♣ ♣

Griffith suferea și el. Rhys îl trase după sine, într-o încă mai luminoasă. Pe tânăr îl chinuia rana din stomac, dar mult ca orice îl durea gândul că-și supărase tatăl.

Rhys închise ușa cu piciorul, poruncind:

— Scoate-ți hainele ude! Și între timp, povestește tatăl tău iubitor cum vine cu legătura asta dintre tine și lady Marian

Griffith își dădu seama că Rhys era furios, și pe bun dreptate. Viitoarea nevastă nu era numai treaba lui, ci și întregii familii. Un bărbat se însura ca să sporească pământurile, averea și influența familiei sale.

Așa gândise și Griffith când se însurase prima dată, dar căsătoria se dovedise un eșec. Nu

existaseră certuri, pentru că soția lui își cunoștea lungul nasului. Nu prea aveau ce discuta pentru că ea nu se pricepea nici la politică, nici la război. Da Griffith avusese parte de tot ce-și putea dori un bărbat: o mâncare caldă pe masă și un trup fierbinte de femeie în pat.

Cu numai o lună în urmă, ar fi pufnit în răs dacă i-ar fi spus cineva că se va însura cu alte gânduri decât satisfacția sexuală imediată.

Dar cu o lună în urmă n-o cunoscuse pe Marian. Dumnezeu, Marian! N-avea nici una din calitățile ce se cer unei neveste.

— E o femeie extraordinară, începu el, cu voce tremurată. Blândă, perseverentă...

Rhys îi tăie vorba cu un gest categoric, și Griffith își aduse aminte ce autoritar putea fi tatăl său.

— Du-te lângă foc și scoate-ți hainele!

Griffith se supuse, la fel de ascultător ca și băiețandrul zvăpăiat de altădată. Între timp, Rhys se duse spre cuferele de lângă perete, deschizându-le unul câte unul. Fără a ține cont de ordinea păstrată în ele de Angharad, începu să arunce afară fel de fel de haine, până ce încropi o costumație completă și călduroasă. Fără să-i întindă hainele lui Griffith, repetă, cu glas apăsător:

— Ei, de data asta poate îmi spui adevărul!

Adevărul? Care adevăr? Că Marian purta vesrainte bărbătești și se lupta cu spada? Că atunci când se va înzdrăveni, va fi la fel de iute și neastâmpărată ca și fiul ei? Nu, nu-i putea spune tatălui său adevărul.

— Tată, când ai s-o cunoști mai bine, să vezi c-ai s-o îndrăgești.

Griffith începu să-și frece brațele. I se făcuse pielea de găină..

— E blândă și politicoasă...

Din nou simți un fior rece pe șira spinării, de astă dată văzând expresia neîncrezătoare de pe chipul tatălui său.

— Ai stat atât de mult în Anglia încât ai uitat ce înseamnă cinstea?

Pune-ți adversarul într-o situație delicată și vei reuși să-l înfrângi. Era o tactică bună, pe care Griffith o aplicase deseori. Numai că uitase de la cine o învățase. Nu se mai putu stăpâni.

— Tată, dă-mi, te rog, hainele! se milogi el.

— Eu ți-am schimbat scutecele! pufni mânios Rhys. Și tot eu te-am învățat să faci pipi-în pârau. Mie să nu-mi ascunzi nimic... ai înțeles?

— Vrei să-ți vorbesc de lady Marian?

— Nu, îi tăie vorba Rhys, fluturându-i pe la nas un pantalon călduros. Vreau să-mi spui adevărul despre lady Marian.

Griffith se întrebă cum ar fi putut închina steagul, astfel încât să-și mai îmblânzească tatăl. Trecuse multă vreme de când sângele lui velș își ceruse dreptul la libertate. Aproape că nici nu-și mai amintea când anume își luase zborul de sub aripa părintească.

— Lady Marian... începu el, cu glas șovăielnic, alegându-și cu grijă cuvintele. Când îmi înalț ochii spre soare, o văd pe ea. E ca un pui de șoim, demn de un rege, țâșnind pe cerul limpede de după ploaie, mai mândră și mai liberă decât ciocârliia în fapt de dimineață.

Rhys îi azvârli cămașa de pânză.

Griffith o îmbracă repede, încheindu-i șiretul de la gât.

— Are pene strălucitoare și alese și luminează ca sos în miez de zi.

Rhys îl privi cercetător, apoi îi aruncă jiletca.

— În sfârșit, spui și tu adevărul.

Griffith făcu o pauză, surprins de propriul său sit poetic, pe care-l crezuse otrăvit și ucis de viața de zi cu zi.

— Nu-i adevărul, ci doar...

— Ci doar sufletul tău veleş, pe care l-ai îngropat atât de adânc încât credeam că n-o să-l redescoperi niciodată! Îl completează Rhys, aruncându-i și celelalte haine, după care își trase un scaun lângă foc.

Amuzat de propria-i situație și de faptul că, în sfârșit, taică-său se potolise, Griffith se îmbracă, fără a-și lua gândul de la „puiul lui de șoim”.

— Când vreun netrebnic îi întinde o cursă, ca s-o aibă în mână, ea îl sfâșie cu ghearele și ciocul până-l umple de sânge. Deși, până la urmă, dușmanul îi dă drumul, tot continuă s-o urmărească, vrăjit de penajul și strigătul ei victorios.

— Dar poate fi împlânzită?

— Nu există bărbat pe lume care s-o împlânzească, declară Griffith, care cunoștea pe pielea lui acest cumplit adevăr. Pot să fluier până îmi dau duhul, ea va veni la mine fără tragere de inimă. Rămâne, fără a se lupta cu ghearele și cu ciocul, numai atunci când o ademenesc...

Șovăi câteva clipe, apoi urmă:

— ...cu plăceri pe care nu le poate refuza. Și pentru scurt timp, atât cât se simte sătulă și obosită, îmi aparține numai și numai mie.

— Nu poți momi un șoim cu mâna goală, declară Rhys.

Prăbușit de pe culmile poeziei, Griffith se apără, aproape sfidător:

— Dar mă ofer pe mine.

— Nu cu totul.

— Oricum, partea cea mai importantă și care reprezintă și care reprezintă întregul. Mă îndoiesc că ea ar face deosebirea.

— Zău? Întrebă Rhys, ducându-și degetul la tâmplă. Șoimii — ca și femeile — au un fler grozav pentru cei în care pot avea încredere.

Griffith simți un junghi în inimă, la amintirea jurământului smuls de Marian lui Art. Își turnă o cupă de vin și-o bău până la fund, luptându-se să-și alunge bănuielile.

— Poate că va învăța cu timpul, dar te asigur că, până la urmă, va avea încredere în mine.

Rhys îi spulberă optimismul cu o frază ca o lovitură de tun.

— Asta nu se va întâmpla niciodată, dacă nu-i dai voie să te cunoască.

Griffith își feri privirea, dar Rhys îi apucă mâna ce atârna inertă pe lângă corp, murmurând:

— Ce s-a întâmplat, s-a întâmplat de mult. Noi te-am iertat cu toții. Numai tu nu ți-ai iertat vina niciodată.

Amărăciunea și durerea din trecut săpaseră cute adânci pe chipul lui Griffith.

— Pierderea castelului n-a însemnat nimic?

— Noroc că n-a durat mult. N-aș fi renunțat la el, de n-aș fi știut cum să-l recapăt. Cât despre tine, existau cu totul alte căi, chiar dacă nu dintre cele mai ușoare.

— Îmi pare rău c-a fost nevoie să faci asta. Eram tânăr și fără minte.

— Nu fără minte, ci căpos. Așa cum mi-a spus maică-ta pe vremea aia, dacă te-aș fi ținut mai din scurt, n-am mai fi avut necazuri.

Griffith încercă să-i scuze lipsa de răbdare.

— Ar fi fost cam greu, când trebuia să faci față unui asediu, apoi să raționalizezi hrana...

Nu mai vorbesc de teama să nu ne otrăvească pârâul care se scurgea în fântână!

— Tot de aia ai scăpat și tu din frâu. Pe toți sfinții, omule, spune-i femeii ăleia ce-ai pe suflet și, cine știe, poate te va vrea de soț.

Cum Griffith continua să tacă, Rhys își întinse picioarele, urmându-și gândul:

— Va să zică, asta ți-ai pus în minte să faci? Vrei s-o iei de soată pe lady Marian Wenthaven?

Bucuros să revină asupra subiectului, Griffith se grăbi să-l întrebe:

— Îți pasă cu adevărat?

— Suntem îndeajuns de respectați ca să îndurăm umiliința de-a accepta în familie o englezoaică. Dar spune-mi, îți aduce și ceva zestre?

— Nu știu. Mă îndoiesc.

— Atunci, ce avantaj avem de pe urma ei?

— Are relații sus-puse la Curte, răspuse Griffith, alegându-și cu grijă cuvintele. E prietenă cu însăși regina Angliei.

Rhys era vădit impresionat.

— Mă îndoiesc că-i blândă, așa cum spui tu. Văd că Art îi poartă un respect fără margini, ceea ce i se întâmpla numai rareori.

— Nu pricep nici eu de ce-l mai țin lângă mine pe păcătosul ăsta! murmură Griffith.

— Poate pentru că-i datorezi viața? își dădu cu părerea Rhys.

— Poate, încuviință Griffith, umplând o cupă cu vin și întinzând-o tatălui său.

Rhys o luă, zicând:

— Credeam că umbli după o soată cum a fost Gwenllian. De multe ori te-am auzit spunând că vrei o femeie care să te-aștepte acasă, cu nasul în gherghef.

— Asta poate să învețe și Marian, declară Griffith. Sunt chiar convins că va învăța.

I se păru că taică-său dusesse cupa la buze ca să-și ascundă un zâmbet. Dar când goli cupa, ștergându-se la gură, nu mai rămăsese nimic din veselia de-adineauri.

— Mă întreb dacă nu ne vom trezi la ușă cu tatăl Marianeii, venit și ia fiica înapoi, acasă.

Griffith se lăsă greoi pe banca de lemn, aplecându-se spre căldura focului.

— Foarte posibil, dac-ar ști unde se află fata. Însă asediul nu se numără printre metodele de luptă ale lui Wenthaven. El atacă numai pe întuneric, ca o nevăstuică, și pleacă purtându-și în colți prada însângerată.

— Cât se poate de liniștitor! Crezi că-i cazul să facem de strajă, ca lady Marian să nu dispară?

— În castelul Powel se află în siguranță, zise Griffith.

Cel puțin, așa spera.

— Dar mi se pare că primejdia îl paște în primul rând pe Lionel.

— Umblă taică-său pe urmele lui?

— Nu știu cine-i taică-său, dar până acum nu l-a prea interesat soarta băiatului. Însă Lionel e un copil aparte, și asta din multe motive, pe care încă nu le-am înțeles cu totul.

— Așadar, nu m-am înșelat. Marian e importantă pentru Wenthaven din cauza copilului.

— Bănuiesc că da, dar n-aș vrea ca Harbottle să ghicească adevărul.

— Ce să aibă contele cu fiul Marianeii?

Griffith ar fi vrut să-i explice tatălui său cum stăteau lucrurile și să-i ceartă sfatul. Dar fără încuviințarea Marianeii, o astfel de destăinuire ar fi însemnat un act de trădare.

— Tată, n-am dreptul să-ți împărtășesc o taină care nu-mi aparține, dar trebuie să te previn că prezența Mariane și-a lui Lionel sub acoperișul nostru poate primejdi atât castelul, cât și pe toți locuitorii lui. Dacă dorești, poți refuza să-i primești, și-atunci eu am să încerc să-i duc în altă parte.

— Prostii! protestă Rhys, aproape uitând de bunele maniere. Dacă aș refuza să-i ascund, din teamă pentru viața mea, maică-ta mi-ar face vânt din turnul cel mare — sau, și mai rău, nu m-ar mai primi în patul ei.

Griffith începu să râdă. Reacția tatălui său fusese exact cea la care se așteptase. Totuși, i se păruse cinstit să-1 pună în gardă.

— Înțeleg. Să știi însă un lucru: Marian n-a fost niciodată amanta lui Harbottle.

Rhys își îngustă pleoapele, măsurându-și fiul din cap până în picioare.

— N-aș vrea să crezi că-ți cer să renunți la onoare, dar te sfătuiesc să-ți ții gura față de maică-ta. Nu prea-i plac tainele.

Griffith se sprijini de spătarul jilțului. Înțelese că, pentru moment, Rhys nu mai avea nici un fel de obiecții cu privire la Marian. Dacă datoria lui Griffith era să ducă mai departe numele familiei, Rhys încă își păstrase un strop de romantism velș, care-l făcea să regrete îndepărtarea fiului de toți cei dragi.

— Atunci, ce facem cu Harbottle? întrebă tânărul.

Rhys râse, apoi deveni brusc serios.

— Îl ținem în continuare aici? urmă tânărul. E un șarpe veninos și poate n-ar fi rău să-l avem sub ochii noștri.

— Sau e mai bine să-l zvârlim afară? cugetă Rhys. Vremea-i tare capricioasă: când ploaie, când frig. Nu i-ar prii deloc să mai rămână pe meleagurile astea.

— O duce foarte bine în captivitate.

Privirile li se întâlniră și amândoi dădură glas aceluiași gând:

— Atunci îl dăm afară.

♣ ♣ ♣

— Trebuie să-ți iei leacul, spuse cu blândețe Angharad, apropiind cupa de buzele strânse ale Mariane. I-ai promis lui Art c-ai să fii cuminte.

Marian își prinse nasul cu două degete, scârbită de mirosul doctoriei.

— Dar nu la nesfârșit. Acum sunt sănătoasă.

— Așa e. Ți-a prins bine să stai o săptămână în pat, zise Angharad, punând cupa între degetele Mariane. Să vezi ce bine o să-ți prindă încă una.

— Încă una? gemu Marian, simțind că-i tremură glasul!

Angharad nu putea scăpa un prilej atât de potrivit.

— Vezi? Ce-ți spuneam eu?

O mângâie pe obraz, ca o mamă încercând să-și convingă copilul.

— Dacă ești cuminte și-ți iei doctoria, am să-ți îngădui să primești vizitatori.

Marian se îmbufnă, furioasă pe propria-i slăbiciune. Crezuse că era pe moarte. Abia acum înțelegea prin ce trecuse: zile întregi de febră, apoi durerea și teama, nopți cu coșmaruri îngrozitoare, tusea sâcăitoare, care-o lăsa epuizată și learcă de sudoare.

Boala o storsese de voință și putere. Acum își putea înălța capul de pe pernă, dar gestul i se părea lipsit de sens. În fiecare zi avea posibilitatea să verifice dacă prețioasa ei comoară se află tot în sacul în care o ascunsese, dar faptul nu mai prezenta nici un fel de importanță. Era în stare

să se ridice în capul oaselor, ca să-și perie părul, sau să se scoale din pat pentru nevoile zilnice, dar n-avea chef să părăsească dormitorul nici măcar ca să înfrunte grijile mărunte ale vieții zilnice. Fiul ei se afla pe mâini bune, iar ea se simțea istovită. Fără vlagă.

— Lasă-mă să-ți masez spatele, propuse Angharad.

Marian șovăi o clipă..Nu îndrăznea s-o contrazică pe mama lui Griffith.

Tânărul i-o oferise pe propria lui mamă, ca pe cel mai de preț dar pe care i-l putea face. Iar Angharad fusese peste așteptări de bună și înțelegătoare. O luase pe Marian sub aripa ei ocrotitoare, ca pe un pui rătăcit și mult-iubit. Se îngrijea de ea cu atâta afecțiune poate chiar prea multă după părerea bolnavei — ca să n-o neliniștească. Și Angharad o îndrăgise. La fel cum îl îndrăgise și pe Lionel. Îi iubea pe amândoi de parcă ar fi fost copiii ei. O îmblânzise pe Marian cu afecțiunea sa de mamă, iar Marian se lăsase de bună voie în puterea ei.

— Văd că n-ai nici un pic de milă! murmură fata, band până la fund leacul cel îngrozitor, al cărui gust aducea a excremente de liliac amestecate cu ierburi.

La urma urmei, poate chiar asta și era. Încercă să nu se mai gândească și acceptă cu bucurie cana de bere pe care i-o întinse Angharad, ca să-și clătească gâtul. Apoi se rostogoli pe burtă, trăgându-și cămașa de sub ea.

— Masează-mă, te rog.

Angharad se așeză lângă ea, pe marginea patului, și, dându-i la o parte cozile lungi și grele de păr roșcat, începu să-i maseze gâtul și spatele, înțepenite de prea mult stat în pat. Marian gemu de plăcere, apoi întrebă:

— Vine Lionel să mă vadă?

— Lionel, Rhys și Griffith.

— Griffith?

Marian se smulse din amorțeală, sprijinindu-se în coate.

— Nu vreau să-l văd pe Griffith.

— Toată săptămâna ai refuzat să-l primești. E furios un urs care așteaptă să înfrunte un taur. Umblă de colo-colo bombănind și răstindu-se la toată lumea.

Angharad o plesni în glumă peste fund, dându-i a înțelege că vina era a ei.

— De data asta, te rog să-l ajuți să-și afle liniștea. Măcar de dragul nostru.

— Încă nu mă simt în stare să dau ochii cu el.

Angharad o apăsă ușor pe cap, îndemnând-o să stea culcată.

— Parcă ziceai că te-ai făcut bine și vrei să te dai jos din pat.

Prinsă cu mâța în sac, Marian protestă:

— Griffith o să mă facă să mă simt și mai rău.

— Dimpotrivă, o contrazise Angharad, continuând să-i maseze spatele. N-auzi cum îți bate inima? Asta-ți va pune sângele în mișcare, alungând teama și tristețea care te-au îmbolnăvit.

Marian își îngropa fața în pernă, ca să-și ascundă obrajii îmbujorați. Dacă Angharad îi ghicise atât de ușor stânjeneala, spaima și deruta, nu cumva și ceilalți își vor da seama tot atât de repede? Chiar și Griffith...

De când se știa, Marian nu se ferise de necazuri. Cândva, lady Elizabeth îi spusese că le caută cu lumânarea. Dar acum era cu totul altceva. Nu trebuia să lupte, nici să accepte o provocare la duel. Avea de înfruntat bărbatul care-o făcuse sa-și piardă stăpânirea de sine, abandonându-se în voia lui. Acest bărbat îi răpise ceva ce nu putea să-i mai înapoieze niciosată,

lăsând în loc durere și amărăciune. Nu... Era prea istovită ca să-l mai vadă pe Griffith. Acum sau altă dată. Își ridică fruntea din pernă, rugându-se de Angharad:

— Nu putem aștepta până mâine?

Sări ca arsă, auzind glasul lui Griffith:

— Nu mai vreau s-aștept nici o zi.

O singură privire asupra lui îi fu de-ajuns. Tânărul arăta ca una din acele uriașe lespezi de piatră din vechime, țâșnite parcă din pământ. Marian le cunoștea din călătoriile făcute în Anglia. În Țara Galilor existau încă și mai multe. Aici oamenii le numeau menhire. Bătute de vânt și ploaie, giganticele stânci rămâneau neclintite, indestructibile și... inexplicabile: monumente ce sfidau trecerea timpului, proclamându-și în tăcere atotputernicia.

În liniștea din cameră, Marian își simțea nervii încordați — nervii, a căror existență părea s-o descopere abia acum; îndrăzni să privească spre Griffith.

El venise mai aproape. Stânca amenințătoare se preschimbase într-un om ca toți oamenii. Un bărbat înfocat, dur și impunător ca un menhir înfierbântat de căldura din adâncul pământului pe care se înalță.

Nu cumva puteau comunica și fără vorbe? Stânjenită, Marian descoperi că da. Îi înțelegea perfect furia și dorința arzătoare. O dorea cu aceeași disperare cu care ar fi vrut să-și înăbușe dorința.

Oare Griffith avea vreo slăbiciune? Dacă da, atunci aceea era Marian, și tânărul se lupta s-o alunge într-un ungher al vieții lui tihnite de până atunci.

— Ți-e mai bine? o întrebă el, cu glasul tremurând de dorință.

Ea nu găsi putere să-i răspundă, mulțumindu-se să dea din cap.

— Ne vom căsători de îndată ce se vor face strigările în biserică.

Ea se grăbi să protesteze:

— Nu!

Griffith păru să crească și mai înalt.

— Trebuie să ne purtăm ca doi oameni cu capul pe umeri.

Cu ochii la el, Marian descoperi că nu-și mai amintea decât acea întâlnire năvalnică și tulburătoare din patul lui. Dar se sili să-și păstreze gândirea lucidă. Era răspunzătoare de soarta lui Lionel. Începu să vorbească încet, cu grijă pentru gâtul ars de usturime.

— Asta și fac. Nu mă pot mărita cu un supus al regel Henry. Nici acum, nici altă dată.

Pe chipul lui se așternu o expresie întristată, iar Marian îi simți durerea de parcă ar fi fost a ei. În mod ciudat, îi era rușine de bănuielile prin care spera să-și salveze copilul.

Griffith se apropie de fereastra care dădea spre curtea interioară. Se sprijini cu spatele de zid și începu să vorbească, neînduplecat ca o stâncă.

— Am să cer preotului să anunțe căsătoria noastră în biserică, în următoarele trei duminici.

— Pierdere de timp!

— Vom vedea, replică el.

— Fiule, se auzi glasul nemulțumit al hui Rhys, n-o poți sili să se mărite cu tine.

Marian făcu ochii mari. În mijlocul încăperii îl zări pe tatăl lui Griffith, ținându-l în brațe pe Lionel. Părea că se află acolo de multă vreme.

Dar ea nu-l observase. Nu-și observase nici copilul, de care îi fusese atât de dor. Dacă se gândea bune, uitase și de Angharad, care continua să-i maseze gâtul.

— Trebuie să ne căsătorim, insistă Griffith. Pentru siguranța ei și a copilului.

— Cât timp rămân la noi, amândoi sunt în siguranță! vorbi solemn Rhys. Dar oricare-ar fi primejdia, preotul nostru nu va face strigările în biserică fără ca lady Marian să-și dea consimțământul.

Griffith ridică din umeri, încrucișându-și brațele la piept. Rhys așteptă, cu ochii la fiul său. Dar cum tânărul continua să tacă, tatăl său întrebă:

— Oare lady Marian are destulă putere ca să-și țină copilul în brațe?

— Sigur că da, răspunse Angharad.

Amândoi își dădeau silința să aplaneze conflictul dintre doi tineri.

— În ultimele trei zile n-a mai făcut deloc febră, iar puștiul e tot atât de zdravăn și sănătos cum era și Griffith la vârsta lui. Și la fel de neputincios.

Marian îl luă pe Lionel din brațele lui Rhys și-l strânse la piept, fericită, șoptindu-i vorbe dragăstoase.

— V-a dat mult de furcă?

— Nu! se grăbi să răspundă Lionel.

Rhys începu să râdă.

— E tare drăgălaș. L-ai crescut așa cum trebuie: isteț și sănătos.

— Nu! repetă Lionel, cu o sărutare lipicioasă pe obrazul Marianeii.

Trăgând cu coada ochiului spre Griffith, ea văzu că tânărul îi urmărea, zâmbind. Lui Griffith îi priise săptămâna petrecută acasă, la părinți. Se îmbăiașe și acum purta haine noi și curate, în culori vii, după moda de la Curte. Își tăiașe și-și periașe părul, care lucea ca lemnul de abanos lăcuit. De fapt, așa cum presimțise Angharad, sângele începea din nou să pulseze în vinele Marianeii. Griffith arăta, într-adevăr, a pețitor.

În aceeași clipă, el spuse:

— Pe Marian am întâlnit-o grație lui Lionel. Pentru asta îi sunt recunoscător.

Marian își zise că Griffith alesese o cale înțeleaptă. Măcar de l-ar fi crezut părinții lui!

Își găsi de lucru cu Lionel, dându-i și lui o pernă și acoperindu-i piciorușele cu pătura.

Angharad se simți obligată să umple tăcerea.

— Cel puțin, nu v-ați cunoscut așa cum s-a întâmplat cu mine și cu Rhys.

— Ce tot spui acolo? o mustră Rhys. Doar n-a fost chiar așa o catastrofă!

— O catastrofă? repetă Angharad.

Apoi, întorcându-se spre Marian, îi explică:

— Noi doi ne-am cunoscut abia la slujba de căsătorie

— Așa au găsit de cuviință părinții noștri, interveni solemn Rhys.

Dar imediat începu să râdă.

— Ce știau ei? Sau eu? Mie puțin îmi păsa. N-avea prea mare importanță pe cine iau de nevasta. Abia împlinisem douăzeci și unu de ani, fusesem uns cavaler și mă consideram intrat în rândul lumii.

— Iar eu n-aveam decât doisprezece, șopti Angharad.

Rhys o dojeni, ridicând arătătorul.

— Dar aveai niște forme adorabile.

— M-a speriat de moarte.

— Credeam că te aștepti la una ca asta.

— A intrat în dormitor, s-a uitat la mine, care-l așteptam tremurând în pielea goală, și-a

declarat: „Eu nu mă culc cu un copil.”

— După care am ieșit din cameră.

— Adică te-ai năpustit afară! îl acuză Angharad.

— Doar nu vrei să-mi găsești vină pentru asta, ripostă Rhys.

— Nu, surâse Angharad. În sinea mea am răsuflat ușurată... deși umilită în ochii lumii.

Rhys zâmbi și el, iar Marian avu senzația că-și îmbrățișează din priviri soția. Între ei exista o legătură trainică, ce se întărea odată cu trecerea timpului, astfel încât dorința din tinerețe nu era prea greu de aprins.

Griffith suspină, clătinând din cap.

— Sunt și-acum îndrăgostiți unul de altul, îi zise el Marianeii.

Ea nu răspunse. Îi era ușor să-și închipuie că împreună cu Griffith ar fi format o pereche la fel de fericită, depănând cu nostalgie amintiri de la începuturile idilei lor, fiecare știind ce urma să spună celălalt.

Dar la fel de bine își putea imagina că încă patruzeci de ani de-acum încolo soarta le-ar fi fost potrivnică.

— Cum s-a întâmplat? întrebă ea, conștientă că-i tremura glasul, iar lacimile stăteau gata să-i țâșnească.

— Vrei să spui, cum se face că suntem, totuși, împreună? îi vorba din gură Angharad, încrucișându-și în poală mâinile muncite. Păi... eu am crescut...

— Era o mândrețe de fată! adăugă Rhys.

— Taci din gură, că nici nu mă băgai în seamă! îl certă Angharad. Eu îți țineam casa, iar văduva din sat îți ținea de urât. N-ai dat nici o atenție farmecelor mele — de altfel, destul de discutabile!

— Până când ai început să flirtezi cu scutierul meu.

— Era de-aceeași vârstă cu mine, șopti Angharad la urechea Marianeii. Și frumos ca îngerul ispitei!

— Și pe deasupra, prost ca noaptea! completă Rhys.

— Sfântă Winifred! Așa-ți părea ție, pentru că-și închipuia că puțin îți pasă. Și, într-adevăr, nu ți-a păsat, până în clipa când ai văzut că *altora* le pasă.

Pufni, amintindu-și indignarea de-atunci.

— Cum face câinele cu osul: nu-l mănâncă decât atunci când vede că-l râvnește alt dulău.

— Să știi că nu eram chiar atât de indiferent pe cât spune nevastă-mea! murmură Rhys, aplecându-se spre Marian.

Angharad își încrucișa brațele pe pieptul opulent.

— Hm!

— O, sigur c-o remarcasem. Trupul i se împlinise și chiar avea pe vino-ncoa. Dar eram căsătoriți de patru ani și nu puteam schimba rânduielile așa, deodată. Ceilalți ar fi zis că-s dobitoc dac-am ajuns să-mi curtez propria nevastă.

Oftă, apoi adăugă, profund mâhnit:

— Deși asta mi-ar fi fost mult mai ușor.

Angharad își ascunse zâmbetul, dar Marian nu reuși aceeași performanță. Văzându-l pe bărbatul acela cât un urs intimidat de minuscula lui soție, nu se mai putu stăpâni și izbucni în râs.

— Vezi? Vezi, fiule? se înfurie Rhys, arătând spre amândouă. Femeile nu-și respectă nici

soții, nici iubiții. Eu le povestesc despre umiliința pe care-am îndurat-o, și ele se prăpădesc de râs.

— Într-adevăr, tată! E de-a dreptul revoltător!

— Sigur că e! Întări Rhys, privind-o încruntat pe Marian. Nu văd nimic de râs în toate astea.

Marian își dresese glasul, încercând să redevină serioasă.

— Continuă, te rog. Ce-ai făcut cu scutierul?

— L-am trimis înapoi, la părinți, cu coada între picioare. Eu l-am scos din sărăcie și mizerie, educându-l ca să-mi fie scutier, și nemernicul o curta chiar pe nevastă-mea! Chiar pe nevastă-mea! repetă el, dând furios din mână.

Marianei nu-i fu greu să înțeleagă că alungarea scutierului se petrecuse cu mare tevdatură. Când Angharad își anunță, în treacăt, soțul că servitorul cu pricina se întorsese, Rhys își ieși din fire:

— Și ce, crezi că-mi face vreo impresie? E dobitoc, și necopt, și...

— Nu mai e necopt acum, îl întrerupse Angharad. Dar e la fel de frumos și năvalnic, așa că bagă de seamă cum te porți.

Vechea ceartă reușea și-acum să stârnească reacțiile de odinioară. Rhys se înroșise ca racul de furie, așa că Marian se grăbi să intervină:

— Ce s-a întâmplat cu voi după ce-ați rămas singuri?

Rhys se strădui să-și înghită vorbele mânioase, apoi, prinzând privirea neliniștită a soției, făcu un efort să depășească momentul.

— Am umblat de colo-colo ca scos din minți. Mă așteptam ca Angharad să se târască la picioarele mele, cerșindu-mi iertarea.

— Evident c-a așteptat degeaba! pufni femeia.

— Când colo, ea era cea supărată! zise Rhys, încă uimit de izbucnirea de odinioară a soției sale prea-supuse. Zicea că-i vina mea.

— Și chiar era! nu se lăsă Angharad.

— Așa că m-am trezit cu o nevastă de doisprezece ani, care-mi spunea că are șaisprezece și că s-a săturat să mai fie socotită un copil.

— Iar el mi-a zis că dacă vreau să fiu socotită femeie în toată firea, atunci trebuie să mă port ca atare.

— Așa că m-am culcat cu ea.

Povestiseră pe rând, adăugând fiecare noi amănunte, dar în final precizarea directă a lui Rhys îi luă prin surprindere. Amândoi roșiră până în vârful urechilor. Schimbară o privire rapidă și Rhys începu să tușească. Apoi vorbi din nou, cu glas mai potolit.

— Numai că să te culci cu o fecioară când ești în culmea furiei nu-i o idee prea înțeleaptă. Nu, nu! Cătuși de puțin. Au urmat lacrimile...

— Unele chiar ale lui, interveni Angharad.

— ...iar un bărbat trebuie să încerce să îndrepte situația, ceea ce nu-l pune într-o poziție prea avantajoasă.

Copleșit de amintiri, Rhys își șterse fruntea de sudoare și se rezemă de spătarul jilțului.

— Bineînțeles, asta nu se întâmplă chiar atât de des, slavă Domnului!

— Rhys! îl muștră Angharad.

Toți tăcură, cu ochii la Lionel, care se juca, ascunzându-se sub pătură. Nimeni nu părea dornic să deschidă gura. Marian nu îndrăznea să privească nici la Rhys, nici la soția sa, cu atât

mai puțin la Griffith.

Atunci tânărul își dresă glasul.

— De fapt...

Marian ridică privirea, scandalizată. Nu, nu putea fi adevărat! Doar nu voia să le spună adevărul!

— Marian și cu mine...

Fata simți că i se taie respirația și se ridică brusc în capul oaselor.

— Griffith?

— ...am avut o experiență asemănătoare...

— Griffith, te rog să taci!

— ...și am nevoie de ajutorul vostru ca să înfrunt consecințele.

Griffith se sprijini de pervaz, adăugând:

— Nu te teme, iubito, mama și tata mi-au dat întotdeauna numai sfaturi bune.

Disperată că el nu înțelegea, Marian izbucni:

— Dar nu-i vorba numai de tine și de mine!

— Nici nu le cer sfatul doar cu privire la noi doi! o liniști tânărul, cu o plecăciune, având grijă să rămână destul de departe de pumnii ei. Cu ajutorul lui Dumnezeu, o vom scoate la capăt. Trebuie să ne preocupe soarta lui Lionel.

— Griffith, îți interzic... începu Marian, încercând să ridice glasul.

Spre marea ei disperare, descoperi că nu putea vorbi.

— Copilul nu-i al ei, declară Griffith.

Marian răsuflă adânc de câteva ori, străduindu-se să-și recapete vocea, dar tânărul urmă, fără ezitare:

— Am avut dovada cu mai puțin de-o lună în urmă.

Angharad și Rhys se uitară consternați unul la altul, apoi la Lionel, la Marian și din nou la Griffith. Rhys își reveni primul din surpriză.

— Ce vrei să spui, băiete?

În sufletul lui Griffith se luptau orgoliul și rușinea. Trase aer în piept și spuse dintr-o suflare:

— Vreau să spun că atunci când s-a culcat cu mine era fecioară.

Marian își acoperi fața cu mâinile, scoțând un geamăt. Totul era pierdut. Taina lui Lionel fusese descoperită.

— Dar cum de-a ajuns fata în patul tău, Griffith? întrebă, uluită, Angharad.

— A... a avut un coșmar.

Apoi, dându-și seama că sunase caraghios, se grăbi să adauge:

— Vorbesc serios. Era albă ca varul la față și tremura din toate încheieturile... În aceeași zi Lionel fusese răpit și Marian se temea... că cineva... va lua...

— Bine... bine... încuviință Rhys. Dar zici c-ai făcut dragoste cu ea. Adică ai renunțat la burlăcie. Asta vrei să spui, nu?

— Da, tată.

Fata înălță capul, fără să înțeleagă. Părinții lui Griffith aveau cu totul alte preocupări. Pe Marian o îngrijora că Lionel era de sânge nobil și se întreba cum va influența acest fapt istoria Angliei, iar ei păreau că se interesează numai de Griffith... și de ea.

Rhys își frecă, încântat, mâinile.

— De ce-ai făcut dragoste cu fata?

— Mi-am pierdut controlul, tată! răspuse Griffith, cu capul în piept.

Angharad își plesni palmele, în culmea fericirii.

— Ți-ai pierdut controlul?

— Da, recunosc tânărlul.

— Cu lady Marian? insistă maică-sa.

— Da, repetă el.

Angharad își ridică brațele spre ceruri.

— Domnul fie lăudat! În sfârșit, avem și noi o fiică!

— Amin, întări Rhys.

Angharad îl sărută pe Lionel, apoi o strânse la piept pe Marian, care rămăsese uluită și îngrozită, și sări jos de pe pat.

— Mă duc să încep pregătirile de nuntă.

Rhys se sculă și el din jilț, pornind după ea.

— Iar eu mă duc să-i spun preotului să facă strigările în biserică.

Marian simțea că-i vulteste capul, însă tot mai găsi putere să se împotrivescă.

— Dar spuneți că nu veți îngădui căsătoria fără încuviințarea mea.

— Asta era înainte să auzim veștile uluitoare de-adineauri, răspuse Angharad, strângându-l de braț pe Rhys și plimbându-și privirea de la Griffith la Marian. Ne-ai înapoiat fiul, fetiço.

Marian nu pricepea nimic. De-ar fi fost îmbrăcată, ar fi sărit din pat, să-l înfrunte pe Rhys.

— Bine, dar cu Lionel cum rămâne?

— Lionel? repetă Rhys, uitându-se cu mare atenție la băiețel.

Copilul își vârâse capul sub pătură, azvârlind perna pe podea, și izbea cu piciorușele în tăblia patului.

— Ia-l în brațe pe Lionel, Angharad. Să-i lăsăm singuri pe porumbeii noștri.

— Cred că Marian ar vrea să știe ce părere aveți despre copil, acum când ați aflat că nu-i al ei, zise Griffith.

— Și mai vreau să știu, izbucni Marian, dacă jurați să păstrați secretul.

Rhys și Angharad o priviră nedumeriți, fără a-i înțelege îngrijorarea. În cele din urmă, Rhys vorbi în numele său și al soției:

— Dacă ai lăsat să se creadă că-i al tău, distrugându-ți reputația și șansa de-a fi fericită, înseamnă c-ai avut temei serios. Tu-l cunoști, fără îndoială, și Griffith îl cunoaște dar dacă nu vrei să ni-l spui și nouă, nu-i nici o supărare. Asta voiai s-auzi din gura noastră?

— Jurați-mi să păstrați secretul, șopti Marian, înfrigurată și temătoare. Jurați-mi!

Rhys se crispă, iar Angharad suspină, vădit îndurerată.

Griffith gemu, clătinând din cap.

— N-a vrut să vă jighească, tată. Dar dacă l-ați cunoaște pe tatăl ei, ați înțelege.

Rhys îl privi cu răceală, dar Angharad îi puse mâna pe piept, cu ochii în ochii lui. El înțelese și încuviință din cap, apoi se apropie de Marian, luându-i mâna în mâinile sale aspre.

— Harbottle mi-a povestit despre tatăl tău, așa încât te iert. Dar acum ești în Țara Galilor, la rudele tale. Și dacă în noi nu ai încredere, atunci în cine?

Capitolul 12

Ușa se închise fără zgomot în urma lui Rhys, Lionel și Angharad. Marian îi urmărise cu privirea, întrebându-se dacă nu cumva părinții lui Griffith își pierduseră mințile. Să aibă încredere în ei pentru că erau rude? Ce nebunie mai era și asta?

Și totuși, avea încredere în Angharad. Nici nu putea să nu aibă. Iar Rhys... păi, dacă Art era însoțitorul lui Lionel, iar Griffith poza în tată al lui Lionel, atunci modelul lui era cu siguranță Rhys. Fiul își imita tatăl până în cele mai mărunte gesturi. Marian se înroși, amintindu-și cât de jignit se simțise Rhys când îi ceruse să jure că va păstra taina.

— De ce-a venit Harbottle? întrebă ea.

Griffith oftă, îndepărtându-se de fereastră.

— Se pare că ți-a luat urma în Țara Galilor. Când n-a mai dat de tine, a întrebat unde-i castelul Powel.

— De ce?

El se apropie de pat, cu pași rari, fără să scoată un cuvânt.

— Pentru că vrea să pună mâna pe tine.

— Prostii!

Îi tremura glasul și se sili să se stăpânească.

— Se vede treaba că l-a trimis tata.

— Mie mi se pare că tatăl tău s-a cam spălat pe mâini în privința lui Harbottle. Ca și noi, de altfel. Acum patru zile, i-am dat drumul să plece, după ce i-am îndesat în traistă haine uscate și destulă hrană cât să-i ajungă până în Anglia... dacă-i iute de picior. Dar individul pare dispus să-și riște pielea, numai să pună mâna pe tine, pentru că servitorii ne-au prevenit că un bărbat tot dă târcoale castelului.

Griffith veni lângă ea și se așeză pe marginea patului.

— De fapt, mai mulți slujitori l-au văzut stând la pândă.

Marian ar fi vrut să-i mai ceară niște explicații, dar el își scoase cizmele, apoi jiletca. În clipa când își duse mâna la șiretul pantalonului, ea întrebă în șoaptă:

— Ce-ai de gând să faci?

— Să aflu adevărul despre Lionel. Nu tot așa am descoperit și adevărul despre tine?

Își scoase pantalonul, apoi cămașa. Marian rămăsese cu ochii la el ametețită de reacția lui imprevizibilă.

— Ai venit în patul meu, am stat de vorbă, am făcut dragoste, iar când s-a terminat, îți cunoșteam taina.

Inima Mariane pulsa năvalnic. Brusc, îi pieri acel sentiment al inutilității, care se opunea însănătoșirii ei. Își recăpătase puterile și se simțea în stare s-o ia la fugă. Departe de el. Totuși...

— Ei?

Sau, poate, *către el!*

— A fost așa de simplu!

El râse cu blândețe.

— E cel mai simplu lucru din lume. De asta ne-a făcut Dumnezeu deosebiți unul de altul, ca să ne potrivim atât de bine.

Tânărul se întinse pe pat lângă ea, cu trupul gol și ars de soare, și-o luă în brațe. Marian își

încleșta degetele pe pătură, strângând-o în jurul trupului.

— Ar putea să vina cineva.

— Nu uita că suntem într-o casă velșă. La ora asta toată lumea știe că duminică se vor face strigările.

Zâmbi, așezând perna lui Lionel lipită de-a Marianeii, și-și culcă fruntea pe umărul ei.

— Velșii știu să se poarte în astfel de împrejurări.

Socotind că spusese destul, tăcu, rămânând nemișcat. Minutele treceau, iar Marian simțea că-i pocnesc nervii de atâta încordare. Nemaiputând suporta tăcerea, izbucni:

— Ce vrei de la mine?

— Mai multe lucruri, răspuse Griffith, plimbându-și degetul pe conturul sânilor ei. În primul rând, după cum ți-am spus, vreau s-aud povestea lui Lionel.

Marian își descleștă brusc degetele de pe pătura cu care încercase să se protejeze.

— Asta nu pot să-ți spun.

Griffith oftă, și răsuflarea lui îi încălzi pieptul prin pânza subțire a cămășii de noapte.

— Tocmai de asta mă temeam, gemu el. Nu te pot sili să-mi spui un, adevăr pe care-ar fi trebuit să mi-l încredințezi de bunăvoie.

Tonul lui Griffith o întrista, iar atingerea lui o făcu să-și amintească. Dacă ar fi fost o femeie cu experiență, așa cum îi lăsa pe alții să creadă, s-ar fi putut apăra prin alte amirritiri. Dar așa, în minte îi venea numai noaptea petrecută cu Griffith — o imagine atât de vie, încât aproape o făcu să piardă șirul discuției.

— Nu pot spune nimănui.

— Nici măcar mirelui tău?

— Nu mă pot mărita cu tine.

— Ah, iată cel de-al doilea lucru pe care voiam să ți-l cer: consimțământul de a-mi fi soție.

— Nu.

Nu vorbise chiar atât de hotărât pe cât ar fi vrut, pentru că el tocmai o sărutase lângă ureche.

— Căsătoria astaprezintă o serie de avantaje.

— Și dezavantaje.

— Ca de exemplu?

— Lionel nu va putea să...

Se opri. Fusese cât pe ce să se trădeze. Nu se putu împiedica să nu admită șiretenia lui Griffith.

El surâse cu tristețe în colțul gurii și Marian își înfrână cu greu pornirea de a-i urmări conturul buzelor cu vârful limbii.

— În primul rând, Lionel va fi mai în siguranță cu mine decât fără mine.

Ea se încordă ca un arc, iar Griffith își înălță fruntea.

— Nu ești de-aceeași părere?

Marian nu știa ce să răspundă. Sufletul și mintea ei se războiau, fiecare încercând să capete supremație asupra trupului. Renunțase la iubire de dragul lui Lionel, iar când Griffith se dovedise a fi mare maestru într-ale iubirii, încercase să fugă din calea lui. Poate că, într-adevăr, Lionel va fi mai siguranță alături de Griffith, dar Marian făcuse un jurământ față de lady Elizabeth, pe care nu putea să-l calce în picioare.

— Și cu aceasta, ajungem la cel de-al doilea argument în favoarea căsătoriei, spuse

tânărul, politicoș ca un curtean sigur pe el ca un rege. Am discutat cu preotul nostru, care-i un om tare înțelept. Jurământul de căsătorie e mai puternic decât jurământul de credință al cavalerului față de suveranul său — deși amândouă sunt legăminte sfinte, făcute în fața lui Dumnezeu. Sper să nu fiu silit să aleg între soție și rege. Nădăjduiesc să-mi pot sluji în continuare regele, fără vreun neajuns pentru soția mea. Dar, în ultimă instanță, voi păstra secretele soției, voi avea grijă de averea și copiii ei, rămânându-i credincios mai presus de orice alte jurăminte.

Marian ciupi, nervoasă, pătura cu degetele.

— Înțeleg.

— Dar mă crezi?

Griffith se săltă într-un cot, cu mușchii jucându-i sub piele, și se aplecă deasupra ei.

— Vrei să auzi și cel de-al treilea argument în favoarea căsătoriei?

— Cred că...

— Iată-! șopti tânărul, acoperindu-i fața cu sărutări.

Marian îi simți buzele, răsuflarea parfumată, pielea netedă a obrazului proaspăt bărbierit, și închise ochii de plăcere — o plăcere pe care întunericul de sub pleoape nu făcea decât să o sporească.

— M-ai speriat, iubito... îi murmură el la ureche. Credeam că o să te pierd și n-aș fi putut îndura...

— Nu trebuie să facem asta... șopti Marian, dorindu-și să fi vorbit mai hotărâtă și să fi avut mai multă voință.

— O fac doar ca să te conving să te măriți cu mine.

În ochii Mariane se citea stupefacția.

— Vrei să spui că, dacă-mi dau consimțământul, pleci și mă lași în pace?

Amândoi se priviră fix câteva clipe.

— Accepți? întrebă el, cu o expresie de nepătruns.

— Mai întâi, răspunde-mi.

Tăcerea lui ascundea aceeași luptă între pasiune și rațiune. În cele din urmă, zâmbi fără veselie, în vreme ce ea îl țintuia cu o privire îndurerată.

— Nu. N-am să plec. Orice-ai spune tu.

Îi dezlegă panglica din păr și-i despletii cozile groase.

— Datorită ție mi-am pierdut sângele rece și onoarea... Dar m-ai făcut de două ori mai bărbat ca înainte.

Își îngropa fața în pletele roșcate, revărsate pe pernă, murmurând:

— Așa încât acum vreau să te răsplătesc în același fel.

Ea râse cu amărăciune:

— Să faci din mine un bărbat?

— Să te fac să uiți de tine.

Își înalță fruntea, cu expresia cavalerului sigur de victorie încă înainte de-a intra în luptă,

Marian se simțea slăbită, deși nu chiar atât de mult ca în urmă cu câteva ceasuri. Nu chiar atât încât să nu i se poată împotrivi. Când mâna lui îi atinse șiretul cămășii de noapte, ea îl opri, speriată.

— Unde vrei să-mi pun mâna, *my lady*? zâmbi el. Dorința ta e poruncă pentru mine. Vrei să-ți mângâi umerii? Sunt cei mai frumoși pe care i-am văzut vreodată: puternici, deși scobitura

lor trădează o feminitate ascunsă. Te-am admirat pe furiș și m-am minunat ce frumos contur are trupul tău: cu talia îngustă, Cu șoldurile arcuite, care ademenesc bărbații, făgăduind paradisul pe pământ.

Degetele ei tremurau. Se lăsă pe pernă, mirându-se câtă plăcere îi făceau vorbele lui.

— Nu cumva mâna mi-e prea grea, *my lady*? întrebă el, vorbind încet și rar, pe un ton plin de subînțelesuri. Așează-o tu acolo unde vrei.

Marian își adună toate puterile și-i așează mâna pe... pătură, cât mai departe de ea.

Continuând să zâmbească, Griffith se saltă într-un cot, sprijinindu-și capul în palmă, și privi spre mâna pe care Marian o respinsese.

— Bine-ai gândit, *my lady*. Hai să vedem amândoi unde-i mai bine să încep cu mângâierea. Eu unul aș vrea să-ți ating sânii. Nu-s nici prea mici, nici prea mari, dar foarte sensibili. N-am să-ți uit niciodată geamătul de plăcere când ți i-am sărutat data trecută. Ca o pisică, ți-amintești?

Marian simți că i se oprește respirația și că se învâрте camera cu ea. Nu cumva i se făcuse iarăși rău? Sau poate leacul acela dezgustător...

— Atunci ai fi vrut mai mult, dar nu prea știai ce să-mi ceri. Acum știi, nu-i așa??

Sfârcurile sânilor ei se întăriseră, ținând loc de orice alt răspuns. Marian își încrucișă brațele pe piept, deși Griffith n-avea cum să ghicească ce se întâmplase sub pătură.

— Va să zică, n-ai uitat! râse el. Când ți-am sărutat sânii, a trebuit să te țin în frâu, erai înnebunită de plăcere. Mă trăgeai de păr și nu știai nici tu dac-ai fi vrut să continui sau să mă opresc. Dar când am încercat să mă opresc...

— Pe toți sfinții...

— Mi-ai lipit din nou gura de sânii tăi, și i-am sărutat iar și iar, până când am crezut că-mi voi pierde mințile de plăcere.

Își netezi pieptul, iar ea privi, fascinată, smocurile de păr negru și creț țâșnind la loc în urma degetelor lui.

— Și bărbatul savurează astfel de senzații.

În mintea Mariane începură să se perinde imagini sugestive, posibile reacții ale lui Griffith la sărutări atât de îndrăznețe.

Asta fusese și intenția lui. Surâse în colțul gurii și Marian simți cum o cuprinde furia la gândul că Griffith încerca s-o ademenească prin cuvinte. Își scutură cu înverșunare capul sprijinit în perne.

— Te rog să pleci!

El îi îndepărtă ușor o șuviță rătăcită pe frunte.

— Îmi ceri cam mult, iubito...

Îi prinse obrazul în palmă, și-și plimbă vârful degetului pe genele ei.

— Și totuși, nu îndeajuns. Mai ai încă multe de învățat până să știi cum să faci dragoste. Nici nu se putea altfel. N-am avut vreme să-ți destăinui toate tainele. De pildă, ți-ai închipuit că un bărbat poate săruta o femeie aici...

Îi puse palma pe pubis.

— ...făcând-o să țipe de plăcere?

Instinctiv, ea își apropie genunchii, de teamă ca degetele lui să nu-și continue explorarea. O clipă, reuși să-și potolească propria dorință. Apoi o copleși același val de fierbințeală — mai puternic, aproape dureros, și, totuși, divin. Dar nu chiar...

— Nu!

— Îți jur că acesta-i adevărul. Iar femeia poate face și ea același lucru.

— Și-ai să îți de plăcere? întrebă Marian.

Intenționase să fie sarcastică, dar nu reușise să-și ascundă pasiunea.

— Încearcă și-ai să vezi.

Se rostogoli pe spate, cu brațele sub cap. Avea umerii, pieptul și brațele musculoase și puternice, iar în această poziție, coastele se desenau ușor sub piele. Își încorda abdomenul sub privirea ei, și Marian avu impresia că-i zvâcniseră și picioarele. Poate că i se păruse. Nu îndrăzni să meargă cu privirea mai departe... Ridică brusc capul, cu ochii în ochii lui.

Ochii tânărului străluceau ca aurul topit, tulburând-o mai mult ca orice gest și-orice cuvânt, îi citea limpede gândul, înțelegând patima care-i răscolea.

— Închipuie-ți ce-ar însemna să mă atingi și tu... murmur el. Să mă ai în puterea ta... Să mă înfior până în străfundurile ființei mele când îmi mângâi pieptul, apoi pânțele, apoi... Imaginează-ți gustul meu... și geamătul meu de plăcere, când buzele tale umede s-ar deschide ca să mă primească...

Ea îi puse palma pe gură, silindu-l să tacă.

Nu voia să-l atingă, dar nu se mai putea stăpâni.

Oare când se preschimbase velșul cel războinic într-un poet? Când învățase să ispitească prin vorbe?

Griffith îi sărută palma, iar când ea vru să-și retragă mâna, o prinse de încheietură. Începu să-i maseze pielea delicată și sensibilă, fascinat de netezimea ei și de vinișoarele albăstrii. Îi mângâie fiecare deget, iar și iar, până când Marian își strânse palma, ca să-și domolească fiorul de plăcere. Apoi îi duse degetele la buze, sugându-le unul câte unul.

Voia ca și ea să repete gestul. Aceasta era și dorința Mariane. Smucindu-și mâna, fata se ridică în capul oaselor. Pătura alunecă într-o parte, dezgolindu-i sânii abia ascunși sub cămașa de noapte transparentă. El o privi, fără a-și putea stăpâni un geamăt.

— Cât de frumoasă ești! murmură cu glas răgușit de emoție. Și ești toată a mea... Sânii aceștia sunt tot ai mei...

Marian se aplecă spre el, cu sângele pulsându-i în vine. Pentru primă dată de când sosise la castelul Powel se simțea bine și avea senzația că va trăi o veșnicie.

— Dacă-ți pui din nou mâinile sub cap, îți făgăduiesc să te las să-i săruți.

Era un risc calculat, Fără îndoială, el ar fi putut face uz de forță, posedând-o dincolo de orice împotrivire. Dar chiar și fără luptă, Marian îl dorea nebunește. Dar Griffith voia ca ea să i-o și dovedească.

Foarte bine!

— Pune-ți mâinile sub cap! ceru ea din nou

Tânărul șovăi o clipă, apoi, luând mâna de pe obrazul ei, se supuse resemnat.

Cu ce să înceapă? Era foarte important, mai ales privindu-l cum stătea întins ca un festin pregătit numai și numai pentru plăcerea ei. Și, în plus, aveau la dispoziție o zi întreagă. Își puse palmele pe umerii lui Griffith, urmărind cu degetul conturul fiecărui mușchi. Apoi coborî spre piept, spre șolduri și spre coapse. Îl mângâia fără grabă, dornică să cunoască îndeaproape un trup de bărbat și să-i afle reacțiile. Dornică să descopere secretul mult-lăudatului său control.

Pe chipul lui se citi o chemare disperată. Își încordă degetele de la picioare, coapsele îi zvâcniră. Tot trupul i se preschimbă într-o coardă de oțel.

— Tu ai vrut-o! îi aminti ea.

— Atunci fă precum ți-am cerut! porunci el, încruntat.

— Toate la timpul lor.

Se sprijini pe călcâie, și, punându-și mâinile pe șoldurile lui, se aplecă peste el, repetând.

— Toate la timpul lor.

Nările i se umflară de parfumul lui: un miros curat și bărbătesc.

— Ai făcut baie? îl întrebă Marian.

— Așa-i tradiția în familia mea... răspunse Griffith, apoi icni scurt, pentru că Marian începuse să-l muște de ureche. Înainte de nuntă, te îmbăiezi. Iar eu eram hotărât să... Nu pot vorbi, când îmi lingi urechea ca o pisică.

— Ștăpânește-te! replică Marian.

Gustul lui era la fel de plăcut ca înfățișarea, iar Griffith se cutremură de plăcere când Marian îi umezi sfârcul pieptului cu vârful limbii, suflând apoi ușor asupra lui.

Se strădui să rămână cu privirea la bârnele tavanului și spuse:

— Eram hotărât să mă port cu tine astăzi ca în ziua nunții. La urma urmei, o facem de ochii lumii.

— Ce anume? întrebă ea, frecându-și obrazul pânțelei lui.

— Nunta. Ne căsătorim doar de ochii lumii. Căsătoria noastră e deja consumată. Acum nu ne rămâne decât să facem strigările în biserică și să mergem la preot, ca să rostim jurământul.

— Dar dacă a fost deja consumată — murmură Marian apucându-i coapsele și plimbându-și vârful limbii de la genunchi spre șolduri — la ce mai e nevoie de încă o consumare?

El își înălță capul de pe pernă, ca s-o privească mai bine.

— Fiindcă-am crezut că mori.

Ea râse amuzată, dar Griffith vorbise cât se poate serios.

— Mă temeam că după ce te-am găsit robustă și fericită, ca o forță a naturii, urma să te pierd pentru totdeauna.

Își deschise brațele spre ea.

— Iubește-mă, Marian. Toarnă-mi în vine seva ta. Alungă umbrele.

Chemarea lui o înfiora până în măduva oaselor.

Acest bărbat — această stâncă! — avea nevoie de ea. Atât de mult încât uriașa lui voință se închina în fața pasiunii.

I-ar fi putut lua dorința în joacă?

Griffith voia mai mult decât să-i simtă trupul lipit de-lui. Îi cerea să-și unească viața cu a sa.

Nici un alt bărbat nu reușise s-o convingă să i se dăruiască, dar în brațele lui Griffith ap Powell se abandonase fără regrete și fără remușcări.

Își pusese soarta în mâinile lui. Va îndrăzni să i-l încredințeze și pe Lionel? Îl crezuse atunci când îi spusese că jurământul față de ea era mai presus decât legământul față de rege?

Răspunsul trupului era „Da!”, chiar dacă mintea continua să-i fie chinuită de îndoieli.

Sărută palma lui Griffith, iar el strânse degetele, de parcă ar fi vrut să-i păstreze sărutarea ca pe-o amintire. Cu mâini tremurânde, ea îl sili să se așeze din nou cu brațele sub cap. Îi atinse în treacăt obrazul cu sânul și el își întoarse fața, căutându-i sfârcul cu buzele. Marian se cutremură, deși îi primea sărutarea prin pânza subțire. N-o atingea. Nici nu era nevoie. Trupul ei

își strigă pasiunea ca un clopot în zi de sărbătoare. Când el își desfăcu buzele, Marian rămase o clipă nemișcată, retrăind în gând acea senzație divină.

Apoi se culcă pe spate, cu un surâs viclean. Griffith o provocase, iar ea se pregătea să-i răspundă, turnându-i în vine fiorul vieții, așa cum îi ceruse.

Își dezlegă șnurul cămășii de noapte, cu gesturi încete și senzuale, urmărindu-i fiecare schimbare de expresie, dezvelindu-și tot mai mult picioarele. În cele din urmă, cu o mișcare bruscă, își scoase cămașa pe cap, azvârlind-o pe podea.

Puse mâna pe acea parte a trupului lui pe care până atunci o ocolise și nu-și putu stăpâni râsul, văzându-i privirea uluită.

— O adevărată stâncă! glumi Marian, deși, probabil, el nici măcar n-o auzise. Apoi îl atinse cu buzele și el gemu, lăsându-se în voia plăcerii.

Totuși, făcu un efort să vorbească. Cu pauze mari și gâfâind, izbuti să articuleze:

— Acum... Vino, draga mea...

Își ținea ochii pe jumătate închiși, ca și cum ar fi privit spre soare. Marian se ridică, aplecându-se spre el.

— Vino peste mine, îi spuse Griffith, văzându-i șovăiala.

Într-o fracțiune de secundă, Marian înțelese. Ațâțându-l pe el, nu făcuse decât să-și ațâțe propria dorință. Se așeză deasupra lui, primindu-l înlăuntrul ei puțin câte puțin. Era foarte strâmtă, dar curând durerea făcu loc plăcerii. Îl simțea tremurând în trupul ei, dar el nu făcea nici o mișcare. Era femeie și țintuia sub trupul ei un luptător. Plăcerea bărbatului îi dădea Marianeii uriașe puteri asupra lui, puteri pe care voia să le testeze până la capăt.

Prefăcându-se neștiutoare, întrebă:

— Și-acum, ce trebuie să fac?

El se încruntă, parcă nevenindu-i să creadă.

— Mișcă-te în sus și-n jos.

— Așa?

— Da.

— Și-așa?

— Da.

— Vrei mai repede?

— Da. Nu. Dumnezeuule! Fă cum îți place ție!

Continuând să se miște, Marian se lăsă pe spate, sprijinindu-și palmele de coapsele lui.

— Îți place?

El scoase un geamăt dureros.

— Chiar vrei să mă ucizi?

— Cu plăcere.

Își plimbă palmele pe trupul lui încordat ca un arc, de parcă astfel ar fi vrut să-l ia în stăpânire.

— Vreau să teucid cu plăcere.

♣ ♣ ♣

— Criminală... murmură Griffith, înnebunit de mișcările ei.

— Cum?

Glasul Marianeii era toropit de somn. Părea atât de amețită încât tânărul simți în inimă ghimpele remușcării. Marian fusese prea slăbită pentru o dezlănțuire atât de pătimașă. Dar ce

putea el să facă? S-o fi așteptat să se înzdrăvenească? Dar atunci l-ar fi evitat prin tot felul de viclenii. Ori el avea nevoie de cel mai mic avantaj asupra ei. Pe măsură ce-și dădea seama că se aflau în pat, dezbrăcați, iar în minte îi reveneau imagini ale propriei îndrăzneli, începu să bată în retragere.

Griffith încercă să i-o ia înainte.

— Ești o criminală fără scrupule. Eram gata să mor de plăcere și nici c-ar fi existat o moarte mai atrăgătoare.

Vorbea cu un ușor accent velș, care dădea cuvintelor o nuanță senzuală.

Ea se ghemui cu capul la pieptul lui. Griffith surâse. Probabil Marian găsea că-i mai ușor să-i simtă trupul lângă al ei decât să-l privească în ochi.

— M-am gândit... — începu tânărul, răsfirându-i pletele roșcate în șuvițe printre smocurile de păr negru de pe pieptul lui — că pentru nuntă am putea avea un *eisteddfod*.

Șiretlicul lui își atinse scopul. Marian își lăsă deoparte timiditatea și, sprijinindu-se în cot, îi dădu mâna la o parte.

— Un... ce? Care nuntă?

— Un *eisteddfod*, pronunță el cu grijă, ca și cum singura lui preocupare ar fi fost s-o lămurească, pe Marian. Adică un grup de barzi și muzicanți, care vin să-și cânte cântecele și să-și recite poeziile.

Ea îl privi drept în ochi.

— N-am spus că mă mărit cu tine.

Griffith îi susținu privirea, cu un aer candid:

— Oare te-ai fi culcat cu un bărbat în mâinile căruia n-ai avea curajul să-ți încredințezi copilul? E posibil să ai instinct așa capricioase încât să nu te poți bizui pe ele?

Marian își dădu la o parte părul răzlețit pe frunte, într-un gest care-i trăda nesiguranța.

— Femei mai înțelepte decât mine s-au bizuit pe instinctele lor și-au dat greș, zise ea. Într-adevăr, ai fi putut să ne faci rău, însă cine știe dacă na cumva aștepți porunca altcuiva...

Griffith se simți profund jignit că Marianeii îi trecuse prin minte așa o grozăvie. Se ridică încet în capul oaselor.

— Nici o poruncă din lume nu m-ar putea face săucid un copil.

— Nici dacă ai fi proscris și înfierat ca trădător și ți-ai pierde pământurile? Sau dacă ți-ai rata șansa unei funcții înalte?

Neînduplecat ca boul în jug, Griffith îi răspunse:

— Eu nu duc război împotriva copiilor.

— Până și-n clipa asta s-ar putea să te gândești că dac-aș naște alți copii — ai tăi, de astă dată — nu mă va mai interesa soarta lui Lionel.

În mod ciudat, repeta chiar cuvintele lui Harbottle. Griffith se simți jignit că Marian îi atribuia și lui păcatele lui sir Adrian.

— Dacă ne căsătorim, mă aștept să mă respecti, dar cred că nu-i prea greu pentru un bărbat să înșele așteptările unei femei, adăugă fata.

— Nu și-n cazul în care acesta e motivul pentru care refuzi căsătoria.

— Încă de când eram copil, urmă Marian, de parcă nici nu l-ar fi auzit, am învățat să nu mă încred în nimeni. E o obișnuință veche, adânc înrădăcinată în firea mea. Acum nu-i vorba doar de tine și de mine. La Curte am fost martora multor grozăvii, care-i înspăimântau chiar și pe cei ce le săvârșeau. L-ai cunoscut pe regele Richard, unchiul Elizabethei?

— Nu.

— Eu da.

Dându-l deoparte pe Griffith, se sprijini între perne și-și trase **pătura** la piept, rămânând cu spatele dezgolit, acoperit doar de cascada de păr roșcovan.

— A fost un unchi bun pentru Elizabeth și frații ei, precum și-un frate iubitor pentru regele Edward. Nu mi-aș fi închipuit nici în ruptul capului că era în stare de crime atât de oribile.

Griffith își strecură palma pe sub pletele ei, mângâind-o pe umăr.

— Nu mă flatează nici una din aceste comparații.

— Dar eu nu te compar cu nimeni. Nici măcar cu tata.

Glasul i se înăsprișe. Vorbise fără să-l privească. Nu cumva pentru că nu suporta să-l vadă în ochi? Sau pentru că-i era rușine de propriile-i bănuieli?

— Tot ce voiam să spun e că sufletul bărbaților e un hău întunecat și plin de primejdii, în care nu știi niciodată unde sclipește lumina adevărului.

— Înțeleg.

Și chiar înțelegea. Mâna îi alunecă de pe umărul ei, lăsându-i o dureroasă senzație de singurătate. N-avea rost să mai rămână în pat alături de-o femeie care îl socotea la fel de ticălos ca pe ceilalți bărbați întâlنيți în cale până atunci.

Vru să se dea jos din paf, dar mână Marianeii îl reținu.

— Crezi c-ar trebui să am încredere în instinctele mele?

În sufletul lui Griffith se aprinse o licărire de speranță.

— Sunt convins.

— Ei bine, instinctul îmi spune că-mi ascunzi ceva.

Speranță abia înfiripată se nărui brusc și în locul ei țâșni un val de mânie, nimicitoare ca o furtună pe mare. Nici Griffith nu se aștepta la o asemenea reacție. Năucit, făcu un efort supraomenesc să-și păstreze gândul limpede.

Se trădase singur. Cine știe cum aflase Marian vechile bârfe! Degetele ei lungi și subțiri îi apucară strâns încheietura mâinii, ca pe mânerul unei spade mânuite cu măiestrie. Griffith se încruntă. Nu-i plăcea deloc asta. Chiar deloc.

Nu voia ca o femeie să-i citească în suflet și să-l joace după bunul ei plac. Își dorea o femeie care să știe să coase, să îngrijească grădina, să-i dăruiască fii, să i se supună fără prea multe întrebări— înțelegând că numai bărbatul avea dreptul de a pune întrebări — și să-și folosească înțelepciunea pentru a făuri o viață frumoasă pentru amândoi, o femeie care să priceapă că nu era treaba ei să gândească — și cu atât mai puțin să vorbească — despre tainele unui bărbat. Și totuși, o dorea pe Marian.

Marian cea curajoasă. Și cercetătoare. Cutezătoarea Marian.

— Prea naivă ca să-și dea seama că mi-a sfidat autoritatea pentru ultima oară, zise el cu voce tare.

Marian sări ca arsă, stacojie de indignare.

— N-ar trebui să-mi vorbești mie de căsătorie. Eu nu-s o proastă care se supune orbește unui bărbat.

Griffith îi puse palmele pe umeri și-o trase înspre el, privind-o drept în ochi.

— Dacă voiai un bărbat pe care să-1 târâi de căpăstru ca pe-un armăsar încăpățânat, atunci nu trebuia să te culci cu mine. Dar acum e prea târziu. Am făcut toate pregătirile de nuntă, porți în tine sămânța mea și, cu voia Domnului, ne vom căsători și-am să te învăț să-ți știi

lungul nasului.

În ochii lui ardea o hotărâre nestrămutată. Vorbise la fel de înverșunat ca în ziua când se întâlniseră pentru prima dată. Dar atunci amândoi erau îmbrăcați și stăteau în picioare. Între ei nu exista un pat, cu așternutul răvășit, care să-și ceară drepturile.

De-ar fi fost înțeleaptă, Marian ar fi trebuit să-și țină gura și să fugă de la castelul Powel cu prima ocazie. Dar ea nu fusese niciodată înțeleaptă.

— Poate că *eu* am să te învăț să-ți cunoști lungul nasului, spuse ea. Poate că...

El îi astupă gura cu o sărutare, culcând-o din nou pe pat, cuprins de patimă. Cumva era și furie? Posibil. Marian îi simți durerea și dezamăgirea, și începu să înțeleagă.

Griffith își dorise o viață liniștită și o nevastă ca toate celelalte, iar acum era prizonierul propriului său cod al onoarei. Îi răpise fecioria, o învățase să iubească și-și închipuia că-i obligat s-o ia de soție. Ea se desprinsese din îmbrățișare, spunând:

— Nu te silesc.

— Ce anume? întrebă el, cu o privire rătăcită.

— Să te însori cu mine. Nu sunt femeia potrivită pentru tine.

El mormăi ceva și-i tăie vorba cu altă sărutare, pățimașă și dominatoare. Prinzându-i obrazul în palme, o privi pătrunzător, spunând:

— Tu ești a mea. Indiferent cum sau de ce, dar ești a mea.

— Mă gândeam...

— Nu te mâi gândi la nimic.

O sărută din nou, fără a-i lua în seamă împotrivirea.

— Dar tu...

— Fără nici un „dar”.

Altă sărutare.

— Tu...

— Fără „tu”. Fără „eu”. Numai „noi”.

Marian nu-și mai aminti ce voia să spună. Se zbătea din ce în ce mai puțin convinsă, așa că el își slăbi strânsoarea. Continua s-o țină în puterea trupului său, continua s-o dorească, dar în primul rând voia să-l dorească și ea. Ceea ce fusese o luptă se preschimbase încet-încet în îmbrățișări pățimașe. Marian era gata-gata, să cedeze, când pe coridor răsună un urlet, care-i făcu pe amândoi să sară în picioare.

— Nu puteți intra acolo! se auzi glasul lui Art.

Apoi altă voce, necunoscută:

— Va să zică, aia-i ușa. Bun! Acum voi împlini ceea ce am de împlinit.

Griffith înjură printre dinți. Ușa zbură de perete. Marian scoase un țipăt ascuțit. O voce sepulcrală rosti răspicat:

— Vă aduc salutul maiestății sale, regele Henry.

Capitolul 13

Art cotcodăcea ca o găină într-un coteț în care-a intrat vulpea:

— Am încercat să-l opresc, Griffith, dar nici n-a vrut s-audă.

Griffith o acoperi repede pe Marian cu cearșaful și sări jos din pat. Gol pușcă și furios la culme, se îndreptă, cu pași ui iași, spre mesager:

— Oliver Churl⁴, așa-i?

— Oliver King, îl corectă emisarul, fără să se tulbure. Mai precis, secretarul particular al lui Henry Tudor. Îți aduc salutul maiestății sale regele.

Griffith aruncă o privire la mogâldeța care tremura ascunsă sub pături.

— Maiestatea sa regele a ales momentul cel mai potrivit. Art, dă-mi hainele.

Bătrânul se grăbi să-i împlinească porunca, aducând hainele azvârlite prin toată încăperea. Cu mâinile în șolduri, Griffith își îndreptă spinarea și-și înălță bărbia, în dorința de a-l intimida pe omulețul înveșmântat în straie scumpe aflat dinaintea lui.

Fără succes.

— îmi cer iertare că ți-am întrerupt plăcerea, sir Griffith, dar — după cum știi — regele Henry nu-i un om prea răbdător. M-a trimis să te caut încă de acum două săptămâni și de-atunci am bătut drumul la castelul Wenthaven, apoi am colindat toți munții din Țara Galilor până să te gălesc.

Griffith simți cum încolțește în el dorința de acțiune.

— Ai mers prea încet.

— Ba deloc. Am mers chiar foarte repede, dacă te gândești că nici măcar nu știam unde să te caut. Regele Henry și-a închipuit că-i urmezi porunca, nu că te-ai dus acasă să te odihnești. Doar dacă...

Îl țintui pe Art cu o privire sfredelitoare.

— ...servitorul a uitat să-ți înmâneze scrisoarea regelui.

Oliver se număra printre pușinii pentru care Art avea un profund respect.

— I-am înmânat-o, *my lord*, precum ați poruncit.

Surprins de atitudinea bătrânului, Griffith își cercetă oaspetele cu o privire mai atentă. Poate că Oliver era, într-adevăr, prea bine îmbrăcat și vorbea cu un ușor accent franțuzesc, dar trupul său musculos avea o anumită eleganță, iar ochii îi sclipeau de inteligență.

Fără îndoială că Henry știa să-și aleagă slujitorii. Oliver era unul dintre pușinii care rămăseseră alături de rege atât la bucurie cât și la necaz, și-și cunoștea poziția la Curte.

Mânia lui Griffith se potoli ca prin farmec. Tânărul începu să se îmbrace cu hainele pe care i le întindea Art.

— Am urmat întocmai poruncile regelui, spuse Griffith pe un ton măsurat.

— Atunci unde-i lady Marian? întrebă King.

Griffith făcu un semn către pat.

Chipul lui Oliver oglindea un amestec de surpriză și oroare. Treptat, căpătă o expresie gânditoare și, în cele din urmă, reveni la masca surâzătoare și impenetrabilă a curteanului versat.

— Nu-mi amintesc ca regele să fi specificat că aveai și datoria asta, dar niciodată nu poți ști la ce se gândește maiestatea sa. Poate chiar așa voia — sau spera — să se întâmple.

Art își ciocăni ușor fruntea cu degetul. Griffith îi făcu semn lui King să tacă, cu ochii la păturile care începuseră să se miște. Dar Marian continua să-și ascundă fața și pe Griffith îl năpădi un val de duioșie la gândul că o femeie cu o reputație ca a ei se putea rușina fiind găsită într-o situație compromițătoare. Mai ales că presupunerile lui Oliver o făcuseră cu siguranță să

⁴ *Churl* (engl.)-bădăran, mitocan, (n.t.)

se albească la față.

Pe King părea să-l intereseze reticența Marianeii, întrucât nici el nu-și lua ochii de la pat.

— Regele te cheamă de îndată la el.

Griffith, care tocmai își lega mantia, încremeni cu degetele pe șnur.

— De ce?

— Conte de Lincoln a ajuns în Irlanda, unde și-a unit torțele cu conții de Kildare și Desmond, precum și cu pretendentul, la tron. În catedrala Christ Church din Dublin l-au încoronat pe impostorul ăla, cu numele de Edward, regele Angliei.

— Maică Precistă! murmură Art.

Oliver încuviință din cap, cu un aer sumbru.

— Că bine zici! Ticăloșii au smuls o coroană bătută în pietre scumpe de pe statuia Maicii Domnului și-au pus-o pe fruntea acestui nemernic!

— Blasfemie!

— Chiar așa. Când am plecat de la Curte, umbra zvonului c-au pornit pe mare, înspre noi.

— Cu ce trupe? întrebă Griffith.

— Oameni de-ai lor, răspuse Oliver. Thomas Fitzgerald, lordul cancelar al Irlandei, e în fruntea unei armate irlandeze. Dar, ce-i mai grav, au și-o companie de mercenari, condusă de Martin Schwarz.

Griffith se bucură că i se ivea ocazia să-și schimbe statutul de amant înșelat cu cel de războinic al lui Henry. Se bucura să se poată întoarce în lumea palpitantă a intrigilor și a luptei așa că zise cu o plăcere macabră:

— Impresionant, dar cam costisitor. Cine plătește toate acestea?

— Margaret, sora lui Edward al IV-lea.

— Ah, Margaret! pufni disprețuitor Griffith. Scorpia aia bătrână ar face orice, numai să-1 zvârle de pe tron pe Henry. Unde mai pui că are toate mijloacele!

— Să nu uităm că strănepotul ei e contele de Lincoln, iar pe Richard al III-lea intenționa să și-l facă moștenitor.

Oliver vorbea cu șiretenia care făcuse din el un secretar de neînlocuit.

— I-am tras de limbă pe călătorii întâlniți în cale. Se pare că trupele au debarcat pe țărmul din Lancashire.

— Bravo! îl felicită Griffith, bătându-l pe umăr voinicește. Sunt convins că informațiile tale sunt mai de nădejde decât zvonurile de la Curte. Ia zi, ce-ai mai aflat?

— Destul de puțin, și nimic util. Toate zvonurile confirmă debarcarea, dar nu locul și nici destinația trupelor. De cum am intrat în Țara Galilor, am înțeles că pe velși îi doare-n cot de situația Angliei.

— Nici nu se poate altfel, *my lord* ! rânji Art cu gura lui știrbă. Velșii au încredere că Henry își va apăra și singur tronul.

— De asta să fii sigur, cel puțin atât cât trăiesc eu, zise Griffith.

Trase aer în piept, adulmecând aproape aieva mirosul cailor, al sângelui, al câmpului de luptă. Știa ce înseamnă o bătălie. Se pricepea la tactică și strategie. Știa că victoria revine celui ce reușea să rămână în picioare, iar înfrângerea celui doborât în noroi. Era o treabă serioasă, bărbătească, potrivită pentru un cavaler, de-o mie de ori mai bună decât tumultul sufletesc în care se zbătea când o înfrunța pe Marian.

Și totuși, privind spre pat, îl încolți o vagă remușcare.

— Voi veni, zise el.

Art luă asupra sa îndatoririle de gazdă, lăsându-1 pe Griffith să se ocupe de Marian

— *My lord*, nu doriți să coborâți în sala mare și să beți ceva, după oboseala drumului? Ați bătut cale lungă, iar dacă lord Rhys și soția sa vor afla de sosirea dumneavoastră, vor dori, fără îndoială, să vă ureze bun-venit.

— Ah! exclamă Oliver, făcându-și vânt cu poala mantiei. Voi fi încântat să-l cunosc pe lordul Rhys. Ne vedem mai târziu, sir Griffith.

— Cât de curând, îl asigură Griffith.

Așteptă până ce ușa se închise în urma lui Oliver, apoi se îndreptă spre pat.

— Iubito... murmură el, dând deoparte cearșaful. Au plecat. Poți să ieși de-acolo.

Părul ciufulit al Marianeii nu reușea să-i ascundă privirea mânioasă.

Griffith se întristă brusc. Marian ascultase, fără voia ei, planurile lui și ale regelui.

— M-ai spionat, zise tânărul, adresându-i, la rândul său, aceeași acuzație care-l scosese din minți când se afla la castelul Wenthaven..

Marian pricepu aluzia și-i răspunsse cu glas rece și lipsit de orice sentiment:

— Un obicei dezgustător, nu-i așa? Dar în același timp și profitabil — așa cum ți-ai dat și tu seama într-un târziu. Se pare că trebuie să pleci fără zăbavă.

Griffith socoti în gând cât timp i-ar fi trebuit ca să-și adune oamenii și să-i înarmeze.

— Chiar mâine dimineață, se hotărî el. Iar când mă întorc, vreau să te găsesc tot aici. Vei rămâne la castel, unde vei fi tratată cu toate onorurile, în calitate de viitoare soție a mea.

Marian își ridică bărbia înspre el. Griffith îi prinse obrazul în palme, silind-o să-l privească în ochi. O domina, așa cum avusese intenția.

— Ascultă-mă. Aici ești în siguranță. La fel și Lionel. De asta se, vor ocupa părinții mei. Dacă ai pleca de la castel, mi-ar fi teamă pentru tine. Așa că jură-mi....

— Nu jur nimic unui bărbat care dă fuga la Henry ori de câte ori primește poruncă.

El gemu, dezgustat, și-i dădu mâna la o parte.

— Iar începi?

Apoi adăugă răbdător, de parcă s-ar fi adresat unui copil.

— Henry e suveranul meu. În calitate de cavaler și creștin, nu pot să nu-mi respect legămintele, iar cel mai important e acela de a-mi ajuta regele când mă cheamă la luptă. Dacă l-ai auzit pe Oliver King, ai înțeles, probabil, ce amenințare reprezintă pentru Henry acest pretendent la tron.

Marian îi întoarse spatele.

— Pentru Henry și pentru Elizabeth! adăugă Griffith, cuprins de o furie subită.

— Bineînțeles că trebuie să pleci, îi aruncă ea peste um cu un surâs acru. Așa că... pleacă!

Dar acest mod de a-și arăta îngăduința era departe de a-l mulțumi pe Griffith.

— Tu ai avea încredere într-un bărbat care nu-și respect jurământul față de regele său?

— Eu n-am încredere în nici un bărbat.

— Ba ai, în Art.

Chipul Marianeii se îmblânzi brusc.

— Așa e.

— Iar Art e credinciosul meu servitor.

Fata încuviință din cap.

— Crezi că Art m-ar sluji cu atâta credință dac-aș fi un netrebnic?

— Nu știu.

El zâmbi fără voia lui.

— Întreabă-l și-ai să vezi.

— Ah, uneori am încredere și în tine! izbucni Marian. Dar tocmai atunci te cheamă regele și mă silești să-mi amintesc propriile mele îndatoriri.

Îi atinse obrazul cu degetele reci ca gheața.

— Du-te, Griffith. Luptă pentru crezul tău, iar eu voi rămâne să lupt pentru al meu.

— Am să te găsesc aici când mă întorc?

— Ai să te întorci? replică Marian, aruncând vorbele ca pe niște săgeți otrăvite.

Întrebarea ei îl luă pe nepregătite. Ce voia să spună? Se temea că o va părăsi? Își închipuia că va curta altă femeie?

Sau poate era îngrijorată că va fi rănit în luptă?

Simți o fierbințeală în tot trupul. Ea își smulse mâna dintr-a lui, de parcă ar fi fost jărat, și Griffith începu să râdă prostește.

— Îți jur c-am să mă întorc, declară tânărul, dar aș vrea să-mi dai un obiect de-al tău, să-l iau cu mine ca amintire.

Ea întoarse capul, ferindu-și privirea.

— N-am ce amintire să-ți dau.

Griffith simți că i se strânge inima.

— Atunci am să-mi iau singur.

Prinse între degete o șuviță subțire, de culoarea focului, și, cu o mișcare bruscă, o smulse, fluturându-i-o prin fața ochilor.

— O amintire care să-mi dea curajul lui Samson⁵ în bătălia care mă-așteaptă.

♣ ♣ ♣

A doua zi, în zori, Marian sări din pat, chinuită de un sentiment de vinovăție. Remușcarea îi alungă somnul, dându-i puteri să coboare scara în spirală care părea să-i fugă de sub picioare. În ajun își epuizase bruma de forțe câștigată prin odihnă, dar voia cu orice preț să-l mai întâlnească o dată pe Griffith înainte de plecare.

Nu-l putea lăsa să meargă la război fără a-l mai vedea câteva clipe.

Poate că era ultima oară.

Își trecu mâneca pe la ochi, ca să-și șteargă lacrimile, apoi se târî, clătinându-se pe picioare, până în curte. Prin ușa deschisă pătrundea un curent de aer rece, care-o învălui făcând-o să-și înfășoare mai strâns pătura în jurul trupului. În apropiere se auzeau glasuri bărbătești, suduind și glumind, pregătindu-se de bătălie.

Sărmani neștiutori! Nu înțelegeau că riscau să nu se mai întoarcă acasă? Nici Griffith nu înțelegea? Nu-și dădea seama că toată vitejia lui nu servea la nimic dacă-l nimerea o singură piatră aruncată din catapultă, zdrobindu-i oasele? Sau dacă vreo săgeată țâșnită dintr-o arbaletă i-ar fi pătruns prin armură? Ori de-ar fi fost zvârlit din șa și călcat în picioarele cailor? Toată noaptea răsucise în minte zeci de imagini, zeci de feluri în care ar fi putut muri Griffith. Iar el și

⁵ *Samson* — personaj biblic, conducător al iudeilor în lupta împotriva filistinilor. Legenda spune că puterea lui era ascunsă în păr. Neputând fi învins pe căi obișnuite, a fost doborât prin viclenia preotesei Dalila, care i-a tăiat pletele. (n.t.)

oamenii lui râdeau!

Ajungând în capul scărilor, se sprijini de perete, răsuflând adânc de câteva ori și luptându-se cu nodul din gât. Îi venea să tușească, dar se abținea, de teamă să nu-și trădeze prezența. Se simțea stânjenită și-ar fi fost o umilință îngrozitoare dacă vreunul din soldați ar fi descoperit-o. Cu-atât mai puțin Griffith!

Prin ușa deschisă, vedea un vălmășag de bărbați, băiețandri și cai... dar nu-l zărea pe Griffith, așa că îndrăzni să facă un pas afară din ascunzătoare. Lespezile de piatră îi răspândeau în tot trupul fiori de gheață. Se opri chiar pe marginea ultimei trepte și, în aceeași clipă, dădu cu ochii de el.

Râdea cu capul lăsat pe spate, cu mâinile în șolduri, radiind forță și bucurie cu fiecare fibră a trupului său uriaș.

Se trase înapoi, speriată, dar Griffith nu râdea de ea. Râdea laolaltă cu toți ceilalți ostași — mărginiți și lipsiți de imaginație — care porneau la război fără a se gândi la ce lăsau în urmă. Tremurând din toate încheieturile, se sprijini de zid și-și șterse fruntea transpirată.

N-ar fi trebuit să se poarte așa urât cu Griffith! S-ar fi convenit să-i dea binecuvântarea ei, acum când se pregătea să-și împlinească datoria către rege. În schimb, ea se arătase țâfnoasă, îl mințise, îi spusese că nu avea nevoie de el. În realitate, o rodea gelozia.

Era geloasă pe Henry.

Oh, sigur, dacă l-ar fi acceptat ca soț, era sigur că el n-ar mai fi râvnit altă femeie. Legământul de căsătorie ar fi făcut și el parte din inviolabilul cod al onoarei, pe care Griffith nu l-ar fi trădat cu nici un preț. Dacă l-ar fi luat de bărbat, ar fi fost singura femeie din viața lui — dar întotdeauna ar trebuit să cedeze în fața dorinței lui arzătoare de-a lupta și a-și sluji regele.

Cum îndrăzne să plece din pat, lăsând-o baltă la prima chemare a lui Henry? Cum îndrăzne să renunțe atât de ușor la iubirea pătimașă care-i lega?

Își închipuia că ea nu știe cât urăște delirul irezistibil care-l aducea în brațele ei, dar se înșela. Cumva credea că era mai puțin rușinos ca Marian să-și trădeze jurământul decât ca el să cedeze în fața pasiunii?

Cu alte cuvinte, îndatoririle către Henry erau o cinste, iar cele către ea o umilință.

O îngrozea propria-i gelozie. Ce însemna această emoție indescriptibilă pe care Griffith i-o aprinsese în suflet? Cumva ceva mai mult decât dorința fizică? Oare să fi fost vreun sentiment siropos, care-i slăbea forțele, abătând-o de pe calea pe care o știa a fi cea dreaptă și corectă?

Atunci, trebuia s-o înăbușe. Așa va face... însă nu azi! Azi avea de luptat cu gândul că Griffith s-ar fi putut să nu se mai întoarcă niciodată.

Privi încruntată la punguța de piele roșie pe care-o ținea strânsă în pumn, întrebându-se cum s-o strecoare în bagajele lui Griffith, fără știrea lui. Când o luase, scăpase din vedere amănuntul, dar realitatea era cu totul alta. Avea de ales între a i-o da înmâna — ceea ce orgoliul nu-i îngăduia — și-a găsi o cale de-a i-o strecura în bagaje.

— *M'lady!*

Auzind glasul lui Art, tresări ca picată cu ceară.

— Ce faci aici? E tare frig și încă nu te-ai înzdrăvenit complet.

Îi puse palma pe braț, conducând-o către scară.

— Dacă vrei, poți să-i faci cu mâna de la fereastra camerei, dar acum...

Făcu un pas înapoi, privind-o cu luare-aminte.

— De ce te hlizești așa?

Ud learcă după ce traversase râul Trent, Griffith pătrunse călare în tabăra regală din satul Radcliffe, însoțit de Oliver King și de Art și urmat de o trupă de cavaleri velși. Călătoriseră neîntrerupt vreme de șase zile, mai întâi spre Kenilworth unde se dusese Henry de îndată ce aflase despre debarcare, împreună cu cei mai credincioși cavaleri și patru mii de soldați. Totuși, înainte de-a ajunge la Kenilworth, Griffith promise veste că Henry pornise către Nottingham, unde armata sa își sporise numărul cu cinci mii de oșteni credincioși, velși și englezi. Griffith, Oliver, Art și însoțitorii lor o luaseră spre nord, ajungând în orașul Nottingham, pe care-l găsiseră pustiu. Lincoln și rebelii săi se îndreptau spre sud, iar Henry evacuase Nottingham-ul, ca Radcliffe să aibă cale liberă pentru a le stăvili înaintarea.

— Unde-i cortul regelui Henry? strigă Oliver spre straja cea mai apropiată.

— Cine întreabă? întreabă soldatul.

Oliver se aplecă din șă, încruntându-se spre el.

— Secretarul personal al maiestății sale.

— Oliver King?

Înaltul slujbaș încuviință scurt din cap și sentinela își răsuci, încurcată, o șuviță de păr, vorbind cu respect exagerat:

— Regele Henry a întrebat de 'mneavoastră. Tre' să mergeți la el numaidecât. E colo, în vârful dealului. Îi vedeți stindardu'?

— Măreață priveliște... murmură Art. Urmează altele și mai și. Crezi că putem ajunge până acolo?

Oșteanul izbucni în răs, dar tăcu brusc, văzând expresia încruntată a lui Griffith. Cavalerii velși se răspândiră printre alți luptători veniți din Țara Galilor. Art oftă, ridicând ochii spre ceruri.

— Uite ce fericiți sunt c-au scăpat de gura ta! remarcă el.

— Ei bine, tu n-ai norocul ăsta! replică Griffith. Ai să rămâi cu mine, să te ocupi de bagaje.

Călăriră în tăcere spre cortul regelui Art era îmbufnat, cum de altfel rămăsese tot timpul călătoriei. Drumul se dovedise greu de suportat, pentru că, deși vremea fusese senină și plăcută, nu același lucru se întâmpla și cu starea de spirit a lui Griffith. Tânărul se arătase în permanență morocănos și, cum nu avea prea mare experiență în acest domeniu, nici nu se pricepea să-și ascundă arțagul sub o mască de comportare civilizată.

Marian îl lăsase să plece la luptă fără nici o dovadă de îmbărbătare și nu arătase nici cea mai mică preocupare pentru soarta lui. Nici măcar nu-i făcuse semn de la fereastră, așa cum sperase tânărul, trăgând cu coada ochiului în vreme ce părăsea castelul Powel. Oare femeia asta nu înțelegea că în bătălia ce urma unii vor fi uciși? Poate chiar și Griffith.

E drept că el era încrezător și-și râdea de grija pe care și-o făceau femeile. Dar ar fi vrut ca femeia lui să se teamă, să sufere pentru el clipă de clipă cât timp era plecat.

Înainte de-a descăleca la cortul regelui, le ieși în întâmpinare însuși Henry

— Griffith, pe unde umbli? Până acum a trebuit să mă descurc fără cel mai bun sfătuitor al meu. Și tu unde-ai fost, Oliver? A trebuit să pun scutierul să-mi scrie scrisorile și-au ieșit o porcărie!

Scutierul și ceilalți consilieri militari se adunaseră în jurul regelui protestând, însă cu zâmbetul pe buze. Griffith anticipă că totul avea să meargă strună. Zvârli frâul în mâna unui paj, întrebând:

— Unde-s trupele contelui de Lincoln?

Henry îl bătu pe umăr, prietenește.

— Țsta zic și eu cuvânt de bun-găsit

Dându-și seama că fusese nepoliticos, Griffith spuse:

— Maiestate, ați trimis după umilul vostru servitor și-am venit ca vântul și ca gândul.

Apoi, înfășurându-și mantia în jurul trupului, întrebă:

— Unde-i Lincoln?

Henry izbucni în râs și, clătinând din cap, se adresă celor din jurul său:

— Ați văzut vreodată un velș care să nu fie priceput la vorbă?

— *My lord*, glumi Oliver, cine știe dacă nu cumva i-a trebuit să simtă pământul țării sub picioare și căldura unei femei în brațele sale?

Griffith îl privi încruntat.

— Cine știe dacă nu cumva secretarul regelui ar trebui să-și țină gura închisă, ca să nu-și piardă dinții?

Oliver pufni cu prefăcut dispreț și ceru să vadă corespondența lui Henry, dar Griffith știa că discuția nu se încheiase. Secretarul particular al lui Henry făcea mai mult decât să scrii scrisori. Cealaltă însărcinare a lui era de-a tria știrile, dând deoparte bârfele și zvonurile, ca să-i ofere regelui doar informațiile cele mai importante.

Iar scena al cărei martor fusese nu demult, la Castelul Powel, era aur curat.

Henry intră primul în cort, urmat de Griffith și Oliver.

După ei venea Art, cărând bagajul lui și-al stăpânului lui.

Regele le arată o bancă de lemn, în apropiere de jilțul său de campanie, și zise:

— Așezați-vă acolo și beți ceva, să vă răcoriți. Scutierul tău, Art... parcă Art, nu?

Bătrânul zâmbi cu gura până la urechi și dădu din cap, măgulit de atenția suveranului.

— Art vă va servi băuturile cât timp eu vă povestesc ce se mai aude despre Lincoln.

Griffith murmură câteva cuvinte de mulțumire și se așeză, încă posomorât de indiferența Marianeii. Se întreba dacă va reuși vreodată s-o uite.

Henry nu-i băgă în seamă proasta dispoziție, începând să istorisească:

— Am aflat că Lincoln vrea să ajungă la cetatea fortificată unde se află familia York.

Griffith luă pâinea și brânza din mâinile lui Art, apoi întrebă:

— Oare individul ăsta e atât de dobitoc încât nu înțelege că astfel va fi ținta focurilor noastre încrucișate?

— Sper să fie! oftă Henry. A traversat râul Trent și și-a ridicat tabăra pe marginea unei râpe.

— De-asta suntem noi aici? Ca să ne ducem să-i tăvălim nițel prin noroi?

Henry încuviință, iar Griffith surâse cu cruzime.

— Când plecăm?

— Curând. Chiar după-amiaza asta. Trupele mele sunt mai bine echipate și înarmate decât rebelii și am generali mai experimentați.

Henry luă o cană cu bere și închină spre Griffith.

— Am mai mulți oameni decât Lincoln — spionii mei zic că de două ori pe-atât. Numai un ghinion drăcesc ne-ar putea face să pierdem.

Griffith clătină din cap, dezaprobat. Avea suficientă experiență pe câmpul de luptă ca să știe că soarta unei bătălii putea fi schimbată din te miri ce și era destul de superstițios ca să i se

strângă inima văzând optimismul lui Henry.

— La Bosworth, tot un astfel de ghinion drăcesc l-a costat viața pe regele Richard,

Toți cei de față tăcură brusc, auzind dojana aspră a velșului. Henry coborî brațul în care ținea cana.

— La dracu', omule, ce te-a apucat?

Abia acum pricepu Griffith că făcuse o gafă și-și dădu silința s-o îndrepte.

— Nimic, *my lord*, doar că vreau să vă feresc de neajunsurile unui entuziasm exagerat.

Cei din suita regelui tăceau în continuare, iar Griffith urmă:

— Cu alte cuvinte, ar trebui să ne rugăm la Dumnezeu să ne dăruiască victoria, și nu să-l supărăm arătându-ne prea încrezători.

— Înțeleg. Nici nu s-ar putea altfel. Fii sigur c-am să țin seama de spusele tale...

Zicând acestea, Henry se uită spre Oliver, înălțând întrebător din sprâncene. Secretarul se ridică de la masa de scris și veni lângă el. Murmură ceva la urechea regelui, în vreme ce Griffith se foia, neliniștit. Când Oliver sfârși ce-avea de spus Henry îi făcu semn că putea să plece.

— Ce-a zis? întrebă tânărul.

— Tu ce crezi? i-o întoarse Henry, aplecându-se spre el.

— Vreau s-o iau de soție, declară Griffith cu un aer sfidător, știind că regele avea dreptul să se opună la căsătorie, singura lui șansă fiind aceea de a-i demonstra că el și Marian făceau o pereche potrivită.

Era limpede că Henry înțelesese. Cu siguranță că Oliver rostise numele femeii, pentru că regele nu ceruse nici un de lămuriri.

Dar Henry ridică bărbia, iar Griffith se înnegură. Apoi regele arătă spre el, zicând:

— Ai lipsit de la Curte aproape o lună. De ce n-ai luat-o de soție până acum?

Griffith schimbă o privire cu Oliver, care-și ascunse un zâmbet. Ceilalți nobili din suita regală erau numai ochi și urechi.

— Pentru că n-am reușit s-o conving cât sunt de hotărât să fac acest pas. Parcă s-ar teme, explică Griffith, cu ochii la Henry, să nu-i faci vreun rău fiului ei.

Regele își trecu ușor palma peste obraz și peste bărbie.

— Trebuie să mi se radă barba, murmură el. Nu-mi place să merg la luptă în halul ăsta. Risc să stric moralul trupelor. Art, te pricepi să razi o barbă fără să mă ciupești?

Art făcu o plecăciune.

— Pot și să tai gâtul cuiva, dacă așa vreau eu. Dar pe maiestatea voastră promit să vă rad fără nici cea mai mică zgârietură.

— Nu cumva se laudă? întrebă regele, adresându-se lui Griffith.

— Cătuși de puțin, răspunse tânărul.

— Atunci, te rog să-ți arăți meșteșugul, îi porunci Henry lui Art. Ia briciul meu și ascute-l cum crezi de cuviință.

— Maiestate, dacă nu vă supărați, aș prefera să vă rad barba cu briciul lui sir Griffith. Chiar eu i l-am dăruit, cu mulți ani în urmă, și are lama din cel mai fin oțel spaniol.

Fărăi a mai aștepta alt îndemn, Art răsturnă conținutul sacului lui Griffith pe covorul scump al regelui și începu să răscolească printre haine.

— Ce faci acolo, Art? întrebă Griffith, exasperat.

— Caut briciul tău.

— Te-ai prostit? se răsti tânărul, scoțându-l de la cingătoare și legănându-l sub ochii

servitorului. Doar știi că-1 păstrez totdeauna la îndemână.

— Uitasem, se scuză Art, îndesând lucrurile stăpânului înapoi în sac.

Luă briciul, trecându-și degetul bătătorit de-a lungul muchiei.

— În câteva clipe, îl ascut așa cum trebuie.

— Aștept, încuviință regele.

Apoi, întorcându-se spre scutier, adăugă:

— Adu-mi apă fierbinte!

Și, în încheiere, se adresă celor prezenți:

— Nu-mi place să am spectatori când mă bărbieresc.

Griffith își dădu seama că, atunci când voia, Henry era în stare să scape de nepoftiți cât ai clipi din ochi. Singurul care rămăsese era Oliver, care privea gânditor o hârtie pe care făcuse câteva însemnări strategice.

— Cât despre lady Marian Wenthaven... — urmă regele, strângându-și buzele și aranjând cu grijă piesele unei armuri lucitoare — persoana ei interesează Coroana numai pentru că este o prietenă apropiată a reginei. În ce-l privește pe fiu, știu că Elizabeth i-a fost nașă.

— Adevărat?

— Nu ți-a spus nimeni?

— Nu, dar mă bucur să aflu.

Henry îi ignoră comentariul cu nepăsare regească.

— Așadar, pe regină o preocupă soarta lady-ei Marian și a copilului, dar, așa cum i-am explicat, lady Marian are un tată care, după știrea noastră, nu pare a fi un trădător.

— Încă nu, sire.

— Încă nu! Aici e buba, nu-i așa? exclamă Henry, aruncând o privire înspre Griffith. Încă nu. Am auzit că lordul de Wenthaven și-a tocmnit mercenari velși.

— I-am văzut cu ochii mei.

— Wenthaven mi-a stat întotdeauna ca un ghimpe în coastă. E isteț și are ambiții care-i depășesc cu mult originea umilă. După ce isprăvim cu rebelii, va trebui să mă ocup și de el. Luă în mână o platoșă, cercetând-o ca să vadă dacă era în stare bună.

— Dacă tatăl Mariane s-ar răzvrăti împotriva mea și-ar lua calea exilului, lady Marian și fiul ei ar cădea în grija Noastră! Dacă vreau să fiu respectat ca rege, sunt nevoit să dau o lecție exemplară fiecărui trădător, tăindu-i capul și confiscându-i averea. Însă astfel, i-aș face un mare rău fiului Mariane... cum zici că-l cheamă?

— Lionel, sire..

Griffith era fascinat de teatrul pe care-l juca regele și, în primul rând, de faptul că Henry o acceptase pe Marian.

— Lionel.

Henry își trecu din nou mâna peste față, apoi rămase cu palma apăsată pe gură, de parcă i-ar fi venit greu să pronunțe numele copilului. Însă în clipa următoare, își reveni și-și urmă gândul:

— După cum ți-am spus, lady Marian e prietena reginei, iar regina ar fi tare nemulțumită dacă m-aș purta urât cu fosta ei domnișoară de onoare și, desigur, cu copilul a cărui nașă este. Așadar, dacă lady Marian ar fi soția unui supus credincios ca tine...

Își lăsă fraza neterminată, ca o momeală atârnând în vârful undiței, iar Griffith prinse prilejul și întrebă fără ocolișuri:

— Atunci ar fi în siguranță și și-ar putea păstra averea?
 — Pentru *fiul ei*, preciză Henry.
 — Lady Marian are aceleași griji ca maiestatea voastră, dar bănuielile ei sunt cu totul altele.
 — Aș dori ca prietena reginei să nu aibă nici un fel de bănuieli.
 — Dar ea se teme că, luând-o de soție, chiar eu aș fi trimis în exil.
 — În caz că tatăl ei trădează?
 — În orice caz, zise Griffith, alegându-și cuvintele.
 — Poți s-o asiguri pe lady Marian că în prezent ești unul din cei mai fideli supuși ai mei.
 Dacă te ia de soț, te voi trata cu tot respectul rangului tău, chiar dacă...
 Făcu o pauză, privindu-l drept în ochi.
 — ...te vei retrage de la Curte, ca să te ocupi numai de domeniile tale.
 Griffith trase concluzia că, de fapt, dacă se însura cu Marian, va cădea în dizgrația regelui. Iată prețul ce se cerea plătit pentru dreptul de-a fi fericit alături de femeia iubită.
 — Desigur, vei primi compensațiile convenite...
 Tonul lui Henry părea sincer, dar cu totul dezinteresat, ca și cum ar fi știut cât de puțin îi păsa lui Griffith de compensații. Brusc, regele puse întrebarea care-l frământa cel mai mult:
 — Lady Marian e o femeie de onoare?
 — Mai mult decât e cazul, încuviință Griffith.
 — Da... oftă Henry. Sigur că da. Elizabeth mi-a descris-o...
 Glasul îi tremură, așa că și luă fraza de la început.
 — Regina mi-a povestit cum a ajutat-o lady Marian în lunile îngrozitoare petrecute la Curtea lui Richard. Nu știu cum ar fi supraviețuit soția mea, de n-ar fi avut sprijinul acestei ființe istețe și devotate. Nu știu...
 Întinse mâna și-și încleșta degetele pe umărul lui Griffith aproape cu sălbăticie.
 — Ți-o dăruiesc. Ia-l și pe fiul ei. Ferește-i de primejdii și de ticăloșii care-ar vrea să se folosească de ei pentru a-și atinge scopurile. Te rog să ai grijă de ea, altfel urmările vor fi cumplite și distrugătoare...
 De data asta, Henry nu mai juca teatru. Vorbele lui erau strigătul disperat al unui bărbat care voia să-și salveze soția, tronul și moștenitorul.
 Văzându-l astfel, Griffith avu din nou revelația că Henry era un rege bun, capabil să facă din Anglia un stat unitar, iar jurământul lui — că nimeni nu-i va lua vreodată tronul — aproape că-i umplea sufletul de spaimă. Spaimă, respect și înțelegere. O înțelegere dincolo de jalnicele încercări de comunicare între ceilalți oameni.
 — Așa voi face, fie că vrei sau nu. Dar pentru asta trebuie să știu cine-i copilul.
 Privirea regelui nu trăda nici o emoție.
 — Gum cine? Fiul lady-ei Marian.
 Regele păstra o expresie de nepătruns și Griffith se sili să-și oprească ploaia de întrebări care stăteau gata să-i țâșnească de pe buze.
 — Oliver! strigă regele.
 Secretarul sări în picioare.
 — Scrie o scrisoare către lady Marian și invit-o imediat să ne facă o vizită. Vom celebra căsătoria ei cu sir Griffith la Curte.
 Surâse binevoitor spre Griffith.

— Deși taică-său are destui bani, vreau să-i ofer eu însumi zestrea miresei.
Griffith își înghiți nodul din gât.

— Nu știu...

Henry îi ghici gândul și spuse:

— Va veni. Nu trebuie decât să găsim mesagerul potrivit, în cine are ea cea mai mare încredere?

— Art, răspunse Griffith.

— M-ai chemat? întrebă bătrânul, vârând capul în cort.

— Art, i se adresă Henry, înconjurându-i cu brațul umerii osoși, Griffith spune că Marian are mare încredere în tine.

Art încuviință din cap, fără prea mare tragere de inimă.

— Atunci tu ești cel care-o va aduce lângă alesul inimii ei, astfel încât să putem încheia căsătoria între sir Griffith și lady Marian. Vai de mine! se încruntă regele. E fiică de conte, așa că e o „lady”, iar Griffith doar „sir”. Trebuie să fac ceva. Oliver, nu uita să-mi amintești că sir Griffith are nevoie de un titlu.

— Prea bine, maiestate! răspunse secretarul, apoi, netulburat, căută un pergament nou și se așternu la scris.

— Sire, nu-i nevoie... bâigui Griffith.

Regele dădu din mână, plictisit.

— Prostii! M-ai slujit cu credință, iar misiunea pe care ți-am încredințat-o nu-i lipsită de pericole. Acum, Art, spune cât îți trebuie ca să te duci în Țara Galilor și s-o aduci pe lady Marian.

— Depinde dacă vă găsesc tot aici, răspunse bătrânul, pe un ton plin de îndoială.

— După nuntă am de gând să mă întorc la Kenilworth, adăugă regele, uitându-se pe furiș la Griffith. Dacă totul merge bine. Cu voia lui Dumnezeu... Ad-o aici pe lady Marian.

— Am nevoie de cinci zile drum întins până la castelul Powel, spuse Art. Iar ca să călătoresc cu o lady până la Kenilworth — încă vreo zece.

— Cu lady Marian, interveni sec Griffith, nu-ți vor trebui decât șapte.

— Dar fiindcă-i vorba și de Lionel, ripostă Art, atunci se fac vreo douăș'pe.

Henry îl strânse tare de mână.

— Nu aduce copilul. Regatul meu nu-i chiar atât de sigur pe cât aș vrea eu, iar castelul Powel îl va apăra de primejdii.

— Nu știu dacă va veni fără Lionel, se îndoii Art.

— E porunca regelui, răspunse Henry.

Art aruncă o privire rugătoare spre Griffith, dar acesta ridică din umeri.

— Dacă cineva e-n stare s-o aducă, acela ești tu, Art.

— Art o va convinge.

Henry își reluase aerul regesc. Părea sigur de însușirile bătrânului slujitor. Deodată se aplecă și culese ceva de pe jos.

— Ce-i asta?

Ținea în mână o punguță roșie, din piele, legată cu șnur auriu.

— Era printre lucrurile lui Griffith, zise Art. Tre' să fi căzut când am răsturnat sacu' pe covor.

Griffith îi aruncă o privire bănuitoare, după care luă punguța și-o deschise. În palma lui se rostogoli o piatră cenușie, asemenea celor din care erau construite zidurile castelului Powel.

Odată cu ea alunecă afara ceva moale și mătăsos. Griffith recunoscuse imediat culoarea. Între degete ținea o șuviță de păr subțire și roșcovan, lungă aproape până la pământ. O rază de soare se agață în ea, ca și inima lui Griffith.

Henry atinse ușor șuvița sclipitoare.

— Amintire de la iubita ta?

— Așa cred... murmură tânărul, luptând să-și înfrângă emoția. Da, e-o amintire de la ea. A vrut să fiu la fel de puternic ca Samson.

— Și piatra? întrebă Henry.

Griffith făcu ochii mari spre Art, care se uita în tavan, făcând pe neștiutorul.

— Îmi închipui că scutierul meu cunoaște răspunsul.

Art se sprijini în călcâie, zicând:

— Habar n.-am, dar bănuiesc că prin piatra aia îți urează să fii tare ca munții din Țara Galilor.

— Cred că ai dreptate, încuviință Griffith.

Încercase să fie sarcastic, dar nu reușise decât să se arate moale ca o plăcintă.

— Dar cum de n-ai găsit punguța mai înainte?

— Mă mir și eu... rânji Art cu gura lui știrbă.

— Nu mă îndoiesc! replică Griffith.

— ...dar cred că lady Marian n-a vrut s-o găsești decât înainte de bătălie, ca să nu se strice vraja.

Când Griffith se simți destul de stăpân pe sine ca să-și strecoare punguța în sân, Art se adresă lui Henry:

— Am ascuțit briciu', maiestate. Scutieru' a adus apă fierbinte. Îmi îngăduiți să vă rad barba?

— Să-mi razi barba? se încruntă Henry. Doar merg la război, nu să fac curte la femei. De ce să-mi razi barba? Vreau să-mi împlinești porunca fără întârziere.

— Chiar acu'? se îngrozi Art.

— Sigur că nu! Calul tău are nevoie de odihnă. Și totuși, nu-mi place să te fac s-aștepți...

Începu să bată darabana cu degețele pe masă, apoi, brusc, se luminează la față.

— Am să te trimit la grajduri, cu o hârtie purtând pecetea mea. Le spui celor de-acolo că ai nevoie de un cal iute de picior — cel mai bun pe care-l avem — și provizii pentru o călătorie de patru zile.

— Cinci! îi aminti Griffith.

Henry nu dădu nici un semn că l-ar fi auzit.

— Ah, Art, ce aventură vei trăi! Te invidiez pentru prilejul de-a revedea Țara Galilor.

— Mai ales că tocmai m-am întors de-acolo! mormăi Art.

Capitolul 14

— Bătălia decurge așa cum am sperat. Credinciosul lord Oxford a ieșit înaintea trupelor lui Lincoln, pe povârnișul colinei Rampire. S-a dat o luptă pe viață și pe moarte, dar armele și armurile noastre și-au dovedit superioritatea.

Mulțumit și zâmbitor, Henry își ridică ochii de pe depeșa abia primită.

— Griffith, se pare că, într-adevăr, Dumnezeu îi ajută pe cei ce se ajută singuri.

Înciudat, Griffith își azvârli mănușile de piele pe masa plină de alte depeșe asemănătoare. Se îndepărtă cu pași mari, zăngănindu-și pintenii. Jambierele de metal îl incomodau la mers, iar genuncherele și cotierele scârțâiau la fiecă mișcare.

Dar Griffith nici nu le lua în seamă. Nu dădea atenție nici soarelui de amiază, care-l fierbea ca pe-o bucată de carne într-o oală, nici transpirației care-i îmbibase cămașa de sub zale. Nu remarcase nici suspinul exasperat sau privirile pline de subînțelesuri pe care le schimbau între ei nobilii din suita regelui. Bolnav de inactivitate, căuta argumente pentru a-l convinge pe Henry să-l trimită la luptă.

— Sire, Dumnezeu mi-a dat norocul de-a vă sluji după puterea mea, dar v-aș fi recunoscător dacă mi-ați da prilejul să vă șterg dușmanii de pe fața pământului.

Henry răsuci pergamentul, deloc impresionat de elocința lui Griffith.

— Bedford și Oxford se descurcă destul de bine.

Platoșa lui Griffith strălucea în lumina soarelui de dimineață. Tânărul își strânse cu putere coiful sub braț, scrâșnind din dinți. Voia să intre în luptă. Simțea nevoia s-o facă. De zile întregi era într-o dispoziție cumplită, încă de când se despărțise de Marian, cu convingerea că puțin îi păsa de el. Acum, când Art plecase s-o aducă, era la fel de prost dispus, însă dintr-un motiv exact opus. De data asta știa că fetei nu-i era indiferentă soarta lui. Purta amintirea de la ea sub platoșă, chiar lângă inimă.

Iar Henry insista să-l țină lângă el.

Dar regele nu era chiar atât de neînduplecat pe cât părea

— Știi bine că am dreptate. E o prostie să arunc în luptă mai multe trupe decât e necesar. Domnul e de partea noastră. De ce să-l sfidăm numai dintr-un orgoliu prostesc?

Orgoliu prostesc? Oare orgoliul prostesc îl făcea pe Griffith să dorească să-și aline nemulțumirea prin acțiune concretă? Prin luptă?

— Am mai mare nevoie de tine ca s-o protejezi pe lady Marian, decât pe câmpul de luptă! explică Henry.

— Știu.

— Dar dacă faci atâtea nazuri, oftă regele, atunci n-ai decât să te duci.

De n-ar fi avut pe el o armură atât de grea, Griffith ar fi sărit în sus de bucurie.

— Har Domnului! murmură Oliver. De ceasuri întregi umblă ca un leu în cușcă, sau ca un suflet blestemat care-și duce în spate păcatele prin veșnicie.

Griffith se întoarse brusc spre el.

— Să nu spui asta niciodată! E de rău augur să vorbești de moarte înainte de o bătălie.

Tulburat de vorbele tânărului, Oliver bângui câteva cuvinte de scuză.

Griffith îl săgetă cu privirea. Nu cumva cuvintele lui Oliver îi vor aminti regelui de pericolele câmpului de luptă? Nu cumva se va răzgândi și nu-l va mai trimite acolo?

Henry ridică arătătorul către el.

— Nu te vâri în iureșul bătăliei. Du-te numai ca mesager. Vezi care-i situația și vino să-mi dai de știre.

— Prea bine, *my lord*.

Fericit ca un călugăr în zi de Paști, Griffith vru să-și îndese coiful pe cap, dar lanțul i se agăță de nas. Izbucni în râs, apoi desprins lanțul și-și puse coiful cum se cuvine. Încercă să-l prindă de armură, dar nu putea să vadă ce face și degetele lui mari nu erau obișnuite cu o

asemenea operațiune delicată.

— Stai să te-ajute scutierul meu, se oferi Henry.

— Scutierul vostru, sire, e în vârful dealului, cu ochii cât cepele la lupta care se dă acum, replică Griffith.

— Oliver? întrebă regele.

Oliver înălță privirea de pe depeșele pe care tocmai le scria.

— Fie-mi cu iertare, sire, dar eu nu sunt cavaler.

Henry se întoarse spre nobilii din suită, dar aceștia se risipiră ca potârnichele, pretextând diverse treburi urgente.

— Foarte bine! oftă el. Am să-l ajut chiar eu.

Aducându-și aminte că în fața lui se afla însuși regele, Griffith dădu să protesteze:

— Cum așa, maiestate? Nu se poate ca un rege să slujească un cavaler.

— Atunci să nu povestești nimănui ce fac acum, replică Henry.

Apucând lăntșorul, îl prinse la locul lui și fixă coiful, răsucind șuruburile ca să-l fixeze. Își admiră isprava și zise cu mândrie:

— Niciodată n-am să pot uita ce-am învățat pe când eram un simplu scutier.

Griffith își verifică armura.

— Se pare că nu, încuviință el.

— Doresc din suflet ca cel mai apropiat sfătuitor al meu să se întoarcă teafăr și nevătămat, încheie regele, coborând viziera coifului.

Griffith așteptă o clipă, cu clinchetul metalic încă răsunând în urechi.

— Așa voi face! făgădui el.

Încălecă pe armăsarul său și porni în galop spre Rampire Hill. Ajuns pe câmpul de luptă, își ridică viziera. Cum să observe situația de pe câmpul de luptă, dacă nu putea să vadă? La dracu', nu prea erau șanse să intre și el în luptă. Ici-colo, câțiva cavaleri se mai înfruntau corp la corp, iar oamenii lui Henry păzeau cu spadele grupuri de prizonieri.

Flamurile dușmane nu se zăreau nicăieri.

— Au fugit sau sunt morți... murmură Griffith, urmărind măcelul cu luciditatea unui observator.

Zărind un grup de luptători în josul povârnișului, se hotărî să meargă la fața locului — desigur, nu cu gândul de-a nesocoti porunca regelui, ci pentru a-i raporta cât mai exact situația bătăliei. Pe măsură ce se apropia, îi ajungeau la urechi vorbe rostite într-o germană guturală, apoi un glas ascuțit și, în sfârșit, o voce răsunătoare, strigând în velșă:

— Am să-ți vărs tot sângele ăla verde, ca să îngraș pământul cu el!

Griffith dădu pinteni calului, ținându-și armele pregătite: lancea, ghioaga și spada cu două tășuri. În fața lui se găseau doi cavaleri velși, luptând spate în spate, împresurați de zece-doisprezece oameni, care atacau cu băgare de seamă. Griffith înțelese că voiau armurile celor doi, drept care se străduiau să nu le strice. Acesta era motivul pentru care compatrioții săi încă mai erau în viață. Totuși, starea lor nu era cătuși de puțin de invidiat. În aceeași clipă, tânărul zări trei cavaleri englezi apropiindu-se în goana calului.

Trebuia să ajungă la locul luptei înaintea lor. Un răcnet furios, în velșă, acoperi tropotul copitelor:

— Să crapi, lipitoare afurisită! Arză-te-ar...

Griffith își coborî lancea, înfigând-o într-un mercenar, chiar în momentul în care unul

dintre cavalerii aflați la ananghie se clătina pe picioare. Abandonând lancea, tânărul se răsuci în loc, năpustindu-se din nou spre grupul de atacatori. Un singur cavaler rămăsese în picioare. Unul dintre mercenari tocmai se pregătea să-i dea lovitura de grație, în vreme ce ceilalți se adunaseră în grup compact, ca să se apere de Griffith.

Ridicând ghioaga, tânărul turti un coif, zdrobind țeasta dinăuntru, însă chiar atunci, o lovitură primită din spate îl azvârli jos din șa. Se luptă să se ridice în picioare, dar armura îl trăgea la pământ. În acel moment, sosiră și cavalerii englezi, astfel încâtmercenarii se întoarseră să întâmpine noul dușman. Griffith își scoase spada din teaca agățată de șaua calului, la țanc ca să bareze atacul unui irlandez furios.

Îmbătat de fiorul luptei, își dezveli dinții într-un zâmbet crud și, profitând de faptul că era mai greu și mai înalt, îl aruncă pe irlandez jos din șa. Ridică spada pentru lovitura de grație, dar un strigăt de luptă în germană îl făcu să se întoarcă, la timp pentru a face față unui atac.

Neamțul era un uriaș, la fel ca Griffith, și un mare maestru al spadei. Se mișca bine și rezistase până atunci grație forței și agilității.

Era un luptător perfect.

Griffith nu-și putu stăpâni un zâmbet, deși chipul îi rămăsese împietrit. După această victorie decisivă, puțini vor mai contesta puterea lui Henry sau dinastia instaurată de el. Dar chiar și în astfel de cazuri, regele îi spusese că pe viitor va evita să se mai afle în centrul unor conflicte care sfâșiau Anglia. Așadar, Griffith decise să lupte din toate puterile, bucurându-se de febra și mirosul bătăliei, precum și de fiecare lovitură de spadă. Mercenarul german părea să-i fi ghicit gândurile. Râse și el în spatele vizierei și se năpusti spre Griffith ca o vijelie. Cele două spade se ciocniră, zăngănind-asurzitor. Amândoi simțeau că le plesnesc mușchii și le crapă tendoanele. Zvonul celorlalte încheștări se pierdu undeva, departe, pe măsură ce Griffith se concentra asupra acestei încheștări: ultima și cea mai importantă.

Neamțul reușise să pareze fiecare lovitură.

Griffith izbutise să evite fiecare atac. Timpul înainta încet ca o roată veche și scârțâitoare. Brațele începură să-i tremure sub greutatea spadei. Observă cu satisfacție că și mâna celuilalt devenea tot mai nesigură. Își simțea urechile înfundate Plămâniei îi ardeau, reacțiile îi erau din ce în ce mai încete. Dar neamțul nu profita de slăbiciunea lui. Griffith rânji. Neamțul nici *nu putea* profita de acest avantaj pentru că, la rândul lui, se simțea tot mai sleit de puteri.

Acum amândoi se mișcau ca prin vis. Fiecare lovitură era dată cu mare grijă și abia simțită prin armură. Griffith începu să se întrebe care va fi sfârșitul înfruntării, când amândoi era la limita rezistenței.

Adunându-și ultimele forțe, încercă o lovitură fatală în gâtul adversarului. Chiar dacă avea să nimerească în baza coifului, cel puțin își va lăsa dușmanul fără cunoștință.

Dar se întâmplă cu totul altceva. Neamțul se lăsă să cadă pe spate, iar Griffith, dus de forța loviturii, nu-și mai putu nici el ține echilibrul și se prăvăli într-un zgomot asurzitor de fierăraie.

Înălță capul, privindu-și țintă potrivnicul. Neamțul își, ridică viziera, cu ochii în ochii lui, apoi izbucni în râs și zise în germană:

— Mă predau.

Griffith nu înțelese un cuvânt, dar recunoscuse gesturile și-și dădu seama că era singurul sfârșit posibil. Mercenarul se găsea pe pământ engelzesc. Nu avea altă cale decât să se predea și găsisse în Griffith un adversar demn de a-i primi spada.

Griffith încuviință din cap, apoi făcu un efort să se ridice. În cădere, genunchierele și cotierele îi săriseră cât-colo, așa că se căznea din greu să se ridice, ca o broască țestoasă întoarsă cu burta în sus.

Chiar în clipa când reușise, se auzi un strigăt în engleză:

— Păzea!

Instinctiv, Griffith se răsuci spre locul unde rămăsese prizonierul. Neamțul nu se clintise, dar privirea lui înspăimântată îl făcu pe Griffith să înalțe ochii.

În fața lui se găsea irlandezul: plin de sânge, pe moarte, dar cu spada ridicată chiar deasupra capului său. Griffith continua să-l privească năucit și, în același moment, spada se abătu năprasnic asupra-i, ca un arc strălucitor. Ridică brațul, într-un reflex de apărare, dar armura nu respinse, ci doar devie izbitura. Tăișul spadei îi creștă obrazul până la os. Sângele țâșni ca dintr-o fântână, întunecându-i vederea. Auzi un țipăt de durere și-și dădu seama cu uimire că țipase chiar el.

Când privirea i se limpezise din nou, îl văzu pe neamț, în picioare, cu spada înfiptă în trupul irlandezului.

Va să zică, se gândi Griffith, până la urmă tot o pățise. Reușise să se lase ciopârțit! Simțea că ceva îi acoperă ochii, dar încă mai putea întrezări soarele. Razele lui îi jucau pe obraz, înfierbântându-l. Apoi în fața ochilor începură să-i joace puncte roșii și negre, iar fierbințeala deveni de nesuportat. Își duse mâna la inimă, unde purta amintirea de la Marian, și, ca într-o viziune cerească, revăzu pajiștile verzi din Țara Galilor, pietrele cenușii ale castelului unde se născuse și unde și-o imagina pe aleasa sufletului său, așteptându-i întoarcerea.

♣ ♣ ♣

Cu ochii la linia țărnelor ce se pierdea în zare, Marian se întreba dacă-l va mai vedea vreodată pe Griffith.

Griffith. Bărbatul care urma calea onoarei prin hățișul de nepătruns al binelui și-al răului. Griffith. Puternic și sigur pe el, dar atât de departe, luptând pentru regele pe care-l iubea, încercă să se liniștească, spunându-și că va fi învingător. Nimeni n-ar fi putut ucide un războinic de talia și forța lui. Nimeni n-ar fi putut ucide...

Își acoperi ochii cu palma.

— Dacă vrei să iei băiatu', atunci pune mâna și ține-l bine, mormăi marinarul.

Marian se întinse și-l prinse în brațe pe Lionel chiar în clipa când acesta era gata-gata să cadă în apă, după ce se întinsese din ce în ce mai mult ca să atingă valurile lucitoare. Puștiul scânci și se zbatu în brațele ei, dar Marian îl sili să se așeze pe locul lui și-l strânse la piept.

— Nu! Mama! Lionel înoată! insistă copilul.

— Lionel nu înoată deloc, replică ea. Lionel merge acasă.

Copilul chibzui o clipă, apoi întrebă:

— La bunicu' Rhys?

Marinarul începu să râdă și pe chipul lui frumos și aspru se așternu o expresie de satisfacție. Până atunci se arătase tăcut și morocănos, în vreme ce Lionel aproape că o făcea pe Mariana să plângă cu noile lui simpatii.

Nu Rhys era bunicul lui, ci Wenthaven, și totuși Rhys era cel care se purta cu Lionel de parcă i-ar fi fost nepot. Îl înconjurase cu atâta dragoste încât, pentru prima dată de la nașterea lui Lionel, Marian avea senzația că cineva îi luase locul în inima copilului. Urmărindu-i pe Rhys și Lionel, când se aflau împreună, înțelesese că băiețelul avea nevoie de prezența unui bărbat. Cu

un bunic ca Rhys și un tată ca Griffith, ar fi crescut cinstit și viteaz.

Cinstit și viteaz! Iar dacă soarta i s-ar arăta prielnică, poate chiar mai mult decât atât.

Oare de ce i-l scosese Dumnezeu în cale pe Griffith? Înainte de a-l cunoaște, fusese sigură pe viața ei, pe tot ce trebuia să facă, pe tot ce jurase să ducă la îndeplinire. Îndrăznise să-și făurească vise de măreție și dreptate pentru ea și fiul ei.

Dar alături de Griffith trăise un alt fel de vis. Să fi fost tânărul un dar de la Dumnezeu? Sau o tentație a necuratului?

În prima lor noapte de dragoste Griffith reprezentase ispita, iar ea avusese înțelepciunea și curajul să fugă. Crezuse că Dumnezeu o va răsplăti.

Când colo, voința Lui fusese s-o aducă la castelul Powel, ceea ce însemna o soartă mult mai crudă. Marian nu credea în iubire. Nu putea crede, astfel încât îi fusese destul de ușor să-i refuze inima, când nici o experiență afectivă nu-i tulburase visele de mărire. Dar viața la castel, alături de părinții lui, o învățase că fericirea era chiar la îndemâna ei. Deși în tinerețe avuseseră și ei probleme, Rhys și Angharad se împăcau, totuși, toarte bine. Se iubeau. Văzându-i împreună, Marian aproape că începuse să socotească propria-i fericire mai presus de drepturile lui Lionel.

Acesta era motivul pentru care fugise. Deși îi părea rău că trebuise să plece fără a-și lua rămas bun de la Angharad și Rhys, care tocmai făcuseră strigările în biserică, ori ea nu putea...

Îl trase pe Lionel mai aproape, privind neliniștită spre velșul de la cârmă.

Dolan îi spusese că navigase de jur-împrejurul Angliei, strângând o groază de bani, după care se întorsese la casa lui din Țara Galilor, unde viața era ieftină și nimănui nu-i păsa că cele două mânuși ale lui nu ascund decât cinci degete cu totul. Marian îl tocmise ca s-o ducă cu barca înapoi în Anglia, dar acum se întreba dacă nu cumva procedase cam pripit. Poate că, într-adevăr, marinarul făcuse înconjurul Angliei, dar cine știe dacă ocupația lui nu fusese dintre cele necinstite. Mai curând părea să fi fost pirat, jefuind făpturi nevinovate și pierzându-și degetele în goana după câștiguri nemuncite. Poate că acum, când o avea în puterea lui, visa la vechile isprăvi.

Dar și Marian își avea visele ei, de la care n-o putea abate un țăran, oricât ar fi fost el de isteț. E drept că prezența lui Lionel ar fi dezavantajat-o în cazul unei lupte, dar se știa puternică și ținea ascuns în cizmă un cuțit tăios, stificient pentru a-l trimite pe velș pe lumea cealaltă. Fluturând din gene, zâmbi timid, cu ochii la Dolan, care continua să vâslească.

El o privi bănuitor.

— Cei mai mulți bărbați pe care i-am cunoscut erau de viță nobilă. Niște slăbănogi! Nu știau decât să țină în mână o pană de scris. Nici vorbă să încolăcească odgoane sau să ridice ancora, ori să miște vâslele. Ce părere ai de ei?

— Vrei să mă duci cu zăhărelu', mormăi el. Nu ești așa proastă pe cât ai vrea să pari.

Vâslea paralel cu țărmul, îndreptându-se spre est, spre gura râului Dee, dar se ținea destul de departe în larg ca ca nu poată înota până la mal, chiar și fără Lionel. Marian făcu ochii mari.

— De ce zici că-s proastă? Nu toți știu cum se cheamă cheștiile astea marinărești.

— Am spus că *nu* ești proastă. Numai o femeie isteată putea să fugă de la castelul Powel. Dacă ai fi luat-o pe uscat, te-ar fi prins de mult.

— Așa e, încuviință Marian, amintindu-și călătoria ei de pomină prin Țara Galilor și punându-și palma pe creștetul lui Lionel.

— Da' o barcă nu lasă urme, după cum se zice, și te-ai gândit la asta, tot așa cum ai știut și pe cine s-alegi, ca să nu de fuga să-l înștiințeze pe lordu' Rhys.

Dădu din cap, aplecându-se din șale în ritmul vâslelor.

— Așa că nu fă pe proasta cu mine.

Ochii lui negri o scrutau, supărați, deși Marian nu pricepea de ce. Buzele senzuale zâmbeau, dar fără bunăvoință. Era frumos ca păcatul, dar — se temea fata — de două ori mai rău.

— Om... zise Lionel, arătând spre Dolan și surâzând cu dințișorii lui albi. Om bun.

— Hei! Ce-i asta? se stropși Dolan, lăsându-se pe spate, cu o uitătură firoasă. De ce-a spus om bun?

Marian încercă să-l facă pe copil să tacă, dar Dolan insistă:

— A spus sau nu?

— A spus, recunosc Marian.

Dolan întoarse privirea furioasă către ea.

— Nu-s un om bun.

— Bunicul, insista Lionel, foarte încântat de Dolan. Bunicul *meu*.

— Nu, dragul meu. Nu-i bunicul tău.

Se aplecă și scoase din traistă o bucățică de pâine, pe care i-o întinse lui Lionel, sperând să-i mai domolească entuziasmul. Credea că băiețelul va ronțai pâinea, făcând destule firimituri încât să atragă păsările, dar Lionel folosi răgazul de tăcere ca să-l privească în extaz pe Dolan.

— La ce te uiți așa? mârâi marinarul.

— Bunicul... Rhys? întrebă puștiul.

Dolan sări în picioare, dând drumul la vâsle, care zăngăniră, făcând să se legene mica ambarcațiune.

— Nu sunt Rhys! Ai auzit? Nu sunt Rhys, sunt Dolan.

Șocată de această izbucnire de furie, Marian controlă dacă mai avea pumnalul în cizmă. Dar Lionel continua să-l privească pe Dolan cu mare interes, vorbind cu gura plină:

— Bunicul Dolan.

Marinarul se trânti la loc pe banchetă.

— Nu-l poți face pe plodu' ăsta să-și mai țină gura?

— Se pare că nu, răspunse Marian. De ce-ai acceptat să mă duci cu barca dumitale?

— Fin'că plătești bine.

Ridică din nou vâslele, fără să-l scape din ochi pe Lionel.

— Niciodată nu-ți strică să ai un ban în plus.

— Și?

— Vrei să știi dacă am de gând să te violez?

— Vei încerca?

El se opri din vâslit și-o măsură din cap până-n picioare, oprindu-se asupra sânilor.

— Nu. Eu am ce am cu Rhys, nu cu fiu-său, și dac-aș viola-o pe logodnica lui Griffith, sunt sigur că băiatu' ăsta mi-ar pune pielea-n băț. N-am să-ți fac nimic. Cu condiția să-mi plătești de două ori pe cât ne-am înțeles. Nu-mi plac femeile prea slabe

Înjură, văzând că Lionel se ridicase și încerca să ajungă până la el.

— Și nu-mi plac plozii, așa că ține-l departe de mine!

Marian se întinse după Lionel, dar copilul se dovedi mai iute de mână și, vârându-i sub nas lui Dolan coltuicul de pâine din care mușcase, zise:

— Bunicul Dolan papă pâine.

Marian vru să-l tragă înapoi, dar se opri, șocată de expresii marinarului, care amintea de un motan gata să adopte un cățeluș, încet, buzele i se destinseră într-un zâmbet larg, de zvelind doua șiruri de dinți puternici, și Dolan luă un dumaticat de pâine.

Doar unul foarte mic, dar Lionel se declară mulțumit. Marian avu un sentiment de triumf. Cu numai dublul sumei pentru care se tocmise, urma să ajungă teafără în Anglia, împreună cu fiul ei, fără a fi pusă în situația de a-și apăra virtutea. Iar Dolan — ei bine, chiar și el se număra până la urmă printre cuceririle lui Lionel.

Poate că, totuși, aventura ei se va sfârși cu bine.

♣ ♣ ♣

Câteva ore mai târziu, se despărțea de marinar, urmărindu-l cum se îndepărta de țarm.

— Bine c-am scăpat de tine! murmură ea. Ce cărcotaș!

Lionel strigă:

— Bunicul! Bunicul!

Dar Dolan nici măcar nu-i făcu semn cu mâna.

— Ce scârbos! exclamă Marian, aproape dorindu-și ca Lionel să-i repete cuvintele.

Însă reacția copilului fu cu totul alta: se așeză pe jos și începu să plângă.

Marian îl ridică, ștergându-i lacrimile. Tălpile i se afundau în nisipul umed. La picioare zăceau bagajele, aruncate unul peste altul. Punga de bani își micșorase simțitor volumul, grație lui Dolan, care păruse să-și regrete momentul de slăbiciune, hotărând să-l compenseze printr-un preț mai piperat și prin refuzul absolut de a-l lua în seamă pe Lionel.

Acum avea nevoie de un cal, dar nu prea scump.

Mai rău era că trebuia să se decidă încotro s-o apuce.

Singurul gând cu care fugise de la castelul Powel fusese acela că, dacă rămânea, Lionel nu și-ar fi împlinit destinul. Dar în Anglia, cine s-o ajute? Cumva tatăl ei?

Da, poate că Wenthaven ar fi acceptat, dar numai pentru propriile-i interese. Dar atunci, cine l-ar fi apărat pe Lionel și interesele *lui* ?

Numai ea. Numai lady Marian Wenthaven. Doar ea era în stare s-o facă. Se simțea destul de puternică pentru asta.

Își ridică bagajul și, luându-l în brațe le Lionel, porni spre Shropshire. Către castelul Wenthaven și către tatăl ei.

♣ ♣ ♣

— A plecat?

Lui Art nu-i venea să-și creadă ochilor. Cu inima strânsă; nu-și putea lua ochii de la Rhys, care-l privea încruntat.

— N-ați dat de urma ei?

— Am căutat-o două zile, și nimic! Unde să se fi dus, cu un copil mic după ea? izbucni Rhys, lovind cu pumnul în peretele grajdului.

— Nu înțeleg.... murmură Art.

De-abia trecuse pragul castelului Powel și Rhys îi ieșise în cale, povestindu-i că femeia pe care o căuta — singura pe care o dorea Griffith — dispăruse! Art își scoase pălăria și începu să-și frece țeasta cheală, ca și cum ar fi vrut să-și adune gândurile în creierul năucit.

— Când am plecat, i-a dăruit lui Griffith o amintire și-am crezut că totu' era-n regulă. Acu'...

— Nu-i chip să ghicești ce-i în mintea unei femei! spuse Rhys.

— Da-da, încuviință Art. Așa cum am zis și io întotdeauna. Păcat de ele, că tare-s bune la așternut.

— Ajunge! se stropși Angharad, ivindu-se în ușa grajdului.

Odată cu ea, înăuntru pătrunse lumina soarelui de primăvară.

— Fata nu se împăcase cu ideea căsătoriei. Noi știam asta și totuși am făcut strigările, cu gândul la Griffith și la iubirea-i pătimașă pentru ea. E lesne de înțeles, dar greu de găsit o cale.

Strecurându-și brațul pe sub cel al lui Art, îl întrebă:

— Tu o cunoști mai bine decât noi. Ia zi ce, părere ai?

— Și ce crezi c-ar putea face Art și n-am fost în stare eu? pufni Rhys.

— Poate bănuiește încotro a luat-o! i-o întoarse Angharad.

Art se uită la Rhys, clătinând din cap. Hainele îi erau pline de praf și transpirație după o călătorie atât de lungă. Știa că obrazul lui părea făcut din bucăți de pergament cusute una de alta. Cu toate acestea, Rhys arăta mai rău ca el. Cu ochii injectați cu brațele atârând neputincioase de-a lungul trupului, abia mai putea vorbi de supărare.

— Am căutat-o în toate locurile unde s-ar fi putut duce.

— Atunci caut-o acolo unde *nu* s-ar fi putut duce! Trebuie să fie undeva. Nu înțelegi...

Angharad își prinse obrazul în palme.

— Nu pot să cred că e nevoie să mai discutăm pe tema asta. Ai căutat-o trei zile încheiate, Rhys. Ești obosit și nu mai gândești limpede. Du-te la culcare și lasă-ne pe mine și pe Art s-o găsim pe lady Marian.

— Grozav! Tu și Art s-o găsiți pe lady Marian! Tu și Art veți reuși acolo unde eu am dat greș!

Porni către ușă, dar se întorase din prag.

— Însă află că pot să-ți spun unde *nu* s-a dus. Nu s-a dus în Anglia, nici la mănăstirea St. Asaph, nici la trupa de mercenari care dă târcoale prin apropiere, pentru că eu însumi am vorbit cu căpitanul — unul, Cledwyn — și-am răscolit prin toată tabăra.

— Cledwyn? repetă Art. Ai zis Cledwyn?

— Chiar așa, răspunse Rhys, părând ceva mai liniștit. Cunoști numele asta?

— Omul cu pricina a fost în solda lui Wenthaven și pot să jur că nu-i aici cu gânduri prea bune pentru lady Marian.

Art tăcu, scărpinându-și cei câțiva țepi din barbă.

— Și spui că ea nu era în tabără?

— Pot să jur că nu.

— Nu cumva au răpit-o din castel? întrebă bătrânul slujitor. Poate prin pasajul secret?

Rhys arăta sleit de puteri.

— Am astupat pasajul cu ani îra urmă, dar tot am aruncat o privire. Nimeni n-a trecut pe-acolo.

— Și totuși, aș vrea să-i fac și eu o vizită lui Cledwyn.

Rhys clătină din cap.

— Au ridicat tabăra de îndată ce-am vorbit cu dânșii.

— Poate c-o urmăreau și ei pe lady Marian, își dădu cu părerea Angharad.

— Degeaba! oftă Rhys, pierzându-și răbdarea. Vă spun că n-a lăsat nici o urmă. N-a luat nici un cal din grajd, nu s-a ascuns în castel și...

Se opri, privind acuzator spre Angharad.

— ...nici n-a pornit pe mare.
 Ieși din grajd cu fruntea sus, iar Angharad se întoarse către Art.

— M-am gândit că poate a pornit pe mare, iar Rhys e furios că nu i-a venit lui ideea asta.
 De-ai ai s-a și dus la culcare, ca să putem vorbi noi cu pescarii, fără ca el să-și calce pe mândrie.

— Mai curând sau mai târziu, tot o s-o facă! filozofă Art.

— Eh, mai târziu va fi odihnit și n-o să-i mai pese chiar așa de mult.
 Ieșiră amândoi la soare, iar Art văzu că și Angharad arăta grozav de obosită. O strânse la piept, încercând s-o îmbărbăteze.

— N-ai nici o vină pentru ce s-a petrecut. Fata aia a făcut întotdeauna după cum o taie capul,

— Ba am o vină, surâse cu amărăciune Angharad. Am înțeles bine ce simțea, dar tare-am vrut ca Griffith s-o ia de soție. N-am ascultat-o când mi-a povestit ce planuri își făcuse pentru băiețel. Nu m-am gândit decât la planurile mele.

— Țsta nu-i un păcat. Și eu îmi fac fel de fel de vise.

— Sigur că-ți faci, încuviință Angharad, mângâindu-i barba aspră.

— Am făcut totu' ca să-i văd pe tinerii noștri împreună și n-am să renunț tocma' acu'.
 Spune-mi, de ce crezi c-a pornit pe mare?

— Deși Rhys e un om cu judecată, iar slujitorii lui se pricep să dea de urma unui vânat — începutu Angharad, îndreptându-se hotărâtă spre poartă — totuși nu se poate ca lady Marian să nu fi lăsat nici o urmă, decât dacă...

Art se uită în direcția în care arăta ea cu degetul: depărtare, pe valurile oceanului, se profila satul de pescari. Înțelese supărarea lui Rhys și protestă:

— Pescarii sunt supușii voștrii. Ei n-ar lua-o pe logodnica lui Griffith. Nici la rugămintea ei, nici a altcuiva.

— Sigur că pescarii n-ar lua-o, zâmbi aproape amuza Angharad. Dar ți-l amintești pe Dolan?

— Dacă mi-l amintesc pe Dolan? strigă Art. Cum să nu mi-l amintesc? Țla-i soi rău! E scutieru' care-a încercat să-ți facă curte.

— Întocmai.

— Rhys l-a dat afară din castel, cu mulți ani în urmă.

— Chiar așa, iar el s-a jurat să termine cu viața de cavalier și-a fugit pe mare.

— Știu, vorbi Art, privind-o cu atenție. Trebuie să înțeleg că s-a întors?

— Anul trecut, și-i mai rău ca oricând.

— Mă mir că Rhys nu i-a făcut de petrecanie.

— Te miri?

Art se mută de pe un picior pe altul.

— Nu prea. Sângele apă nu se face, iar ca Rhys să-și mânjească mâinile cu sângele fratelui său...

— Vitreg... îl corectă ea.

— Vitreg... Ar fi un păcat de neiertat.

— Asta știe și Dolan.

Angharad îl luă din nou de braț pe Art și-l trase pe poteca ce ducea spre sat.

— Iată de ce cred c-ar trebui să-l întrebăm despre lady Marian.

Capitolul 15

Trosnetul unei crenguțe uscate undeva, lângă marginea drumului, o făcu pe Marian să-și întoarcă brusc calul în loc. Îi făcu semn lui Lionel să tacă, dar copilul insistă:

— Mama! De ce, mama? De ce?

Marian trase de frâu, domolind avântul calului, care pândea prilejul s-o ia din nou la goană. Ținând strâns de căpăstru, cercetă cu atenție frunzișul pădurii. Nu văzu nimic, dar își dădu seama că ar fi fost o pradă ușoară pentru tâlhari și bandiți de tot felul.

Deși nu auzea nici un zgomot suspect, duse calul printre tufe și-l legă zdravăn de o ramură. Lionel continua s-o întrebe.

— De ce, mama? De ce?

— Sst, Lionel!

Îl coborî din șa și se ascunse mai bine printre copaci.

— Vino să te iau în brațe.

Lionel se supuse. Cum altfel? Fusese smuls din singurul cămin pe care-l avusese vreodată, târât tocmai până în Țara Galilor, dat în grija lui Rhys și-a soției sale în vreme ce mama lui zăcea bolnavă, și chiar când începuse să se obișnuiască cu aceștia, fusese luat de lângă ei. Cele două zile de călătorie îl obosiseră, era tulburat și nimic nu-l mai putea convinge că lângă mama lui se afla în siguranță.

Își îngropa fața la pieptul ei și Mariane i se strânse inima văzându-l cum tremură. Își încorda iar auzul, căutând să prindă sunet de pași, dar la ureche nu-i ajungea decât răsuflarea găfâită a calului, care încerca să se smulgă din căpăstru și fugă înapoi, acasă.

— Mama... șopti Lionel.

Marian îl mângâie ușor pe spate.

— Taci, Lionel.

— Mama... Art.

— Nu, dragul meu, nu-i Art. Art e departe.

Lionel înălță capul, arătând către copaci.

— Art! insistă el. Art! Art!

Vorbea din ce în ce mai tare, zbatându-se în brațele ei.

— Art! Art!

Neîncrezătoare și, totuși, pe jumătate convinsă, Marian întoarse capul, scrutând penumbra pădurii. Nu văzu decât un trunchi lovit de trăsnet, cu două găuri ca doi ochi. Îl mângâie din nou pe Lionel și se îndreptă spre copacul cel uscat.

— Nu, Lionel, vezi? Nu-i decât...

În aceeași clipă, trunchiul începu să se înalțe, ca un duh trezit la viață. Marian se trase înapoi, clătinându-se pe picioare, apoi se poticni de-o rădăcină și căzu pe spate, cu Lionel în brațe. Copilul o lovi în stomac, făcând să i se taie respirația, și, înainte ca ea să-l poată reține, se ridică și-o luă la fugă.

— Art! țipă el cu glăsciorul lui subțirel.

— Lionel! strigă Marian, văzând cum omul-copac se apleca să ia copilul în brațe.

„Copacul” se apropie de ea și fata sări în picioare, gata să se lupte cu acest duh, pentru copilul ei.

— Am onoarea, *m' lady*.

Zicând acestea, Art ieși dintre umbrele pădurii, răsând vesel ca atunci când o întâmpinase în holul mare al castelului Powel.

— Ce surpriză să te întâlnesc aici!

Marian își apăsă mâna pe inimă, care bătea să-i spargă puțul. O simțea aproape vie, tremurându-i în palmă. Sau poate că mâinile îi tremurau singure.

— Art, unde-i...?

Glasul i se frânse, văzând cine-l însoțea pe bătrânul slujitor.

Nu era Griffith. Deși nu-l putea zări prea bine, își dădu seama că de la un timp împărțea bărbații în două categorii: cei înalți și bruneți ca Griffith și... restul. Nu era nevoie să se uite de două ori. Fie că-i făcea sau nu plăcere, îl recunoștea pe Griffith nu doar cu ochii, ci și cu sufletul.

Dintre copaci își făcu apariția Dolan, care se înclină în fața ei, cu un aer batjocoritor.

— Am să mă ocup eu de armăsarul dumitale pur-sânge.

— Ce-i cu voi aici? Întrebă Marian, dar Dolan îi întoarse spatele, văzându-și de treaba lui.

Fata se răsuci spre Art.

— Ce-i cu voi aici?

Răspunsul lui era ultimul la care s-ar fi așteptat.

— Vin de la castelul Wenthaven.

— De la Wenthaven? Dar ce-ai căutat acolo?

— Pe tine.

— Maică Precistă! se cruci Marian, apucându-l de braț. S-a întâmplat ceva cu Griffith?

Art nu-și putu stăpâni un zâmbet de satisfacție.

— Când m-am despărțit de el la Stoke era bine sănătos. Și, înainte ca ea să-și potolească bătăile inimii, adăugă:

— Bineînțeles, asta se întâmpla înaintea bătăliei.

— L-ai părăsit înainte de luptă? Vai, Art, cum ai putut?

Art îl puse jos pe Lionel și, făcând câțiva pași, o privi drept în ochi.

— Mă învinovățești că l-am părăsit când avea mai multă nevoie de mine, *m' lady*?

— Eu... se bâlbâi Marian, evitând să-i întâlnească privirea. Nu, Art, sigur că nu.

— Mă bucur s-aud asta. Fin'c-ar fi cam urât din partea ta, fetițo, nu crezi?

Niciodată nu-i vorbise pe un ton atât de muștrător. Simți că o copleșește remușcarea.

— Ai auzit cum s-a sfârșit lupta?

— Se zice că trupele lui Henry l-au înfrânt pe Lincoln și regele s-a întors la Kenilworth, să se odihnească.

— Nici o veste despre Griffith?

— Cine să-mi dea vești despre un singur om?

— Așa e...

Supărată și neliniștită, se îndreptă încet spre un stejar cu coaja crăpată și-l strânse în brațe, de parcă ar fi fost omul iubit.

— Dar... cum ai aflat c-am fugit de la castelul Powel?

— Mi-au spus lordul Rhys și lady Angharad. Sunt tare întristați că i-ai părăsit și îngrijorați de soarta ta...

Art aruncă o privire spre Lionel, care alerga de colo-colo, bucurându-se de libertate.

— ...și de-a lui Lionel.

— Nu se poate să fi mers de la Powel la Stoke, înapoi la Powel, și pe urmă până aici în numai nouă zile. E...

Ar fi vrut să spună „imposibil”, dar privindu-l mai atent, tăcu. Oricât s-ar fi lăudat Art că-i una cu peisajul pentru că are sânge veș, murdăria de pe haine îi oferea un camuflaj natural. Slujitorul părea ajuns la capătul puterilor, iar chipul lui supt, cu ochii adânciți în orbite, își spunea adevărata vârstă. Până și cele câteva fire de păr care-i mai împodobeau țeasta cheală atârnau pleoștite. Într-adevăr, bătrânul parcursese atâta amar de drum în mai puțin de zece zile.

— Unde vrei să te duci acum? o întrebă Art, de parcă ar fi avut tot dreptul. Ai de gând să fugi ca un hoț în miez de noapte?

Reproșul lui o făcu să-și iasă din fire.

— Și tu ești la fel ca toți ceilalți. Mă întrebi ce gânduri am și unde mă duc, de parcă n-aș fi fata unui conte, prieten apropiat cu regina.

— A fost cam greu drumu' până aici, așa-i? întrebă Dolan, ținând de frâu jalnicul cal al Mariane și ținându-i-o cu o privire răutăcioasă.

Ea își îndreptă spatele, cu ochii scăpărând de mânie.

— Mi-am făcut-o cu mâna mea.

— Sigur că da. Asta explică și sângele de pe haine, și tăietura din bărbie. Parc-ai avea încă o gură... o studie el. Numa' că-i mai jos.

Art îi apucă bărbia, ridicând-o cu un gest hotărât.

— Da' ce-ai pățit, fetițo?

— Am căzut.

Dolan pufni, disprețuitor.

— Încearcă să-mi răspunzi, lady Marian! insistă Art. Da' de data asta, spune-mi adevărul.

Nu-i plăcea să fie tratată ca un copil, dar sub înfățișarea burzului a lui Art se ghicea o îngrijorare sinceră. După câteva clipe de nesiguranță, Marian cedă.

— Mi-au ieșit în cale doi tâlhari...

Până și Dolan scoase un strigăt de surpriză.

— N-a fost chiar atât de cumplit pe cât vă închipuiți. Au vrut să-mi fure calul.

În mod bizar, începuse să tremure ca un cățeluș lăsat în frig. Cu o zi în urmă, când se petrecuse incidentul, nu fusese chiar atât de tulburată.

— A trebuit... să... să-i ucid pe amândoi.

Art rămase cu gura căscată, cu brațele atârnând moi pe lângă trup. Dolan îi aruncă o privire rapidă și întrebă:

— Ai omorât doi bărbați?

— Nu... Nu chiar.

Fruntea Mariane era brobonită de sudoare și fata se șterse cu mâneca.

— Pe unul din ei l-a omorât calul. L-a lovit în cap cu copita. O fiară, nu alta!

— Hoțul? întrebă Art.

— Nu, *calul*.

Dolan apucă frâul și mai strâns.

— Și celălalt hoț?

— ...Păi, știi, aveam la mine un pumnal.

Îl înfipsea în pieptul tâlharului, fără nici o remușcare. Amândoi bandiții o amenințaseră că va sfârși în chinuri, iar copilului îi vor da foc. Îi descrieseră în amănunt cum murise ultima

lor victimă. Apoi îl cântăriseră din priviri pe Lionel dându-și cu părerea ce preț ar fi putut lua pentru el.

Nu, nu-și regretase gestul câtuși de puțin.

Mai apucă să-l audă pe Dolan spunând: „Na că leșină!” și se lăsă moale pe marginea drumului, cu capul pe genunchi.

Cei doi bărbați o ajutară să se ridice și Marian deschise gura, respirând adânc.

— Nu-mi place să mă vait, dar când îmi amintesc cum i s-au muiat brațele și cum s-a așternut vâlul morții peste ochii lui albaștri, îmi vine să...

— Lasă, fetițo, așa am simțit și noi când am ucis prima dată! zise Dolan aproape cu blândețe. Ba încă și-acum ni se întâmplă când și când. Da' unora chiar le place să omoare, cum au fost și netrebnicii ăi doi.

— Dacă nu i-ai fi ucis, acu' ai fi zăcut cine știe pe unde, prin pădure, iar flăcăuarșu' ăsta...

Art îl ridică pe Lionel în brațe, strângându-l la piept, până ce puștiul începu să bată din picioare, să fie lăsat jos.

— Știu, încuviință Marian, proptindu-și coatele pe genunchi, cu obrazul îngropat în palme. Aventura nu-i chiar așa frumoasă cum mi-am închipuit, se văzu ea silită să recunoască.

Toți trei tăcură. Marian nu îndrăznea să ridice ochii. Nu voia să le vadă privirile compătimitoare, nici să-i audă povățuind-o că trebuia să se poarte ca o femeie și că ar fi fost mai în siguranță într-un castel, lucrând o broderie. Intențiile ei erau cu totul altele, numai că avea nevoie de mai mulți bani, mai multe merinde, veșminte bărbătești și o spadă bună, cu care să-l apere pe Lionel.

Cu o zi în urmă s-ar fi bucurat să-l aibă alături pe Griffith. Dar el era departe, luptând pentru regele pe care ea îl disprețuia. Iar lady Marian Wenthaven nu acceptase niciodată să depindă de un bărbat.

Prin urmare, era un semn de slăbiciune. Va să zică, Griffith avusese o înrăurire nefastă asupra ei — motiv suficient pentru a-și și urma, neabătută, calea pe care o alesese.

Se adresă celor doi, pe un ton aproape agresiv:

— Și voi ce vreți de fapt? De ce-ați venit după mine?

Ciudatul amestec de compasiune și duioșie de pe chipul lui Dolan se preschimbă în furie.

— Asta mi-aș dori și eu să aflu. Atâta cale pentru o englezoaică, și proastă pe deasupra!

Marian simți că i se urcă sângele în obraz. Dolan o privi bănuitor.

— Unde te duci?

— La Wenthaven. La castelul tatălui meu. Ai ceva împotrivă?

— Câtuși de puțin! replică Dolan, scobindu-se între dinți cu unghia. Numa' c-ai luat-o pe unde nu trebuie.

— Nu-i adevărat, răspunse ea mecanic, uitându-se de jur-împrejur.

— Ești la vreo trei' de mile mai la est de Wenthaven. Nu ți-ai dat seama când ai trecut de Stafford?

— Am ocolit orașele, îngăimă ea.

— Te-am fi găsit de ieri, dac-ai fi mers pe unde trebuie, pufni Dolan. Minte de femeie!

Marian se uită spre Art, care încuviință din cap.

— Trist, da' adevărat. Ai trecut de Wenthaven.

Îl luă în brațe pe Lionel, așezându-l din nou în șa.

— Da' dacă vrei s-ajungi la Wenthaven, m'lady, atunci te însoțim și noi.

Apoi, arătând spre drumul plin de hârtoape, adăugă:

— Te urmăm.

Marian făcu vreo câțiva pași și se opri.

— Dar de ce-ați venit după mine?

— Pen' că dacă nu-ți dădeam de urmă, nu-mi puteam respecta jurământul.

Art se juca cu Marian, pândindu-i reacțiile, iar Marian căzuse în cursa lui. Mai întâi, se arătase îngrijorată pentru Griffith când ar fi trebuit să pară indiferentă. Acum se străduia zadarnic să-și înfrâneze curiozitatea.

— Ce jurământ?

— Acela de a-l ocroti pe Lionel. Ai uitat că mi-ai cerut să jur?

Marian nu-l credea. Era limpede că Art glumise: deși surâdea, își ținea sprâncenele încruntate, iar ochii îi sticleau, nerăbdători.

— Ai jurat să-l aperi și pe Griffith, spuse ea îmbufnată.

— Griffith e bărbat, se poate apăra și singur.

— Dar dacă va fi rănit?

Șovăi o clipă și adăugă:

— Atunci va avea nevoie de tine.

— Dacă va fi rănit, nu de mutra mea pocită va avea nevoie! replică bătrânul.

Marian nu știa ce să răspundă. Rămase încruntată, până ce Dolan întrebă:

— Acu' ce facem, plecăm sau stăm aici să trăncănim?

— Plecăm, viteazule! îl ironiza Marian.

Dolan se mulțumi să dea din cap.

— Uite-așa tre' să se poarte o femeie.

— Dar cine ești tu ca să-mi spui cum trebuie să se poarte o femeie? Nu uita că m-ai trădat. «

— Eu? se miră Dolan, împungându-secu degetul în piept.

Apoi, clătinând din cap, adăugă:

— Crezi că banii pe care mi i-ai dat ar fi trebuit să-mi închidă gura?

— Nu, dar mi-am închipuit că firea ta scârboasă te va face să taci.

— Și chiar aș fi tăcut, da' prietenii de la castel au fost atât de supărați când ai plecat...
îndeajuns de supărați ca să m-amenințe cu exilu' dacă nu vorbesc.

Calul începu să se smucească din căpăstru, dar Dolan îl plesni cu frâul peste bot.

— Destul am colindat prin lume. A doua oară nu mă mai zvârle nimeni afară din castelu'
Powel — și nu pentru o codană fără minte.

— Ești un om rău, zise Marian, cu glasul tremurând de mânie.

El zâmbi și pe chipul frumos i se așternu o expresie răutăcioasă.

— Așa e, Abia acu' ți-ai dat seama?

Marian scutură din cap și-i întoarse spatele. Art păși în urma ei, împreună cu Lionel, iar Dolan li se alătură, fără a se sinchisi de hachițele calului.

— Unde-ai găsit „minunea” asta? întrebă el.

— „Minunea” asta are și un nume: Jack.

— Jack, de la „jackass”⁶? râse Dolan, foarte aproape de adevăr. E căpos ca un catâr. Și

⁶ *Jackass* (engl.) — dobitoc, tâmpit, (n.t.)

slăbănog, de nu stau nici puricii pe el. Ia să vedem cât de repede îi punem fundu⁷ în mișcare, adăugă el, plesnindu-l peste crupă.

Strigătul de încurajare al lui Lionel acoperi țipătul disperat al Marianeii.

— Nu!

Art îi puse mâna pe braț.

— Nu-ți fie teamă. Are Dolan grijă de băiat.

— Dar lui nu-i plac copiii, protestă ea, exasperată.

— Poate că nu, chicoti Art.

Marian se uită cu jind la Lionel și însoțitorul lui, care porniseră în galop, dorindu-și din suflet să fi fost la fel ca ei: fericită, fără griji, cu inima ușoară.

— Ce-a zis Griffith de darul meu?

— Darul tău? repetă Art, prefăcându-se mirat.

Apoi, ca și cum și-ar fi amintit deodată:

— Ah, darul tău! Pietricica și șuvița de păr! Da' frumoasă amintire i-ai trimis, fetițo!

— A înțeles...

Răsufală adânc.

— I-a plăcut?

— Sigur că eu nu pot vorbi în locul lui. Adică nu pot la fel de bine.

Își înalță sprâncenele groase.

— Da' până i l-am vârât în sac a fost ursuz ca un urs. Zău așa, ca un urs abia trezit din somnu' ăl lung, de iarnă.

— Nici nu-mi vine să cred c-am făcut așa o prostie. Slăbiciune de femeie!

Se bătu cu pumnul peste palmă.

— Dar când ne-am despărțit părea așa de trist, încât mi-am zis că va lupta mai bine dacă mă va simți aproape.

— Când a văzut piatra... bănuiesc că ăsta era el... și șuvița aia... adică tu... a zâmbit așa de dulce, mirându-se cum de i-ai trimis un mesaj atât de limpede. Era fericit la gândul că-i aștepți întoarcerea.

— Nu cred să fi avut chiar gândul ăsta, se îndoii Marian, desenând în praf cu vârful piciorului. Tu ce zici, Art?

— Zic c-ai fi făcut mai bine dacă nu-i trimiteai nimic! declară bătrânul cu asprime.

— Oricum, Griffith n-avea dreptul să pretindă că a ajuns să mă cunoască, numai pentru că se pricepe să facă dragoste.

— Ar fi și căzu' să se priceapă. Doar exersează de câte ori rămâne singur, ori cum în ăști doi ani a fost singur aproape tot timpul'...

— Art! protestă, scandalizată, Marian. Cum îndrăznești să-mi spui astfel de lucruri?

— Sunt om bătrân și vorbesc cum îmi place.

Părea iritat, prost dispus și deloc dornic să-i facă pe plac.

— Fetițo, ți-ai pierdut bunăvoința mea din clipa când ai fugit de Griffith și de dragostea pe care ți-a așternut-o la picioare.

— Am avut motivele mele... spuse ea, deși, sub privirea muștrătoare a lui Art, nu-și mai

⁷ Joc de cuvinte bazat pe omonimele englezești *ass* (catâr) și *ass* (fund), (n.t.)

amintea atât de clar care fuseseră acestea. Motive mai importante decât legătura mea cu Griffith și neînsemnatele noastre sentimente.

— Atunci, spune-i-o și lui. Vezi că n-ai curaj?

— Am încercat, dar n-a vrut să m-asculte.

— Înseamnă că nu prea ți-ai dat silința. E greu al dracu' să renunți la o iubire, nu-i așa, my lady? Mai ales când iubești și tu.

Uluită, Marian simți că i se taie răsufierea.

— Dar eu nu-l iubesc.

— Am eu semnele mele, fetițo, răspunse Art, începând un numere pe degete. Nu stai trează noaptea de grija lui? Nu te întrebi dacă i-ai greșit vreodată? Sau dacă nu cumva ai rămas grea, deși, pe undeva, nu ți-ar părea chiar atât de rău?

Art îi ghicise toate gândurile și Mariane nu-i plăcea deloc. Nu-i convenea nimic din ce auzise și, mai ales, concluzia că-l iubea pe Griffith. Dacă l-ar fi iubit... Pe toți sfinții! Da, îl iubea și toate suferințele îndurate până atunci nu făceau cât durerea de a-l ști plecat la război.

Oare ce va face tânărul? Va asculta porunca regelui și-i va ucide, pe ea și pe Lionel? Se va ține deoparte, cu indiferență, când ea va fi executată împreună cu copilul? Va încerca să-i scape când vor fi prinși în funii, ca niște răufăcători?

Iar dacă regele Henry va fi învins, atunci ea trebuia să fie martora morții lui Griffith.

Simți un junghi de teamă și, instinctiv, își strânse mantia în jurul trupului.

— N-am rămas grea.

— Bine. Nu mi-ar place să-l văd pe Griffith legat de o femeie mult prea slabă ca să-l iubească așa cum merită. Una care l-ar lua de bărbat numa' pen' că-i cu burta la gură și care-ar jeli tot timpu' după viața îmbelșugată pe care-a lăsat-o în urmă. Una care să-i facă un plod pe jumătate englez și care să nu fie în stare să ia o hotărâre.

Marian se opri în mijlocul drumului.

— Cum îndrăznești să-mi vorbești astfel? Uiți că nu ești decât un...

— Un servitor? Un velș? întrebă el, ridicându-și arătătorul noduros. Așa e, dar valorez de două ori mai mult decât o muiere speriată, fetițo. De două ori mai mult decât orice femeie care renunță la un bărbat ca Griffith.

Ea îi dădu peste mână, protestând:

— Un bărbat ca Griffith? Om de onoare, bun, cinstit și nobil, dar rușinat de sentimentele ce-mi poartă, de parcă ai un beteșug! Mă acuzi de slăbiciune? Ai dreptate, pentru că dacă Griffith mi s-ar fi dăruit cu totul, nu mi-aș mai fi putut respecta legământul. Tentația ar fi fost irezistibilă. Dar să-mi vând sufletul pentru un bărbat care vrea să mă țină ascunsă într-un ungher, stingându-mi flacăra cu spiritul lui ferm disciplinat? Nu, mulțumesc.

Art părea uimit, dar și ușurat.

— Va să zică, așa? murmură el.

Apoi, ridicând ochii spre cer, începu să-și scarpine bărbia colțuroasă, cufundat în gânduri. Tăcerea se prelungi atât mult, încât Marian începu să se foiască, neliniștită. După toate aparențele, bătrânul ajunsese la o concluzie, întrucât porni cu pași rari de-a lungul drumului.

— *M'lady*, cred c-ar fi bine să-ți explic câte ceva despre flăcăul care-ți face curte. Fără prea mult folos, după cât se pare. Știi cum mi-am pierdut ochiul?

Marian nu numai că nu știa, dar puțin îi păsa.

— În luptă? încercă ea să ghicească.

— Un fel de-a spune, încuviință Art. Hai să iuțim pasul, *m'lady*, se pare că Dolan și băiatu' ne-au cam lăsat în urmă. Ei bine, mi-am pierdut ochiu' atunci când Griffith a făcut exact aceeași prostie ca și tine: a fugit.

Art reușise să-i câștige atenția, deși Marian se străduia din răputeri să nu-i arate.

— A fugit? De ce să fi fugit un cavaler puternic ca el?

— Pe vremea aia nu era cavaler. Și nici măcar scutier. Nu era decât un puști neastâmpărat și gălăgios, care-și iubea la nebunie tatăl.

— Ca și-acum, murmură Marian, amintindu-și adâncă afecțiune dintre Rhys și fiul său.

— Da, și deși lordu' Rhys i-a dat a înțelege că vina cea mai mare a fost a lui, Griffith nu l-a ascultat. Nici atunci și nici acum.

— Când atunci?

— Cândva s-a întâmplat ca fortăreața Powel să se găsească sub asediu. Trevor — un ticălos de velș cum nu se mai află sub soare — și-a pus în minte că-i plăcea priveliștea de la castelu' nostru. Nu numa' priveliștea, ci și mobilieru'.

Art o cercetă pe Marian pe sub sprâncenele stufoase.

— Și, în primu' rând, o plăcea pe lady Angharad într-un fel cât se poate de necreștinesc. Înțelege ce vreau să spun...

Marian încuviință din cap, deloc surprinsă că alt bărbat se îndrăgostise de chipul blajin al Angharad-ei, dorind-o pentru el. Art își intrase cu totul în rolul de povestitor.

— Griffith se plictisise de asediul care dura de luni întregi. Lordul Rhys își pierduse și el răbdarea și țipa la fiu-său din te miri ce... Așa că, într-o bună zi, băiatu' s-a strecurat prin tunelu' cel secret și-a ieșit afară din castel.

— Care tunel?

— Un tunel construit pentru siguranța familiei, încă din vremea regelui Edward. Era un obicei destul de răspândit. E drept că pe-acolo nu putea intra nici un dușman, da' nici nu ne așteptam ca unui tânăr fără minte să-i tune prin cap să iasă! Griffith era în grija mea, așa că l-am urmat, încercând să-l conving să se întoarcă.

Art clătină din cap cu tristețe.

— Pe-atunci și eu eram destul de tânăr, și n-am fost destul de înțelept încât să-mi țin gura până ne-am fi găsit din nou la adăpost. Ca urmare, am fost prinși, iar monstru' ăla de Trevor mi-a scos ochiu'.

Marian se înecă de emoție și bătrânul surâse, încântat că reușise să-i capteze interesul.

— Da-da. Ticălosu' voia ca Griffith să meargă sub zidurile castelului și să-i strige lui tat'su să se predea. Băiatu' a refuzat — vezi matale, ca să facă pe erou' — așa că Trevor mi-a scos ochiu' și poate că m-ar fi ucis, de nu i-aș fi jucat un renghi de pomină: m-am prefăcut că mă rostogolesc într-o râpă adâncă.

— Un renghi de pomină...? repetă Marian, începând să râdă. Glumești!

— Ba deloc! i-o întoarse el. Când ești în mâinile dușmanului și crezi că nu mai ai scăpare, gândește-te bine: cu siguranță că există o cale. Poate c-o să doară ce-am să-ți spun acu', da să știi că întotdeauna se găsește o cale, pentru cine-o caută. Și io credeam că s-a zis cu mine, până-n clipa când mi-a scos ochiu' cu...

Marian se încruntă și Art își drese glasul.

— N-are importanță. Da' Trevor voia să mi-i scoată pe amândoi, ca Griffith să mă vadă cum sufăr. A poruncit să mi se dea drumu' și-am făcut vreo câțiva pași, iar când am ajuns pe

buza râpei, m-am zvârlit la vale, chiar în clipa când ăia trăgeau cu arcu' să mă oprească.

— Adică să teucidă?

— Trevor nu prea știa ce-i mila și cred că încă nu se distrase destul pe socoteala mea. Da' când s-au uitat în fundu' râpei, io n-am făcut nici o mișcare. M-au crezut mort și n-au mai tras nici o săgeată, mulțumesc lui Dumnezeu. Atunci Griffith a ascultat porunca lu' Trevor și și-a convins tatăl să predea castelu'. Un sfârșit fericit! adăugă el, cu un aer meditativ.

— De ce?

— Lord Rhys a luat un număr de oșteni și-a ieșit din fortăreață fără lady Angharad, așa cum ceruse Trevor. Dar când a intrat în castel, nemernicu' n-a găsit-o nicăieri, fin'că dânsa și restu' garnizoanei se ascuseră în tunel. Când mizerabilu' sărbătorea victoria, golind butoaie cu bere și slăbind paza, lady Angharad și-a trimis oamenii în castel și dușmanu' a fost nimic. P'ormă ar fi trebuit să-i deschidă poarta lordului Rhys, chicoti bătrânul, da' ea n-a știut niciodată să respecte o poruncă...

— Și Rhys s-a supărat pe ea?

— Și-a ieșit din minți de furie!

— S-a mâniat și pe Griffith?

— Nu prea, fin'c-a văzut ce cătrănit era băiatu'.

Art îi puse mâna pe braț, silind-o să se oprească în loc.

— Privește colo.

Ceva mai departe, piratul cel uriaș și micuțul Lionel se bălăceau și se stropeau în pâraiașul de la cotul drumului. Marian zâmbi, înduioșată să-și audă fiul râzând din nou. Dar inima ei tânjea după Griffith. Suferea nespun, dar nu îndrăznea să dea un nume suferinței.

— Și Griffith? întrebă ea, îndemnându-l pe Art să povestească mai departe.

— Noi am crezut că totul s-a sfârșit cu bine, că Griffith a primit o lecție și cu asta basta. Da' pe măsură ce trecea timpul, am înțeles că Griffith făcea orice ca să-și înăbușe sentimentele. Își batjocorea propriile emoții și se străduia să-și împietrească inima!

Art dădu din cap spre Marian.

— Darul pe care i l-ai trimis a fost cât se poate de binevenit, fetițo. Din multe motive...

Marian se gândi, înspăimântată, ce rece trebuie să-i fi părut lui Griffith amintirea ei.

— Întotdeauna își controla purtările. Nu râdea în gura mare, nu țipa, nu-și arăta nici neliniștea, nici durerea, nici iubirea...

— Dar își iubește părinții!

— Asta-i o iubire fără riscuri. Nu-i patimă nestăpânită. Da-da, s-a mărginit la sentimente călduțe, ferindu-se de pasiune.

— Și soția lui?

Art ridică din umeri.

— O fată încântătoare. Tăcută și cuminte. Aș zice că moartea ei a trecut aproape neobservată.

— Cu alte cuvinte, Griffith n-a avut niciodată până acum o pasiune?

— Vrei să-ți fac un compliment, *m'lady!*

— Nu vorbesc de mine, insistă ea, nerăbdătoare.

— Țara Galilor.

Art își lăsă capul într-o parte și adăugă, fără a-și lua ochii de la ea:

— ...Și regele Henry Tudor.

— Da, mi-am dat seama. Cel mai mare rival al meu e regele Angliei.

— Ai vrea ca Griffith să fie mai puțin decât ceea ce este? Ai dreptate, când e vorba de dragoste, se poartă ca un puști speriat, altfel e un om drept și cinstit, un cavaler viteaz, un suflet bun, care caută dreptate pentru ținutul său de baștină și pace pentru Anglia. Cu ce drept te împotrivești dorinței lui?

Ce drept? Dreptul unei mame care se gândea la binele fiului ei, chiar dacă acest lucru însemna revenirea la interminabilele războaie de odinioară.

— Îl duc pe Lionel la tatăl meu. Nu ca să-i cer, ci ca să ofer ceva, explică Marian, cu gândul la prețiosul pergame pe care-l păstra la piept. Un dar de preț. Îmi va fi îndatorat.

Art căzu pe gânduri, cu ochii la băiețelul pe care Dolan îl urcase din nou în șa.

— Vrei să i-l dai pe Lionel?

— Da, pe Lionel, dar nu așa cum îl știi tu.

— Și nici cum îl știi tu, fetițo, dacă-i vorba să-l dai tatălui tău. Nu mă laud că mă pricep la treburi regești, deși bănuiesc că ești vârată până-n gât în ceva grav, împreună cu regina Angliei, da' dacă o ții tot așa, cui îi vei face rău?

Arătă spre Lionel.

— Uită-te la el. Are nevoie de ocrotire. De un tată. Iar dacă veți bate la poarta inimii lui Griffith, tu pe de o parte, fiu-tău pe de alta, sunt sigur că pân' la urmă, tânăru' nostru o să se deschidă iar spre lume.

Pe Marian o tenta perspectiva. Chiar foarte mult. Art o făcuse să înțeleagă că se pripise. O făcuse să gândească logic. Sigur că astfel avea mult de pierdut. Chiar șansa de-a trăi la Curte. Dar nimic din ce făcea nu era pentru ea. Nimic.

— Hei! strigă Art. Hei, ce faci acolo?

Uluită, Marian se uită întâi la el, apoi în lungul drumului.

La început, crezu că cel ce se aplecase deasupra copilului era Dolan și nu înțelese teama bătrânului. Abia pe urmă își dădu seama că în fața ei se afla un străin.

— Cum îndrăznești? se stropși Art, alergând spre locul unde se juca băiețelul. Pleacă de-acolo!

Dar unde era Dolan? Marian începu să alerge după Art. Unde...?

— Pleacă de-acolo! țipă ea, văzând că străinul îl luase în brațe pe Lionel. Lasă-l în pace!

Art ajunsese lângă necunoscut și Marian îi văzu spada arcuindu-se prin aer.

— Nu! urlă ea, aruncându-se asupra străinului care-i luase copilul și trântindu-i la pământ pe amândoi.

Lionel țipă speriat, iar necunoscutul scăpă spada din mână. Marian începu să-l lovească cu pumnii, dar când omul întoarse fața către ea, fata rămase cu mâna în aer.

Harbottle!

Înlemni, șocată. Ridică din nou mâna, să lovească, dar pumnul lui o izbi în tâmplă și ea se prăvăli, nu complet lipsită de cunoștință, dar cu privirea împăienjenită și cu timpanele vâjâind. Harbottle își înșfacă din nou spada, însă Art se năpusti asupra lui și amândoi se rostogoliră în praf.

Marian își adună ultimele puteri și se târî spre Lionel, murmurând:

— Ți-a făcut vreun rău?

Îi dădu deoparte părul de pe frunte și el încetă să mai scâncească. Ceva mai liniștită, Marian făcu un efort să se ridice în picioare și-i luă de mână.

— Vino cu mine.

Prea târziu. Harbottle îl smulse de lângă ea și porni în galop.

Marian se răsuci în loc și căzu din nou, apoi se sili să se ridice și începu să alerge după ei, poticnindu-se de copaci și strigându-și fiul pe nume, în timp ce țipetele copilului răsunau din ce în ce mai pierdute. Ajungând în luminiș, îl zări pe Harbottle îndepărtându-se călare pe un armăsar tânăr și focos.

Țipă după el, dar Harbottle râse triumfător, continuând să galopeze. Marian se sili să alerge în urma lui, dar n-o mai țineau puterile. Sleită, se prăbuși la pământ, doborâtă de oboseală și durere.

Cu un ultim efort, se ridică din nou în picioare și se întoarse, șchiopătând, la locul de unde plecase. Primul lucru pe care-l zări fu trupul însângerat al lui Art, zăcând cu fața în pârâu.

Capitolul 16

Calul o găsi pe Marian jelind aplecată deasupra trupului lui Art. O împinse cu botul atât de tare încât o aruncă în pârâu. Ea întoarse capul, gata să trântască o înjurătură, dar se opri, auzind geamătul stins al bătrânului, și îngertunche lângă el.

— Art...

Îi atinse mâna și degetele lui uscate se încleștară peste ale ei.

— Sfântă Fecioară! Art! Trăiești!

Credinciosul slujitor deschise ochii, ținându-o cu privirea de parcă ar fi văzut-o pentru întâia oară în viață, apoi făcu un efort supraomenesc să se sprijine pe coate. Marian îl apucă de umeri, silindu-l să stea culcat, dar el se zbatu să scape.

— Scoate-mă din apă...

Marian îl ajută să se tragă de o parte, spunând:

— Acum stai liniștit ca să-ți văd rana.

— M-a lovit la cap, *m'lady*... Nu-i mare lucru, da sângerează al naibii!

Marian cercetă rana care se căsca de la ureche până la ceafă și încercă să oprească sângele cu poalele fustei.

— Art... Să nu mori... Te rog...

— Nu, *m'lady*... Io...

Fata își lăsă capul pe umărul lui, izbucnind într-un plâns nervos și disperat. Art zăcea nemișcat. Ridicând ochii, Marian văzu că bătrânul se gândea intens — probabil la propria-i moarte — pentru că-și plecase pleoapele, ca să nu i se vadă lacrimile, și gema tare, de parcă și-ar fi dat ultima suflare.

Fata înțelese că nu trebuia să stea cu brațele încrucișate și sări în picioare.

— Am nevoie de bandaj și...

Calul o împinse din nou cu botul și Marian îl apucă de frâu.

— De data asta n-ai să mai fugi, zise ea. Acum știu ce-ți poate pielea.

Îl trase cu disperare până lângă un copac, priponindu-l zdravăn de o creangă, apoi se întoarse la Art și-l acoperi cu o pătură scoasă din sac. Luă o cămășuță de-a lui Lionel, cu gând s-o folosească drept bandaj. O ținu câteva clipe în aer, privind-o ca năucă, apoi geamătul lui Art o trezi la realitate. Rupse cu dinții pânza subțire și înfășură cu ea capul lui Art.

— L-a luat pe Lionel? murmură bătrânul.

— Da, răspunse Marian, mirându-se și ea că reușea să-și stăpânească tremurul din glas.

— Unde-i Dolan?

— Cred c-a profitat de situație și s-a făcut nevăzut.

Art mârâi câteva cuvinte în velșă, pe care tonul lui le făcea cât se poate de limpezi.

— Trebuie să mă duc la Griffith, zise Marian, fără să mai stea pe gânduri. El îl va găsi pe Lionel și-l va salva din mâinile ticălosului.

— Griffith? Vrei ca Griffith să-ți scape fecioru' ?

Privirea lui ironică îi aminti brusc Marianeii de propriile-i îndoieli și temeri, care-o împiedicaseră să se încreadă în Griffith. Dar acum toate gândurile negre dispăruseră, ca praful risipit de vântul prevestitor de vijelie.

Avea încredere în Griffith ca în nimeni altul.

În aceeași clipă, Art îi înlătură și ultimele rețineri.

— Va trebui să mergi la Kenilworth, să-l vezi pe rege. Acolo ai să-l găsești și pe Griffith.

Marian își gârbovi umerii, încercând să-și adune gândurile, dar în mintea ei nu mai era loc nici pentru logică, nici pentru luciditate. Sufletul îi clocotea de sentimente pătimașe. Ar fi vrut să alerge pe urmele lui Harbottle, să-și salveze fiul. L-ar fi ucis pe ticălos cu mâinile ei. Știa prea bine că era cu neputință și că avea nevoie de ajutor, dar Kenilworth... Kenilworth era cetatea regelui.

— Am cunoscut doi regi — amândoi netrebniți. Henry are toate motivele să-i facă rău lui Lionel.

Se ridică în picioare, spunând:

— Mă duc după Lionel.

Art întinse brațul și, apucându-i glezna, o sili să îngenuncheze lângă el.

— Nu poți singură, fetiço. Ai nevoie de Griffith. Dacă te încrezi în el, așa cum spui, atunci lasă-l să-l apere pe Lionel, fie chiar și de rege.

Art își acoperi ochii cu palma, de parcă l-ar fi îndurerat lumina soarelui pe măsură ce viața i se scurgea din trup.

— Îngerul morții și-a întins aripile asupra mea. Curând voi fi plecat dintre cei vii și nu vreau să mor cu un păcat pe suflet,

Pe' obrazul Marianeii se prelinseseră lacrimi fierbinți. Nu suporta gândul că Art nu va mai fi. Privirea încețoșată aproape că putea desluși contururile îngerului neînduplecat.

— Ce păcat?

— Ți-am jurat să-l apăr pe Lionel și am dat greș. Lasă-mă să mor cu sufletu'mpăcat. Jură-mi c-ai să te duci la Kenilworth după Griffith.

Marian putea și trebuia să-i împlinească ultima dorință. Măcar de dragul lui Lionel.

— Am încredere în Griffith. Mă voi duce la Kenilworth.

Își șterse lacrimile cu mâneca.

— Jur.

— Ești o fată bună.

Cu ultimele puteri, se grăbri s-o îndrume.

— Ia-o pe drumu' ăsta pân' la Lichfield, unde poți să întrebi pe unde s-o apuci spre Kenilworth. Ai s-ajungi în mai puțin de-o zi.

— N-ar trebui să rămân până...

Din nou o înecă plânsul.

Art începu să tușească gata-gata să-i plesnească plămâni și se rostogoli cu fața în iarbă, cea să-și ascundă agonia. Marian începu să-l frece pe spate cu mâini tremurătoare.

— Nu! refuză bătrânul, când găsi destulă putere să vorbească. Nu! Sufletu' meu nu-și va afla odihna până ce Lionel nu va fi în siguranță. Du-te, *m'lady*. Du-te chiar acu'. Dumnezeu să te însoțească...

Marian se ridică, clătinându-se pe picioare, și se apropie de Jack, dezlegând frâul.

— Trebuie să-l încaleci, strigă bătrânul. Urcă-te repede în șa, până nu face vreo mișcare.

Fata dădu din cap și, punând piciorul în scăriță, sări în șa.

— Bravo, fata mea! surâse Art. Numa' să-l ții strâns de căpăstru și totu' o să fie bine.

Marian se întoarse, privind-l lung, parcă ar fi vrut să-și întipărească pentru totdeauna în minte chipul lui, apoi își înfipse pintenii în coastele calului, pornind în galop spre adâncurile pădurii.

Art așteptă până ce fata se pierdu printre copaci, după care se săltă încet, în capul oaselor, tremurând din toate încheieturile. Îl durea capul, era amiețit, dar își răcori fața în pârâu, cu grijă să nu ude bandajul. Apoi, cu mișcări lente, se chinui să se ridice în picioare și, schițând un surâs necruțător, porni prin pădure, pe urmele lui Harbottle.

Art subestimase hotărârea și curajul Marianeii. La castelul Kenilworth încă nu sunase stingerea, când fata se postă înaintea oșteanului de la poartă, salutându-l cu o înjurătură. Paznicul o cercetă atent la lumina torței și clătină încet din cap.

— Vorbești ca o doamnă, da' nici o doamnă n-ar veni la castelu' regelui în miez de noapte, udă leorcă și cu haine zdrențuite, ca o sperietoare, fără o cameristă și fără un bărbat lângă ea. Hai, du-te de-aci, până nu te zvârl afară.

Marian ridică degetul spre el, cu un aer amenințător.

— Nu pricepi, omule, că m-a atacat un tâlhar și că însuși regele va vrea să-mi asculte păsul?

— Regele? începu să râdă grosolan soldatul. Chiar ere că regele nostru își face griji pentru toate jafurile de pe drumurile Angliei? Las-o baltă, femeie, și vezi-ți de treabă!

— N-am fost jefuită, încercă ea să explice, conștientă că nu era cazul să pomenească despre Lionel. Atâta doar că mi s-a luat ceva de mare preț.

Oșteanul o împinse către ușa gheretei sale, din peretele porții.

— Asta se numește tot jaf.

Marian se agăță cu amândouă mâinile de ușă, insistând:

— Înțelege, omule, că regele va asculta cu atenție ce am să-i spun.

Oare călărise zi și noapte până la cetatea în care se afla Griffith, ca să fie dată afară de un străjer încăpățânat? Își ademenise calul în fel și chip s-o aducă până aici, ca să se oprească la un pas de țintă? Disperată, recurse la un șiretlic.

— Îl cunosc pe rege. Sunt sigură că mă va primi chiar în clipa asta.

Paznicul începu să râdă și mai tare.

— Cum te cheamă? îl întrebă Marian.

Omul o privi pieziș, totuși răspunse:

— Ward.

— Ei bine, Ward, eu sunt prietenă cu lady Elizabeth. I-am fost întâia doamnă de

companie.

— Vai, cum decad mărimile! exclamă batjocoritor străjerul.

Cu gândul că i se ivea un prilej de distracție, renunță s-o mai împingă afară.

— Și, mă rog, de ce nu-i mai ești și-acu' întâia doamnă de onoare?

— Am fost silită să mă retrag pe domeniile mele, răspunse Marian.

— Fin'că ești o târfă! încheie, triumfător, paznicul, punându-i din nou mâna pe umăr.

— Sunt lady Marian Wenthaven, logodnica lui Griffith ap Powel, care-o să-ți rupă gâtul dacă nu mă lași să intru.

Omul își retrase brusc mâna, cercetând-o printre pleoapele îngustate.

— Zău? Griffith ap Powel, zici?

O măsură din cap până în picioare.

— Domnul să te binecuvânteze. Vino cu mine, să vorbim cu căpitanu'.

Nerăbdătoare, Marian porni înaintea lui.

Cândva locuise și ea la Kenilworth și cunoștea încăperile castelului. Știa că, odată trecută de poarta mare, nimic n-o mai despărțea de Griffith.

Nu avea vreme de pierdut cu slujitori care de care mai plini de importanță.

Trebuia să ajungă neîntârziat la Griffith. Altfel, ar fi trecut ore întregi până când să-l găsească și, în acest răstimp, cine știe ce s-ar fi întâmplat cu Lionel.

Mai mult decât atât, își dorea nespuse să fie cu Griffith, să-i audă glasul, să-i simtă brațele înlănțuind-o cu tandrețe, să-i asculte cuvintele de îmbărbătare. Avea nevoie de Griffith și de iubirea lui.

Se pare că Art avusese dreptate. Într-adevăr, îl iubea pe Griffith, dar dragostea asta era sortită să-i aducă numai necazuri.

Surâse trist, văzând că numele lui îi convinsese pe soldați să ridice grilajul, lăsând-o să treacă. De cum ajunse înăuntru, se repezi pe scările care duceau pe zidul exterior al castelului. Sus, pe metereze, zidul era brăzdat de creneluri care-i dădeau un aspect caracteristic.

Jos, sub ziduri, se vedea curtea interioară. Ward pășea alături de ea, păzind-o să nu cadă, cu o ciudată curtoazie. Marian era de-a dreptul impresionată. Apoi oșteanul își strigă căpitanul:

— Femeia asta zice că-i prietenă cu regele și logodnica lu' sir Griffith. Dumneata ce crezi?

Vorbind, ridică torța, aruncând lumină asupra hainelor ponosite și a părului încâlcit.

Căpitanul pufni în răs, dar Marian îl fixă cu o privire sfidătoare, până ce el se potoli, începând să se miște, stânjenit, de pe un picior pe altul.

— Calul meu a rămas pe podul mobil. E un animal prea nobil pentru a fi lăsat în ploaie. Aduceți-l îndată înăuntru și duceți-l la grajduri, să-i dați îngrijirea cuvenită.

Ward părea nehotărât, dar căpitanul o chemă în cămăruța lui. Marian rămase în prag, fulgerându-l cu privirea pe străjer.

— În locul dumitale, m-aș întreba ce va spune sir Griffith ap Powel auzind cum v-ați purtat cu logodnica lui.

Amenințarea își atinse scopul. Ward se înclină și porni spre scări. Marian îl urmări până când omul începu să coboare treptele, apoi se făcu nevăzută în întuneric.

Căpitanul strigă în urma ei. La fel și Ward. În beznă răsunară mai multe glasuri alarmate și Marian se lovi de un oștean înarmat, care dădu s-o prindă. Dar fata îl lovi cu piciorul în genunchi, apoi îi arse un pumn în piept. Omul se clătină pe picioare și Marian profită de răgaz, continuând să alerge, atentă pe unde calcă și cu grijă să nu fie ajunsă din urmă de gărzi.

Intenționa să ajungă pe mica platformă de deasupra fierăriei, de unde putea sări pe acoperișul de paie, lăsându-se să alunece la pământ pe unul din căpriori. Cu puțin noroc, nu-i mai rămânea decât să traverseze în fugă curtea, până la Turnul lui Cezar.

Era convinsă că va reuși, pentru că fusese unul din jocurile preferate, jucate cu prințesa Elizabeth.

Desigur, pe-atunci era încă un copil.

Ajungând la platformă, se opri, șovăind, pe muchia de piatră, cu vârfurile degetelor de la picioare în gol. Lumina torțelor din curtea interioară nu ajungea până la ea. Dar nici ea nu putea vedea nimic în jur. Trebuia să sară fără să știe ce se află dedesubt. Era un mare act de curaj: să se arunce în gol, încrezându-se doar într-o amintire din copilărie — presupunând că nimic nu s-ar fi schimbat în cei zece ani trecuți de-atunci. Sau o mare nebunie. Dar nu avea vreme de pierdut. Strigătele urmărilor răsunau din ce în ce mai aproape. Gărzile erau la câțiva pași de ea.

Își adună tot curajul și sări.

♣ ♣ ♣

— Te doare?

Griffith își luă brusc mâna de pe obraz.

— Destul de mult... recunosc el.

— Dacă ți-ai fi pus coiful, așa cum ți-am cerut, acum n-ai fi avut cicatricea asta urâtă, care-ți brăzdează tot obrazul, spuse Henry, privindu-l cu luare-aminte. Dar și mai mult ne îngrijorează brațul tău. Ai noroc că n-ai dat în cangrenă, cu lovitura îngrozitoare pe care-ai primit-o de la ticălosul de irlandez.

— Lăsați dădăceala, sire, și jucați. Mai aveți puțin și sunteți complet încercuit. Atunci am să pot și eu să merg la culcare.

În sinea lui, Griffith blestema din tot sufletul obiceiul regelui de-a juca șah — un nou joc, foarte la modă — până târziu, spre miezul nopții, în dormitorul lui din turn.

— Visezi la victorie! comentă Henry, mutând calul.

— Mai bine v-ați mulțumi cu victoria obținută la Stoke, fiindcă astă-seară n-aveți șanse!

— Nu poți face asta! protestă Henry.

— Regret, sire, dar pot.

— Ia dă încoace cartea! ceru regele, întinzând mâna după un exemplar din „Jocul de șah”, ieșit de sub prima tiparniță englezească și oferită suveranului de însuși realizatorul ei.

În timp ce Henry răsfoia darul de la Caxton, Griffith îl întrebă nepăsător:

— Ce-ați făcut cu pretendentul? Băiețandru care zicea că-i contele de Warwick?

Henry mormăi câteva cuvinte neînțelese și zvârli din mână cartea, care căzu nu departe de focul ce-i încălzea în noaptea umedă de primăvară.

— Puteți s-o și ardeți! zâmbi Griffith. Am învățat regulii pe dinafară.

Henry îl privi cu acreală, trecându-și degetul peste coroana frumos sculptată a piesei care reprezenta regele.

— Pretendentul? Îl cheamă Lambert Simnel și n-are nici strop de sânge albastru în vine. L-am trimis acolo unde-i este locul.

Deși știa că regele trebuia să înăbușe în fașă orice pretenții la tron, totuși Griffith nu se împăca prea mult cu gândul uciderii unui copil. Începu să fixeze, cu încăpățănare, tabla de șah, până când pătrățelele albe și negre începură să-i joace dinaintea ochilor.

— Nu te mai încrunta atât! se răsti, agasat, Henry. Nu l-am ucis, l-am trimis să muncească

la bucătărie.

Griffith răsuflă ușurat.

— I-am arătat mai multă îndurare decât ar fi meritat și sper să fie o lecție pentru oricine și-ar închipui că mă poate lipsi de coroană.

Chipul i se schimonosi într-un rânjel. Arăta mai puțin a leu regesc cât a lup însetat de sânge.

— După mine va fi rege fiul meu. Dinastia întemeiată de mine va moșteni coroana.

Griffith se aplecă peste tabla de șah și-l apucă de pumnul încleștat.

— Așa va fi, câtă vreme va curge sânge în vinele mele.

Încet-încet, Henry reveni la realitate.

— Mă liniștește gândul că mi-ai jurat credință. Altfel, mi-ai fi un dușman de temut.

Griffith se lăsă pe spate în jilț.

— Iar Lambert Simnel e un dușman neputincios.

— Dacă se poartă cum trebuie, poate am să-1 fac...

— Bucătar-șef? râse Griffith. Mă bucur că v-ați arătat milostiv. Băiețandrul ăsta n-a fost decât un pion.

Henry își mângâie pionii, cu un zâmbet satisfăcut.

— Ei bine, acum e unul din pionii *mei*. Răposatul conte de Lincoln nu se va mai putea sluji de el.

— Lincoln va arde veșnic în iad pentru trădarea săvârșită față de maiestatea voastră, spuse cu profundă convingere Griffith.

Amândoi tăcură, concentrându-se din nou asupra jocului. Deodată, briza serii le aduse la urechi strigăte îndepărtate. Griffith își duse iarăși mâna la rana de pe față.

— Ai mâncărimi? îl întrebă Henry.

Griffith își împreună palmele.

— Ce fel de mâncărimi?

— La rană, omule! pufni, dezgustat, regele. Cândva nu-ți stătea în obicei să te prefaci că nu m-ai înțeles. Cred că lady Marian aia ți-a luat mințile cu totul!

— Nu-i adevărat! protestă, indignat, Griffith.

— Atunci, la ce te gândești?

Simțindu-se ridicol, Griffith se aplecă asupra tablei de șah, murmurând:

— Mă întrebam dacă mă va socoti hidos.

Henry avu bunul simț să nu râdă. Ba chiar nu i se păru deloc amuzant. Își dădu pe spate părul care începea să se rărească și se mulțumi să ofteze:

— Femeile ne fac să fim orgolioși. Niciodată până acum nu mi-am făcut griji cum arăt. Dar pentru Elizabeth vreau să fiu...

Râse, bine-dispus.

— Frumos ca un tânăr în floarea vârstei. Și pentru ce, mă rog? Pentru o femeie care mă place așa cum sunt. Care mă iubește, așa cum spune ea, pentru bunătatea mea.

Griffith nu știa ce să răspundă.

Așa se întâmpla ori de câte ori Henry aducea vorba de soția lui. De fapt, Henry cu Elizabeth și Griffith cu Marian erau părtașii aceluiași secret. Un secret pe care fiecare din ei îl cunoștea numai în parte, dar care apăsa, deopotrivă, asupra tuturor.

— Lady Elizabeth e și ea bună la suflet, zise Griffith un aer rezervat.

— Elizabeth a mea e o femeie extraordinară, urmă Henry cu ochii la tabla de șah. Ca și, lady Marian a ta. Mă îndoiesc că podoaba aia de pe față o s-o impresioneze în vreun fel. Oricum...

— Știu. Oricum, n-am fost niciodată un bărbat atrăgător. Art a avut grijă să mi-o spună întotdeauna.

Dar Marian îl făcuse conștient de frumusețea trupului său. În zilele de convalescență, Griffith se gândise deseori la privirea fascinată cu care ea îi descoperise trupul. Își amintea atingerea mâinii ei delicate și plăcerea cu care-i primea avansurile. De fapt, deseori i se întâmpla să nu adoarmă, pentru că trupul său n-o putea uita pe Marian.

Se uită pe furiș la Henry și-și trase scaunul mai aproape de masă, străduindu-se să-și ascundă proasta dispoziție și rugându-se la toți sfinții ca Marian să sosească mai curând.

Mâna regelui șovăi între un turn și un nebun, alegând până la urmă nebunul.

— Se va întoarce curând, însoțit de lady Marian.

— Deie Domnul să n-aibă necazuri pe drum.

În realitate, Griffith își dorea ca Marian să se fi supus poruncii, dar nu-și rosti gândul cu voce tare. În schimb, luă nebunul regelui, zâmbind triumfător.

Henry se sprijini de spătarul jilțului, studiind nemulțumit situația de pe tabla de șah.

— Mda, pentru că dacă ei ar avea necazuri, tu te-ai preschimba într-un mistreț furios, cu ochii injectați și rânjind colții la oricine.

— Mulțumesc, sire.

— Mi-ai dat șah!

— Da, sire.

— Nu știi că-i mai prudent să-ți lași regele să câștige?

— Nu prea știu să mă prefac învins, sire.

— Nu știi! repetă regele, începând să râdă.

Din nou răsunară strigăte și zgomote de pași grăbiți pe podelele de lemn.

— Cred c-au descoperit vreun hoț. Ce-i nebunia asta afară?

Pașii se auzeau acum din turn, apoi pe trepte și, după câteva clipe, cineva bătu puternic în ușă. Cei doi bărbați se priviră unul pe altul și regele porunci:

— Intră!

În prag se ivi Ward, paznicul de la poartă, care făcu o plecăciune stângace, spunând:

— Iertați-mă, înălțimea Voastră, da' am dat de bucluc. Femeia aia a ajuns cumva aici?

— Eu unul n-am văzut-o! răspunse Henry, amuzat. Care femeie?

— O nebună! O zurlie! zise cu năduf Ward, fluturându-și egetele semnificativ. Una care ținea morțiș să stea de vorbă cu maiestatea voastră. Dacă n-aveți nimic împotriva, am să pun straja la ușă, să vă apere de ea.

— Prea multă osteneală pentru o biată femeie, spuse Henry.

— Dar vă zic că-i nebună! Și are forță, nu glumă! L-a măturat din cale pe sârmanu' Bowey doar c-o mână. Și ăsta-i un vlăjgan cât casa!

În mintea lui Griffith încolți o bănuială.

— L-a lovit cu piciorul în gât?

Instinctiv, străjerul își prinse gâtul cu mâna.

— Nu, sir Griffith. În genunchi.

Lui Henry nu-i fu greu să-și închipuie ce era în gândul lui Griffith.

— Felul ăsta de-a lupta ți se pare cunoscut?

— Parcă da.

Ward nici nu asculta, nici nu înțelegea despre ce vorbeau cei doi.

— Nu vă fie teamă, am încercuit tot turnu' și, cu paznicu' ăsta la ușă, n-aveți de ce să vă faceți griji...

În aceeași clipă, simți că în spatele lui se afla cineva și se răsuci fulgerător pe călcâie. Dar înainte de-a apuca să vadă ceva, o mână îl împinse cu putere înăuntru, rostogolindu-l podea. Dând cu ochii de chipul murdar de noroi din cadrul ușii, sări în picioare.

Griffith se ridică, așezându-se între oșteanul furios și femeia care se clătina pe picioare. Puse o mână pe umărul lui Ward, zicând:

— E femeia mea.

Ward o fulgeră cu privirea pe străină, apoi, cu ochii la rege, pufni mânios:

— Ce vorbești!

— Te asigur că rana de la cap nu m-a făcut să-mi pierd mințile. E logodnica mea, lady Wenthaven. Înțeleg c-ai vrut să-l aperi pe rege, dar pot și eu să fac același lucru.

Ward dădu din cap în semn de încuviințare, iar Griffith își luă mâna de pe umărul lui, arătând spre ușă.

— Poți să pleci.

Paznicul se îndepărtă, târându-și picioarele după ce făcu o plecăciune adâncă în fața Marianeii. Fata nici nu se uită la el, deși Ward o pândea din ochi, ca pe-o pisică sălbatică. Ajuns la ușă, se opri, întorcându-se din nou spre Griffith.

— Sunteți sigur?

Griffith dădu din cap, nerăbdător.

— Închide ușa după tine.

De cum rămaseră singuri, Marian alergă spre Griffith, prinzându-l de brațe cu amândouă mâinile și înfigându-și unghiile în carnea lui. Își ridică obrazul murdar, ca de copil orfan, privindu-l cu ochii ei verzi, care-i sfâșiau inima de milă.

— Ce s-a întâmplat, iubito? Ce-i cu tine?

— Ne-a atacat Harbottle.

Glasul ei grav tremura de emoție. Griffith o strânse la piept, s-o liniștească, chiar înainte de-a afla ce se petrecuse.

— Te-a lovit?

— Pe mine? Nu! Mai rău, l-a răpit pe Lionel. A...

— Pe Lionel?

Griffith îi dădu brusc drumul din îmbrățișare.

— Lionel? Ce căuta Lionel cu tine?

— E fiul meu!

Marian îl apucă de umeri și începu să-l zgâlțâie cu disperare, ca să-l facă să înțeleagă.

— Ascultă-mă... Harbottle l-a răpit pe Lionel. Griffith, trebuie să-l găsim!

Henry se ridică de la masa de joc. Cei doi tineri tăcură. Fără prea mare tragere de inimă, Marian se îndepărtă de Griffith, schițând o plecăciune. Dintr-o simplă privire, ghicise în fața cui se afla. Griffith făcu prezentările cu glas gătit, în timp ce regele și tânăra plină de noroi se studiau unul pe altul de parcă amândoi ar fi fost în pielea goală.

Apoi Henry arătă spre banca de lângă foc.

— Ia loc. Ești frântă de oboseală și udă leoarcă, cred că ai multe de istorisit. Cine-i Harbottle și de ce-a răpit copilul?

Marian se supuse:

— Copilul se numește Lionel. E fiul meu și nu cred să existe cineva care să vrea să-l ia de lângă mine. Dar Harbottle e un cavaler scăpătat, care l-a slujit cândva pe tatăl meu. De la omul acesta mă aștept la orice.

Se ridică și văzu că Griffith era lângă ea.

— Trebuie să plecăm imediat. Cine știe ce-i poate face Harbottle lui Lionel! E în stare să-l părăsească pe undeva... sau să-l bată...

Glasul i se frânse și două perechi de mâini o ajutară să se așeze.

— La fel de grijulie e și Elizabeth a mea când vine vorba de micul Arthur, spuse regele pe deasupra capului Marianeii. Cât de blândă ar fi femeia asta, la gândul că pruncul ei e în pericol, devine o tigroaică furioasă.

Griffith nu era într-un tot de acord, dar își păstră părerea pentru el. În tăcerea care se lăsase, Marian își închipui că venise la el ca să se sprijine pe brațul lui tare ca stânca și, în schimb, găsisse un bărbat dur, rece și indiferent.

— Unde-i Art? întrebă tânărul.

Marian simți că se prăbușește cerul pe ea.

— Art?

— Da, Art, scutierul și prietenul meu. Singurul om în care am avut încredere să te aducă din Țara Galilor și până aici. Unde e?

Un fior rece coborî pe spinarea Marianeii.

— Marian, vorbi Griffith, aplecându-se ca s-o poată privi în față. Unde-i Art?

Ea încercă să-i spună. Cu un efort suprem, deschise gura dar nu putu rosti nici un cuvânt. Nici unul. Prea mare era durerea așternută pe chipul lui Griffith.

— E mort? șopti tânărul.

— L-a ucis Harbottle.

— Nu era nici o râpă prin apropiere?

Marian înțelese.

— Nu. Eu... Chiar eu i-am bandajat capul și-aș fi rămas până și-ar fi dat ultima suflare, dar m-a îndemnat să pornesc după tine.

Griffith rămăsese mut de durere.

— Pentru Lionel. Era îngrijorat de soarta copilului. Trebuie să plecăm chiar astă seară. Cu fiecă clipă, se îndepărtează tot mai mult de noi.

Griffith îi întoarse spatele, fără un cuvânt. Marian nu pricepea de ce. Oare nu-i păsa deloc de Lionel?

Și Henry rămăsese cu ochii la Griffith, apoi privirea i se opri asupra chipului nedumerit al fetei. Cu un tact neobișnuit pentru un rege, încercă să arunce o punte între cei doi.

— Îmi închipui că Lionel e tot ce ai mai scump pe lume. De asta l-a răpit Harbottle? Ca să te aibă în mâna lui?

— Ca să se răzbune! interveni Griffith.

Găsind o cuvertură, o puse pe umerii Marianeii, dar când ea încercă să-i mulțumească, nu-i dădu nici o atenție, adresându-se regelui:

— L-a jignit de moarte, i-a umilit trupul și sufletul. Cred că acesta e motivul.

— E posibil să se mai afle și-acum în slujba lui Wenthaven?

Marian clătină din cap.

— Tata spune că Harbottle i-a scăpat din lesă. Pentru el, asta-i cea mai cumplită injurie pe care i-ar putea-o aduce cineva.

— Atunci, poate că vrea să se răzbune pe tatăl dumitale? Își dădu cu părerea Henry. Nu cumva are intenția să-l șantajeze?

— Wenthaven n-are nimic de-a face cu Lionel. Harbottle n-ar putea fi atât de dobitoc încât să-și închipuie că tata i-ar plăti răscumpărarea pentru fiul meu.

Spre disperarea ei, descoperi că nu-și putea stăpâni lacrimile.

Fără a da atenție hainelor murdare de noroi ale fetei, Henry se așează, pe bancă lângă ea și i întinse un șervețel ca să-și șteargă ochii. Apoi întrebă, pe un ton ferm:

— Are Wenthaven vreun motiv să creadă că Lionel e un copil deosebit? Cumva băiatul prezintă interes și pentru alții, nu numai pentru cei care-l iubesc?

Marian înțelegea perfect ce voia să spună. Ce comploturi urzea oare? Ce furtună se ascundea în sufletul lui? Ce simțea soțul Elizabeth-ei când auzea vorbindu-se despre copilul ei din flori?

Cum Marian nu răspundea, regele urmă:

— Lionel e finul reginei, prin urmare mai important pentru ea decât toate giuvaerurile Coroanei. Atât cât îmi stă în putere, nu voi îngădui să i se facă nici un rău.

Sigur, se gândi Marian, Henry n-ar fi dorit ca Lionel să încapă pe mâini străine, care s-ar fi putut sluji de el ca de o armă împotriva sa. Dar cinismul ei se topea în fața sincerității suveranului. Până azi fusese sigură că Henry nu se deosebea cu nimic de ceilalți doi regi pe care-i cunoscuse: laudăroși, însetați de putere, răzbunători și cruzi. Nu cumva îi dădea a înțelege că știa totul despre Lionel, dar că, de dragul Elizabeth-ei, era dispus să uite și accepta să-l ocrotească pe copilul cel nevinovat? Marian nu găsea altă explicație, dar, de s-ar fi înșelat, urmările ar fi fost catastrofale.

Uluită, ridică privirea către Griffith, dar ochii tânărului erau lipsiți de orice expresie. O lăsase față în față cu Henry, ca să se convingă singură de caracterul și intențiile regelui. Alegându-și cu grijă cuvintele, zise:

— Niciodată nu i-am dat lui Wenthaven motive să creadă că Lionel e mai mult decât fiul meu.

— Și totuși, deseori contele știe mai multe decât ne-am închipuit!

— Lionel seamănă cu tatăl lui! declară pe nepusă masă Marian, dar în aceeași clipă își mușcă buzele.

O luase gura pe dinainte. Henry avea toate motivele să-l urască pe tatăl lui Lionel și era cu neputință să nu fi ghicit cine era acesta. Dar Marian simțea că nu mai putea ascunde adevărul — un adevăr pe care probabil îl întrezărise și Wenthaven.

Henry se lăsă pe spate în jilț, oftând.

— Din păcate, cei mai mulți copii seamănă numai cu unul din părinți. Fiul meu, Arthur, are deja trăsăturile mamei sale, i-a moștenit pielea albă și părul bălai. Pentru ea, cea mai mare fericire din lume e să-și țină pruncul în brațe. De când și-a pierdut frații pe care-i iubea atât de mult, nu mai suportă despărțirile. Necazul tău i-ar sfâșia inima de durere, pentru că-ți iubești fiul. Nu-i așa că-l iubești?

— E fiul meu. E... soarele vieții mele.

— Exact cum mi-a povestit Elizabeth, întări regele, mângâindu-și părul cu un gest nervos. Acest Harbottle a aflat cumva de ce Lionel e un copil atât de-aparte?

— Nu. Chiar dacă tatăl meu ar ști, tot nu i-ar spune unui neghiob ca Harbottle.

— Mă tem că Harbottle bănuie ceva, interveni Griffith. Cât timp a stat la castelul nostru din Țara Galilor, i-au ajuns la urechi lucruri pe care n-ar fi trebuit să le audă.

Marian ridică o privire deznădăjduită.

— Iartă-mă, Marian, urmă tânărul, dar chiar așa stau lucrurile.

— Trădătorule! strigă ea.

— Eu?

Își strânse buzele și, dintr-o dată, trupul lui uriaș se aplecă, amenințător, asupra Marianei.

- Atunci, hai să te întreb și eu ceva. Cum de-ai ajuns aici atât de repede? Acum nouă zile l-am trimis pe Art la castel, cu ordinul de-a te-duce la mine. Regele a poruncit ca Lionel să rămână cu părinții mei, ca nu cumva să i se întâmple vreun rău. Cum de-ai ajuns la Kenilworth atât de repede și de ce-ai luat copilul cu tine, nesocotind dorința regelui?

În graba de-a cere ajutor pentru Lionel, Marian uitase că datora niște explicații, dar vorbele lui Griffith o făcură să înțeleagă în ce situație se pusese.

Se uită la Henry, așteptându-l să-i vină în ajutor, dar regele o privea, încruntat și nedumerit.

— Îmi ieșise complet din minte că mi-ai încălcat porunca. De ce-ai scos copilul din castel? Spune-ne adevărul.

— Nici eu nu mai știu care-i adevărul, izbucni ea, exasperată. Există prea multe adevăruri și prea multe minciuni, nici eu nu le mai pot deosebi unele de altele.

— Adevărul, sire — vorbi Griffith — e că lady Marian a părăsit castelul înainte de sosirea lui Art, fără să-și ia escortă, fără nimic. A fugit ca să nu fie nevoită să mă ia de soț. Art a găsit-o și-a murit pentru ea. Lionel a dispărut, dar, de cum i-l voi aduce înapoi, va fugi din nou de mine. Am dreptate, Marian?

Își apropiase obrazul de al ei, cu ochii galbeni fulgerând, la fel ca întâia oară când o întâlnește.

Marian înțelese că Griffith o disprețuia.

Până acum nu se gândise că-l mințise și că-i rănise inima. Griffith fusese bărbatul la care alergase de fiecare dată după ajutor și pe care se bizuise la necaz. Nu se gândise o clipă la durerea încercată de el la vestea morții unui bun prieten, nici nu-și dăduse seama că ea însăși purta întreaga vină. Pentru uciderea lui Art. Pentru răpirea lui Lionel.

Făcuse așa cum crezuse că era mai bine, dar totul ieșise pe dos!

Îndreptându-și umerii, încercă să-i susțină privirea furioasă.

— Te rog din suflet să mă ierți. Ar fi trebuit să caut ajutor în altă parte, dar când Harbottle mi-a răpit copilul, singurul la care m-am putut gândi ai fost tu. Știam că-l vei salva și te implor s-o faci, oricâte necazuri ți-aș fi pricinuit eu.

— Știai că-l voi salva? Sau asta ți-a spus Art?

— Știam. Iartă-mă. Nu trebuia să-mi închipui că, după câte ți-am făcut, îți va mai păsa de mine.

— Tu?

Glasul lui grav tremura, plin de speranță.

— Să nu mă minți. Cu adevărat ai, încredere că-ți voi găsi copilul?

— Am încredere în tine.

— Și-ai venit aici, la Kenilworth, în cetatea regală, fără alt gând decât acesta?

— Fără...

Glasul i se frânse.

— Cu aproape nici...

Griffith mârâi printre dinți un blestem și-i întoarse spatele. Se apropie cu pași mari de fereastra îngustă și înaltă și, aplecându-se afară, scoase un urlet de fiară rănită.

Henry făcu o grimasă. Marian auzi urletul lui Griffith ca un ecou la propria-i disperare. Lacrimile adunate în atâția ani de singurătate — lacrimi pentru Elizabeth, pentru Lionel și pentru ea însăși — i se prelingeau pe obrazul palid, la gândul că-l dezamăgise pe acest bărbat dintr-o bucată.

Deja iubirea ei născuse suferință. Dar și Griffith suferea. Nu cumva tot din iubire?

Cu ochii împăienjeniți de lacrimi, se apropie de el și-și culcă fruntea pe spatele lui, înlănțuindu-i mijlocul cu brațele. Nu mai era nimic de spus, așa că tăcea, dar îi simțea tremurul pe măsură ce încordarea lui ceda, făcând loc tandreței de odinioară.

Oare mai exista vreo speranță pentru ei? Nu cumva dragostea asta era blestemată? Îl putea readuce pe Griffith spre lumină? Trebuia să încerce, de dragul lui Lionel.

Griffith răsuflă adânc, de parcă ar fi avut nevoie de mult aer ca să-și vină în fire, apoi se răsuci cu fața către Marian și-i spuse:

— Ai nevoie de odihnă.

— Nu. Trebuie să plec.

— Va dura ceva timp până să mă pregătesc de plecare, iar în halul în care ești acum, nu mi poți fi de nici un folos.

— Te duci după Lionel?

— Te-ai îndoit de asta vreo clipă?

— Nu. Am știut întotdeauna...

El nu-i ascultă protestele.

— Ai nevoie de-o baie fierbinte, ca să-ți dezmorești mușchii, pe urmă de o masă caldă și un somn bun. Hai, Marian, știi bine că am dreptate.

— Chiar și cel mai vajnic luptător trebuie să se pregătească înainte de bătălie, zise Henry, din jilțul lui de lângă foc.

Marian îi privi chipul enigmatic, apoi își întoarse ochii către Griffith.

— N-ai să pleci fără mine, așa-i?

— Nu, răspunse Griffith. Ai destulă încredere în mine ca să înțelegi că nu te mint?

Nu era un sarcasm, însă tonul lui părea aproape indiferent.

— Am încredere în tine, repetă Marian. Numai eu știu prin ce-am trecut ca să ajung aici. Aș vrea să mă crezi...

Abia atunci văzu cicatricea de pe chipul lui.

Lungă și roșie, cusută în zigzag cu maș subțire de oaie, acel semn îngrozitor îi amintea că moartea îi dăduse târcoale bărbatului pe care-l credea puternic și invincibil ca pământul. Era un miracol că încă putea să vadă și să vorbească. Era un miracol că încă mai trăia. Cu degete tremurătoare, Marian atinse cicatricea care brăzda obrazul tânărului, de la nas până la ureche.

— Ce rană cumplită!

Pierdut în brațele ei, Griffith răspunse:

— Așa e! Îmi sângerează inima.

Capitolul 17

O treziră pe Marian a doua zi în zori, mult prea devreme pentru trupul frânt de oboseală, mult prea târziu pentru sufletul măcinat de neliniște. Slujnicele gălăgioase ca un cârd de găște se îmbulzeau în jurul ei, îmbrăcând-o într-un costum de călărie care-i venea ca turnat. După aceea urmă un mic dejun copios. Când Marian întrebă la ce oră era plecarea, slujnicele chicotiră ca la o glumă bună. Îi puseră flori în păr, iar când o văzură căscând, îi dădură pe față cu apă rece. Apoi un cortegiu întreg de nobili și o mulțime de slujitori o însoțiră spre capela din Kenilworth, unde o aștepta Griffith, avându-l de o parte pe preot și de cealaltă pe regele Henry.

Regele zâmbea puțin cam prea vesel.

Griffith stătea puțin cam prea încruntat.

— Ce dimineată frumoasă pentru o nuntă! exclamă Henry.

Griffith nu spuse nimic.

Nedumerită, Marian se întrebă ce legătură exista între nuntă și căutarea lui Lionel. Dacă regele voia ca ea și Griffith să asiste la o liturghie înainte de plecare, foarte bine! Totuși, mintea ei nu reușea să deslușească tâlcul acestei ceremonii.

— Ce nuntă? întrebă ea cu prudență.

Henry își împreună mâinile la spate.

— Am hotărât că înainte de-a pleca să-ți cauți fiul te vei căsători cu sir Griffith!

— Să mă căsătoresc cu sir Griffith? repetă Marian, stupefiată.

— E o căsătorie cât se poate de potrivită și, în același timp, cea mai mare dorință a lui sir Griffith.

Marian se aștepta să-l audă pe Griffith spunând că aceasta *fusesse* cea mai mare dorință a sa, înainte ca ea să-și dea arama pe față, arătându-se nedemnă de încredere, nepăsătoare, ușuratică și nestăpânită. Își pierduse fiul și jertfise viața lui Art, tot încercând să restabilească adevărul și să-i redea lui Lionel drepturile i se cuvneau. Era o greșeală ce se cerea îndreptată. Chiar acum.

— Sire...

Obrazul lui Henry se împurpură brusc și regele începu să-și frământa nervos degetele. Marian se întrebă cât de mult ținea suveranul la această căsătorie.

— Sir Griffith mi-a spus că, după cât se pare, în Țara Galilor au fost deja făcute strigările de nuntă, după datină. Ca rege, te pot conduce la altar în locul contelui de Wenthaven. Sper că n-ai nimic împotriva, lady Marian. Cât despre tatăl dumitale, lasă-l în seama mea. Drept verighete, luați aceste două inele de preț din visteria mea...

— Dar nu se poate, maiestate! protestă Marian.

Henry se opri în mijlocul frazei, de parcă s-ar fi așteptat la această întrerupere.

— Lady Marian?

— Doar nu vreți să ne căsătoriți chiar acum!

Cei de față începură să murmure și să zâmbească. Marian își roti privirile asupra lor, încă neînțelegând ce se petrece. Nu văzu nici un chip cunoscut, cu excepția lui Oliver King, care stătea deoparte, ținând în mână un document oficial — priveliște ce avu darul de a-i spori

neîncrederea. Această dimineață, spre deosebire de cea dinaintea ei, era frumoasă și senină. Regele, vechiul dușman, se oferise să-i țină loc de tată. Preotul, doamnele și nobilii de la Curte îi erau străini, și totuși mai apropiați decât bărbatul ce urma să-i fie soț. Griffith se încruntă spre ea. Cicatricea nu mai purta urmele cusăturii. Tânărul părea o stâncă uriașă, ca un monument al dezaprobării, dar Marian se simțea atrasă tocmai de răceala lui.

Și-ar fi dorit să fie o nuntă adevărată, cu voie bună și mese întinse, cu alai vesel, care să-i conducă în dormitorul nupțial. Și-n schimb...

— Dar fiul meu? întrebă ea, vorbind destul de încet, ca vorbele să ajungă numai la urechea regelui și a lui Griffith.

— Vom porni după el de îndată ce sfârșim ceremonia, răspuse tânărul, la fel de rece și nepăsător ca piscul Snowdno din Țara Galilor.

Înfricoșată de purtarea lui și consternată de planul ticluit de rege, Marian căută cu disperare un motiv ca să amâne nunta.

— Dar nu există un contract, n-am vorbit nimic de zestre. Ar trebui să semnăm...

— De asta m-am ocupat eu, zise Henry. După încheierea ceremoniei și după ce martorii vor fi semnat în registru, îi voi dăruii titlul de conte lui sir Griffith — cu începere de azi, lordul Griffith. Titlul vă aparține vouă și moștenitorilor, cât timp va dăinui spița voastră. Comitatul se numește Lillestry și se află la granița cu Țara Galilor, nu departe de Wenthaven, iar valoarea lui o întrece pe cea a averii familiilor voastre.

Marian se uită la pergamentul pe care Oliver îl desfășurase în fața lor și înțelese că micul ei subterfugiu nu servise la nimic. Bogatul domeniu dăruit de rege era o compensație mărinimoasă pentru această căsătorie ieșită din comun.

Marian continuă să citească, până ce Griffith se aplecă peste umărul ei, vorbind cu un glas încărcat de dispreț:

— Totul este în ordine. Înțelegi, desigur, că Henry nu va îngădui să pornim după Lionel înainte de sfârșitul ceremoniei.

Abia acum pricepea vicleșugul regelui. Henry o atrăsese în cursă. Folosindu-se de instinctul ei matern, o împiedicase să-și mai pună în aplicare intenția de a-l aduce pe Lionel pe tron.

Atinse cu vârful degetelor punga de piele pe care o ținea ascunsă sub haine. Henry nu știa că în mâinile ei mai exista o armă, și încă una de temut, de-ar fi găsit momentul potrivit.

Înțelegea și resemnarea lui Griffith în fața unei căsătorii pe care o disprețuia. Jurase să-l apere pe Lionel, iar acum era dispus la orice sacrificiu, numai să-și slujească regele.

Bărbatul ales de Henry pentru a-i contracara orice intenție de acțiune se apropie, șoptindu-i la ureche:

— Resemnează-te, *my lady*. Te căsătorești cu o fiară de velș.

Mințea cumva Griffith? Marianeii nu-i prea venea a crede. Cum se îndoia că tânărului i-ar păsa prea mult de ea, se resemnă să pășească înaintea preotului și să rostească jurământul. Când slujba luă sfârșit, mirii se sărutară, apoi Marian, Griffith, preotul și Oliver semnară în registrul de căsătorii. Henry își mușcă de câteva ori degetele, în semn de nerăbdare, apoi luă pana și-și adăugă semnătura sa regală, plină de înflorituri.

Marian și Griffith erau soț și soție, după toate regulile. Zâmbind larg, Henry îi luă de braț pe amândoi.

— Și-acum, să mergem să îmbucăm câte ceva.

— Dar trebuie să plecăm, sire! se împotrivi Marian.

— Mai întâi trebuie să mâncați, iar o masă bună n-are cum să vă strice. Am poruncit să vi se pregătească merinde pentru drum și arme de tot felul, dacă — Doamne ferește! — va fi nevoie să luptați. Sper, copila mea, că nu ții neapărat să încaleci calul care te-a adus încoace. În locul lui îți dăruiesc un armăsar tânăr și iute de picior.

Dracu' să-l ia pe Henry, dar avea dreptate! Trebuia mai întâi să mănânce, așa cum trebuise să se odihneasă. Totuși, în sufletul Marianeî încolțea o spaimă vagă. Spaimă de femeie, la gândul că Griffith era mai înțelept și, deci, mai rezistent. El cunoștea necesitatea unui somn bun și-a unei mese îmbelșugate înainte de plecarea la bătălie. El nu și-ar îngădui niciodată slăbiciunea de-a se gândi că un copil nevinovat încăpuse pe mâini rele. El n-ar începe să țipe și să se milogească de Henry ca să-i dea voie să plece.

Ajungând în sala mare, ale cărei ziduri o împresurau, despărțind-o din nou de fiul ei, Marian încercă să se liniștească și murmură:

— Mulțumesc, înălțimea Voastră.

Remarcă slujitorii care-i așteptau cu tăvi pe care se aflau munți de porridge și ciozvărte de carne aburindă. Pe un platou de aur se găsea pâine tăiată felii, iar pe masă ulcele cu miere. Marian își dădu seama că toată această masă bogată fusese preparată pentru o gustare la rezeală.

Henry se instalează în jilțul cel mare și-o invită pe Marian să stea în stânga lui. Griffith se așează la dreapta regelui. Abia acum își dădu seama fata cât îi era de foame. Și cum ținea să plece cât mai repede, începu să mănânce cu poftă, ca să sfârșească mai curând.

Nici Griffith nu-și ridică nasul din farfurie. Henry se uita când la unul, când la celălalt. După ce amândoi sfârșiră de mâncat, regele i se adresă lui Griffith:

— Dragul meu lord, insist să-ți dau câțiva oameni să te însoțească în căutare.

Griffith își șterse cuțitul de șervet și refuză propunerea, cu politețea cea mai desăvârșită.

— Sire, nu-i nevoie. Primul lucru pe care trebuie să-l fac este să dau de urma ticălosului, ori nepricepuții ăștia de englezi n-ar putea decât să-mi încurce socotelile.

— Și-n caz că-i vorba de vreo luptă...

— Chiar și-așa, tot sunt mai tare decât Harbottle.

— Dar dacă individul nu e singur?

— Dacă voi fi la ananghie, voi trimite după ajutor, promise Griffith.

Henry învârti de vreo două ori lingura în castronul de porridge aproape neatins.

— Refuzi să accepți oamenii mei, în schimb o iei pe lady Marian, care-i femeie și, cu siguranță, te va întârzia din drum.

— Eu? sări Marian, jignită de vorbele regelui. Eu călăresc la fel de bine ca un bărbat, știu să mă lupt cu spada și pumnalul și nici nu vreau s-aud să stau acasă, când e-n joc viața fiului meu.

Henry o privi ca pe o creatură din altă lume — și încă una înspăimântătoare.

— E limpede că nu pot pleca fără ea, zise Griffith. Oricum, ar veni după mine. Lady Marian e o femeie puternică și devotată fiului ei.

— Așa e! Puternică și devotată, întări regele.

Apoi, cu o urmă de zâmbet, adăugă:

— Văd că nu vă pot ajuta în nici un fel, așa că vă las să plecați. Porniți neîntârziat! Cine știe dacă nu cumva copilul a și ajuns prea departe?

Marian se ridică, grăbită, de pe scaun.

— Să mergem!

Griffith se înclină până la pământ.

— Sire, să nu uitați că v-am jurat credință. Sunteți singurul rege pe care-l recunosc.

Henry le făcu semn că puteau să plece. Așteptă până se închise ușa în urma lor, apoi îl chemă pe Oliver King. Secretarul se grăbi să se înfățișeze.

— Strânge o mână de oșteni din cei mai buni și spune-le să se pregătească a-l însoți pe rege.

Surprins de poruncă și de tonul grăbit al regelui, Oliver începu să se bâlbâie:

— Vreți... vreți să porniți pe urma lor, sire?

— Nu vreau să pornesc pe urma lor, fiindcă știu că, mai presus de orice, lordul Griffith își va respecta jurământul față de mine. De asta sunt convins. Dar el e singur și încă într-o chestiune de viață și de moarte ca aceasta... Cred că ne vom îndrepta spre castelul Wenthaven, să vedem cam ce oaspeți are contele. Poate mă voi lămuri ce se întâmplă. Fără îndoială că mă voi lămuri!

De regulă, lui Griffith îi plăcea să călătorească în tăcere. Prefera să fie atent la drum și nimic să nu-l distragă. Dar tăcerea de-acum era cu totul altfel: plină de întrebări nerostite, încărcată de emoție, în timp ce Marian îl conducea spre locul unde se petrecuse atacul.

Pe măsură ce orele înaintau, Griffith o privea cu un soi de mirare. Femeia aceasta era soția lui. Cândva o crezuse zănică, aiurită, ușuratică și desfrânată. Dar în ajun călărise din zori și până în noapte ca să ajungă la el, iar acum făcea calea întoarsă fără să se plângă și fără să-și trădeze oboseala.

Nu, nici vorbă să fie o zănică! Era chiar prea stăpânită. Aceeași acuzație rostită adresa lui și pe care acum o privea cu ironie. Tot o ironie i se părea și faptul că, în ciuda neîncrederii și spiritului ei independent, continua s-o dorească.

Își concentra întreaga atenție asupra drumului, decis ca după ce vor găsi copilul, iar ea își va recăpăta liniștea, să-i trezească din nou dorința cărnii. Avea în minte lucruri extraordinare, nebunești, pe care le auzise șoptite între bărbați, fără a le da vreodată crezare. Dar, de dragul Mariane, era dispus să le experimenteze.

— Griffith...

Marian îi rupse șirul gândurilor și el se înroși, cu un aer vinovat. Nu cumva fata bănuise ce-i în mintea lui? Oare observase că se foia în șa, din cale-afară de stânjenit?

— De ce nu l-am găsit pe Art? În halul în care era, nu putea ajunge prea departe.

Griffith aproape că răsuflă ușurat. Nu știa ce să-i răspundă. Nu voia să-i împărtășească bănuiala lui — nu pentru că ar fi fost greu de suportat, ci pentru că tare-i venea să creadă că Art o păcălise cu bună-știință. Avea convingerea că bătrânul nu murise.

Art îl va căuta pe Lionel până va da de el. Și, cu toată vârsta lui înaintată, credinciosul slujitor era un mare maestru în mânăuirea spadei. Griffith ar fi vrut să-i spună Mariane toate acestea, pentru că-i văzuse ochii înlăcrimați și știa că o încearcă un sentiment de vinovăție, dar, pe de altă parte, se ferea să-i dea prea multe speranțe.

— Poate-l vom găsi în josul râului. Sau poate niscaiva hoți au fost atrași de hainele și armele lui.

Era un răspuns destul de vag, dar, totuși, un răspuns. Și ce-i mai important, rupseseră

tăcerea dintre ei. Arătând spre floricelele galbene și albastre din jurul lor, care fuseseră culcate la pământ, tânărul spuse:

— Harbottle s-a întâlnit cu niște „prieteni” — și-au continuat drumul împreună.

— Câți? întrebă Marian.

— După urme, ar fi cam patru, dar sunt tare vicleni. Au venit încoace strecurându-se prin hățișuri.

Făcu semn spre dealurile domoale din spatele lor, unde se zăreau ici-colo pâlcuri de pădure.

— Apoi au pornit direct spre Wenthaven, fără a se mai ține de potecă. Trebuie să fie oamenii lui Wenthaven.

— Harbottle nu-i omul tatălui meu, protestă Marian.

— Știu că nu-ți dorești ca tatăl tău să aibă astfel de supuși, dar, după cât se pare, Harbottle este, totuși, omul lui.

Chipul ei se crispă și tot sângele îi fugi din obraz.

— Crezi că Lionel e tot cu ei?

— Bineînțeles. Dacă te uiți mai bine, ai să vezi, din loc în loc, că și-a făcut nevoile.

— Am observat și speram... Adică Lionel trăiește?

— Sigur că da, dar dacă au pornit-o spre Wenthaven, nu-i vom prinde înainte de-a ajunge la castel.

Se uită fix în ochii ei și urmă:

— Dar poate că pentru tine faptul nu-i chiar atât de important. S-ar putea să crezi că Lionel e în siguranță lângă tatăl tău.

Porniră spre Wenthaven pe urmele lăsate în iarbă. Griffith nici nu observă că, la un moment dat, un călăreț singuratic se alăturase grupului. După un timp, grosul trupei cotise spre râul Severn. Urma ducea spre mlaștini, apoi, prin desișul codrului, spre granița cu Țara Galilor. Făcură un ocol mare, după care Griffith le pierdu urma.

Descăleca, cercetând cu atenție semnele din drum.

— Velși. Cei ce-au venit încoace erau velși. Numai ei se puteau ascunde atât de bine încât să nu le mai descopăr urma.

Marian rămăsese în șa.

— Recunosc locul acesta, zise ea. E hotarul apusean al domeniului Wenthaven.

Griffith își îndreptă spatele, privind de jur-împrejur, la piscurile munților din Țara Galilor, ca niște pietre presărate de mâna unui uriaș. Neatins de civilizație, necălcăt de picior de celt, saxon ori normand, străvechiul codru era și-acum plin de mistreți, căprioare și duhuri fără nume.

Auzea mistrețul amușinând prin tufe. Auzea boncăluitul cerbilor. Auzea șoapta blândă ca un abur a zânelor, simțea ochiul rău al spiridușilor și se ruga Sfântului Dewi să-i arate calea.

Deodată, soarele intră în nori, ca și cum ruga i-ar fi fost respinsă. Griffith găsi că era semn rău: parcă și Sfântul Dewi își ascundea privirea, să nu-i vadă. Dar...

— Griffith, uite colo!

Tânărul se întoarse în direcția spre care arătase Marian zări, nu departe, ceva strălucitor printre lespezile de gresie

— Fii binecuvântat, sfinte Dewi! exclamă Griffith, sărind în sași dând pinteni calului. Fii binecuvântat!

În aceeași clipă, soarele se ivi din nori și Marian porni pe urmele însoțitorului său, spre un pâlc de stejari și frasini.

— Ei sunt? întrebă fata, descălecând în grabă.

— Mai mult ca sigur. Și, probabil, nici nu-și dau seama că aproape i-am ajuns.

Descăleca și el, lăsând frâul în mâna Marianeii.

— Vreau să fac o mică recunoaștere. Rămâi aici. Adapă caii, dar nu-i lăsa să pască și nici nu le scoate căpăstrul. S-ar putea să fie nevoie să plecăm imediat. Ai să m-ascuți?

Spre marea lui surpriză, Marian încuviință din cap.

— Dacă tu ești prins, eu voi fi liberă și voi putea... merge după ajutor, ca să-l aduc înapoi pe Lionel... sau măcar să fiu luată, la rândul meu, prizonieră și astfel să port de grijă fiului meu.

Gândise foarte bine și, totuși, Griffith rămase cu un gust amar. Nu-i plăcea s-o audă plănuiind calmă ce avea să facă în caz că el ar fi căzut ostatic. Ar fi vrut s-o vadă jelind și frângându-și mâinile, înspăimântată, ca o femeie de rând. Măcar de dragul lui. Cu glas răgușit de dezamăgire, replică:

— Nu voi fi prins.

— Știu.

Griffith porni spre lespezile de gresie.

— De ce n-aștepti până se întunecă? Ai fi mai în siguranță.

Tânărul zâmbi și, încrezător în talentele lui de pădurean, se pierdu în lumina asfințitului.

Nu după mult timp se întoarse și o chemă încet pe nume. Dintre cei doi cai se ivi o umbră subțiratică.

— Ce-ai aflat?

— Lionel e teafăr și nevătămat, spuse el pe nerăsuflăte.

Un abur călduț pe obraz îl vesti că Marian scosese un lung suspin de ușurare.

— Doarme la umbra unui copac. Cledwyn e în fruntea a trei mercenari velși ai lui Wenthaven. Harbottle stă lângă foc, cu spada gata pregătită. Caii lor sunt jos la râu, toți la un loc, și nu va fi greu să-i împrăștiem. Însă... se încruntă el, nu știu de ce pe Lionel îl păzește Dolan de la Powel.

— Mizerabilul! sări furioasă Marian.

— Ce caută aici? întrebă Griffith, apucând-o de braț.

— E un pirat, un hoț, un trădător! Mi-a luat copilul. Copilul meu, care-i arăta atâta simpatie.

Griffith o simți încordată ca un arc, dar nu-și slăbi strânsoarea și, încet-încet, ea își recapătă stăpânirea de sine. Trecându-și palma peste frunte, murmură:

— Cred că de la început era vârat în toată treaba asta și eu, ca o proastă, i-am cerut ajutorul.

În glasul ei se citea o adâncă amărăciune.

— Vei avea prilejul să te răzbuni, o liniști Griffith. Acum sunt trei cu toții, dar mănâncă zdravăn și beau de sting, înainte de revărsatul zorilor, când vor fi cufundați într-un somn de plumb, îl vom lua pe Lionel. Dar până atunci trebuie să ne odihnim.

— Nu-mi pot afla odihna! protestă Marian.

— Ba ai să poți! replică Griffith, dând drumul cailor să pască.

O vedea tremurând de nerăbdare. Silită să-și înăbușe pornirea spre acțiune. Marian era o luptătoare și inima lui Griffith crescuse de mândrie când observă că fata reușise să-și învingă

nerăbdarea și se apucase de treabă, ajutându-l să adape și să țesale caii.

— Dacă ne odihnim, s-ar putea să ne fure somnul, spuse ea. Cum să fim siguri că ne vom trezi la momentul potrivit?

— Nimic mai simplu, războinica mea dragă! răspunse el, întinzându-i plosca. Bea toată apa asta. Nu va trece mult și vei vedea cum te trezești!

O clipă, ea nu înțelese, apoi luă plosca și bău până când simți că nu mai poate. La fel făcu și Griffith. După aceea priponiră caii în mijlocul unui petec de iarbă și-și pregătiră cu grijă armele date de Henry, în caz că ar fi fost atacați. În cele din urmă, își aranjară un pat din frunziș și se culcară, umăr la umăr, fără un cuvânt, cu ochii ațintiți spre cerul întunecat.

Încă nu răsărise luna. Nici nu se putea o noapte mai neagră. Apoi, ca prin minune, începură să se aprindă ici-colo stele.

Strălucirea argintie de la răsărit se ivi, mai întâi ca o părere apoi ca o făgăduială, și, într-un târziu, luna începu să se înalțe pe bolta cerului, uriașă, rotundă și curată ca Sfânta Fecioară purtându-și în pântec pruncul ei divin.

O asemenea priveliște măreață făcea să li se pară neînsemnată propria lor nenorocire. Griffith o strânse pe Marian de mână. Degetele ei tremurau, încleștându-se peste ale lui cu o violență dătătoare de speranță. Dar vorbele fetei îl șocară atât de mult încât aproape că-i veni să-i dea drumul de mână.

— Lionel e un copil legitim.

El reacționa fulgerător.

— Nu se poate.

— Te asigur că da. Probabil ai ghicit deja că mama lui este Elizabeth.

— Da, iar tu, ca un suflet mare ce ești, ai luat rușinea asupra ta.

— Nu rușinea, ci un mare pericol. Poate n-ai înțeles că tatăl copilului e însuși unchiul ei.

Deși băuse pe săturate, Griffith își simțea gura uscată.

— Richard... șopti el.

— Întocmai.

Pe Griffith îl bătuse gândul că Richard ar fi putut să fie tatăl. Apoi, descoperind că Marian era fecioară, trăsese concluzia că mama lui Lionel era Elizabeth. Refuzase să accepte îngrozitoarea presupunere că Richard și Elizabeth ar fi avut o legătură vinovată, întrucât înțelegea prea bine urmările unui astfel de păcat.

Iar acum, Marian îi înfățișa o oroare și mai mare: spectrul căsătoriei între doi oameni de cel mai nobil sânge regesc, din a căror unire rezultase un copil: moștenitor la tron, născut sub oblăduirea Sfintei Biserici.

Griffith simți cum groaza i se prelinge în vine ca fierul topit.

— Dea Domnul să te înșeli, pentru că dacă Lionel e fiul legitim al lui Richard și-al Elizabeth-ei, atunci are mai multe drepturi la tron decât Henry Tudor.

— Griffith, tu mă cunoști bine. Mai bine decât oricare alt bărbat. Crezi că l-aș fi lipsit pe Lionel de siguranța casei tale de nu m-aș fi grăbit spre o întâlnire cu destinul? Îți închipui că i-aș fi riscat viața dacă nu m-aș fi temut pentru soarta lui?

— Dar cum de s-a culcat regele cu Elizabeth? întrebă tânărul, scârbit și înspăimântat. Cum de-a luat-o în căsătorie? Doar îi era unchi — fratele tatălui ei! Biserica interzice căsătoria între rude apropiate.

— După cum știi, la nevoie papa poate da unui rege dispensă de căsătorie. Richard era

încredințat că va fi iertat, ba chiar a trimis și o solie la papă, numai că a murit la Bosworth, înainte de-a primi răspunsul.

Griffith se agăță de ultima speranță.

— Deci căsătoria nu-i oficială!

Marian râse cu amărăciune.

— Cine-ar da crezare unor neînțelegeri popești?

Avea dreptate. Amândoi tăcură. Griffith o privea în lumina lunii, mișcat de lupta aprigă ce se dădea înlăuntrul ei, transformând-o dintr-o copilă zvăpăiată într-o femeie chibzuită. Ochii ei uscați nu clipeau, ci continuau să rămână ațintiți într-un punct fix, parcă vorbind despre lacrimi de demult.

Griffith dorea nespus s-o poată atinge, s-o liniștească, dar nu îndrăznea. Prăpastia dintre ei era adâncă și întunecată, plină de taine diavolești, care l-ar fi înșfăcat cu ghearele lor ascuțite, trăgându-l în abis, dacă ar fi îndrăznit să se apropie prea mult.

— Elizabeth a făcut-o pentru frații ei, vorbi Marian, copleșită de amintiri. Richard îi întemnițase în Turnul Londrei și nimeni nu știa ce-avea de gând cu cei doi prizonieri. S-a proclamat rege și toți s-au cutremurat bănuindu-i intențiile. A invitat-o la Curte pe Elizabeth și atunci am tras nădejde să ghicim ce era în mintea lui. Pe urmă... — adăugă, cu glasul tremurând de emoție — am regretat amarnic această groaznică descoperire.

— Adică și-a ucis nevasta ca să se însoare cu Elizabeth?

Marian se ridică în capul oaselor și Griffith avu senzația că fata uitase unde și alături de cine se afla.

— Dacă Richard a ucis-o pe Anne? Nu știu. Tot ce știu e că avea un sânge rece înspăimântător. O dorea pe Elizabeth — nu pentru tinerețea și frumusețea ei, ci pentru a-și asigura stabilitatea tronului. De fapt, adăugă Marian, înălțând din umeri, motivele lui erau exact aceleași ca ale lui Henry Tudor. Căsătoria cu fiica fostului rege Eduard e o garanție de neclintit a legitimității unui monarh, nu crezi?

— Ba da... răspunse tânărul cu prudență.

— Richard i-a promis Elizabeth-ei că, dacă-l accepta patul ei, îi va elibera frații: pe tânărul moștenitor al tronului și pe micul duce de York.

Un surâs amar îi înflori în colțul gurii.

— Eu una nu l-am crezut. Sunt sigură că nici Elizabeth, dar nu avea de ales.

— Iar cei doi tineri erau deja morți... murmură Griffith

— N-a existat nici un cadavru. E greu să-ți iei adio de cineva până când... înțelegi?

Rupse o crenguță din frunzișul pe care stăteau culcați începu s-o facă bucățele. Seva îi picura în palmă și Marian șterse pe poala fustei, cu o grimasă de dezgust. Apoi își râcăi palma cu unghia.

— Pata asta nu mai iese, se plânse ea.

Griffith îi luă mâna și începu să ștergă seva lipicioasă cu colțul aspru al surtucului țesut în casă.

— Dacă apucă să se păteze, nu mai ai ce face. Dar, după cum vezi, am reușit să te curăț chiar cu surtucul de care ți-ai bătut joc cândva.

Îi dădu drumul de mână și ea își privi palma, de parcă și-ar fi putut citi soarta în liniile ei.

— Griffith... Când se vor termina toate astea, crezi că noi...?

El aștepta, neîndrăznind nici să respire.

— Dar nu ți-am terminat povestea.

Renunță să-și ducă gândul până la capăt, dând din mână cu resemnare.

— El...

— Care... el?

— Richard.

Numele părea să-i rănească buzele.

— Curând după aceea a lăsat-o însărcinată pe Elizabeth, ceea ce-l bucura, dar, în același timp, îl umplea de disperare. Când a murit Anne, n-a pregetat să se căsătorească cu Elizabeth, dar totul s-a petrecut în secret, pentru că umblau fel de fel de zvonuri și nu dintre cele mai plăcute. Richard nu părea să înțeleagă că oamenii consideră crimă, înșelăciune și uzurpare ceea ce el socotea a fi strategie înțeleaptă.

— Cine știa de ceremonie? întrebă Griffith.

— Elizabeth. Richard. Preotul. Ducele de Norfolk. Și eu.

Tânărul simți că-l ia cu leșin.

— Eu n-am auzit absolut nimic despre asta.

— Preotul e mort. Se pare că a murit în drum spre Roma, unde se ducea ca să obțină bula papală. Ducele de Norfolk a murit și el, în bătălia de la Bosworth. La fel și Richard.

— Iar tu trăiești.

— Da.

Griffith găsi că Marian era cu mult prea calmă pentru situația în care se afla. Nu înțelegea pericolul care-o amenință.

— Iar dacă vrei să scapi cu zile, zise el, atunci să nu suflă o vorbă nimănui despre ce mi-ai spus mie acum.

— Altfel ai să mă ucizi?

El izbucni într-un râs nervos.

— Nu eu, draga mea. Chiar azi dimineață am jurat să te ocrotesc. Dar nu uita că la Bosworth am stat chiar lângă Henry și am văzut cum l-au ucis pe Richard cavalerii englezi. Am auzit și jurământul rostit de Henry, că va face tot ce-i va sta în putință ca să-și păstreze tronul. Te previn, dacă această taină ajunge la urechile regelui, cu siguranță că te va trimite pe lumea cealaltă, împreună cu Lionel.

— Dar cu jurământul meu cum rămâne? întrebă ea, cu naivitatea unui copil ce respectă preceptele bisericii.

Vorbele și tonul Mariane îi înghețară sângele în vine.

— Care jurământ?

— La moartea lui Richard, Elizabeth și-a dat seama că pruncul din pântecul ei era sortit pieirii. Așadar, am rămas cu ea până l-a născut pe Lionel, am ținut-o de mână și i-am auzit țipetele și gemetele... Am văzut-o îndurând durerile facerii și-am fost martora hotărârii care s-a născut atunci în mintea ei. Mi-a pus în brațe trupuşorul gol și zvăpăiat al lui Lionel și mi-a cerut să jur că voi face totul pentru a-l duce pe calea pentru care a fost sortit. I-a încredințat soarta în mâinile mele. Iar tu îmi ceri să-o trădez?

Griffith privi spre cerul negru, în căutarea unui răspuns pe care nu-l putea afla decât în inima lui.

— Da, trebuie să-ți cer să calci acel legământ. Tu ești...

„Femeie. Soția mea. Vei face precum îți spun eu.”

Argumentele îi veneau cu ușurință, dar știa că nu vor avea mai mare greutate decât niște pene în bătaia vântului. Trebuie să facă apel la logică și la dragostea ei pentru Lionel.

— Te-ai gândit ce-ar însemna să-ți ții cuvântul? Ca să reușești, ai avea nevoie de ajutorul unor indivizi ambițioși și fără scrupule.

Ea schiță o umbră de surâs și spuse:

— Îl am pe tatăl meu.

— Și crezi c-ar fi în stare să câștige tronul pentru Lionel, mai curând decât să i-l ia? Întrebă tânărul.

— Wenthaven preferă puterea din umbră. Sunt sigură că va susține drepturile lui Lionel.

— Crescându-l după chipul și asemănarea lui.

— Nu voi îngădui una ca asta! protestă Marian, înălțându-și fruntea.

— Și cum crezi că vei reuși să-l împiedici?

— Pe Wenthaven nu-l interesează creșterea unui copil. Va fi fericit să lase totul în seama mea.

Aroanța ei îl șocă până în străfundul sufletului.

— Vei trăi la Curte?

— Da, desigur. Împreună cu Lionel.

— Dar eu? Dar căsătoria noastră?

Ea se înroși, apoi păli brusc.

— Oricum, n-ai vrut să te însori cu mine. Iar căsătoria n-a fost consumată...

— Chiar așa?

— ...după ceremonie. Sunt sigură că vom putea obține o anulare.

— Dar dacă eu nu sunt de acord?

Ea se îmbujoră din nou.

— Speram să spui asta. Știam că-ți vei da seama de dilema ta.

Ironia Mariane era tăioasă ca o lamă de cuțit.

— Care dilemă?

— Ai jurat să sprijini pretențiile lui Henry la tron, iar acum ai aflat că el pornește de la o premisă greșită. Cercetează-ți conștiința, Griffith! De partea cui te afli? A lui Henry sau a adevăratului rege al Angliei?

Complicatele legi ale onoarei prinseseră în păienjenișul lor și oameni mai înțelepți ca Griffith. Tânărul simți cum nesiguranța începea să-i clatine hotărârea și încercă să se apere.

— I-am jurat credință lui Henry înainte de-a fi rege, apoi din nou, după încoronare. Cu alte cuvinte, m-am legat în fața omului, nu a rangului său, iar tu, cu vicleniile tale, nu mă poți abate de la calea adevărului.

— Dar te frământă soarta lui Lionel. Te întrebi cum va deveni el un om de onoare crescând în preajma tatălui meu. Dacă ți-ar reveni ție sarcina de a-i purta de grijă, fără îndoială că...

— Acum pricep de ce ți-ai ales să-mi spui povestea, tocmai în pustietățile astea! izbucni el. Vrei să mă ispitești ca șarpele cu mărul? Chiar mă crezi atât de naiv încât să-mi uit datoria?

— Cursul evenimentelor e mai presus de voința ta sau a mea. Totuși, și noi putem juca un rol.

— Putem aduce Anglia pe marginea prăpastiei. Henry e puternic și bine înscăunat, are mulți aliați în rândul nobililor și-o armată numeroasă. Nici unul din adepții lui nu va abandona

un om atât de puternic pentru un copil de doi ani — mai ales că-i născut dintr-o căsătorie ai cărei martori sunt doi bărbați morți și două puștoaice. Cum îți imaginezi că tu, o simplă femeie, ai putea îngenunchea forța unui monarh ca Henry Tudor?

Marian se aplecă și-și ridică poalele rochiei, dezvelindu-și până la coapse picioarele lungi. Jartiera era legată cu un nod complicat, pe care fata îl desfăcu, desprinzând o punguță de piele. Din ea scoase un pergament uzat, pe care-l netezi, întinzându-l lui Griffith.

— Cu asta. E o pagină din registrul de căsătorii, dovadă de netăgăduit a unirii dintre Elizabeth, fiica lui Eduard, și Richard, regele Angliei.

Capitolul 18

În lumina lunii, scrierea cu înflorituri îl făcu pe Griffith să tresară, ca trezit de un sunet ascuțit de goarnă.

Marian îi contempla, satisfăcută, privirea uluită și gura căscată. În toată atitudinea lui se citea o uimire fără seamăn. Pergamentul produsese exact efectul așteptat. Acest act avea să-l convingă de temeinicia cauzei ei, câștigându-l de partea lui Lionel.

Brusc, hârtia începu să-i tremure în mână. Apoi tremurul degetelor se întinse asupra întregului trup și Marian îl apucă de braț, speriată:

— Griffith! Ți-e rău?

Se cutremură din cap până în picioare văzându-i privirea îngrozită și disperată. Glasul lui tremurat o făcu să-și înțeleagă greșeala.

— De ce mi-ai arătat mie actul? Vrei să-l distrug?

— Nu. Cum să-l distrugi?

Vru să-i smulgă din mână prețioasa hârtie, dar el o ridică deasupra capului.

— Ți-am arătat-o ca să înțelegi că toate dovezile indică dreptul la succesiune al lui Lionel.

Glasul lui răsună cavernos, ca un clopot de înmormântare.

— Eu sunt omul lui Henry, iar actul din mâna mea e dovada trădării.

— Nu a trădării! Țipă Marian. Ci a drepturilor din naștere ale lui Lionel!

— E condamnarea la moarte a lui Lionel!

Cu toată răcoarea nopții, fruntea lui Griffith era scaldată în sudoare.

— Ți l-aș putea lua.

Marian se uită la actul din mâna tânărului, apoi măsură statura impunătoare și brațele puternice ale acestuia. Dacă ar fi vrut să-i ia sau să-i distrugă documentul, Marian știa că nu i s-ar fi putut împotrivi. Dăduse greș și nu-i mai rămânea decât să încerce, să dreagă situația.

— Ai putea să mi-l iei, răspunse ea cu dârzenie, dar n-ai s-o faci, pentru că ești un om de onoare.

Reușise oare să-l convingă, sau doar să-i ghicească adevărata fire? Ce mai conta? Griffith dădu drumul hârtiei și Marian se repezi s-o apuce înainte de-a cădea în praf.

Tânărul o prinse cu brațul pe după mijloc.

— Îngroapă actul, șopti el. Arde-l. Ia-ți cuțitul și fă-l bucăți. Atâta timp cât există, se vor găsi ticăloși care-l vor căuta pe Lionel, ca să-l conteste pe Henry. Au făcut-o și până acum, chiar fără o astfel de dovadă.

Marian se zbătea între rațiune și simțul onoarei.

— Și cum rămâne cu jurământul față de Elizabeth?

— Jurământul față de Elizabeth.! pufni el. Eu am citit scrisoarea pe care ți-a trimis-o. Tu nu?

— Ba da. Vorbea de Lionel și spunea ce mult se gândește la el.

— Numai atât? insistă Griffith.

— Și... mai ce? întrebă ea, nedumerită.

— Nu pomenește de dragostea ei pentru Arthur? Nu-ți mărturisește că băiețelul o consolează de moartea celor doi frați?

— Ba... cam... așa ceva...

— Nu-ți vorbește despre soțul ei, regele, care-o încurajează să-ți trimită bani pentru Lionel?

Griffith o privi cu luare-aminte. Expresia ei de nepătruns îl scotea din minți. O prinse de umeri și începu s-o zgâlțâie.

— Chiar nu pricepi ce-a vrut să spună?

Marian clătină din cap. Nu înțelegea ce voia Griffith. Nu vedea un lucru care lui i se părea limpede că lumina zilei. De fapt, nu înțelegea nimic.

Griffith o dădu deoparte, de parcă simpla ei atingere l-ar fi umplut de dezgust.

— Pentru că *refuzi* să privești în ochi realitatea. Ce valoare, are un jurământ cerut de o femeie epuizată de naștere, îndurerată de moartea fraților și nesigură de ce-i va aduce viitorul? Nu înțelegi? Elizabeth e fericită cu noul ei soț și cu cel de-al doilea prunc, iar ție îți cere să uiți trecutul și să-ți vezi de treabă!

Conștientă de vorbele lui, Marian începu să se bâlbâie.

— Nu... nu se... poate...

— Crezi că Elizabeth vrea să-i fie ucis mezinul ca să-și vadă pe tron fiul cel mare?

Marian continua s-o apere pe regină numai din instinct.

— Elizabeth e un suflet blând cum nu-i altul pe lume. Nu dorește moartea nimănui și cu siguranță...

În aceeași clipă, în mintea ei se făcu lumină, dar, deși pricepuse crudul adevăr, nu voia să-l recunoască.

— ...cu siguranță că Arthur nu va trebui să moară.

— Nu fii naivă, Marian! Doar ai trăit la Curte. Ești vârâtă în cea mai neagră intrigă din istoria Angliei și cunoști adevărul.

Marian își duse palmele la urechi, dar Griffith o apucă de brațe, silind-o să-l asculte.

— Arthur va trebui să moară. La fel și Henry. Iar regele e un tată la fel de iubitor pe cât ești tu de devotată lui Lionel ca mamă. Va fi un măcel îngrozitor.

Griffith îi azvârlea în față fapte concrete, pe care Marian refuzase să le ia în seamă. Fiecare vorbă a lui o rănea că o lovitură de bici.

— Pentru ca Lionel să devină rege, continuă el neînduplecat, vor trebui să moară Henry, și Arthur, ba chiar, și scumpa ta prietenă Elizabeth. Iată ce încearcă să-ți spună prin scrisoare. Trebuie să accepți realitatea.

Marian nu putea nici să respire, de parcă tot sângele prelins din inima rănită i-ar fi năvălit în plămâni. Era amețită de revelația năucitoare a adevărului.

Luptându-se să dea glas propriilor convingeri, se trezi repetându-și vechiul crez, cu care-și hrănise speranța:

— Lionel e fiul meu, moștenitorul tronului, și merită mai mult decât soarta rezervată unui bastard.

Griffith își umflă pieptul, cu un aer de triumf.

— Întocmai! Este exact ce i-am oferit eu. Îl voi face fiul meu, îi voi dăruia o parte din averea mea și-l voi iubi ca pe propriul meu copil.

Era o ofertă generoasă, pe care, însă, Marian o respinse necondiționat. Griffith îi presimțise această reacție chiar înainte ca ea să caute argumente pentru a-și îndulci refuzul.

— Viața lui Lionel, așa cum o vezi tu, va fi plină de amenințări la adresa ființei și puterii lui, spuse tânărul cu furie și dezamăgire. Însăși viața lui va depinde de o săgeată bine țintită sau de tăișul unui pumnal, ca viața oricărui fiu de rege. Văd că asta-i dorești.

— Nu! Nu-i adevărat!

Marian începu să tremure din tot trupul, cu inima sfâșiată de acuzațiile lui.

— Eu îl pot ocroti. Nu-s chiar atât de egoistă.

— Nu? repetă el, ridicând mâna cu pergamentul, pe care începu, să-l fluture pe sub nasul Marianeii. Atunci pentru cine păstrezi asta? Pentru Lionel sau pentru tirie?

— Nu pentru mine! se apără ea instinctiv, știind că dorea numai binele lui Lionel, fără nici un gând meschin de-a trage vreun folos personal.

Pentru că, într-adevăr, cel mai negru păcat era acela de-a folosi copilul ei drag pentru a-și asigura o situație. Doar un monstru, o ființă depravată s-ar fi putut gândi la așa ceva. Ea în nici un caz.

— Vrei să te răzbuni pe cei care te-au crezut o târfă? Vrei să pui mâna pe putere ca mamă de rege? Sau, pur și simplu, cauți să trăiești din nou la Curte, unde ți-a plăcut atât de mult?

În lumina lunii sclipi o lamă de pumnal. Marian propti vârful ascuțit în pieptul lui Griffith. Era atât de jignită și de furioasă, încât îi venea să i-l înfigă în inimă până în plasele.

— Hai, ce mai aștepți ? murmură Griffith, dându-i drumul și întinzând brațele în lături. Ucide-mă! Dar numai dacă am mințit.

Ea apăsă pumnalul și mai tare.

— Ucide-mă și ține minte că în noaptea asta ai ucis adevărul.

♣ ♣ ♣

Griffith își simțea inima bătând nebunește și sângele pulsându-i în vine. Se tăra pe pământ, mulțumind lui Dumnezeu că măcar inima îi rămăsese întregă.

Întotdeauna fusese conștient că ar putea sfârși în vârful unei spade dar își închipuia că acest lucru se va întâmpla în bătălie.

Niciodată nu s-ar fi gândit că arma fatală s-ar fi aflat în mâna propriei lui soții.

Dar se găsisse la un pas de moarte. Poate chiar și mai puțin! Marian apăsase cuțitul pe pieptul lui până când simțise că-i plesnește stofa surtucului.

Pe urmă își retrăsese pumnalul și, fără un cuvânt, îl puse la loc în cingătoare și se culcase în frunziș. Griffith nu trebuise s-o trezească pentru mica expediție împotriva mercenarilor, fiindcă ea rămăsese cu ochii deschiși, iar tânărul se întreba dacă din cauza mâniei sau a sentimentului de vinovăție.

Marian. De ce oare Dumnezeu i-o scosese în cale tocmai pe ea? Să fi fost un soi de ironie a soartei, pentru, că el jurase să se însoare cu o femeie pașnică și dornică să stea acasă? Dacă și-ar fi ținut jurământul, nevastă-sa nu s-ar fi furișat acum în spatele mercenarilor, în vreme ce el pregătea atacul frontal. Ar fi leșinat numai la simplul gând al unei lupte, iar el ar fi fost singur în

întuneric.

Alături de Marian nu se simțea singur. Avea un tovarăș pe care se putea bizui. Și chiar așa făcea.

Cu grijă să rămână în spatele unei stânci de gresie, pentru că tunica de piele nu-i oferea destulă protecție, Griffith se ridică în picioare, cercetând împrejurimile. Mercenarii își aleseseră bine locul. Deasupra se înălța un grup de stânci în formă de potcoavă, iar Dolan și Lionel se aflau în cel mai îndepărtat cotlon al acestui adăpost natural. La zece pași de ei fusese aprins focul, în jurul cărui stăteau patru bărbați înfășurați în pături. Locul era în pantă, deci nu prea confortabil, dar se vedea perfect pentru protecția copilului — ceea ce, neîndoielnic, fusese și intenția răpitorilor. Lipsea un singur om — să fi fost cumva de strajă? Sau, pur și simplu, avusese nevoie să se piardă câteva minute printre tufe?

Griffith îl așteptă să se întoarcă, măsurând din ochi distanța dintre stâncile de deasupra și culcușul lui Lionel. Plănuiseră ca Marian să sară între foc și Lionel și să ia copilul cu orice preț.

Griffith se mai uită o dată, apoi își întoarse privirea. Descoperi că-i era mai ușor să pornească la luptă decât să-și vadă soția în pericol, așa că cercetă cu atenție drumul pe care avea să fugă. Chiar în fața taberei era un pârâiaș, care săpase adânc în piatră un fel de șanț de apărare natural, aceasta fiind calea aleasă de Marian pentru a fugi cu copilul. Griffith va face tot posibilul să-i rețină pe ceilalți. Știa că soția lui avea mult curaj. Dacă în plus ar fi avut destulă forță, precum și un dram de noroc, existau șanse să se îndepărteze repede de-aceste locuri.

Cu ochii și urechile la pândă, Griffith scrută cu privirea tabăra, în timp ce-și potrivea o săgeată în arcul din lemn de tisă. Omul care lipsea încă nu se întorsese, dar timpul trecea și luna cobora încet-încet după munți. Nu mai puteau aștepta. Ridică arcul și trase cu putere de coardă, ochind una dintre siluetele de lângă foc.

Săgeata zbură ca vântul, atingându-și fără greș ținta. Răsună un strigăt de moarte. Ceilalți mercenari își dovediră îndată reflexele căpătate în urma unei îndelungate pregătiri, rostogolindu-se departe de foc și sărind în picioare. Griffith culcă la pământ un altul, care alerga spre desișul pădurii, însă lovitura nu era mortală și omul începu să blesteme, smulgându-și săgeata din picior.

Așteptă până ce Marian sări de pe stâncă lângă Lionel, apoi alergă să-și schimbe ascunzișul.

Pietrișul de sub stânca cea mare era și el un mijloc de-a se apăra de nepoftiți, pentru că Marian îl simți fugindu-i de sub picioare. Cu cuțitul în mână, se rostogoli câțiva metri mai la vale, speriată de propria-i neîndemânare și sperând că Dolan n-o auzise.

Degeaba, însă! Ar fi trebuit să fie surd să n-o audă. Ținând cuțitul între dinți, Marian se târî în susul pantei, descoperind că Dolan, departe de-a fi surd, dispăruse! Lionel era ghemuit în crăpătura stâncii, cu ochii mari de spaimă și nepăzit de nimeni. Marian simți că-i saltă inima de bucurie.

Fiul ei trăia! Era teafăr și nevătămat. Nici prin minte nu-i trecuse că va ajunge la el așa ușor.

— Lionel... murmură ea. Vino la mama.

Însă puștiul se trase înapoi, ascunzându-se și mai bine.

— Lionel, te rog...

Se uită, speriată, de jur-împrejur, dar nu văzu pe nimeni.

— Eu sunt, dragule, eu, mama. Vino cu mine, să plecăm de-aici cât mai curând.

Îi auzi răsuflarea pripită și înțelese că puștiul, abia trezit din somn, nu vedea decât o siluetă cu nimic diferită față de cele întâlnite în coșmarul său. Uitându-se din nou în jur, Marian se târî sub stâncă, întinzând mâna după el.

Dar înainte de a-l putea atinge, o altă mână țâșni din întuneric, apucând-o de încheietură. Văgăuna nu era pustie. Din umbră se ivi chipul lui Dolan, care-o lipi cu spatele de stâncă.

— *M'lady...* murmură el. Până la urmă tot ai venit. Ce-ai de gând să faci?

— Să-l iau pe Lionel!

Fulgerător, Marian îi pironi pumnalul în piept.

— Pe mine să nu m-ameninți cu țeapă aia, altfel am să-ți arăt eu cum s-o folosești! mârâi el. Ai un cal? Pe jos n-o s-ajungi prea departe.

Uluită de tonul lui binevoitor, Marian îngăimă:

— Nu... adică am... un cal. De fapt, doi.

— E și Griffith pe-aproape?

— Da.

— Atunci poți scăpa.

Îl luă pe Lionel în brațe, înfășurându-l într-o pătură, apoi îi conduse pe amândoi până la ieșirea din văgăună. Aici scrută întunericul și zise:

— Mergi aplecată pân' ce-ajungi lângă cal, p-ormă dă-i pinteni și gonește cât mai departe. Cred că vrei să mergi la castelu' Wenthaven. Vezi că javrele astea nu-s oamenii lui. Umblă să faci avere vânzând copilu' lu' bunicu-său. I-auzi! exclamă el, auzind noi țipete. Iar a dibuit Griffith pe vreunu! Acu' pleacă!

I-l dădu pe Lionel, dar Marian întrebă:

— De ce-aș avea încredere în tine? Doar ești de partea *lor*.

— Nu vorbi prostii, *m'lady!* Cine dracu' crezi c-ar fi avut grijă de sărmanu' copil? A trebuit să-i urmez!

Marian îi privi chipul colțuros și se convinse că spunea adevărul.

Dolan era conștient că ea înțelesese.

— Hai, fugi! o îndemnă, împingând-o de la spate.

Ea se furișă spre pădure, iar Dolan o apără, făcând zid cu trupul său. Îl auzi pe Griffith strigând, dar Dolan îi zise grăbit:

— Fugi! Nu te mai uita în urmă!

Marian se opri și, dintr-un salt, Dolan ajunse lângă ea.

— Fugi! o zori el, dar Marian pur și simplu nu se putea mișca din loc.

Chiar dacă strângea la piept scumpa ei comoară, totuși trebuia să știe ce se întâmplă.

Printre copaci, în lumina lunii, îi zări pe amândoi. Griffith și Harbottle.

Harbottle ținea în mână o spadă de duel, din cele atât de disprețuite de Griffith.

Soțul ei avea o ghioagă.

— Dumnezeu! murmură Marian. Harbottle o să-l ucidă

— Nu fii chiar așa de sigură, *m'lady*.

Dar și glasul lui Dolan tremura.

Harbottle strălucea de sănătate și vigoare, iar pe chip i se așternuse o expresie de triumf. În fața lui, Griffith, puternic și solemn, arăta ca o vietate a pădurii, prea naiv ca să-și înfrunte soarta cu grație.

Din desișul codrului răsună un strigăt ascuțit:

— Ucide-l!

Uluită, Marian se întrebă cui i se adresa încurajarea. Dolan o trase de mânecă.

— Trebuie să fugim, *m'lady*. Ceilalți mercenari au scăpat. Pot veni oricând pe urmele noastre.

Lama spadei lui Harbottle fulgeră prin aer, țintind spre obrazul lui Griffith. Tânărul se trase înapoi. Marian își înăbuși țipătul și-și ținu răsufierea, așteptând să vadă sângele țâșnind în urma năprasnicei lovituri.

Dar nu se întâmplă nimic. Chiar și Harbottle se încruntă, nedumerit. Într-o fracțiune de secundă, Griffith se preschimbă dintr-un urs al pădurii într-un războinic de temut.

În clipa următoare, tânărul își rezezi ghioaga spre umărul lui Harbottle, dar aceasta trecu, șuierând, la câțiva centimetri de țintă.

Din pădure răsună un hohot de râs răgușit. Griffith se apropie, pe nesimțite, de buza râpei.

— Dă-mi mie copilul, șopti Dolan către Marian. Atâta l-ai strâns că nici nu mai poate respira.

Ea îi dădu copilul, fără a-și putea lua ochii de la îngrozitoarea scenă ce se desfășura câțiva pași mai încolo. Știa la fel de bine ca Griffith că dacă el ar fi învins în lupta cu Harbottle, ar fi rămas ținta săgeților trimise de arcași nevăzuți.

— Hai, vino încoace, lașule! îi strigă Harbottle în bătaie de joc. Vino și înfruntă spada mea! Oricum, înainte de revărsatul zorilor, o voi avea în patul meu pe femeia ta!

Nici nu sfârși bine de vorbit că-și rezezi spada spre stomacul lui Griffith. O dată și încă o dată.

— Ah, are tunică de piele, remarcă un mercenar.

Deodată, situația scăpă de sub controlul lui Harbottle, care întinse brațul cu spada, dar, în aceeași clipă, ghioaga se abătu năprasnic peste umărul lui. Sunetul de oase frânte și țipătul de durere o făcură pe Marian să-și strângă pleoapele cu disperare, de parcă astfel n-ar mai fi putut să audă...

Dar auzi. Auzi șuieratul ghioagei care zdrobise capul lui Harbottle. Ar fi vrut să nu se uite, însă Dolan murmură:

— Ticăloșii! Or să-l prindă.

Marian deschise repede ochii și-l zări pe Griffith rezezindu-se spre râpa adâncă ce înconjura tabăra.

— Fugi, omule, fugi! îl îndemnă în șoaptă Dolan.

Marian ieși de după trunchiul gros al unui stejar și-l văzu pe Cledwyn, cocoțat pe o stâncă înaltă, cu arcul îndreptat spre Griffith.

Țipă după soțul ei, ca să-l avertizeze, dar Cledwyn deja dăduse drumul corzii. Griffith, care ajunsese chiar pe muchia râpei, zvâcni și se rostogoli în vale.

Cledwyn înalță capul și urlă spre lună, întocmai ca un lup care și-a încolțit prada. Din desișul pădurii îi răspunseră alte două urlete sălbatic.

Marian se cutremură, trăind coșmar după coșmar, dar Dolan îi dădu un ghiont, mârâind printre dinți:

— Trebuie să salvăm copilul!

Marian alergă către cai, neputându-și potoli durerea din inimă.

Griffith era rănit, poate chiar mort. Căzuse în prăpastie și nu era nimeni care să-i sară în

ajutor. Cine știe unde zăcea, pe fundul râpei?

Încalcă în grabă și Dolan îi întinse copilul, ca să-l așeze șă.

— Eu am să iau celălalt cal și-am să vin pe urmele dumatăle, zise Dolan. În prăpastie...

Marian dădu pînteni calului și porni spre răsărit, către castelul Wenthaven, unde spera să găsească adăpost, la fel cum se întâmplase și când îl adusese pe Lionel.

Fusese trasă pe sfoară. Griffith o păcălise. Nu fusese lovit de săgeată, ci imitase exemplul lui Art, care se prefăcuse mort spre a scăpa de urmăritori.

Atunci, de ce nu reușea să fie optimistă?

Cunoștea răspunsul.

Pentru că Griffith fusese convingător. Sfinte Dumnezeule, chiar foarte convingător.

♣ ♣ ♣

Cledwyn se aplecă peste buza prăpastiei și, zărind trupul care zăcea nemișcat, izbucni într-un urlet victorios.

— L-am nimerit! L-am nimerit pe ticălosu' de velș!

— Am făcut o treabă bună! Griffith ap Powel e mort, iar Harbottle strivit ca un gândac urâcios ce-a fost. P'ormă, lady Marian a fugit cu plodu' înapoi la Wenthaven. Ia haideti s-o hăituim nițel, băieți! O să ne distrăm de minune, iar contele o să ne dea o răsplată pe cinste!

— De-abia merg, ce s-o mai alerg și pe muierea aia! protestă unul din mercenari, care șchiopăta de un picior.

— Curaj, Bryce! Ești în viață! Iar io l-am ucis pe ticălosu' care-a tras cu arcu'-n tine. Unde mai pui că ăsta l-a zdrobit pe Harbottle, scutindu-ne pe noi de osteneală!

— Așa e, da' unde-i Billy? Aș fi mai liniștit dacă nu s-ar fi pierdut fără urmă în desișu' pădurii.

Cledwyn își repezi piciorul și arse cu sete o lovitură în glezna rănită a lui Bryce.

Acesta scoase o înjurătură oribilă și se prăbuși la pământ. Cledwyn vru să-l lovească din nou, dar celălalt se feri.

— Asta să n-o mai spui nimănui, nici măcar contelui de Wenthaven. Dacă te întreabă careva, Billy a fost ucis în încăierare. Ai priceput?

Se pregăti să-l lovească pentru a treia oară, dar Bryce se rostogoli departe de el, urlând că așa va face.

— Ai priceput? repetă Cledwyn, gata să-l izbească și pe celălalt mercenar.

— Da-da, fii fără grijă... răspunse acesta, speriat.

Încă furios, Cledwyn se uită în jur, căutând un mod de a-și descărca năduful, și privirea i se opri asupra lui Harbottle. Cu un rânjet sălbatic, rostogoli trupul astfel încât lumina lunii căzu în plin asupra răni îngrozitoare de la cap.

— Nu-i așa că-i stă tare bine? hohoti Cledwyn, lovind cu piciorul capul inert.

Apoi făcu vânt cadavrului până pe marginea prăpastiei.

— Ce ziceți, e cazu' să rostim o rugăciune? rânji mercenarul, ridicând brațele spre cer. Îl încredințăm pe englezu' ăsta întunerului din iad. Dea Domnu' să ardă-n veci în cazanu' cu smoală!

Ceilalți velși se încruntară auzind blasfemia. În clipa următoare, râpa înghiți trupul neînsuflețit al lui Harbottle, care se rostogoli în hău. Zgomotul căderii pluti în aer câteva momente, ca o amenințare.

Cercetându-și din priviri însoțitorii, Cledwyn îi întrebă:

— Ei, ce ziceți? Veniți cu mine, să punem laba pe aur, sau rămâneți aici, să putreziți alături de Harbottle?

♣ ♣ ♣

— Se-aud cai! anunță Dolan. Vin ca vântul pe urmele noastre!

Marian își dădu seama că Griffith nu reușise să împrăștie toți caii mercenarilor. Deși se folosise de toate scurtăturile pe care le cunoștea, ba chiar găsisese și altele noi, totuși urmăritorii nu aveau cu ei un copil care să le încetinească fuga.

Gonea spre Wenthaven, cu pintenii înfiți sălbatic în coastele calului. Luna lumina drumul ca o torță binecuvântă, iar în zare, o dungă gălbuie prevestea apropierea zorilor. Vântul îi suiera în urechi, făcând să fluture vălul negru cu care-și acoperise părul său ca o flacăra.

— Ne-ajung, *m'lady*.

În față răzbătea un vag lătrat de câini. Ogarii!

— Ne-au auzit câinii de la castel! murmură ea.

Calul țâșni înainte ca o săgeată și Marian înțelese că voi ajunge la Wenthaven înaintea mercenarilor. Dacă porțile erau deschise, curând vor fi la adăpost.

Dacă...

Ar fi trebuit să se bucure, dar nu era așa. Lionel privea de jur-împrejur, cu ochii măriți de spaimă. Marian nu știa ce-i făcuseră mercenarii, dar copilul nu vorbea — sau nu putea vorbi? — iar ea tânjea să audă acel îndărătnic „Nu"! Îl strânse drăgăstos la piept, încercând să-l apere cu trupul ei de zdruncinăturile cavalcadei.

Își încorda privirea, ca să distingă zidul de apărare al castelului, și o sclipire o vesti că erau pe aproape.

În fața lor se întindea lacul în mijlocul căruia se înălța castelul Wenthaven. Ieșind în câmp deschis, Marian galopă navalnic spre podul mobil, strigându-și numele din goana calului. Dolan rămăsese în urmă, călărind în zig-zag, ca să evite săgețile urmăritorilor. Podul mobil începu să coboare, cu încetineală și măreție, și încă înainte de-a atinge pământul, calul Marianeii sări pe el. Tropotul de copite pe scânduri vestea sfârșitul coșmarului. La fel și imaginea tatălui ei, înconjurat de ogarii lui favoriți. Cu Dolan pe urmele ei, Marian strigă:

— Ridicați podul, vin veștii după noi!

Smuci de frâu, oprindu-și calul chiar în fața contelui.

— Ne urmărește Cledwyn cu ai lui. E înnebunit de mirosul banului.

— Cledwyn? Ce amuzant!

Wenthaven arăta vesel și bine-dispus, părând interesat de veștile primite.

— Lăsați podul jos! porunci el.

— Ascultă-mă, tată! L-au răpit pe Lionel.

— E omul meu, replică Wenthaven, pocnind din degete spre mercenari.

— Grăbiți-vă, nu-l lăsați pe Cledwyn să aștepte.

Exasperată, dar fără să-și piardă îndrăzneala, Marian începu să explice:

— Voia să-l păstreze pe Lionel ca să ceară răscumpărare.

— Eu i-am dat poruncă să-l ia.

Marian rămase cu ochii la taică-său, uluită de calmul și răceala lui. Contele era îmbrăcat într-o jiletcă frumoasă, cu jabou la gât și mâneci elegante. Avea părul tuns și pieptănat cu grijă, la fel ca toți ogarii lui. De fapt, arăta ca un gentleman londonez, pregătindu-se să meargă în oraș, la o petrecere.

Abia atunci Marian pricepu adevărul. Taică-său se trezise atât de devreme pentru că o aștepta pe ea.

Fusese trădată. Trădată de singurul om în care ar fi trebuit să aibă încredere.

De propriul ei tată.

Capitolul 19

Gâfâind, Griffith împinse deoparte trupul greu al lui Harbottle și se ridică, gemând, în picioare. Se bucurase când Cledwyn rostogolise cadavrul peste el, pentru că se temuse ca nu cumva vreunui din mercenari să-i fi trăsnet prin minte să-i dea lovitura de grație. Însă probabil că se prefăcuse atât de bine, încât ceilalți nu se îndoiseră nici o clipă de moartea lui.

Cu mari eforturi, se cațără până pe buza râpei. După cum se aștepta, calul dispăruse. Cu neputință să ajungă la Wenthaven în aceeași zi. Îl cuprinsese disperarea. Se clătină pe picioare, căzând într-un genunchi. Începu să sape în pământ și-și ridică spre ceruri pumnul plin de țărână.

— Păstrează-o în viață până voi ajunge și eu acolo.

Glasul i se frânse. Dacă Marian reușea să supraviețuiască până la venirea lui, atunci se va îngriji să-i asigure un trai liniștit până la adânci bătrâneți, chiar de-ar fi s-o lege și s-o târască după el până la castelul Powel. Nu era o idee prea grozavă. Dacă-și lega nevasta, ar fi dat naștere la tot soiul de bârfe. Dar auzise strigătul de triumf al lui Cledwyn, vestind îndeplinirea misiunii ce-i fusese încredințată. Abia acum înțelegea geniul lui Wenthaven. Dar dacă tatăl Mariane iși punea planul în aplicare, pornind o răscoală în numele lui Lionel, soarta copilului era pecetluită.

Henry va considera că se arătase prea milostiv față de primul pretendent, Lambert Simnel, și va fi hotărât să nu dea un al doilea semn de slăbiciune. Cu siguranță că-l va ucide pe Lionel. La fel și pe Wenthaven, pe Marian, chiar și pe Griffith, împreună cu toți membrii familiei Powel.

Jalnic sfârșit pentru o căsnicie abia începută, pentru un neam onest și pentru un bărbat fără pată. Numai el, Griffith, putea opri dezastrul, cu condiția să nu ajungă la Wenthaven prea târziu.

Scormoni din nou în țărână, cu gândul la scurgerea neîndurătoare a anotimpurilor.

În depărtare răsună un nechezat de cal. Griffith înalță fruntea, cuprins de-o hotărâre bruscă.

Să fi fost o fermă? Puțin probabil, în sălbăticia asta, totuși... Se ridică în picioare și porni în direcția de unde venise nechezatul. Curând ajunse într-un luminiș cu iarbă grasă și-și stăpâni cu greu un chiot de bucurie, zărind un cal care păștea fără grijă.

Era unul din caii mercenarilor uciși, care fugise speriat de zarva luptei. N-avea nici frâu, nici șă, dar încă de mic copil Griffith învățase să călărească pe spinarea năvășilor ponei din Țara Galilor. Dacă Sfântul Dewi îi trimisese un cal, atunci avea să-l încalce fără zăbavă!

După câteva încercări nereușite, sări în spinarea animalului. Calul trimis de Sfântul Dewi avea temperament, nu glumă, precum și o părere personală în privința destinației, dar Griffith iși impuse punctul de vedere, recăpătându-și încrederea în sine. Curând galopa spre Wenthaven, străduindu-se să rămână călare pe armăsarul neînșeuat. Îl bântuiau fel de fel de gânduri cu privire la Marian și căuta cea mai nimerită cale de a-și pune planul în aplicare.

După ce-o va lua prizonieră, o va învăța să fie o femeie de casă. O va răsplăti cu o sărutare

pentru fiecare împunsătură cu acul și cu o mângâiere pentru fiecare leac învățat. Astfel, Marian va înțelege binefacerile feminității și va uita de alte distracții, ca spada și aventurile.

Griffith își spuse că, probabil, aiurează.

În mintea lui se contura imaginea Marianeii îmbrăcată în veșminte bărbătești, lucrând o broderie și pălăvrăgind despre modă.

Da, da, fără îndoială că aiura!

În delirul lui i se păru că aude vocea lui Henry.

— Griffith! Griffith!

Tânărul făcu ochii mari. Vedenia chiar aducea cu Henry și se apropia de el, în fruntea unei numeroase trupe de călăreți.

— Puteam să jur că ești tu. Pe toți sfinții, Griffith, ce-ai pățit? Arăți ca dracu'!

Griffith îl măsură pe rege din cap până-n picioare, remarcând că era îmbrăcat cu o armură ușoară. Mai mult decât atât, Henry avea un zâmbet vesel, o expresie calmă și inocentă, dar o privire sfredelitoare. Nu cumva îl urmărise? N-avea încredere în el? De ce nu? Fără a-și trăda prin nimic gândurile, Griffith așteptă până ce călăreții îl ajunseră din urmă.

— Parc-ai fi regele meu... Ai venit să... mă salvezi?

Henry dădu pinteni calului și se opri lângă Griffith.

— Se pare că, într-adevăr, ai mare nevoie de ajutor, zise el, privindu-și cavalerul numai vânătași și murdar din cap până-n picioare.

— Nu chiar de ajutor, dar un mic sprijin nu mi-ar strica. Merg la castelul Wenthaven.

— Ah! Și noi ne ducem tot acolo. Unul din slujitorii credincioși ai lui Wenthaven mi-a dat de știre că mercenarii lui sunt puși pe rele. Mă tem pentru copil.

— Pentru copil? se încruntă Griffith.

— Fiul lady-ei Marian.

Henry încă nu găsea destul curaj ca să-i spună puștiului pe nume. Oricâtă nevoie avea de trupa regală, Griffith și-ar fi dorit din suflet ca Henry să nu fi fost de față. Destăinuirile Marianeii îi apăsau pe suflet ca o piatră de moară. Se temea de motivele perfect întemeiate ale regelui.

— Cine v-a adus aceste știri? întrebă el cu glas obosit.

— Omul de colo! răspunse Henry, răsucindu-se în șa.

Griffith întoarse capul în direcția în care arătase regele și-l văzu pe... Billy. Uriașul Billy, credincioasul paznic al Marianeii. Cum oare ajunsese Billy până aici?

Dar nu avu vreme să-i adreseze cuvântul, pentru că Henry întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu copilul? De ce nu-i cu tine? Nu cumva lady Marian a fost...

— Ucisă, sire? Îmi închipui că nu. L-a salvat pe Lionel din mâna mercenarilor și în clipa aceasta trebuie să se afle la adăpost, în castelul tatălui ei.

— La dracu'! izbucni Henry și calul lui, speriat, făcu un salt înapoi. Trebuie s-o oprim!

— De ce? întrebă Griffith, care cunoștea răspunsul, dar voia să afle ce știe regele.

— Pentru că Wenthaven vrea să se folosească de fiul ei ca de-o săgeată țintită în inima puterii mele.

♣ ♣ ♣

— Nu încetez să mă minunez de istețimea ta, dar ce-ai fi vrut? M-ai mințit în legătură cu Lionel.

În camera sa, Wenthaven își turna vin, tăia pâine, comportându-se cu atâta inocență încât Marian simțea că vede negru înaintea ochilor de furie.

Se prăbuși în jilțul pe care i-l arătase tatăl ei și-l mută pe Lionel de pe un braț pe celălalt.

— Nu te-am mințit.

— Nu m-ai mințit, dar nici nu mi-ai spus tot adevărul, replică Wenthaven, privind spre Lionel ca un cerșetor dând cu ochi de o grămadă de aur. M-ai lăsat pe mine să descopăr cum stăteau lucrurile în realitate.

— Cu talentul dumitale de spion, nici nu era prea greu! murmură Marian, care nu-și revenise din șocul de-a se vedea trădată tocmai când căuta adăpost în castelul tatălui ei.

— Da, dar mai întâi trebuia să-mi dau seama că ascundeai o taină. Când puștiul a crescut, începând să semene cu taică-său a început să mă mire generozitatea Elizabethei. Pe urmă, nu mi-a fost prea greu să aflui secretul.

Puse o farfurie și o cupă pe masa de lângă Marian, apoi se aplecă spre ea, murmurând:

— N-ai fost singura care-a asistat la naștere, fata mea, și cu toate că nobilimea și-a ținut gura, într-un târziu, un servitor s-a hotărât să vorbească.

Ce naivă fusese să-și închipuie că se putea aștepta la sprijin din partea lui! Singurele lucruri care contau pentru Wenthaven erau prestigiul, averea și intrigile, iar mijloacele de-a ajunge la ele erau obișnuințe înnăscute.

— Ai decăzut prea mult, tată.

— Dar mă voi ridica și mai sus.

Contele își îndreptă spinarea, schițând un semn grațios cu mâna.

— Scumpa mea, nu fac decât să-ți împlinesc visul. Am tocmii mercenari. Am atras de partea mea pe toți nobilii nemulțumiți din aceste ținuturi.

— Și ce le-ai spus? întrebă Marian, ținându-și răsuflarea.

— Nimic, dar am în mână cheia prăbușirii lui Henry.

— Îți închipui că regele n-a aflat de uneltirile dumitale?

— Ce importanță are?

Honey se gudura la picioarele contelui, privindu-l cu ochii ei mari, căprui și dând din coadă. Wenthaven se aplecă s-o scarpine între urechi.

— Cu Lionel în fruntea armatei suntem invincibili. Până la sfârșitul anului vom ajunge la Londra și vom pune coroana pe căpșorul lui cel brun.

Marian își aminti bănuielile lui Griffith și încercă să le verifice.

— Și-i veți zbura capul lui Henry.

— Din păcate, nu vom avea încotro.

— La fel va păți și Elizabeth.

— Elizabeth e prietena ta, spuse Wenthaven, vesel și mărinimos. Pe ea o vom exila într-o mănăstire.

— Și prințul Arthur? insistă Marian, cu sufletul la gură, sperând să audă o dezmințire.

Neștiind ce să răspundă, Wenthaven se aplecă să cerceteze labelle cățelușei, scoțând din blană câțiva ciulini.

— Nu-mi stă în fire să... ucid un copil. Ai văzut ce-a pățit Richard de York.

— Atunci îl vei lăsa de izbeliște până ce va muri de moarte bună?

Wenthaven vru să vorbească, dar Marian îi făcu semn să tacă. Nu-și mai putea stăpâni furia și dezamăgirea.

— Sau poate îl vei arunca din turn? Ori îl vei duce la mănăstire până ce toți vor uita de existența lui, iar el va fi destul de mare ca să poată fi ucis fără remușcări?

— Interesantă idee! comentă Wenthaven.

— La dracu', tată, ești mai josnic decât credeam!

Un mârâit o vesti pe Marian că Honey nu era de aceeași părere.

— Aș prefera cuvântul „neîndurător”, preciza Wenthaven, încrunțat, începând să-și piardă răbdarea. Ai vrut să te întorci la Curte. Să nu-mi spui că nu-i așa. Ai visat să fii mama adoptivă a unui rege. Nu poți nega. Ai vrut să arunci acuzația de „târfă” în obrazul celor care te-au ponegrit. Mai ales asta.

Era adevărat. Marian nu-l putea contrazice cu nimic. Dar acum, amintirea acestor vise o umplea de rușine. E drept că dorise ca Lionel să fie rege. Dar se gândise și la propriile-i foloase, iar interesul personal îi întunecase rațiunea. Numai Griffith, cu judecata lui limpede, reușise s-o vadă așa cum era în realitate, silind-o și pe ea să se privească în oglindă.

— Cândva mi-am dorit aceste lucruri, recunosc Marian, îl așeză mai bine pe Lionel în poală, dorindu-și ca puștiul să închidă ochiișorii mari și neliniștiți, cufundându-se într-un somn adânc. Dar, deși era frânt de oboseală, deși se afla în brațele iubitoare ale Mariane, totuși copilul nu reușea să adoarmă.

— Uită-te la el... murmură fata către contele de Wenthaven. Nu poate să doarmă pentru că nu se mai simte în siguranță. Se teme de treziri bruște, de răpitori, de cruzimile unor bărbați care și-ar lua asupra lor povara unui copil. Se teme de tot ce-i în jurul lui.

Începu să-l mângâie pe spate iar și iar.

— Dacă ar fi motivul unei răscoale menite să-l detroneze pe Henry, n-ar cunoaște decât spaima. Iar coșmarurile unei minți de copil nu sunt nimic pe lângă cele pe care le-ar putea întâlni în realitate. Nu încerca să mă ispitești cu vechile mele dorințe. Gândește-te la binele lui Lionel.

Wenthaven se mulțumi s-o eticheteze într-o singură frază:

— Vorbești ca o femeie.

Ea abia își stăpâni un năvalnic hohot de râs.

— Mulțumesc, tată.

Nu reușise să-l convingă. De ce oare mai încercase? Privindu-și mâinile, se întrebă dacă avea destulă putere să ducă singură până la capăt ceea ce trebuia împlinit. Nu mai era nimeni care s-o ajute. Absolut nimeni. Dolan, acel pirat velș cu două fețe, dispăruse de cum pătrunseseră în castel. Art murise, iar Angharad și Rhys erau departe.

Nimeni.

— L-ai ucis pe Griffith, șopti ea într-un târziu.

Contele înălță o sprânceană.

— E mort? Habar n-aveam.

— Ba știi foarte bine.

— De unde să...?

— Le-ai dat ordin mercenarilor să-lucidă. I-ai poruncit mizerabilului de Cledwyn...

Se-opri, tremurând, amintindu-și rânjetul triumfător al lui Cledwyn, când trecuse podul mobil ca să-și primească răsplata. Viața pe care o curmase nu valora nimic pe lângă banii câștigați și plăcerea lui de-a ucide.

— Iei lucrurile prea în tragic, o dojeni Wenthaven, turnându-și vin în cupă. Dar de ce te afectează atât de mult moartea lui? Nu era decât un obscur cavalier velș. Îl iubeai?

— Era soțul meu,

În sfârșit, reușise să-l ia prin surprindere. Conte se apropie de ea, ținând cupa între degetele crispate.

— Ai îndrăznit să te măriți fără încuviințarea mea?

— N-am avut încotro, regele Henry a insistat să se facă nunta. Tot el m-a dus la altar și ne-a dat ca zestre un domeniu întins, nu departe de Wenthaven.

Ochii contelui scăpărau de mânie.

— Pe toți sfinții, Marian, ești fiica mea. Doar ai ceva în capul ăla! Nu puteai găsi o cale de-a te împotrivi?

— Trebuia să-l găsesc pe Lionel, pe care l-ai răpit de lângă mine. Henry n-a vrut să ne lase să plecăm în căutarea lui înainte de-a se oficia căsătoria. Singurul meu gând era să-mi salvez fiul. După cum vezi, dumneata porți toată vina că sunt femeie măritată.

— *Ai fost, mârâi el.*

Marianei îi veni în minte râpa, săgeata țâșnită din arc, zvâcnetul trupului lui Griffith în clipa când se prăbușise în prăpastie. Totuși, nu înceta să spere. Era o nebunie să-și închipuie că soțul ei mai trăia. Chiar dacă nu putea ajunge până la ea, chiar dacă nu-i putea fi de folos, totuși Marian continua să spere.

Wenthaven ținuse să-i aducă aminte că-i era fiică, reproșându-i că nu găsise un șiretlic să amâne căsătoria. Dacă moștenise iscusința tatălui ei la uneltiri și intrigi, atunci trebuia să născocască un plan de salvare. Dar avea nevoie de timp. Începu să mângâie căpșorul brunet al lui Lionel, spunând:

— Și Lionel, și eu suntem ruți de oboseală.

Dar Wenthaven înțelese.

— Nu știu dacă-i cazul să te las să stai cu fiul tău. Ți-ar putea veni cine știe ce idee nebunească, poate chiar să fugi cu copilul. Mai bine îl iau de lângă tine.

Toate speranțele ei se risipiră. Îl strânse tare pe Lionel la piept, spunând:

— Așa cum ai mai procedat o dată. Uite în ce hal l-au adus oamenii dumitale numai într-o zi. E speriat de moarte. Și-a pierdut încrederea în mine. Copilul acesta se teme de lupte, iar dumneata vrei să faci din el regele Angliei? Ți-ai pierdut mințile? Nu-i decât un țânc!

— E un prinț! replică Wenthaven, fără a-și lua ochii de la Lionel. Iar eu am să-l învăț să se poarte ca atare.

— Și cum vei reuși isprava asta? întrebă ea. Dumneata nu ești prinț. Nu ești nici măcar om.

Wenthaven ridică mâna, rămânând o clipă cu ea în aer, apoi o coborî încet. Acest om distant, ironic, cu sânge rece, își pierduse pentru câteva momente stăpânirea de sine, ca și cum disprețul Marianei și propriile-i planuri i-ar fi putut fi fatale.

— *M'lord!*

În prag se ivise Cledwyn, plin de noroi din cap până-n picioare.

— Avem necazuri.

În sfârșit, Wenthaven găsise pe cineva pe care să-și verse focul.

— Ți-am spus să nu pui piciorul aici. Ce cauți în camera mea?

Cledwyn arătă cu degetul spre curtea interioară, aflată chiar sub ferestrele contelui.

— Avem necazuri, repetă el rar, de parcă Wenthaven ar fi fost greu de cap.

Fusese ultima picătură. Mai întâi fiică-sa cea încăpățânată și recalcitrantă, iar acum acest dobitoc, pe jumătate sălbatic, care îndrăznește să rânjească și să-l ia peste picior. Deschise gura,

gata să-l copleșească cu un potop de insulte, dar Cledwyn se grăbi să explice motivul prezenței lui acolo.

— Vreți să vă vorbesc în fața fetei 'mneavoastră? întrebă el, adăugând cu sarcasm:

— Să n-o tulbure, că prea e delicată.

Furia lui Wenthaven se topi, făcând loc rațiunii. Contele se apropie de Cledwyn și, apucându-i brațul ca într-un clește, îl târî după el de-a lungul coridorului, îmbrâncindu-l într-una din cămăruțele cele mai ferite.

— Ce s-a întâmplat?

Cledwyn își frecă brațul.

— Da' frumos mai știți să vă purtați!

Wenthaven se aplecă spre el.

— Și asta nu e tot.

Ceva din atitudinea lui — glasul, expresia, poziția trupului — reuși să zdruncine stăpânirea de sine a mercenarului. Contele constată cu satisfacție că Cledwyn se trăsesese înapoi, până ce ajunsese cu spatele lipit de zid.

— Am venit să vă spun că sub zidu' castelului, lângă pâlcu' de copaci, e o trupă de soldați. Au trimis un sol la poartă, cerând să le deschidem. Zic că... — adaugă Cledwyn, coborând glasul — zic că vin din partea regelui.

Wenthaven nu găsea putere să vorbească.

— Din partea regelui?

— Solu' purta stindardu' regelui.

— Atunci nu-s trimiși de Henry. La poartă e *chiar* regele.

Wenthaven rămase tăcut câteva clipe, chibzuind adânc.

— Câți oameni sunt în trupă?

— Nu se văd prea bine din cauza copacilor, da' io zic că-s vreo douăj' de cavaleri cu scutierii lor.

— Cam puțini... Mă așteptam ca Henry să fie mai prudent. Dacă l-aș putea lua prizonier...

Contele își încleșta pumnul, cu un zâmbet care-l făcu pe înrăitul mercenar să se tragă de-a îndăratele spre ușă. Dar degetul întins al lui Wenthaven îl pironi pe loc.

— Ascultă!

Cledwyn îngheță.

— Poruncă, *m'lord*...

— Stai de vorbă cu ei, ține-i în loc până când sunt eu gata. Pregătește-ți oamenii!

— *M'lord*...

Ochii lui Cledwyn străluceau de lăcomie.

— Pot să port armură în lupta asta?

Perspectiva succesului îl făcea mărinimos pe Wenthaven.

— Da. Spune-le oștenilor englezi să-ți dea cea mai frumoasă armură din camera de arme.

— O să cam strâmbe din nas, murmură Cledwyn.

— Vor face precum am poruncit. Când împrejurările o vor permite — adaugă contele, cu degetele încleștate pe umărul mercenarului, care se chircise ca ars cu fierul roșu — întreaga Anglie va fi în puterea noastră. N-avem voie să greșim.

Se răsuci pe călcăie și ieși, lăsându-l pe Cledwyn cu gura căscată. Trebuia să se întoarcă la Marian. Marian, fiica lui, păstrătoarea atâtor secrete. Sau, poate, a tainei supreme? Îi surâse

binevoitor, fără să dea atenție faptului că fata îl strânsese pe Lionel la piept, într-o pornire instinctivă de a-l proteja.

— De ce nu te duci în camera ta? întrebă el pe un ton nespus de blând. Gândește-te la tot ce-am vorbit. Ești obosită și nu ai mintea limpede. Când te vei odihni, îmi vei fi recunoscătoare pentru ceea ce vreau să fac.

— Ah, tată!... izbucni Marian.

Dar contele nici n-o luă în seamă.

— Cecily! Ieși de după draperia aia și fă și tu ceva util!

Uluită, Marian se uită în direcția în care privea și tatăl ei.

— Hai odată, Cecily! se răsti el. Doar nu-ți închipui că nu te-am observat, când ești cât o vacă!

Draperia se mișcă ușor, apoi se dădu încet la o parte și Cecily făcu un pas în cameră.

Era însărcinată, cu obrazul puhav, cu fruntea pătată. Avea degetele și încheieturile mâinilor umflate ca niște cârnați. Se mișca greoi și neîndemânic.

Mai mult decât atât, pe chipul ei se citea o tristețe de moarte. Buzele pline și ispititoare aveau colțurile lăsate în jos. Ochii languroși, de căprioară, erau roșii de plâns. În mână ținea o batistă udă de lacrimi.

Contele o privea dezgustat.

— Cecily! exclamă Marian.

Dădu să se ridice de pe scaun, să-i iasă în întâmpinare, dar sub greutatea lui Lionel se prăbuși la loc, în jilț.

— Eu...

— M-ai prevenit... îi tăie vorba doica, arțăgoasă. Asta voiai să-mi spui, nu? Parcă te-aud: „Știam eu c-așa o să se întâmple...”

— Nu, Cecily...

— La dracu', Cecily, termină cu smiorcăiala și vezi-ți de treburile tale!

Wenthaven se duse în celălalt capăt al încăperii, căutând să fie cât mai departe de femeia aceea borțoasă și urâtă.

— Du-i pe lady Marian și pe nepotul meu în camera lor.

Se încruntă spre Marian și preciza:

— Nu în căsuță, ci în castel. Ai grijă de ei la fel ca înainte. Și termină cu mutrele alea de vită amoretată. N-am timp de hachițele tale!

Citi pe chipul uluit și îngrozit al Marianeii că în mintea ei începea să se facă lumină. Copilul era al lui. Îi înfruntă privirea, străduindu-se zadarnic să-și ascundă stânjeneala.

— Seamănă cu maică-ta, explică el, convins că acest detaliu scuza totul. Dar în rest e ca toate celelalte. Dacă nu mai rău!

Solul regelui se întoarse în galop la trupa de oșteni care-l aștepta. De cum ajunse la ai lui, Henry și Griffith veniră lângă el, dornici să audă ce vești le aducea.

— Castelul Wenthaven e plin de mercenari velși. Primul care mi-a ieșit în cale s-a prefăcut că nu vorbește decât velșa și-a trimis după un altul, care știa englezește, dar prost. După ce-am strigat la el pân-am răgușit, mercenarul a zis că nu poate deschide poarta fără îngăduința contelui, care-n clipa aia era ocupat cu vreo femeie. Se pare că s-a dus cineva să-i dea de veste.

Tânărul cavalier își scoase coiful, ștergându-și fruntea de sudoare.

— Eu unul cred că trag de timp, sire.

Griffith se îndepărtă de Henry, care tuna și fulgera, și începuse să cerceteze zidurile înalte și crenelate. Trebuia să pătrundă în castel, și asta fără întârziere. Nu-l interesa acordul lui Wenthaven, nici dezacordul regelui. Singurul pentru care contau viețile Mariane și-a lui Lionel era el. Trebuia cu orice preț să-i salveze.

— Billy, vino încoace!

Oșteanul se ivi ca din pământ, de parcă i-ar fi așteptai porunca.

— *M'lord?*

— Cum ajungem înăuntru?

Dar Henry prinse din zbor întrebarea.

— Nu se poate pătrunde în castelul Wenthaven, mârâi el. Trimit după mai multe trupe și începem asediul.

— Eu nu mă dau bătut atât de repede, se opuse Griffith, continuând să privească zidurile cu luare-aminte. Avem cu noi pe unul din oamenii lui Wenthaven. Nu cumva cunoaște vreo trecere secretă?

Billy clătină din cap.

— Sau vreo poartă dosnică?

Billy negă și de astă dată.

— N-ai cumva pe cineva de încredere care ți-ar putea da drumul înăuntru? insistă Griffith, exasperat.

Billy căzu pe gânduri și, încet-încet, în minte îi încolți o idee.

— Oștenii noștri englezi au fost înlocuiți de ticăloșii de velși. Fie-mi cu iertare, *m'lord...* Asta-i tare rău. Da' poate că' englezilor le-ar face plăcere să pocnească pe vreo câțiva velși numa' ca să mă lase să intru.

Griffith încuviință din cap.

— Vom înconjura castelul, până pe malul lacului. Tu rămâi la vedere.

Henry se uită, scârbit, la calul lui Griffith.

— Mâine ai să mergi crăcănat ca un rățoi. De ce nu pui o șa pe calul ăla?

— Poate are cineva una de rezervă, încuviință Griffith, descălecând. De-acum mă înțeleg bine cu armăsarul ăsta. A fost pregătit pentru război.

Henry șovăi, apoi făcu semn scutierului să se apropie și-i porunci să-i dea lui Griffith propria lui șa. Tânărul vru să protesteze, dar Henry se răsti la el, enervat:

— Pe toți sfjnții, doar nu plecăm nicăieri. Fă precum ți-am poruncit, și fără prea multă vorbă!

Privi încruntat la scutierul care muta șaua de pe un cal pe altul, apoi porunci tânărului să-i cedeze lui Griffith și armele sale.

— Lord Griffith e hotărât să-și pună planul în aplicare, așa că va avea nevoie de arme, deși eu unul aș prefera asediul. Asta l-ar ține pe trădătorul de Wenthaven ca într-o cușcă, până ar ajunge să se târască în fața mea.

— N-avem timp de asediu, sire! zise Griffith, privind lancea, scutul ghioaga și spada scutierului, pe care le pregăti așa cum fusese învățat. În castel se află soția și copilul meu și viața lor e în pericol. Îmi închipui că și regina ar vrea să-i știe. În siguranță.

— Desigur, încuviință Henry, trecându-și degetele peste colanul de la gât. Desigur. Dar măcar așteaptă până ce scutierul îți aduce armura. Nu trebuie să pleci fără ea într-o astfel de

expediție.

Agasat, Griffith își aranja la nesfârșit cureaua de pe umăr. Era limpede că regele șovăia între conștiință și necesitate. Dacă Lionel ar fi fost ucis, aparențele ar fi fost respectate. Dar dacă ar fi ieșit la iveală că mâna ucigașă fusese a regelui, atunci nimic nu l-ar mai fi ferit de furia și durerea Elizabeth-ei. Așadar, Henry continuă să analizeze situația, în timp ce Griffith trecu la acțiune.

— Îmi ajunge scutul și tunica de piele. Nu-mi mai trebuie altceva —adăugă el, apucând lancea — pentru că am conștiința curată.

Henry înțelese ce voia să spună Griffith.

— Ai grijă! îl povățui el și, înainte ca tânărul să apuce să-i răspundă, adăugă:

—Știu că vei fi cu băgare de seamă, dar până acum nu ți-a prea surâs norocul, iar eu am nevoie de oameni de încredere în preajma mea. Mai ales acum. Și mai ales de tine, soțul lady-ei Marian și tatăl adoptiv al copilului.

Griffith își dădu seama cu mândrie că bărbații nu făceau atâta caz de sentimentele care impresionau inimile femeilor. El și Henry se înțelegeau perfect. Se sili să-și îndepărteze stânjeneala creată de nesiguranța regelui și zise:

— Încă nu mi-a bătut ceasul, sire, și n-am de gând să deschid ușa doamnei cu'coasa chiar cu mâna mea. Voi fi cu băgare de seamă.

Apoi adăugă, cu un zâmbet înfricoșător:

— Va fi o joacă de copil. Fiți pregătiți să intrați de cum deschidem poarta.

♣ ♣ ♣

Mută de uimire, Marian îl săltă pe Lionel în brațe și porni pe coridor în urma Cecily-ei. În cele din urmă, doica rupse tăcerea:

— N-ai de gând să spui nimic? Nu mă cerți c-am fost atât de proastă?

Era greu de găsit un cuvânt potrivit cu situația, dar Marian încercă.

— Cum te simți?

— Grozav! Minunat chiar! Sunt grasă și urâtă, mi-e greață tot timpul, iar el nu vrea să mă ia de soție și nici măcar să mă mai vadă în ochi. În rest, totul e cum nu se poate mai bine.

Marian dădu din cap, ferindu-se să comenteze.

— Îmi pare rău pentru tine.

Ajungând la ușa camerei în care Marian își petrecea iernile, doica o deschise, făcând o plecăciune.

— După tine. Vezi bine că în castelul acesta eu nu-s decât o servitoare.

— Mulțumesc, răspunse Marian, pășind peste prag.

Încăperea era întunecoasă și prăfuită ca o temniță. Lionel își ascunse obrazul la pieptul ei, scâncind. În aceeași clipă, Marian își dădu seama ce avea de făcut.

— Nu! zise ea cu glas hotărât. Vreau să stau în camera mamei mele.

— Cum?! strigă Cecily. Nu se poate! Lordul Wenthaven a spus...

— A spus să stau în camera mea de la castel. Asta și fac.

Marian dădu din cap, luând-o pe Cecily de braț.

— Vino. Acolo vom fi liniștite.

Doica se smulse din mâna ei.

— Tu vei fi liniștită. Eu va trebui să urc și să cobor treptele de zeci de ori. Scara n-are balustradă, iar camera contesei e chiar în capătul ei. Ah, lady Marian, nu vezi că de-abia merg?

Marian nu-i dădu nici o atenție și porni spre turn, cu Cecily pășind greoaie în urma ei, cu o figură de martir.

— Nu-ți pasă, sigur că nu-ți pasă, bombăni doica. La urma urmei, tu ești moștenitoarea contelui. Dar nu uita că eu port în pântec pe fiul lui.

Ajunsă în ușa turnului, Marian se răsuci spre ea.

— Pe Dumnezeuul meu, Cecily...

Încântată de reacția Mariane, doica schiță un zâmbet viclean.

— Te miri de unde știi că-i băiat? Am întrebat-o pe, vrăjitoarea satului și mi-a spus că eu îl voi duce la pieire pe Wenthaven. Se va îndrăgosti de mine, îmi va face un copil și, după multe suferințe, totul se va încheia cu bine.

Marian nu-și mai putea stăpâni exasperarea.

— Sper că nu i-ai dat și bani pentru asta.

Bărbia doicii începu să tremure.

— Cecily, ar fi trebuit să-mi spui de la început. Ți-ai închipuit că tata, cu ambițiile și setea lui de putere, se va însura cu una din verișoarele nelegitime al răposatei lui soții?

Pe obrazul doicii începură să se prelingă lacrimi fierbinți.

— N-am vrut să te jignesc, dar sunt, într-adevăr, moștenitoarea domeniului Wenthaven, primit de la mama mea, care — la rândul ei — l-a moștenit din moși-strămoși. Nu numai că e moștenirea mea, dar deja îmi aparține, deși tata îl administrează, în calitate de tutore. Chiar dacă s-ar recăsători și-ar avea alți copii, Wenthaven nu va fi al lui în vecii vecilor.

Marian înconjură cu brațul umerii Cecily-ei, care se zguduiau de plâns.

— Contelui îi place la nebunie să fie stăpânul. S-ar fi putut recăsători de nu știi câte ori, mărindu-și averea și înnobilându-și rangul. Dar n-a făcut-o, probabil din cauza mamei.

Cecily plângea în hohote.

— Hai să urcăm în camera contesei. Eu am să mă ocup de Lionel, iar tu vei sta culcată, cu picioarele pe o pernă, și amândouă ne vom gândi ce-i de făcut.

Cecily se trase înapoi.

— Vreau ca Wenthaven să vadă acest copil. Când își va cunoaște fiul, nu va rezista și mă va lua de soție...

— Wenthaven rezistă farmecelor copilărești cu o ușurință remarcabilă, surâse Marian, împingând-o ușor pe Cecily spre scara de piatră care urca în spirală în întunericul turnului. Mi-a rezistat și mie, i-a rezistat lui Lionel...

— Tu-i aduci aminte de contesă. Iar Lionel nu-i nepotul lui de sânge.

Marian înlemni.

— Ce-ai spus?

Ajunsă în capul scării, Cecily se întoarse, cu un surâs înfricoșător.

— Credeai că nu știi? Tu n-ai avut niciodată copii. Băiatul nu e fiul tău, ci al Elizabeth-ei.

Marian urcă din doi pași ultimele trepte și-o înșfacă de braț..

— Ți-a spus Wenthaven?

Doica se zbatu în mâna ei ca un copil prins asupra faptului.

— Eu i-am mărturisit bănuielile mele și împreună am pus faptele cap la cap. Amândoi am...

— Îți poruncesc să uiți tot ce știi sau ți-ai închipuit că știi. Trebuie să-ți ștergi din minte astfel de bazaconii. Ai un copil la care să te gândești, iar dac-ai să te vâri în porcăria pusă la cale

de Wenthaven, nu vei fi singura care să suferi.

— Te îndoiești că tatăl tău va reuși, așa-i? întrebă Cecily.

Marian își aminti de Henry, de credincioșii lui supuși, de devotamentul cu care îl slujea Griffith, și clătină din cap.

— Ei bine, eu sunt de altă părere. Eu am încredere în Wenthaven și-i înțeleg ambițiile, declară Cecily, îndreptându-și spatele, cu o sclipire a frumuseții de odinioară. Cât despre mine, îi voi sta alături.

— Tot ce se poate, răspunse cu răceală Marian, deschizând ușa și pășind în camera contesei.

Ajunsesse acasă. Încăperea arăta și mirosea a cămin primitiv. În ciuda tuturor necazurilor abătute asupra ei, simți că începea să se destindă. Nici nu-și mai amintea de când nu mai trăise această senzație de tihnă și de relaxare. Poate din Țara Galilor. Tresări, cu un aer vinovat. În Țara Țara Galilor... Lângă ursuzul Rhys... și blânda Angharad... Pe-atunci, Art și Griffith încă mai trăiau...

Din ochi i se prelinseseră lacrimi amare. Abia acum își dădea seama câtă nevoie avea să plângă. Lionel întinse mâna, mângâindu-i obrazul. Cecily o cercetă cu o privire iscoditoare. Liniștea încăperii o învăluie pe Marian ca o plapumă de puf.

Și Lionel simțea aceeași căldură ciudată, pentru că se zbătea să fie lăsat jos, pe covor. Marian își frecă brațele amorțite, cu ochii la băiețelul care începuse să cerceteze încăperea, pipăind obiectele cu degetele durdulii și surâzând fericit. într-un târziu, se opri în fața ei.

— Griffith? întrebă el.

Era primul cuvânt pe care-l rostea de când fusese salvat din mâinile răpitorilor.

— Griffith? repetă el.

— Nu-i Griffith, răspunse Marian. Nu-i aici acum.

— Nici acum, nici altă dată! mârâi Cecily.

Marian o fulgeră cu privirea, iar doica se chirci, uitându-se de jur-împrejur cu ochii măriți de spaimă.

— Urâsc camera asta. Miroase a mucegai și-i un frig de-ți îngheață sângele-n vine.

— Am să deschid fereastra, spuse Marian. Probabil că de la plecarea noastră n-a mai fost nimeni pe-aici. Praful e gros de două degete. În șemineu s-a adunat cenușa.

Îngenunche și așeză lemnele, aprinzând focul și întezindu-l cu surcele, până ce începu să ardă zdravăn. Deodată, îi atrase atenția o sclipire metalică. Sprijinită decămin se găsea spada ei: curată și parcă așteptându-i întoarcerea. O luă cu grijă, cântărind-o în mână. Spada îi amintea de vremuri mai bune, de zilele când îl cunoscuse pe Griffith.

Se grăbi s-o lase deoparte.

— Cecily, treci lângă foc să te încălzești.

Cecily se supuse, cu ochii la Marian, care începuse să deretice prin cameră.

— Patul e așa cum l-ai lăsat, zise doica, pe un ton insinuant.

Marian încremeni pe loc, copleșită le năvala amintirilor.

— Pun prinsoare că și cearșafurile sunt aceleași. Nu vrei să te întinzi pe pat și să-ți închipui că ești din nou în brațele lui?

Când voia, Marian putea fi la fel de tăioasă ca și tatăl ei.

— Cecily, ai întrecut măsura!

Cecily izbucni din nou în plâns.

— Știu! Știu! Iartă-mă!

Alergă spre Marian, agățându-se de gâtul ei.

— Sunt obosită și înfricoșată. Toae visele mele sunt pe cale să se năruie și caut cu disperare o cale de-a le salva. Îmi închipui că dacă mă port urât cu ceilalți mă voi simți mai bine, dar nu-i adevărat.

Mișcată de prima dovadă de sinceritate auzită din gura Cecily-ei de când se întorsese acasă, Marian o bătu ușor pe spate.

— Nu-i nimic de făcut, bolborosi coica.

— Îmi pare rău, șopti Marian, desfăcându-i brațele cu blândețe. Acum șterge-ți lacrimile. Eu am să fac patul, ca tu și Lionel să vă puteți odihni.

— Dar tu? vru să știe Cecily.

— Eu voi avea grijă de foc, surâse Marian. Pe urmă, o să-mi odihnesc și eu picioarele. Ar trebui să-mi limpezesc gândurile, dar acum sunt prea istovită.

„Și neliniștită, și descurajată”, ar fi vrut să adauge, dar nu zise nimic.

Spre marea ei mirare, îi luă mult timp ca să-l convingă pe Lionel să se culce alături de Cecily. Își închipuise că puștiul va regăsi în ea o veche prietenă, dar se părea că Lionel nu mai avea încredere în nimeni. Totuși, somnul îi dădea târcoale și, în curând, Marian putu să se așeze lângă foc.

O mințise pe Cecily. Nu mai avea nevoie sa-și limpezească gândurile. Știa foarte bine ce-i rămânea de făcut și era pregătită să acționeze.

Dar avea inima rănită.

Când Cecily îi pomenise despre visele ei spulberate, Marian simțise un val de compătimire. Și visele ei se năruiseră ca un castel de nisip. Planurile ispititoare ale contelui încă o mai puteau atrage, iar ea avea destulă forță ca să le urmeze.

Ar fi putut merge la Londra, veghind asupra lui Lionel, și, prin el, asupra întregului regat. Ar fi putut obține averi și o influență de neînchipuit.

Dacă scăpa acest prilej și nu intra în luptă alături de tatăl ei, ca să-l doboare pe Henry, pierdea orice șansă de-a accede la putere. Iar ea descoperise că moștenise de la tatăl ei setea de putere.

Dar dacă Wenthaven ar fi dat greș, atunci Henry l-ar fi căutat pe Lionel și-n gaură de șarpe. Și ea, și fiul ei ar fi fost exilați pe pământ străin, cerând bunăvoința cine știe cărui senior, suferind de foame și de frig, mereu temându-se pentru viața lor.

Dar fie că Griffith trăia sau nu, Marian știa care ar fi fost dorința lui. Știa ce trebuia făcut și cum să preia ea însăși inițiativa lui Wenthaven.

Aruncând o ultimă privire către pat, își ridică poala rochiei, dezlegând punguța în care se afla pagina din registrul de căsătorie. Luă pergamentul și-l netezi cu mâna, apoi citi cele câteva cuvinte care ar fi adus prăpădul peste întreaga Anglie, își amintea nunta până în cele mai mici detalii: Richard, înalt și semeț; Elizabeth, frumoasă și înspăimântată; preotul, grăbindu-se să termine slujba, de parcă ar fi fost ceva necurat; lordul Norfolk:... și ea, cu trei ani mai tânără... numărând numai nouăsprezece primăveri... și atât de naivă!

Capela era luminată de un singur sfeșnic. Semnase în registru cu degete tremurătoare, iar când Elizabeth îi dăduse de știre, în mare taină, că rămăsese însărcinată, cu aceleași degete tremurătoare smulsese pagina din registru.

De atunci, ori de câte ori îi venise în minte capela, o văzuse numai ca prin fum. Fumul se

va alege și din dovada căsătoriei. Era mai bine așa. Pentru Lionel și pentru Griffith

Se aplecă spre foc, întinzând pergamentul spre flăcări.

— Nu!

La țipătul Cecily-ei, sări ca arsă, scăpând din mân documentul.

— Nu! țipă din nou doica, repezindu-se spre foc.

Cu mâinile goale scoase din flăcări pergamentul, ars pe margini și cu colțurile răsucite de căldură.

— Sfinte Dumnezeule!

Îi dădu drumul pe podea, dând cu piciorul ca să stingă flăcările, apoi își suflă în degete.

— Îl aveai! întotdeauna am știut că-i la tine. I-am spus lui Wenthaven. Am răscolit toată casa, dar nu l-am găsit nicăieri.

Marian își aminti, stupefiată, în ce hal fusese distrusă căsuța ei.

— Tu ai răscolit prin casă?

— Da. Cum n-am descoperit nimic, a trebuit să desfac totul, bucată cu bucată, dar contele s-a înfuriat. Va să zică, asta-i actul...

O privi pe Marian printre pleoapele îngustate.

— ...iar tu voiai Să-l arzi!

Marian încercă să i-l smulgă din mână, dar Cecily se feri din calea ei.

— Dă-mi pergamentul! o rugă Marian. Nu știi ce faci.

— Ba cum să nu! Îi voi da contelui dovada pe care-o caută de atâta vreme. Pentru asta se va însura cu mine.

— Peste cadavrul meu! izbucni Marian, sărind în picioare.

Cecily nu se putea măsura cu ea. Marian îi prinse încheietura cu putere, strângând până ce doica scoase un țipăt, dând drumul documentului.

Dar o altă mână îl prinse din zbor.

O mână de bărbat.

Mâna lui Wenthaven.

Capitolul 20

Râsetele disprețuitoare ale mercenarilor nu încetară nici când începu să plouă cu săgeți asupra lor. Billy și Griffith ocoliseră castelul. Oare de ce nu ripostau la atac? Ce pusese la cale contele?

— Recunoști pe vreunul din ei? îl întrebă el pe Billy.

Paznicul cercetă cu privirea zidurile uriașe, apoi spuse:

— Ca să vă zic drept, ochii nu mă prea ajută. Nu-mi dau seama care-s englezi și care velși, și nici nu-s destul de aproape, ca să-i deosebesc după miros. Ticăloșii de velși! Niște trădători!

— Ce vrei să spui, Billy? se încruntă Griffith.

— De ce nu-l sprijină pe Henry? ripostă oșteanul, furios. Regele e velș. Asta nu-i de-ajuns pentru ei?

— Țara Galilor e un ținut sărac, cu prea puțin pământ roditor și prea multe guri flămânde. Oamenii își hrănesc și ei copiii cum pot.

Dar explicația lui nu-l satisfăcu pe Billy, care-i aruncă o privire întunecată. Griffith își

dădu seama că Art avusese dreptate. Când cineva nu avea copii, nici nu putea înțelege la ce-i în stare să recurgă un părinte. Acum și Griffith era tată. Îl avea pe Lionel, și iată că stătea în bătaia săgeților, gata să facă o încercare disperată, aproape imposibilă, date fiind împrejurările. Iar Billy nu vedea prea bine!

— Ascultă, Billy, dacă ți i-aș descrie, crezi că i-ai putea recunoaște?

Paznicul se găsea destul de aproape de Griffith ca să ghicească din privirea lui că era mai înțelept să-și dea silința.

— Dacă mi-i descrieți ca lumea... s-ar putea...

— Unul e brunet și poartă o tunică maronie.

— Țsta-i velș! spuse, convins, Billy.

— Altul are părul tot negru și...

Zidul se înălța chiar deasupra lor, astfel încât până și ochii de vultur ai lui Griffith distingeau cu greu detaliile.

— ...îi lipsesc două sau trei degete.

— Păi... există destui englezi cu păru' negru, mai ales prin părțile noastre. Cred că-i tot velș.

— Mai e unul, tot brunet și cu nasul spart, continuă grăbit tânărul.

— Velș.

— Altul pleșuv și cu un singur ochi.

— Îmi închipui că-i tot velș, deși nu l-am văzut pe-aci...

Griffith dădu pinteni cailor, pornind drept către zid.

— Art! Arthur! Pentru numele lui Dumnezeu!

Din înaltul zidului, Art îi făcu semn, răsând cu gura până la urechi. Îndată, lângă el își făcu apariția alt bărbat.

Griffith înainta, fericit, prin apă, fără să-i pese că se udase la picioare.

— Și Dolan! Dă, Doamne, să fie Dolan!

Nicicând nu mai trăise așa o bucurie. Art! Credinciosul lui Art, teafăr și nevătămat, la fel de bine-dispus ca altădată! Și Dolan, „piratul” satului, care-l scotea din sărite pe taică-său cu șmecheriile lui! Nici nu-și putea dori aliați mai de nădejde, în viața lui nu se simțise atât de optimist.

Aproape că uitase de sângele rece și stăpânirea de sine de odinioară. Dar ce mai conta? Înțelegea acum că Dumnezeu era cu el. Se știa ocrotit și era sigur de reușită.

Cei doi bărbați de pe zid se aplecară în afară și-i arătară, în tăcere, către poartă.

Griffith făcu semn din cap că pricepuse și cei doi se traseră înapoi. Răsând, Griffith, ridică pumnul spre zidurile cenușii, apoi își deschise brațele, cu ochii către cer.

— Voi învinge! strigă el. Voi reuși! Voi...

În aceeași clipă, o săgeată căzu în apă chiar lângă el, împroșcându-l de sus și până jos.

— Griffith ap Powel! se auzi de după creneluri glasul lui Cledwyn. Lipitoare afurisită! De data asta nu-mi mai scapi!

Griffith rămăsese cu ochii la el. Mercenarul puse altă săgeată în arc, dar tânărul se dezmetici și-o luă la sănătoasa. Sigur că putea fi învingător, dar numai cu condiția să se retragă cât nu era prea târziu. Apărându-și spatele cu scutul, strigă către Billy:

— Velși! Sfântul Dewi s-a milostivit de noi! Sunt velși, însă ne vor deschide porțile!

Billy nu mai zăbovi și porni în grabă pe urmele cavalerului.

— Bine, da'-s numa' doi! strigă el din goana calului.

Griffith zâmbi cu toată gura.

— Sunt velși. Nici nu-i nevoie de mai mulți.

♣ ♣ ♣

Marian stătea în fața ușii închise, cu vârful spadei pironit în gâtul tatălui ei.

— Nu-mi poți lua documentul. E al meu. Dă-mi-l înapoi.

Fără a se lăsa impresionat nici de amenințările ei, nici de Honey care zgâria ușa, cerându-și voie înăuntru, nici de spaima prefăcută a Cecily-ei, Wenthaven desfășură cu grijă pergamentul. Câteva petice de hârtie arsă plutiră prin încăperea, așternându-se pe covor.

— Nu fii naivă, fata mea! Doar n-o să-ți ucizi propriul tată! Spre deosebire de mine, tu ai un strop de conștiință.

— În conștiința mea se dă o luptă crâncenă, tată. Ce pot să fac? S-o trădez pe Elizabeth, care mi-a fost o prietenă sinceră și devotată? Să-i distrug viața și odată cu ea să mă distrug pe mine și pe Lionel? Sau să-miucid tatăl, care m-a crescut, dar nu s-a uitat la mine nici cât la o javră închisă în cușcă? Fii înțelept și nu mă sili să aleg. Dă-mi documentul!

El continua s-o privească, vădit amuzat, iar Marian nu-și putea ascunde mirarea. Contele răspândea o strălucire aproape halucinantă. Era îmbrăcat complet în armură și înarmat ca de război, de parcă ar fi anticipat lupta — o luptă pe care nu putea s-o piardă.

— Și dacă ți-aș da actul, ce-ai vrea să faci cu el?

— Să-l ard.

Auzindu-l că pufnește în râs, urmă:

— Trebuie să fie ars. Ori îl ard eu, ori Henry, când va da foc castelului, cu recoltă cu tot și cu vasalii dormind în paturile lor.

— N-o asculta, Wenthaven! Țipă Cecily. Ea n-are încredere în puterea ta. Ți-a înșelat încrederea.

Dintr-o privire, Marian ghici sentimentul de triumf care-o însuflețea pe doică. Se așezase pe o bancă de lemn, ca la spectacol și asmuțea tatăl și fiica unul asupra celuilalt, de parcă ar fi asistat la lupta între un urs și un taur.

— Gura! porunci scurt contele.

Dar Cecily nici gând să se potolească.

— Văd că ai mare încredere în Henry Tudor! se încruntă Wenthaven către Marian.

— Am încredere în cei care-l slujesc.

Afară se auzi un strigăt, distrăgând pentru o clipă atenția contelui. Dar imediat, privirea lui se întoarse asupra Marianeii.

— Griffith ap Powel e mort.

— Mai sunt și alții ca ei.

— Tu? ricană Wenthaven.

Înfuriată la culme, Marian abia se stăpâni să nu-i înfigă vârful spadei în gât. Dinții lui albi străluciră într-un zâmbet.

— Văd c-ai ajuns să sprijini cauza lui Henry!

Marian își dădu seama că tatăl ei avea dreptate. Dacă Lionel nu căpăta coroana, atunci nu putea exista alt rege decât Henry. Domnia lui era puternică și sigură. Se însurase cu Elizabeth, fapt care-i confirma dreptul la tron. Întemeiase o dinastie, menită să vindece rănilor dureroase ale Angliei. Instinctiv, slăbi strânsoarea degetelor de pe mânerul spadei, dar își reveni, ținându-și

tatăl cu aceeași privire amenințătoare.

— Dacă sprijin cauza lui Henry, atunci sunt gata să-mi dau viața pentru ea.

— Ce-i asta? O prinsoare? O dreptate a armelor? Ce spirit englezesc! Și de prost gust!

Cu un scrâșnet metalic, Wenthaven își scoase și el spada din teacă.

— Dar pe mine mă aranjează perfect.

Marian nu înțelegea de ce. Era surprinsă. Ba chiar îngrozită. E drept că Wenthaven nu se uitase la ea nici cât la o javră închisă în cușcă, dar era, totuși, tatăl ei. Nu-și închipuise că va accepta o provocare la duel, însă trădarea atrăgea după ea altă trădare.

— Te-ai răzgândit? o întrebă Wenthaven, pe un ton batjocoritor.

Dar atenția lui se îndreptase spre strigătele tot mai numeroase de afară. Honey scheună, cerând să fie lăsată înăuntru.

— Nu, nici vorbă! răspunse Marian, trecându-și limba peste buzele uscate. Vom lupta pe viață și pe moarte. Vom lupta pentru actul de căsătorie. Dacă mori dumneata, voi arde pergamentul. Dacă mor eu, te poți sluji de el nestingherit. Așa că, dragă tată, pune-l pe șemineu, ca învingătorul să-l aibă la îndemână.

— Pe șemineu?

Lamele se ciocniră, zăngănind, și contele surâse încântat.

— Eu te-am învățat tot ce știi și niciodată n-ai reușit să-mi smulgi spada din mână. Oare știi destule? Ai chiar atâta încredere în măiestria ta?

— Da, încuviință Marian, aruncându-și pe braț poalele rochiei. Dumneata nu?

El păru să chibzuiască o clipă, dar Cecily izbucni într-un țipăt ascuțit:

— Nu, Wenthaven! E o șmecherie! Nu te lăsa tras pe sfoară.

Într-adevăr, Cecily era o mare proastă, dar Marian o binecuvântă în gând pentru lipsa ei de har.

— Cecily, ești o neroadă fără seamăn! mârâi Wenthaven. Poate că fiică-mea chiar vrea să încerce o șmecherie, dai uiți că eu i-am fost maestru.

Se apropie de șemineu, cu spada îndreptată către Marian și puse pergamentul pe consolă.

— Lasă-l acolo! porunci contele doicii, care se grăbise să-l apuce. Lasă-l acolo! Ori am să-l iau tot eu, ca să mă folosesc de el, ori îl va lua Marian ca să-i dea foc, și atunci voi fi mort și nu-mi va păsa nici cât negru sub unghie.

Marian câștigase cea mai mare concesie. Acum trebuia să profite de ea, dar nu cu prea mare bucurie. Fără îndoială că s-ar fi simțit mai bine sus în ceruri, dar până nu avea să vadă cu ochii ei trupul neînsuflețit al lui Griffith, nu va renunța cu prea mare ușurință la viața pământescă. Uneori dreptatea cerea sacrificii, iar sacrificiul însemna sânge.

Tâmpilele începură să-i zvâcnească. Bătăile inimii sunau ca propriul clopot de înmormântare. Se repezi spre Wenthaven, cu spada sclipind ca argintul viu. Contele pară lovitura în ultima clipă și de pe buze îi scăpă o înjurătură. Regăsindu-și echilibrul, își repezi spada înainte, sfâșiindu-i fusta... poate chiar brațul?

Ea ridică brațul, așteptându-se să descopere un ciot însângerat, dar spada șuierase pe lângă mână, fără s-o atingă. Wenthaven o cercetă pe sub pleoapele pe jumătate plecate și porunci:

— Rupe-ți fusta!

Ea îl privi, nedumerită.

— Rupe-ți fusta! repetă contele. Sfășie poalele, ca să nu trebuiască s-o mai ții pe braț. Să

nu spui pe urmă că am fost în avantaj.

Numai Wenthaven s-ar fi putut îngriji de un astfel de amănunt. Numai el avea precizia necesară pentru a duce la capăt asemenea lovitură. Înfricoșată, Marian se întrebă dacă nu cumva pierduse lupta încă înainte de-a o începe.

— Hai! o îndemnă el.

Marian dădu din cap și sfîșie materialul până sub genunchi.

Nu fusese rănită, decât poate în orgoliu — sau, cel puțin, așa spera Wenthaven. Spera că era de-ajuns ca s-o descurajeze să continue o luptă inutilă. Spera că dacă n-a convins-o prin forță fizică, avea șanse s-o convergă prin cuvinte.

Nu că i-ar fi păsat prea mult de Marian, care era obraznică și neascultătoare, ci pur și simplu pentru că-l înspăimânta perspectiva de a-i lua fiul — sau orice alt copil — sub oblăduirea lui. Mai ales un copil care și-ar fi jelit mama ucisă.

Mai dovedise o dată că nu se pricepea la astfel de treburi.

Gălăgia din curte se transformase în hărmălaie. Dracu' să-l ia pe Cledwyn, chiar nu reușea să-și țină oamenii în frâu până să sfârșească el ce avea de făcut? Blestemați să fie cu toții! Se va ocupa de ei mai târziu.

— Continuăm? o întrebă el pe Marian.

— Sunt gata, răspuse fata.

Privirea ei curajoasă și lipsită de orice expresie îl înfioră până în adâncul sufletului, amintindu-i de o cățelușă care fusese sfâșiată de lupi. Aceeși satisfacție de-a muri la datorie cu conștiința împăcată. Vrând să-i schimbe gândurile și să-i dea o șansă, porni un atac uluitor chiar și pentru el.

O sili să se miște prin cameră, tot mai aproape de ușă, ținând-o lipită de scânduri cu o serie de lovituri atât de rapide încât o închideau ca într-o cușcă. Și-ar fi prelungit distracția, dar afară Honey lătra cu atâta înverșunare, încât contele se temea ca nu cumva să cadă în golul scărilor. Așadar, îi îngădui Marianeii să scape din împresurare cu o parare de rutină.

Numai că „pararea de rutină” îl umplu de sânge.

— Sângerez, remarcă el scârbit.

Un firicel rubiniu se prelingea dinspre încheietură în lungul brațului, picurând în stropi mari de pe umăr.

— Așa-i că-s foarte bună? întrebă ea cu mândrie.

— Ești înfumurată.

— Spun numai adevărul.

Dar orgoliul era începutul căderii, după cum remarcă satisfăcut, Wenthaven. Începu să atace rapid, cu lovit repetate, până ce ea încetă să se mai apere, fiind nevoită să atace. Să atace ca să învingă.

Inima bătea să-i spargă pieptul. În ochi i se prelingea picături de transpirație, dar pe buze îi înflorise un surâs hotărât. Avea nevoie de întreaga concentrare pentru a-și păstra spada și viața. Fără a-și lua ochii de la ea, contele o împinse către patul pe care Lionel dormea, cufundat în somnul dulce, al copilăriei. Observă că în apropierea băiețelului, Marian începea să-și piardă cumpătul. Devenise foarte atentă la mișcări și lupta în tăcere, ca să nu-l trezească.

Wenthaven îi înțelegea sentimentele. La fel simțea și el pentru Honey, iar acum îl dorea inima pentru cățelușă care zgâria cu disperare podeaua, vrând să-și sape drum pe sub ușă. Spre marea lui surprindere, îl dorea inima și pentru Marian, care, de dragul onoarei, dădea o luptă

pierdută dinainte.

Desigur, dacă o învingea, nu trebuia neapărat s-oucidă. Era suficient s-o umilească, pentru că în clipa de față plăcerea duelului luase locul resemnării, făcând să-i fiarbă sângele în vine.

Câştigase cea mai importantă miză a duelului: Marian se lupta ca să supravieţuiască.

Îi mai rămânea s-o convingă să se supună vrierii lui. Era sigur că va reuşi. Marian îi era fiică. Fără îndoială că ar fi plecat urechea la argumentele tatălui ei.

Începu să vorbească pe tonul cu care izbutea să împlânzească şi căţelele cele mai neascultătoare:

— Tu încă nu pricepi în ce situaţie te afli. Am în mâna mea dovada căsătoriei, cu care pot să-l răstorn pe Henry de la cârma Angliei. Şi exact așa voi face.

O sili să se retragă către fereastra deschisă, sperând s-o trezească la realitate. Dar de-afară răzbātu scrâşnet metalic şi scârţâit de lemn, semn că era coborât podul mobil. Ce naiba făceau dobitocii ăia de mercenari?

— N-o să-ţi fie prea uşor! articula ea, gâfâind.

— Ai să vezi c-o să-mi fie.

— Minţi... Te minţi singur. Ai petrecut prea multă vreme aici.

Se poticni de mingea argintie şi spada ei şuieră pe lângă urechea contelui. Mingea se rostogoli cu clinchet de clopoţei. Marian se luptă să nu-şi piardă firea.

— Nu te-ai gândit niciodată că poate... spionii pe care i-ai tocmit nu-ţi spun decât ceea ce-ţi face plăcere să auzi?

Lui îi displăcu profund ideea. Nervos, începu să atace violent.

— Pe domeniu e linişte... Oamenii sunt mulţumiţi... Nu-ţi va fi uşor să ridici o armată. Mulţi nobili s-au îmbogăţit... sub domnia lui Henry.

Marian se silea să facă faţă atacului furibund, vorbind cu glas întretăiat:

— Du-te să vezi cu ochii dumitale şi-ai să înţelegi că am dreptate.

Era vicleană. Mai vicleană decât îşi închipuise contele. Nu cumva toată trâncăneala asta era menită să-i zdruncine încrederea în sine?

Ei bine, strategia nu va reuşi. Dar trebuia să fie cu ochii pe Marian, ca şi pe idioţii de-afară, care urlau acum de-i spârgeau timpanele. Nerăbdător să termine duelul, spuse:

— Am să-ţi iert ieşirea asta necuviincioasă, dacă vei veni cu mine, ca să îngrijeşti copilul.

Marian zâmbi, cu aceleaşi gropiţe în obraz ca tatăl ei.

— În cazul acesta, de ce ne mai luptăm?

Cecily, de care uitaseră cu totul, repetă ca un ecou:

— Chiar așa, de ce?

Iritat peste măsură, Wenthaven se răsuci spre ea.

— Cecily! Ieşi afară! se răsti el.

O zări cu coada ochiului stând pe bancă, lângă uşă, cu privirea sticlind de bucurie.

— Afară! Ieşi afară!

— Bine, Wenthaven, dar...

Isuse Cristoase, cum detesta femeile miorlăite!

— Afară! răcni contele, mânuind spada cu mişcări furioase. Ieşi afară de-aici!

Cecily începu să plângă cu sughiţuri. Auzind-o, Honey porni să latre ca nebună. Larma de-afară devenea din ce în ce mai asurzitoare. Wenthaven mârâi printre dinţi o înjurătură.

Dar Marian nu profită de clipa lui de neatenție. Și ea părea preocupată de ce se întâmplă în curtea interioară. Își sprijin spada de perete și se aplecă pe fereastră.

— Au coborât podul! În curte tocmai a pătruns un mare număr de cavaleri înarmați.

— Imbecilii!

Wenthaven se repezi la fereastră, încercând s-o dea deoparte, dar Marian se împotrivi, vrând să-și păstreze locul.

— Pe toți sfinții, Wenthaven. Uite colo un călăreț care-ți face mercenarii una cu pământul. A...

Brusc, făcu un pas înapoi, cu mâna pe inimă, încercându-se de parcă ar fi înghițit un dumicat uriaș. Wenthaven îi arse un pumn zdravăn pe spinare, apoi se grăbi să-i ia locul la fereastră.

În aceeași clipă, înțelese că Marian îl trăsese pe sfoară, în curte nu intrase nici un grup de călăreți, dar podul mobil se zgâlțâia în sus și-n jos, de parcă cineva s-ar fi luptat să-l coboare, iar altcineva ca să-l ridice. Totuși, nu mințise în privința călărețului singuratic. Acesta purta numai o tunică de piele și ținea în mână un scut. Era, însă, cavaler și încă unul din cei mai buni pe care-i avea Henry. Cu o mână învârtea spada, secerând mercenarii cu lovituri năprasnice, în timp ce cu cealaltă se apăra. Conducătorul cu măiestrie, chiar și calul devenise o armă, pentru că zvârlea din copite și mușca în dreapta și în stânga.

— Cine-i omul ăsta? întrebă contele, fără a se adresa cuiva anume.

— Wenthaven... se auzi glasul stins al Cecily-ei.

— Ți-am spus să ieși afară! o repezi el.

În acel moment, lângă luptătorul singuratic se ivi un alt călăreț, care însă se îndreptă spre castel, ieșind din iureșul bătăliei. Wenthaven rămăsese cu ochii la cavaler.

— Parcă-l cunosc de undeva... se încruntă el.

— Wenthaven... îndrăzni din nou Cecily.

Contele se răsuci fulgerător spre ea.

— Nu pricepi că sunt atacat, idioato?

Dar cuvintele îi înghețară pe buze.

Fiică-sa, ticăloasa de fiică-sa, înșfăcase dovada căsătoriei, azvârlind-o în flăcări.

— Nu! urlă el, repezindu-se spre șemineu.

Marian îl privi drept în ochi, împingând actul și mai adânc sub lemnele aprinse.

— Nu! răcni contele din nou, apucând-o de păr, chiar în clipa când Cecily deschisese ușa ca să fugă.

Înnebunită să ajungă la stăpân, Honey îi sări cu labelle în piept, dezechilibrându-l.

Marian căzu pe spate, dar se rostogoli pe burtă, vârând pergamentul sub jăratic. Wenthaven izbi cățeaua de perete și-o lovi cu sete pe Marian, aruncând-o cât-colo, apoi se năpusti spre foc.

Prea târziu.

Flăcările preschimbaseră documentul într-o grămăjoară de cenușă, din care se ridica o șuviță subțire de fum.

— L-ai ars! L-ai ars! L-ai ars!

Cu actul acela ar fi putut să cucerească întreaga Anglie. S-o ia sub stăpânirea lui. Toți nobilii i s-ar fi plecat, smeriți, până la pământ. Țăranii i s-ar fi înfățișat în genunchi. Ar fi fost bogat și puternic. Doamne, cât de puternic!

Se uită din nou spre foc, parcă vrând să caute ceea ce nu mai era. Actul dispăruse fără urmă.

— Ars! Ars! Ars!

Repetă cuvântul, lovindu-se peste picior, ca și cum astfel și-ar mai fi putut ușura sufletul. Dar nimic nu-l mai putea calma. Decât uciderea Marianeii.

Uciderea Marianeii... Trupul ei neînsuflețit, zdrobit pe lespezile de piatră de sub scară.

Marian auzi un plânset înfundat. Plânsetul lui Lionel.

Îl auzea. Trebuia să ajungă la el. Dar avea privirea tulbure și nu se putea ridica de jos.

O dorea îngrozitor brațul. Și capul. Trebuia să se ridice de jos, să-l ia în brațe pe Lionel și să fugă. Să-l pună la adăpost.. Dar nu reușea să-și miște picioarele. Trebuia neapărat! Cu orice preț! Să se grăbească, să fugă înainte ca Wenthaven să poată pune mâna pe el. Pe ea!

— Marian...

Era glasul lui Wenthaven. Tatăl ei. Crezuse că voia s-o ucidă, dar el i se adresa mai blând ca niciodată. Parcă-l mai auzise vorbind pe tonul acesta, dar când?

— Marian... murmură el din nou.

Cât era de blajin! Și binevoitor! Când oare îl mai auzise alintând-o astfel?

— Vino, Marian...

Își înalță, amețită, capul de pe lespedea de piatră, cu ochii în ochii lui. În aceeași clipă își aminti. Taică-său vorbise blând atunci când se pregătise să ucidă un câine pe care nu reușise să-l dreseze.

— Ridică-te în picioare, Marian.

Ținea spada cu vârful pironit în pieptul ei, exact în dreptul inimii, ca un avertisment pe care nu putea să nu-l ia în seamă. Sprijinindu-se de zid, se ridică tremurând și-i înfruntă privirea. Cecily rămăsese în prag, cu ochii la ei, consternată și fără să priceapă.

Honey alerga prin cameră, șchiopătând și scheunând. Lionel îi fixa cu ochisorii lui mari, obișnuit să-și vadă mama cu spada în mână, dar nebănuind ce avea să urmeze.

Marian ar fi vrut să-l liniștească, dar nu-și putea desprinde privirea de chipul tatălui ei. De imaginea morții.

— Wenthaven... îngăimă ea, cu glasul înecat de lacrimi. Pentru numele lui Dumnezeu, Wenthaven...

— Nu mai e mult și te vei înfățișa dinaintea lui Dumnezeu.

Ea se târî lângă perete, cu genunchii tremurând.

— Dacă faci asta, ai să arzi în flăcările iadului.

— Ce mare lucru! Și-acum sunt tot în iad.

Își încleșta pumnul cu o furie dementă.

— Am ținut norocul în palmă și mi-a scăpat printre degete, din cauza orgoliului. A orgoliului meu și-a trădării tale.

Marian se opri în colțul încăperii, apoi încercă să se apropie de ușă.

— Ce s-a întâmplat cu onoarea ta prost înțeleasă? întrebă el cu glas coborât și dătător de încredere. Am crezut c-ai să-ți respecti cuvântul și-ai să lași actul acolo unde era, până la sfârșitul luptei.

— Onoarea mea m-a sfătuit să-l ard, chiar dacă asta mi-ar aduce moartea. Onoarea mea m-a făcut să înțeleg că era misiunea mea cea mai de seamă.

Se sprijini cu degetele de tocul ușii, încercând să se strecoare afară.

Wenthaven nu se mai putu stăpâni.

— Onoarea unei femei! izbucni el, cu chipul schimonosit de furie.

Spre uluirea contelui, Marian mai găsi putere să zâmbească.

— Da, onoarea unei femei.

— Atunci, mori pentru ea!

Marian se poticni de prima treaptă, împinsă de ascuțișul spadei lui.

— Fă doi pași înapoi! porunci Wenthaven.

Marian aruncă o privire peste marginea platformei de lemn, dincolo de care se întindea un hău adânc, de nu i se vedea fundul. Vârful spadei îi atinse gâtulejul, apoi se retrase.

— Fă doi pași înapoi! repetă contele. Fă-i și pleacă pe lumea cealaltă.

Călcâiul ei rămase în aer. Își închirci degetele de la picioare, ca și cum ar fi căutat un ultim sprijin. Luptând cu disperare să-și păstreze echilibrul, văzu îngrozită cum vârful ascuțit se apropia încet-încet de gâtul ei.

— Pe lespezile de jos au mai zăcut și alte trupuri.

Vârful spadei începu să tremure.

— Acolo și-a găsit sfârșitul și maică-ta. Unii zic că eu am împins-o, dar nu-i adevărat. Moartea a scăpat-o de mine.

Marian îl privi în ochi. Contele își aținti din nou vârful spadei asupra ei, cercetând-o printre pleoapele pe jumătate plecate. În privirea lui nu se citea nici milă, nici speranță, nici scăpare. Doar o ușoară mirare.

Apoi, încet, își retrase spada.

— Nu pot să fac una ca asta.

— Ba poți! șuieră Cecily, cu glas înveninat.

El își urmă gândul, părând că n-o aude.

— Parcă o aud pe maică-ta rugându-mă să-i jur că te voi ocroti întotdeauna, că te voi învăța să fii puternică.

— Ucide-o! îl îndemnă Cecily.

De data asta, contele i se adresă chiar doicii.

— Nu pot. E fiica mamei ei.

— Dacă tu nu poți, eu pot!

Și, în aceeași clipă, se năpusti spre Marian cu brațele întinse.

Dar în fața ei se căsca hăul.

Marian se clătină, agitându-și deznădăjduită brațele. O mână o înșfacă de haină, smulgând-o de pe marginea scării și oprind-o pe Cecily, care se repezise ca o vijelie.

Marian simți că se învârte totul în jurul ei și se prăbuși peste un trup care se zvârcolea.

Cecily.

Apoi auzi bufnituri, repetate, urmate de gemete.

Recunoscă zgomotul și înlemni de groază.

Culcată pe burtă, se târî pe marginea platformei de lemn și privi în jos. Wenthaven se rostogolea pe scara în spirală, ca o jucărie stricată. Capul lui lovi zidul de mai multe ori. Își pierduse cunoștința.

O treaptă cedă. Trupul inert se aplecă în afară.

Marian scoase un țipăt ascuțit.

În aceeași clipă, contele se prăbuși în gol.

Capitolul 21

— Coborâți grilajul!

Scoțând strigăte războinice, mercenarii încercară să-l doboare pe Griffith din șa. Armăsarul se ridică în două picioare, nechezând și secerând atacatorii cu copitele. Cei loviți se rostogoleau, urlând, pe lespezile curții. Printre strigăte și gemete, Griffith auzi, totuși, chemarea.

— Haideți, puturoșilor! Coborâți blestematul ăla de grilaj! Cu o privire rapidă, tânărul înțelese cine dăduse ordinul.

Pe treptele de lângă poarta mare se afla Cledwyn, șuierând comenzi în dreapta și în stânga.

Grilajul de lemn cu vârfuri de fier căzu cu un zgomot asurzitor, izolându-l pe Griffith de oamenii lui Henry, veniți în ajutorul lui. Nici un cavaler n-ar fi riscat să se avânte pe sub țepușele ascuțite.

— Închideți porțile! Închideți porțile, netrebnicilor, până nu pătrund englezii să ne facă chisăliță!

Îmbrăcat în armură de călărie, Cledwyn urla către un grup de zece-doisprezece mercenari, care se străduiau să închidă porțile grele de lemn din spatele grilajului. Purta un coif prea strâmt pentru căpățâna lui și-o platoșă cu mult prea mare. Gambierele și gleznierile zăngăneau la fiecare pas, iar mânușile luceau în bătaia soarelui.

— Mai repede! Mai repede!

Griffith își dădu seama că, în curând, mercenarii vor coborî și drugii de fier, blocând definitiv porțile. El rămânea înăuntru, iar Henry afară.

Avea nevoie de ajutor, și chiar în clipa asta. Unde oare era Billy, care-i făgăduise sprijinul lui?

Cu un răcnet sălbatic, Griffith se smulse dintre cei ce-l atacau și porni în galop spre mijlocul curții.

— Pentru Anglia! strigă el către ferestrele castelului. Regele Henry dorește să intre, dar mercenarii velși nu-i dau voie.

Mercenarii înghețară, cu ochii la ferestrele contelui. Oare englezii vor refuza să asculte poruncile stăpânului, închinându-se regelui?

— Pentru englezi!

Dar nu se întâmplă nimic și mercenarii începură să se învârtă rânjind în jurul lui Griffith, ca o haită de lupi flămânzi. Disperat, tânărul continua să strige:

— Pentru tovarășul nostru de arme, Billy, și pentru lady Marian!

Ușa din față a castelului se deschise și în curte năvăliră oștenii englezi, urmați de bucătari și seniori englezi, de cameriste și spălătorese englezoaice.

În fruntea lor se afla Billy, care le dădea instrucțiuni, ca un adevărat comandant de oști. Cele două părți se ciocniră într-o hărmălaie de nedescris. Oștenii englezi se băteau admirabil, cum era și de așteptat, dar ceea ce-l impresiona mai mult pe Griffith erau slujitorii care foloseau tăvile grele de argint drept scuturi și cameristele, care mânuiau vătraie lungi de fier. Spălătoresele îi pocneau pe velși cu lopețile de învârtit rufe în cazan, iar bucătarii îi hăcuiau cu cuțite mari de bucătărie.

Când lupta era în toi, Sheldon dădu drumul câinilor, care se năpustiră din instinct asupra mercenarilor. Cledwyn își ridică viziera, încercând să-și adune oamenii spulberați de năvala englezilor. Dar, în aceeași clipă, grilajul masiv al porții începu să se ridice încet și Griffith nu-și mai putu stăpâni râsul, văzând mutra furioasă a căpitanului de mercenari. Cledwyn îl auzi, cu toate țipetele, blestemele și lătrăturile din jur, și rânji provocator. Se repezi spre treptele de piatră care duceau în încăperea unde se afla mecanismul grilajului. Știa că Griffith nu va întârzia să-l urmeze, ceea ce se și întâmplă. Tânărul descăleca și alergă, cu spada și cu scutul în mână, oprindu-se la picioarele scării.

Atât era de pornit să nu-i scape prada, încât auzi abia ca prin vis strigătul lui Art:

— Griffith! Da' fii atent, măi omule!

Ridică repede privirea, dar închise ochii, orbit de strălucirea soarelui pe armura lui Cledwyn. Art și Dolan, cu gura la urechi, îl legănară de două ori în aer, în timp ce el dădea, disperat, din mâini și din picioare. Nici nu apucă Griffith să vadă bine despre ce era vorba, că cei doi îl azvârliră pe Cledwyn, care se prăbuși pe pietrele curții cu zgomotul unui ciocan izbit de nicovală, ridicând în jurul lui un nor de praf.

Văzând trupul inert, Griffith se uită din nou spre cei doi velși, încântați nevoie mare de propria ispravă.

Art înălță din umeri, cu nevinovăție, iar Dolan își șterse mâinile de haină și strigă:

— Îmi pare rău, dar l-am scăpat!

„Da, da”, își zise Griffith, „doi velși au fost de ajuns.”

♣ ♣ ♣

— L-ai omorât! Ți-ai omorât propriul tată! se jelui Cecily.

Țipătul ei răsuna în golul turnului, întorcându-se iar și iar, purtat de ecou.

Sub scară se adunaseră o mulțime de oameni, aplecați deasupra trupului zdrobit al contelui.

— Și-a ucis tatăl! strigă Cecily. Pentru numele lui Dumnezeu, faceți ceva!

Honey scheuna și ea deznădăjduită, coborând treptele una câte una și ținând în aer piciorul rănit.

— V-a hrănit și v-a îmbrăcat. Și-acum stați cu brațele încrucișate! strigă Cecily.

Dar văzând atâtea priviri uluite înălțate înspre ea, se potoli și începu să-i roage pe cei de jos:

— Faceți ceva! De ce stați și vă uitați ca proștii?

— Chiar așa! exclamă o femeie, ridicându-se de lângă trupul zdrobit al contelui și scuturându-și fusta. Eu am să-mi strâng lucrurile și-am să iau cu mine ligheanul încrustat cu aur. Pun prinsoare c-am să primesc pe el bani buni.

— Atunci eu vreau tava aurită, declară un gentilom, trăgându-se ușor de barbă. Credeți c-au întins deja masa în sufragerie?

Marian rămăsese cu Lionel în brațe, neputându-și lua ochii de la foștii oaspeți ai tatălui ei, care acum se înghesuiau să prade castelul.

Cecily țipă din nou, văzând că nimănui nu-i păsa de Wenthaven — și nici măcar de ea.

— Mama... chemă încet Lionel.

Marian îi lipi capul de umărul ei, acoperindu-i urechea cu palma. Trebuia să-l ferească de o astfel de scenă. Ar fi dorit să existe cineva care s-o ocrotească și pe ea. Suferea sincer. Avea o rană în suflet, o rană adâncă și dureroasă, ca arsura din palmă. Și totuși, era fericită. Fericită!

Wenthaven, omul cel mai egoist și mai neîndurător de pe pământ, nu reușise s-o ucidă. Ea îi spulberase visele, distrugându-i șansa de-a deveni puternic, și, cu toate acestea, contele nu fusese în stare să-i ia viața și nici n-o lăsase pe Cecily s-o facă.

Pentru că-i era fiică? Poate. Pentru că era fata mamei ei? Mai degrabă.

Oare dragostea lui chiar nu murise?

Marian ridică privirea în înaltul turnului și înțelese că nu.

Nu murise nici dragostea contelui pentru soția lui, nici dragostea mamei pentru ea. Aceste sentimente continuau să existe, ca un mortar care suda pietrele turnului. Ocrotitoare. Dătătoare de speranță. Necesare ca aerul.

Curând sosi și preotul castelului și, dintr-o ochire, pricepu situația. Îngenunchind lângă cadavru, începu să murmure rugăciunea pentru morți. Țipetele Cecily-ei deveneau tot mai puternice, dar preotul îi făcu un semn poruncitor:

— Te rog să ai puțin respect!

Doica își înălță spre el obrazul ud de lacrimi, apoi privirea i se opri pe trupul sfărâmat al fostului ei iubit. Începu din nou să suspine pe înfundate, ținându-și cu amândouă mâinile pântecul umflat.

Honey ajunse și ea lângă cadavru și începu să-l amușine, după care se așeză pe picioarele din spate și se porni să urle ca un suflet în agonie.

— A murit nespovedit și neîmpărtășit, murmură Marian fără voia ei.

Preotul o măsură cu o privire severă, apoi chipul i se îmblânzi.

— Nu-i adevărat. De la moartea mamei tale, a venit să se împărtășească în fiecare zi.

— Dar asta-i împotriva legilor bisericii! protestă Marian, șocată.

— Wenthaven m-a hrănit și m-a îmbrăcat atunci când biserica n-a mai vrut să audă de mine. Era firesc să mă supun în primul rând lui.

Marian simți un nod în gât și ieși în fugă din turnul întunecos.

Voia să-l găsească pe Griffith. De la fereastra turnului îl zărise pătrunzând în curte. Îl recunoscuse numaidecât. Dacă, într-adevăr, iubirea lui nu murise, atunci dragostea lui supraviețuise tuturor încercărilor, iar ea voia să-și caute adăpost la pieptul lui. Voia să fie femeia visurilor lui, făcându-l să-i uite vechile greșeli.

Trecând pe lângă ferestre, văzu că bătălia din curte era pe sfârșite. Mercenarii fugeau mâncând pământul din fața trupelor engleze ale lui Wenthaven și a unui grup de cavaleri necunoscuți.

Oare-i adusese Griffith? Fără îndoială. Griffith era capabil de orice — chiar și să se întoarcă nevătămat din râpa adâncă în care se prăvălise.

Fără a ține seamă de ce se petrecea în jurul ei, Marian se luptă să-și croiască drum spre locul unde-l văzuse ultima oară pe Griffith. Singurul ei gând era să ajungă în curte. Uitase de prepelicarul auriu care alerga pe urmele ei, schiopătând.

Uitase de lipitorile care jefuiau castelul, de mercenarii răniți care fugeau înapoi și încolo, de englezii și servitorii care-i hăituiau cu îndârjire. Nu luă în seamă nici grupul care pășea drept către ea. Chiar atunci o mână puternică i se lăsă pe umăr și, ridicând privirea, dădu cu ochii de regele Angliei.

— Unde te duci? întrebă Henry.

Uluită de această apariție neașteptată, Marian abia reuși să îngaime:

— La Griffith.

Henry apucă bărbia lui Lionel, înălțându-i fața spre el, și-l cercetă cu o privire pătrunzătoare.

— Crezi că poți duce copilul de-aici?

— Sire...

Regele făcu un pas spre Marian, ca să-l ferească pe Lionel de privirile curioase ale cavalerilor.

— Unde putem sta de vorbă în liniște?

Ea se uită de jur-împrejur.

— Cel mai aproape ar fi... în dormitorul tatălui meu. Acolo... dacă doriți... putem discuta numai noi doi... Tata... nu mai...

Își înghiți lacrimile și glasul începu să-i tremure.

— ...nu mai are nevoie de nimic din castelul lui.

Henry o cercetă cu aceeași luare-aminte ca pe Lionel și spuse cu voce tare, spre a fi auzit și de ceilalți:

— Înțeleg că tatăl tău și-a pierdut viața în luptă, apărând cauza mea în fața mercenarilor trădători.

Marian rămase năucită.

— Eu... nu știu... ce...

— Vino! o chemă Henry, punându-i mâna pe umăr.

— Dar Griffith...? Încercă ea să se împotrivescă.

— Mergeți să-l căutați pe lord Griffith! se adresă regele peste umăr cavalerilor, ca aceștia să nu-l poată zări pe Lionel. Când îl găsiți, trimiteți-l la mine.

De cum pătrunse în camera lui Wenthaven, Marian se clătină, copleșită sub povara amintirilor. Cu numai două ore în urmă, contele trăia și se bucura de victoria pe cale s-o obțină. Acum zăcea neînsuflețit și dușmanul lui de moarte oferea protecție fetei și domeniului său. Cu șiretenia-i caracteristică, regele va avea grijă să țeară în jurul ei legenda ficei unui erou.

Marian știa că ar fi trebuit să-i mulțumească, și chiar încercă s-o facă.

— Sire...

Dar se opri, văzându-l cu câtă atenție îl studia pe Lionel.

Henry nu lăsă înăuntru decât câinele, închizând ușa în nasul cavalerilor nedumeriți.

— Seamănă cu taică-său, spuse el cu glas lipsit de orice intonație, continuând să-l privească pe Lionel de parcă el ar fi purtat toată vina.

Copilul îi întoarse privirea. Moștenise curba nobilă a bărbiei, spatele drept, buzele ușor țuguiate ale părintelui său. Chiar și tăcerea lui părea să-l acuze pe Henry.

— N-are nimic din maică-sa, urmă regele. Speram să descopăr vreo trăsătură... dar n-are nici un rost, așa-i? Oricum nu va putea veni nicicând la Curte. Nu trebuie scos în lume, ca nu cumva cineva să recunoască...

— Sire, e fiul *meu*... se grăbi să spună Marian. Tată lui nu prezintă nici un interes pentru...

Dar nu reuși să-și ducă gândul până la capăt.

— Vezi? Nici măcar tu nu ești în stare să minți. Dar eu am găsit soluția.

Făcu un pas spre ea.

— Dă-mi copilul.

Marian se trase înapoi, strângându-și fiul la piept.

— Sire... Vreți să-l țineți în brațe pe Lionel?

— Vreau să-l păstrez!

Glasul lui era blând și cumpătat. Vorbise ca tatăl ei atunci când punea la cale cele mai mari mârșăvii. Marian îl privi drept în ochi, încercând să ghicească adevărul. Privirea regelui ardea ca o flacăra lipsită de căldură, ca metalul încins căzut pe pământul rece. Nu putea avea încredere în omul din fața ei. Făcu un pas înapoi.

Henry veni spre ea, vorbindu-i cu glas blând și învăluitor, fără a reuși să-și mascheze intențiile necurate.

— Ți-aș putea ascunde copilul într-un loc sigur, unde nimeni n-ar veni să-i pomenească de drepturile lui din naștere. Acolo ar sta cu cei de rangul lui.

— Cum s-a întâmplat cu contele de Warwick?

— În Turnul Londrei? râse regele. Turnul are o faimă proastă, dar adevărul e cu totul altul. Nu-i o rușine să fii...

— Închis acolo?

După câte îndurase, Marianeii nu-i venea să creadă că ajunsese într-o astfel de situație. Făcuse totul pentru a-l păstra pe Lionel: își călcăse jurământul față de Elizabeth, arsesse dovada că era vorba de fiul legitim al lui Richard, ba chiar distrusese și dragostea lui Griffith pentru ea. Acceptase până și invitația la o discuție deschisă cu omul din fața ei, închipuindu-și că n-ar fi fost în stare să facă rău unui copil.

Și-acum, bunăvoința de mai adineauri se vădea a fi dovada perfidiei lui. Henry voia să i-l ia pe Lionel, oferindu-i soarta tuturor copiilor nedoriți, de sânge regesc.

Henry făcu un pas spre ea, încet, ca un vânător încolțind o căprioară nevinovată.

— Turnul nu-i numai o închisoare, ci și o reședință regală.

Ea se trase înapoi la fel de încet, regretând că nu păstrase pumnalul. Dar la ce i-ar fi folosit? Nu-l putea înjunghia pe regele Angliei. Și-ar fi semnat condamnarea la moarte, pentru ea și pentru Lionel. Cu mare băgare de seamă, ca nu cumva să-l întărâte și mai mult pe Henry, spuse:

— Așa e. Acolo au locuit și frații prietenei mele, lady Elizabeth.

„Înainte de-a fi uciși”, ar fi vrut să adauge, dar nu îndrăzni.

Ușa din spatele lor se deschise, însă Marian nu-și putea dezlipi privirea de rege.

— Ieși afară! se răsti acesta, convins că porunca îi va fi ascultată.

Se auzi țcănitul ivărului. Regele se uită la Lionel.

— Seamănă foarte mult cu Richard. E plin de el?

Marian îl lipi pe Lionel cu fruntea de umărul ei, ca pentru a-i ascunde chipul, și răspunse:

— Cătuși de puțin.

Copilul se smulse de la pieptul ei și spuse, categoric:

— Nu!

Zâmbetul lui Henry se topi brusc în fața acestei dovezi de nesupunere față de autoritatea maternă.

— Îmi închipui că-i și agresiv...

Lionel se zbătea, cerând să fie dat jos din brațe. Marian, care se lupta să-l rețină, încercă să se explice, dar constată, scârbită, că nu făcea decât să se roage.

— E doar un copil. Un copil neștiutor.

— Nu chiar! replică regele, silind-o să se retragă din fața lui până lângă perete.

Întinse nerăbdător mâinile spre copil.

— E fiul lui Richard.

Dar nu apucă să-l atingă, pentru că o lamă scurtă și strălucitoare îi bară calea.

— Nu, sire, spuse Griffith. Lionel e fiul *meu*.

Marian încremeni, cu inima sfâșiată între spaimă și bucurie, convinsă că Griffith îi va apăra chiar și în fața regelui.

Și Henry rămăsese înlemnit. Nu întoarse capul să-l privească pe Griffith, ci se mărgini să spună, cu glas alb:

— Dă-te la o parte, lord Griffith.

Nu-i păsa nici de spadă, nici de omul care-o mânuia. Știa că Griffith era vasalul lui și că legământul de supunere pe care-l făcuse era tot atât de trainic ca stâncile din Țara Galilor.

Și Griffith gândea același lucru. Jurământul de credință către suveran era sfânt. Jurase să-l mențină pe Henry pe tronul Angliei și nimic nu l-ar fi putut determina să-și calce legământul — tot așa cum nimic nu l-ar fi putut determina să-și calce legământul față de Marian.

— Mă voi da la o parte, sire, de îndată ce veți binevoi să faceți un pas înapoi.

— Asta nu-i treaba ta, lord Griffith. Am spus la o parte! Vorbele lui Henry erau șuierătoare, ca niște plesnituri de bici, dar Griffith nu se lăsă impresionat.

— Chiar înălțimea Voastră a vrut să fie treaba mea, când mi-a dat-o de soție pe lady Marian. Copilul e al ei, așadar și al meu, și nu voi îngădui ca Lionel să fie luat de la noi.

Surprins, Henry nu știa ce să facă. Într-un târziu, se întoarse către Griffith, cu o încetineală înfricoșătoare. În ochii lui se citea gelozie, furie și disperare — un amestec de sentimente primejdios pentru un rege.

— Să dăm cărțile pe față, sir Griffith! i se adresă fără ocolișuri regele. Copilul nu-i nici al Mariane, nici al tău. E fructul incestului și al violului: fiul lui Richard, acea pată pe obrazul seminției omenești. Ar trebui închis ca nu cumva să moștenească înclinațiile păcătoase ale părintelui său.

— Lionel a moștenit și trăsăturile reginei, răspunse cu dârzenie Griffith, rostind un adevăr pe care Henry refuza să-l recunoască. Richard a fost unchiul Elizabethei și, totuși, ea e o făptură blândă și milostivă, precum și o garanție a trăinicieii domniei voastre.

— Nu-i regină decât cu numele, răspunse Henry arțagos, încă n-a fost încoronată.

— Și acesta-i modul în care ați ales s-o țineți prizonieră și pe ea? izbucni Marian. Iată răsplata fiindcă s-a jertfit pentru binele Angliei!

Griffith gemu, deznădăjduit, deși nici el nu se așteptase la alt deznodământ. Soția lui își dovedise de-atâtea ori curajul, dar și indiscreția. Tânărul se rugă la Dumnezeu s-o călăuzească spre o gândire înțeleaptă.

— Eu voi fi rege numai prin meritele mele, nu prin ale ei sau ale familiei York. Familia ei! pufni Henry, scuișând disprețuitor pe podea. Priviți-i! Taică-său a fost un bețiv și-un desfrânat. Maică-sa m-a trădat deja. Unchiu-său...

— A fost o căsătorie foarte potrivită, îl întrerupse Marian, când ați judecat-o doar după avere.

Dumnezeu nu catadixise să asculte ruga lui Griffith. Totuși, Henry merita să audă reproșurile Mariane, atât de vehemente încât aveau șanse să-l abată de pe calea răzbunării. Griffith încremeni pe loc, fără un cuvânt, neputându-și lua ochii de la Marian, furioasă și pătimașă, înfruntând disprețul și cruzimea regelui.

— O căsătorie potrivită, încuviință Henry. Elizabeth nu știe...

Marian izbucni într-un râs disprețuitor.

— Oare? Chiar nu știe, sire? Am crescut împreună cu Elizabeth și pot să vă asigur că, deși n-a avut o minte de savant, totuși înțelege gândul și sufletul oamenilor mai bine decât ei înșiși. A fost nevoită să învețe să-i cunoască. De asta depindea propria ei viață.

Henry își îndreptă spatele, înfășurându-și mantia în jurul trupului, cu un gest maiestuos.

— Eu sunt regele. Trebuie să-mi ascund adevăratele sentimente.

— Sunteți bărbat și soțul Elizabethei. Ea știe ce gândiți și înțelege de ce n-ați încoronat-o. Cu fiecare zi cu care amânați ceremonia, îi frângeți inima. V-a născut un moștenitor, pe care-l iubește mai mult... mai mult decât orice pe lume.

Glasul începu să-i tremure. Îl lipi pe Lionel strâns de pieptul, ei.

— Și-a abandonat vechile alianțe, a uitat jurământul pe care mi-a cerut să-l fac în fața ei. Și-a uitat primul născut, carne din carnea ei.

— Taci, femeie! tună Griffith.

Marian se întoarse către el, dar tânărul o apucă de bărbie și repetă, rostind răspicat fiecare cuvânt:

— Taci din gură!

Tremurând de indignare, Marian îl țintui pe Griffith cu o privire sfidătoare, dar amenințarea lui reușise să-și facă efectul. Furia începu să i se domolească. Încet-încet, își recapătă luciditatea. Când Griffith își retrase mâna, ea își plecă supusă fruntea, spunând:

— Îți cer iertare, preaiubite soț! Voi face precum ai poruncit.

— Bravo! exclamă disprețuitor Henry. Ai reușit să domesticești cel mai de rasă ogar din Wenthaven.

Griffith se lupta și el să-și țină firea.

— Sire, zise tânărul, cândva am văzut cu ochii mei cum lady Marian a înfruntat cu mâinile goale un bărbat: Adrian Harbottle. Acest nemernic voia să-i pângărească trupul, iar ea l-a lovit cu cizma în gât. Pe vremea aceea, eu am învinovățit-o pe ea pentru avansurile unui destrăbălat ca Harbottle. Lady Marian mi-a spus că bărbații dau întotdeauna vina pe-o femeie, dacă femeia e o victimă.

— Ai răzbunat acea insultă? întrebă Henry.

— Da, sire.

— Dar nu îndeajuns, se pare, pentru că nu peste mult timp, Harbottle a început din nou să ne facă necazuri. Buruienile trebuie smulse din rădăcină. Înțelegi, lord Griffith? Din rădăcină!

— Sire... murmură Griffith și șoapta lui pluti o clipă în tăcerea încăperii. Tot n-ați înțeles? Lionel e fiu de rege. Fiu *legitim*. Dacă v-aș ucide în acest moment... și știți bine că pot s-o fac...

Își pusese mâinile în șolduri, într-o atitudine amenințătoare.

— Dacă v-aș ucide, aș ajunge lord protector al regelui. Aș fi regent. Aș împlini visul de independență al Țării Galilor, fără a fi nevoit să aștept bunul vostru plac. Aș avea-o alături pe această femeie, pe care Lionel o socotește mama lui, și v-aș stârpi seminția de pe fața pământului. Locul unde ați ales să-l trimiteți-pe Lionel ar putea deveni lăcașul de odihnă al regelui Henry Tudor, iar eu mi-aș lega numele de Coroana Angliei.

Henry îl asculta fără să clipească. Pe chipul lui se citea un amestec de spaimă și uimire.

— Avem dovada căsătoriei, spuse în șoaptă Griffith.

— Cum? sări Henry.

— Lady Marian are dovada.

— Cu neputință! Am căutat...

— Da n-ați găsit-o. Sigur că nu, pentru că lady Marian a purtat-o întotdeauna asupra ei. Cu acest act, dacă am fi vrut, am fi stârnit de mult răzmerița în țară. Ce zici, Marian, o s-o facem de-acum încolo?

Fără s-o privească, o simți că venise lângă el.

— Îți doreai să trăiești la Curte. Visai o viață de belșug și putere. Uite, acum ți s-a ivit prilejul. Ce părere ai?

Ea se prefăcu adâncită în gânduri și rămase câteva clipe privindu-l pe Henry, cu capul aplecat într-o parte.

— Ce-ar fi să-l lăsăm pe Lionel să aleagă?

— Ce? răcni Henry, atât de tare încât cavalerii de-afară începură să bată cu pumnul în ușă. Lăsați-mă în pace! urlă el.

— Să-l întrebăm pe Lionel dacă vrea să fie rege? chibzui Griffith. Nu văd de ce nu. Lionel, ți-ar place să fii rege?

— Nu! declară copilul, zbatându-se să fie lăsat jos din brațe.

— Ai putea trăi într-un palat, îl ispiti Marian, de parcă puștiul ar fi înțeles tot ce-i spunea.

— Nu!

— Bărbații ar îngenunchea în fața ta, iar femeile te-ar săruta... adăugă Griffith.

— Nu! Nu! Lionel vrea jos!

Fruntea lui Henry era năclăită de sudoare.

— Vă bateți joc de mine.

— Numai un pic, sire! răspuse Griffith, luându-l pe Lionel din, brațele Mariane și punându-l pe covor. Nu te urca pe scaune, îl dăscăli el.

— Nu vei îndrăzni să-l pui pe tron pe copilul ăsta în locul meu... nurmură Henry, ștergându-și sudoarea de pe frunte.

— Nici maiestatea voastră nu va îndrăzni să-l închidă pe Lionel în Turn, replică Griffith, fluturându-și spada prin aer..

— Sigur că nu.

— Sigur că nu, repetă Marian. Regele nostru are o judecații înțeleaptă.

— La fel ca lord Griffith și lady Marian.

— Oricine poate greși, comentă Griffith. Dar numai un prost repetă vechea greșală.

Dând cu ochii de Honey, încovrigată lângă jilțul contelui, lingându-și laba rănită, Lionel scoase o exclamație de compătimire. Cu instinctul fără greș al copilului, o lăsă să-i miroase, mâna, apoi începu s-o mângâie sfios pe cap.

Oare avea ceva din mirosul lui Wenthaven? Posibil, căci Honey îi îngădui s-o atingă, apoi scânci și-și puse botul pe genunchii lui.

Henry îi urmărea cu o privire lipsită de expresie.

— Acea dovadă a căsătoriei...

— E la loc sigur, completă Marian, neîndrăznind să spună mai mult.

Henry răsuflă ușurat.

— Bine. Aș dori ca totul să rămână între noi, dacă nu de hatârul meu, atunci măcar de-al reginei.

— Vă făgăduiesc, sire! zise Marian.

Henry porni către ușă, cu ochii goi și chipul parcă săpat în marmură.

— Atâta vreme cât dovada se află la loc sigur și voi sunteți la adăpost de orice primejdie.

Marian nu suporta acest deznodământ: Henry învins, Griffith respins. La urma urmei, era femeie. Poate nu chiar ca toate celelalte și, desigur, nu genul de femeie pe care și-ar fi dorit-o alături Griffith dacă ar fi avut de ales — totuși, femeie. Auzi ca o părere șoapta mamei ei și țipă:

— Stați!

Uluit, Henry ridică din sprâncene.

— Lady Marian? Mai ai vreo dorință?

— Una singură, sire.

Și, apropiindu-se, îngenunche în fața lui.

— Vreau să vă fac un legământ de credință.

Henry o cercetă cu privirea și Marian își dădu seama ce bine știa regele să-și ascundă sentimentele. Nu trădase prin nimic că ar fi înțeles pornirea ei de sinceritate. Nici o fluturare a genelor nu lăsase să i se ghicească uimirea pentru locul și momentul ales de Marian. În schimb, se aplecă și-i luă mâinile într-ale lui.

— Chiar vrei să-mi fii vasală?

— Da, sire! răspuse fata. Din clipa aceasta vă sunt supusă preaplecătă și jur să vă port credință pe viață și să urmez porunca voastră, oricare ar fi ea. Jur pe Sfânta Fecioară, care — ca și mine — a dat naștere unui fiu.

Henry dădu din cap, satisfăcut, apoi o ajută să se ridice în picioare. Acum urmă sărutul de pecetluire a pactului. În viața ei nu sărutase Marian un bărbat mai rece decât Henry. Regele rămase neclintit și tăcut, așteptând ca Marian să facă primul pas.

Spre rușinea ei, îi tremurau picioarele. Ultimul pas i se păru imposibil de făcut. Nu găsea putere să-l atingă pe omul care amenința viața fiului ei.

— Gândește-te că-mi dai această sărutare ca pe un dar de vasalitate. Oricum nu ai nici un alt dar.

Marian își privi mâinile goale.

— Așa e...

Cuvintele părură s-o trezească din amorțeală. Își puse mâinile pe umerii regelui și-l sărută pe gură.

El îi răspuse, cu o sărutare în care se simțea stăpânul, apoi o împinse către Griffith. Încă încrunțat, încercă, totuși, să facă o glumă:

— Dar îndărătnică nevastă ai, lord Griffith. Bagă de seamă să n-ajungi sub papuc!

— Chiar asta-mi și dolesc, sire! răspuse Griffith, strângând-o în brațe.

— Probabil veți locui pe noul vostru domeniu de la granița cu Țara Galilor.

— Cum poruncește maiestatea voastră, spuse Griffith, strângând-o pe Marian și mai tare. Dar mai întâi am fi vrut să mergem la castelul părinților mei, să facem nunta după datină.

— Bună idee! De fapt, cu cât stați mai departe de Londra, de Curte și de mine, cu atât mai bine.

Ajuns la ușă, regele se opri cu mâna pe clanță. Părea căzut pe gânduri și Griffith simți cum i se strânge inima. Apoi, fără a întoarce capul, Henry adăugă:

— Lady Marian, îți mulțumesc că mi-ai adus aminte câtă plăcere i-ar face soției mele ceremonia încoronării. De îndată ce sunt făcute toate pregătirile la Westminster, arhiepiscopul îi va pune coroana pe frunte, făcând din ea o regină adevărată.

Tăcu o clipă, continuând să rămână cu spatele la ei. Apoi încet, de parcă ar fi făcut un

efort să fie politicos, zise:

— Am să-i spun să-ți scrie, lady Marian, ori de câte ori are plăcere. Prietenia asta înseamnă mult pentru ea. Aștept s-aud vești bune de la amândoi în anii ce urmează.

Și ieși, închizând ușa după el înainte ca Marian să apuce a-i da răspuns.

Lucru pentru care îi era recunoscătoare... își acoperi fața cu mâinile, răsuflând ușurată.

— Mă temeam... că am distrus viața Elizabethhei... că regele o va învinovăți pe ea pentru tot ce-a aflat de la mine și că se va folosi de vorbele mele pentru a unelti împotriva noastră. Dar Henry își iubește soția. O iubește cu adevărat. Tu ce crezi? i se adresă ea lui Griffith, care-o privea cu ochi strălucitori. Ne va lăsa să-l creștem pe Lionel în liniște și pace?

— Eu zic că da, răspuse el cu glas adânc, luptând la rândul-i cu emoția copleșitoare. Altfel și-ar fi chemat cavalerii să ne măcelărească și-acum am fi zăcut pe jos, într-o baltă de sânge.

— Într-o baltă de sânge? repetă ea, clipind din ochi, fără să înțeleagă ce anume îl dusesse cu gândul la o imagine atât de înspăimântătoare.

Expresia lui o făcu să se tragă înapoi, albă la față de groază.

— Griffith?

Tânărul veni lângă ea, aplecându-se în față, ca un monolit gata să se prăvălească.

— Tot ce vreau eu să știu... e cum faci de cauți întotdeauna necazul cu lumânarea?

Capitolul 22

Marian îl privea cu gura căscată, mută de uimire.

— Ce fel de neazuri?

— Ce fel de neazuri? tună el. Intru aici și te găsesc înfruntându-l pe însuși regele Angliei și mă mai întreb: „Ce fel de neazuri?”

— Dar eu...

— Nu există bărbat în toată Anglia care să nu fie gata să ucidă pentru tine și mă mai întreb: „Ce fel de neazuri?”

— Asta nu...

— Porți fusta sfâșiată până la genunchi, ai arsuri pe degete, ești plină de sânge pe haine și mă mai întreb: „Ce fel de neazuri?”

Pierzându-și răbdarea, Marian se proțăpi în fața lui, cu ochii scăpărând de mânie.

— Matahală îngâmfată ce ești! Îndrăznești să-mi spui că eu caut necazul cu lumânarea, când te-am văzut clar cum te luptai cu Harbottle doar cu o ghioagă în mână? Iar Cledwyn trăgea cu arcul în tine... Ce să mai zic de nebunia de-a năvăli singur în castelul Wenthaven?

Descoperi cu rușine că ridicase tonul. Se uită pe furiș la Lionel, așteptându-se să-l găsească înspăimântat. Dar puștiul-continua s-o mângâie pe Honey, unhărindu-i pe amândoi cu mare interes. Își plimba ochii de la maică-sa la Griffith, așteptând să vadă ce urmează.

Marian nu-l dezamăgi. Împungând cu degetul în pieptul lui Griffith, declară:

— Trebuia să-ți înfig cuțitul în inimă când am avut ocazia.

— Ai fi făcut-o, de n-ai fi înțeles că aveam dreptate.

— Aș fi făcut-o, de n-aș fi înțeles că tu n-ai inimă.

— Zău? se încruntă el, descheindu-și tunica. Chiar n-am?

O înșfacă de mână și-i puse palma pe pieptul său.

— Inima mea bate pentru tine, my lady. Din trei motive! Dacă nu pentru necazurile care te pândesc, atunci pentru cele care îmi închipui eu că te amenință. Cândva eram un bărbat calm, serios și respectat de toată lumea. Acum sunt pe jumătate nebun de îngrijorare, supărare și dorință.

Îi apăsă palma pe pieptul lui fierbinte, măsurând-o cu privirea din cap până în picioare.

— Mai ales dorință...

— Ha! exclamă Marian, smulgându-și mâna dintr-a lui. Ce prostie!

El nu făcu nici o mișcare, continuând s-o fixeze cu o privire intensă, asemenea unui animal la pânda.

— Vorbe prostești de bărbat înfumurat!

Răsuflarea lui deveni șuierătoare. Cu pleoapele căzute, părea flămând, însetat și, așa cum spusese, nebun de dorință.

— Mai ales... ăăă...

Marian uită ce voia să spună. Acum știa numai ce voia să facă.

Dorea să-l atingă, să-l sărute, să fie a lui.

Era și dorința lui Griffith. Marian aproape că-i simțea dogoarea trupului înfierbântat.

Întinse mâna, dar degetele îi tremurau, așa că și le ascunse repede la spate.

— Griffith... ăăă... n-am găsit încă o cale să...

— Să ce?

Nu știa nici ea.

Griffith porni cu spatele spre ușă, continuând s-o fixeze cu ochi strălucitori.

— Art!

În aceeași clipă, bătrânul se rostogoli în odaie, urmat de Dolan.

— Va să zică, tragi cu urechea? Îl luă în primire tânărul. Ei, ai aflat ceva interesant?

Rușinat, Art se ridică în picioare. În schimb Dolan rămase pe podea, rânjind viclean.

— Nimic pe care să nu-l fi știut deja.

— Unde-i Henry? întrebă Griffith.

— A plecat. În mare-grabă, de parcă l-ar fi fugărit necuratul. Și-a luat toată trupa cu el.

Art clătină din cap, adăugând:

— Nici măcar n-a stat să îmbuce ceva. Cavalerii ăia erau nemulțumiți.

— Exact cum mi-am închipuit! murmură Griffith, cu un surâs crunt.

— L-a luat și pe Cledwyn! povesti încântat Dolan. Până la sfârșitul săptămânii, o să atârne frumos în ștreang.

— Nici nu merita mai mult, comentă Art.

Griffith se apropie de Marian, prinzând-o de încheietura mâinii, ca într-o cătușă trainică, fierbinte și iubitoare.

— Aveți grijă de copil. Lady Marian și cu mine mergem să ne plimbăm.

— Să vă plimbați? repetă nedumerit Art, pricepând prea bine ce se întâmpla cu cei doi tineri. De ce să vă plimbați, când aveți atâtea paturi în...

— Am spus că mergem să ne plimbăm! mârâi Griffith, fulgerându-l cu privirea.

Dolan îi arse un ghiont lui Art.

— Nu pricepi că nu vrea să-i trezească amintiri triste lady-ei Marian?

— Asta-i o prostie! protestă Art. Unde naiba se pot duce?

Dolan izbucni în râs.

— Oriunde? Tu de cât timp n-ai mai fost așa grăbit?

Griffith și Marian nu mai așteptară să audă răspunsul: el pentru că, într-adevăr, era tare grăbit, ea pentru că tânărul o trăgea după el, cum trage bivolul un plug. Ieșiră în curte și Marian zări ca prin ceață mercenarii legați fedeleș, ca porcii duși la târg, iar alături de ei, slujitori zâmbitori, câini frânți de oboseală și câțiva oșteni englezi răniți.

— Griffith, oare n-ar trebui...

— Nu.

— Dar câțiva oameni de-ai mei...

— O duc foarte bine.

— Ești lipsit de suflet!

Griffith se opri atât de brusc, încât Marian se izbi de el. Tânărul o luă în brațe și-o sărută pe gură, o sărutare lungă, menită s-o facă să-și uite supușii și răspunderea castelului. Și Marian uită. Uită lupta, și durerea, și rușinea. Când se desprinsese din îmbrățișare, nu mai știa ce se află în jurul ei. Auzea numai cuvintele lui Griffith.

— Nu sunt lipsit de suflet... Vino cu mine și-am să-ți dovedesc.

— Putem lua calul meu.

El zâmbi. Același zâmbet care-o fascinase încă de la prima lor întâlnire. Ochii lui aurii străluceau mulțumiți, încălzind-o cu lumina lor. Înainte de a-și fi revenit cu totul, Marian se trezi călărind pe calul ei neînșeuat, în brațele lui Griffith.

— Unde mergem? se mărgini ea să întrebe.

— Pe malul Severnului, unde-am auzit chemarea zânelor bune.

Îi înlănțui strâns mijlocul, adăugând:

— Te-am luat de soție în fața Sfântului Altar. Acum vreau ca ursitoarele cele bune să te lege de mine pentru totdeauna.

— Dar nu-i nevoie de ursitoare.

— Atunci, de ce-i nevoie?

Ea își culcă fruntea pe umărul lui și răspunse:

— Numai ca tu să mă iubești.

El oftă, exasperat:

— Pe toți sfinții, femeie, dar până acum ce crezi c-am făcut?

Ce-a făcut? se întrebă ea înfiorată. A avut de furcă cu ambiția ei nemăsurată, pe care nu reușiseră s-o alunge nici vorbele drăgăstoase, nici sentimentele lui pătimase. Nu voia să distrugă aceste clipe de intimitate, dar simțea că nu le merită. Își ridică încet fruntea. Griffith vru s-o tragă lângă el, dar ea se împotrivi.

— Dacă ai ști adevărul despre mine, n-ai mai vrea nici să mă atingi.

Îl simți cum se crispează, apoi cum se destinde din nou.

— Mă îndoiesc.

— Ai avut dreptate. Doream tronul și pentru mine, nu numai pentru Lionel.

— Știu.

— Nu sunt mama lui bună, altfel niciodată n-aș fi...

— Ești prea aspră cu tine însăși, o întrerupse tânărul.

— Însă nu îndeajuns, murmură ea, ștergându-și ochii.

— Mama mea spune că singura mamă care face exact ce trebuie e aceea care n-a avut

niciodată copii.

Încercase s-o facă să zâmbească și chiar reușise să-i aducă pe buze un surâs, însă unul amar. Îi tremurau colțurile gurii și, abia într-un târziu, reuși să îngaime:

— Tatăl meu n-a făcut niciodată ce trebuie.

— Poate c-a făcut ce-a crezut el că-i mai bine, își dădu cu părerea Griffith. Poate că atât s-a priceput să facă.

Marian își aminti propriile-i vise în legătură cu Lionel și dădu încet din cap.

— Probabil că așa e-n firea lucrurilor...

— Știi... oaspeții tatălui tău... când am venit eu, ei tocmai plecau.

Marian râse cu tristețe, întrebându-se ce gândise Griffith văzându-i cum goleau încăperile castelului.

— Mi-au spus că Wenthaven s-a prăbușit de pe scările turnului.

— Da... șopti Marian, plimbându-și degetele prin coama calului. A vrut să mă omoare, dar și-a dat seama că nu avea putere s-o facă. În schimb, Cecily da.

El rămase fără replică.

— Cecily? reuși să îngaime într-un târziu. Vrei... să spui... chiar Cecily?

— Cecily a fost la fel de proastă ca și mine.

Netezi cu mâna coama aspră, amintindu-și jalea neprefăcută a doicii la vederea trupului neînsuflețit al contelui.

— Poartă în pânțece pe fratele meu vitreg. Are o burtă cât toate zilele și-i neagră de supărare.

— Și ce va face după ce se va naște copilul?

Marian ridică din umeri.

— Bănuiesc că se va ține tot de intrigi.

Griffith se, opri în vârful pantei care cobora domol spre râu și se uită la panglica șerpuitoare și argintie. Părea să fi găsit soluția unei probleme importante, pentru că se întoarse spre Marian, cu o privire șireată:

— Ce-ai zice s-o dai de nevastă lui Dolan?

Marian rămase încremenită, cu mâinile pe umerii lui.

— Dolan? repetă ea rar.

— Întocmai, râse Griffith.

Marian îi alătură în gând pe piratul cel aspru și sălbatic și pe Cecily cea delicată și pretențioasă. Nu se mai putu stăpâni și izbucni în râs.

— Care din doi e cel pedepsit?

El o luă în brațe, ajutând-o să descalece.

— Fiecare din ei își merită perechea.

Surâsul lui se topi, făcând loc stânjenelii și tristeții. Înghiți cu greu și zise:

— Să știi că n-ai fost chiar așa naivă.

— Ce vrei să spui?

— Ai avut dreptate. Henry nu avea gânduri curate cu Lionel.

O dorea pătimaș, dar n-o putea lăsa să-și facă reproșuri când vina fusese și a lui. Suferise când își întorsese fața de la ea, pentru că dorința lui era s-o aibă alături și s-o iubească o viață întreagă.

— La dracu'! exclamă el în ciudat. Oare cum de-a reușit Henry să mă tragă pe sfoară în

asemenea hal?

— Ești bărbat, replică Marian, de parcă nu mai era nevoie de altă explicație. Cei ca tine nu se gândesc decât la dreptate și onoare, uitând că există și sentimente. Henry s-ar fi putut arăta drept și îndurător față de Lionel, dacă nu l-ar fi văzut la chip. De cum l-a zărit, a avut în fața ochilor figura lui Richard al III-lea.

— Așa e, încuviință Griffith.

— Nu acel rege Richard pe care l-a învins în luptă, care și-a apărat coroana până la ultima suflare. Pe acela l-ar fi înțeles și, poate, chiar l-ar fi iertat. Lionel i-a amintit de Richard care i-a siluit nevasta și asta nu putea să-i ierte.

Sufletul regelui fusese pervertit de un exagerat sentiment al posesiei. Griffith îi înțelegea reacția. Și el simțise același lucru când își închipuise că Lionel era copilul Marianeii, pe care regele o forțase să-l primească în patul ei.

— Acum spune-mi... începu el cu glas răgușit. Unde-ai ascuns dovada căsătoriei?

— Am ars-o.

El îi dădu drumul și se trase înapoi, pofcnindu-se.

— Dar regelui i-ai spus...

— Că e la loc sigur. Ce, nu-i adevărat?

— Ziceai... ziceai că n-o vei distruge niciodată... că o păstrai pentru Lionel... ca să-i dovedești dreptul la tron...

Ea își ținea privirea pironită în pământ, cu obrazul ud de lacrimi.

Griffith îi luă mâinile într-ale lui, răsucindu-le cu palmele în sus. Erau pline de bășici sparte, adevărată carne vie, care aveau să-i lase urme adânci pe viață. Degetele erau purpurii și lucioase, iar roșeața se întindea pe piele ca o algă agățată de o stâncă.

Gestul ei fusese menit să îndrepte lucrurile după ce Griffith îi dezvăluise propriile-i ambiții, făcând-o de rușine. Acum și lui îi era rușine, atât pentru încrederea oarbă pe care o avusese în Henry, cât și pentru părerile preconceptuate despre Marian.

— Știu de la mama un leac pentru arsuri.

Îi pipăi cu blândețe rănilor și ea schiță o grimasă de durere.

— Pot să adun ierburi chiar acum și...

Nu asta ar fi vrut, de fapt, să-i spună, dar cuvintele fugeau, se ascundeau de el ca niște ființe vii.

— Am vrut să renunți la visul tău, pentru că mi s-a părut a fi o povară mult prea mare. Credeam că onoarea mea e totul, iar a ta contează mai puțin. Tu mi-ai dovedit că mă înșelam, atât asupra puterii cât și a fidelității tale. Acum înțeleg. Înțeleg tot. Voiai ca Lionel să fie rege al Angliei, iar tu să-i stai alături și să te mândrești cu el. De fapt... și eu simt același lucru pentru tine.

— Pentru mine?

Roșu până în vârful urechilor, Griffith se îndreptă spre râu.

— Am prins în laț un șoim împărătesc. Nu-s mulți bărbați care să se laude cu asemenea ispravă.

— Un șoim împărătesc? repetă Marian, fascinată. Te referi la mine?

— Liberă și sălbatică, țâșnind spre înalțuri și purtându-mă pe aripile tale. Vrei să facem câțiva pași pe jos? Acum avem destul timp. Nu trebuie să salvăm pe nimeni și nici să ne luptăm cu careva.

Ea își strecură mâna pe sub brațul lui.

— Mi-ar face plăcere.

Griffith îi arată un pâlc de copaci.

— Să mergem acolo. Pare un loc destul de potrivit ca să pândim ursitoarele.

Marian îi văzu sclipirea din priviri.

— Atunci, hai! Însă mai vorbește-mi despre șoim...

Dacă la început fuseseră stânjeniți, acum Griffith o ademenea ca pe o pasăre, aproape fără ca ea să-și dea seama. Porniră împreună spre pâlcul de copaci.

— Desigur, cei mai mulți bărbați nici măcar nu încearcă așa captură. Se tem de ghearele și ciocul păsării, dar, în același timp, îi invidiază pe cei ce posedă o asemenea minune.

— Crezi că vei fi invidiat pentru că ți-ai luat o soție ca mine? pufni ea. Alți bărbați au neveste care știu să coasă, să gătească și să-și vadă de casă, în loc să se dueleze, să umble prin lume de capul lor sau să-l sfideze pe rege. Parcă-i aud pe prietenii tăi: „Bietul Griffith! N-o să aibă o clipă de liniște cu lady Marian. Femeia aia e de-a dreptul scandaloașă!”

— Sunt convins că așa vor spune. Numai că noaptea își vor închipui că te au în patul lor și-și vor ului nevestele cu minuni de bărbăție.

Îi înlănțui mijlocul cu brațul.

— Dar eu sunt singurul care-o am pe adevărata lady Marian: regina casei mele și-a patului meu.

— Credeam că-ți pare rău că Henry a vrut să-ți fiu soață.

— Dar tu cine crezi că i-a dat ideea asta?

Ea îl îmbrânci cu atâta putere, încât Griffith se poticni de-un trunchi culcat la pământ.

— Tu?

Tânărul încuviință din cap.

— De ce?

— Pentru că... m-am pierdut cu firea.

Ea îl privea, neîncrezătoare.

— Încă din prima clipă, mărturisi tânărul. A fost o nebunie să te aduc în patul meu, și-n casa mea, împotriva voinței tale.

Se ridică în picioare, cu ochii în ochii ei.

— Dar mă bucur că-am făcut-o! Îți jur pe ce am mai scump.

— Totuși, ție nu-ți place să-ți pierzi cumpătul. Te-ai supărat când s-a întâmplat așa din vina mea.

Sosise momentul să-i explice.

— Pentru că voiam să ai încredere în mine fără să aștepti nimic în schimb.

Trebuia să-i povestească și despre asediul castelului Powel!

— Ai ghicit lașitatea mea și m-ai pedepsit pentru asta. Să-i spună cum nebunia lui din tinerețe îl costase pe tatăl său castelul, iar pe Art un ochi.

— Nu mi-ai oferit nimic.

Dorea din tot sufletul să-i spună, dar pentru asta îi trebuia mai mult curaj decât atunci când năvălise singur în castelul Wenthaven. Se întrebă dacă-și putea deschide sufletul spre Marian fără să roșească de rușine sau să urle de durere. Vajnicul luptător din el, care-i disciplinase viața de ani și ani de zile, se temea să nu fie ridicol, să nu jignească, sau — cel mai rău din toate — să nu-i dea lacrimile.

Însă probabil că nenorocirea se și întâmplase, pentru că Marian păși spre el, ștergându-i obrazul.

— Griffith, Art mi-a povestit cum ați pierdut castelul și cum ți-a fost frică să nu mai faci alte greșeli. Dar mie mi-ești drag nu pentru sângele tău rece, ci pentru strigătele tale de furie și pentru râsul de bucurie atunci când iubești un șoim atât de mult încât, fără voia ta, începi să-l îmblânzești.

El îi apucă amândouă mâinile, punându-și-le pe obraz.

— De asta-ți sunt drag?

— Păi cum altfel? surâse ea, privindu-l cu ochii mari și verzi ca iarba primăverii. Crezi că mi-ești drag atunci când te-arăți rece ca un sloi de gheață?

— Nu?

— Ba... da. Mi-ești drag și când folosești cuvinte mari.

Clipi din ochi, șăgalnic.

— Pentru că mă faci să râd.

— Mă bucur că persoana mea e obiect de veselie pentru tine, răspunse el înțepat.

Ea surâse și-și lipi buzele de ale lui.

— Știi când mi-am dat seama că mă iubești?

— Când ți-am spus eu?

— N-aveam motive să mă încred în vorbele unui bărbat. Nu. Am înțeles că mă iubești în clipa când ți-ai scos spada din teacă, să mă aperi în fața regelui.

— Asta a fost o prostie, zise Griffith, regretându-și gestul. O prostie fără seamăn. De-aș fi avut sângele rece cu care mă laud atât, aș fi găsit altă cale de-a potoli mânia regelui.

— Așa-i c-a fost o prostie? râse ea, cu gropițe în obraji. Dar am încercat eu s-o dreg pentru tine.

— Ce vrei să spui?

— I-am jurat credință lui Henry ca să te protejez pe tine.

Tânărul își pierdu din nou controlul, așa cum se întâmpla de fiecare dată în prezența ei.

— Ce? urlă el ca scos din minți.

— N-aveam de ales. Știu cât ții la Henry și nu-l puteam lăsa să plece așa. S-ar fi întors după mine și după Lionel, iar tu ar fi trebuit să ne aperi cu spada în mână.

Clătină din cap cu tristețe.

— Astăzi am priceput un mare adevăr, și anume, că nu suport ideea ca tu să mori pentru noi. Pentru mine.

— E dreptul meu s-o fac.

— Nu fără îngăduința mea.

Griffith era furios. *Ea* voia să-l apere. Pe el! Cel mai viteaz războinic din Anglia și Țara Galilor. Îi vedea părul arămiu strălu citor printre frunzele copacilor și ochii verzi sclipind înveseliți. Porni după ea, jurându-se cu mâna pe inimă:

— Pe toți sfinții, am să te leg cu lanțuri de patul meu.

Marian izbucni în râs.

— Pentru asta va trebui mai întâi să mă prinzi.

— Și ce, crezi că nu pot? întrebă el, iuțind pasul.

Fata țipă scurt și începu să alerge printre copaci. Strigătul ei pluti câteva clipe pe aripile vântului.

— Cine poate prinde un șoim în zbor? repetă el.

Se opri în loc, chibzuind asupra întrebării.

— Cine poate prinde un șoim în zbor? Un șoim, cea mai iute dintre păsări...

Zâmbi larg, urmându-și drumul spre păduricea singuratică. Aici începu să-și scoată hainele, una câte una, cu gesturi încete și pline de făgăduințe.

— Cine poate prinde un șoim în zbor? murmură el, ca să-l audă doar vântul. Numai un vânător priceput, care știe să-și aleagă momeala.

Sfârșit